

Giới thiệu Nhược Xuân Và Cảnh Minh

Văn án 1:

Em quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến anh phải nuối tiếc, giá như trước đây anh cố gắng hơn một chút, ưu tú hơn một chút thì tốt biết bao.

Văn án 2:

Nếu có một ngày, mùa xuân và cảnh vật, trời xanh bao la, em nguyện cùng anh kề vai nhau ngắm cảnh đời.

Diễn viên chính: Đỗ Nhược - Cảnh Minh

cùng các diễn viên khác

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tập 1

Chương 1

Sau ba mươi ba tiếng hành xác trên chiếc ghế cứng, lúc xuống tàu hai chân Đỗ Nhược đã sung vù hết chiếc bánh bao bị nỏ, đi bước nào vừa đau vừa té bước đấy.

Ga Tây Bắc Kinh đâu đâu cũng toàn người là người, hết như bầy vịt cả nghìn con nhón nháo ở quê ngoại cô. Giữa đàn vịt này, thân hình còi cọc của Đỗ Nhược chẳng khác nào cọng giá đỗ, bị cuốn theo dòng người rời khỏi sân ga, rồi cứ thế trôi dạt đến tận sảnh ga tàu.

Điện thoại trong túi đồ chuông inh ỏi. Lúc Đỗ Nhược lấy chiếc máy ra, bên cạnh có người quay đầu lại nhìn với vẻ mặt “Gì thế kia, thời buổi này còn dùng Nokia á!”.

Đỗ Nhược nhỏ giọng: “Alo?”

“Đâu rồi?” Cậu trai bên kia điện thoại hơi cau gắt.

“Xuống tàu rồi.”

“Hỏi cô đang ở đâu.”

Cô nhìn xung quanh tìm dấu hiệu: “Đại sảnh, đại sảnh phía Bắc.”

“Số 0209 khu A, bãi đỗ xe Bắc Tam.” Mới hết câu bên kia đã dập máy, làm như cuộc gọi này làm cạn nguồn sức lực của cậu ta vậy.

Đỗ Nhược từng gặp Cảnh Minh. Bốn năm trước, vợ chồng chú Cảnh đến biên giới Tây Nam làm từ thiện cho học sinh nghèo hiếu học, dẫn con trai họ là Cảnh Minh đi theo. Cậu con trai mười bốn tuổi trắng trẻo cao dong dỏng, khiến cả đám Đỗ Nhược đen nhẻm ốm tong teo nhìn trở mắt không dám đến gần.

Cậu thiếu niên đẹp như thiên sứ ấy chỉ ngồi trong xe chơi iPad. Khi bị mẹ lôi xuống xe, mặt mày cậu quạu quọ thể hiện rõ vẻ chán ghét, ánh mắt như thể những gì cậu nhìn thấy đều là rác rưởi.

Kế hoạch ban đầu là dùng bữa cơm đạm bạc ở nhà Đỗ Nhược, nhưng Cảnh Minh khăng khăng không chịu, ngay cả cốc nước nhà cô cũng không đụng đến. Chú di Cảnh đành thôi, nhanh chóng lên đường trở về.

Thời điểm Cảnh Minh lên xe, phóng viên đài truyền hình nhét cho Đỗ Nhược một bó hoa, bảo cô mang đến tặng. Thế nhưng cậu thiếu niên ngồi trong xe tròng mắt cảnh cáo làm cô không có can đảm tiến lên, cửa xe lập tức bị cậu đóng sầm lại.

Đỗ Nhược lôi chiếc vali to dùng hỏi thăm suốt quãng đường, tốn sức chín trâu hai hổ mới tìm được bãi đỗ xe Bắc Tam, thấy một chiếc xe màu trắng hoành tráng như chiếc xe tăng đỗ ngay vị trí 0208 khu A.

Chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans bao lấy thân hình gầy gò của Cảnh Minh. Cậu đứng tựa đầu xe chơi điện tử, mắt đeo kính, tai lủng lỗ tai nghe, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép, thỉnh thoảng bật thốt: “Đậu xanh!”, “Ngu bỏ mẹ!”, “Định mệnh này có biết chơi không vậy!”

Đầu Đỗ Nhược lướt mắt mờ mờ, lòng bàn tay ướt nhèm kéo vali đi về phía cậu.

Hai tay Cảnh Minh lướt cấp tốc trên màn hình điện thoại, khoe mắt nhác thấy có người đến gần, liền thoáng nghiêng mặt qua. Do cặp kính râm đã che khuất nên không thấy rõ ánh mắt, khuôn mặt gần như không cảm xúc. Cậu không có bất cứ phản ứng nào mãi cho đến khi cô đến trước mặt mình, hàng mày cao như dáng núi trên cặp kính mới thoáng nhíu lại. Sau lớp kính đen, cậu thiếu niên nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt đề phòng.

Tóc cô ướt đầm mồ hôi, áo sơ mi nhăn nhúm, sắc mặt xanh xao, người ngom nhếch nhác. Đôi mắt đen láy nơi cô nhìn lại cậu, hết như chú vịt con bị lạc bầy vừa tìm được đường về nhà. Cuối cùng cậu cũng nhớ ra mình đến đây làm gì. Ván game đã xuống thế hạ phong, cậu bực bội nói: “Không chơi nữa, thoát đây.”

Cảnh Minh giật tay nghe xuống, nhét vào túi quần jeans: “Đỗ Nhược Xuân?”

Đỗ Nhược nhẹ giọng: “Tôi đổi tên rồi.”

“Ồ?” Mày cậu nhướng lên.

“Đỗ Nhược thôi.”

Cậu nhếch khoe môi bên phải, nghĩ thầm: Ồ, Đỗ Nhược cơ à? Bộ dạng thế này còn Đỗ với chả Nhược(*), là cò đuôi chó mới đúng.

(*) Đỗ nhược là giống hoa diên vĩ được trồng và mọc hoang ở Nhật Bản. Loài hoa này sinh trưởng ở nơi ẩm ướt, chủ yếu có màu xanh dương, tím, ngoài ra còn có trường hợp đặc biệt mang màu trắng đốm xanh.

Lấy chìa khóa trong túi ra ấn một cái, nắp cốp xe sau bật lên, cậu hất cảm ý bảo cô bỏ vali vào.

Đỗ Nhược không nói không rằng, chỉ cúi đầu đi đến sau xe. Thế nhưng cô không nhấc nổi vali, cổ sức đến mức mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, khuôn mặt cũng đỏ bừng cả lên.

Cảnh Minh thoáng nhìn cô, hàng mày cau chặt nổi lên thành gò, cả người từ trên xuống dưới hiện rõ hai chữ “BÀI XÍCH” to đùng. Cuối cùng cậu không nhìn được nữa, đi đến giật lấy vali của cô định ném vào xe. Nào ngờ chiếc vali kia nặng trĩu khiến cậu trượt tay nện vào chân mình, gây ra chuyện cười lớn.

Cảnh Minh mặt mày đỏ gay ném vali vào cốp xe, hăm hè mắng: “Đậu, nặng quá vậy.”

Đỗ Nhược khề khàng giải thích: “Mang theo chút quà tặng cho chú và dì.”

Cảnh Minh vụt bốc hỏa: “Quà gì? Đã ở quê cô hả?”

Đỗ Nhược nín thinh, không biết phải nói sao.

Cậu đến gần cô, đóng sầm cốp xe lại, tướng người cao ngất phất chốc che đi ánh đèn trong bãi. Cậu ngửi thấy mùi tàu xe trên người cô, chán ghét nhăn mũi.

Đỗ Nhược không hề hay biết, áp úng nịnh nọt: “Cậu... cao hơn trước nhiều.”

Cảnh Minh trầm chế giễu cách lấy lòng dở tệ của cô, khinh thường đáp: “Chúng ta từng gặp nhau à?”

“Từng gặp rồi, bốn năm trước, chú và dì từng dẫn cậu đến nhà tôi.”

“Tôi không nhớ, khỏi phải làm thân.”

Đỗ Nhược im lặng.

Xe chạy vòng qua tầng hầm, âm thanh cảnh báo trong xe vang lên không ngừng. Cảnh Minh nghe đến bực mình, gắt giọng: “Dây an toàn.”

“Hả?”

“Đeo dây an toàn vào.”

Cô vội vàng kéo dây bên cạnh ghế ngồi cài vào khóa, nhận ra người này tính tình thật khó chịu và chán ghét cô hơn gì hết. Đỗ Nhược không biết phải làm sao, cục diện khó xử và lúng túng chẳng khác gì hồi trúng tuyển đại học danh giả bị phóng viên đài truyền hình xã thi nhau đến nhà oanh tạc phỏng vấn, ép cô phát biểu nỗi niềm cảm kích vậy. May mà vì mới đến thủ đô nên tâm trạng cô khá vui vẻ, nhanh chóng bị phong cảnh ngoài cửa sổ thu hút. Mùa hè còn chưa qua, cây bạch dương và ngô đồng hai bên đường vẫn mon mơn lá. Dưới vòm trời xanh là những tòa nhà cao tầng san sát, cầu vượt đan xen giữa trời không, con gió khô rang luôn qua dãy nhà bê tông cốt thép len lỏi vào cửa sổ xe.

Kể từ ngày mai, sau khi đến trường điểm danh, cô sẽ chính thức bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới tại thành phố lớn hiện đại hóa quốc tế hóa này. Thủ đô tuyệt vời, đại học tuyệt vời! Tâm trạng cô kích động khó thể kiềm chế.

Song trước đó, cô phải đến nhà chú di Cảnh thăm hỏi. Ba cô mất sớm, gia cảnh lại nghèo khó, nếu không nhờ chú di Cảnh giúp đỡ, cô đã phải bỏ cơ hội lên thành phố học hành, chôn mình nơi thôn nhỏ buôn bán kiếm sống rồi. Tuy tháng trước lúc nhận phòng vẫn, cô đã ngại ngần cảm ơn hết lần này đến lần khác, nhưng cô luôn khắc ghi ân tình ấy.

Hai người không ai nói gì với ai, nửa giờ sau chiếc xe dừng lại trong một khu dân cư với những căn nhà ngói cùng tường đỏ cũ kỹ. Ngoài khu là một loạt hàng quán nhỏ như cháo Quế Lâm, cơm gà om vàng, mì Trùng Khánh... Đỗ Nhược xuống xe, lòng cảm thán nhà chú di điều kiện sống cũng bình thường thế mà lại chia tay giúp đỡ cô.

Cảnh Minh khóa xe, đi đến một ngôi nhà lầu ven đường. Cô vội theo sau nhắc nhở: “Hành lý của tôi còn trong xe.”

Cậu không hề ngoảnh lại, sải bước qua ba bậc thêm: “Không phải mang.”

Đỗ Nhược đi theo Cảnh Minh lên nhà mới phát hiện đây là tiệm net. Cậu ta tìm một chiếc máy ngồi xuống, đeo tai nghe vui đầu chơi game. Hai mắt cậu sáng rực nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay thon dài bay múa trên bàn phím, miệng liên tục văng mảy câu thô tục.

Nhân vật bé xíu lẩn xả chém giết trên màn hình, để lại từng luồng ánh sáng chói lóa. Đỗ Nhược xem không hiểu cũng không có hứng thú, đành ngồi thừ chờ đợi.

Đánh thắng một ván, tâm trạng cậu rất tốt, cười đùa với đồng bọn bên kia màn ảnh một phen, quay đầu lại thấy Đỗ Nhược ngồi đờ đẫn bên cạnh. Cậu không nói câu nào, đưa tay đến bật máy vi tính trước mặt cho cô.

Lúc này Đỗ Nhược mới chú ý trên ống tay áo sơ mi trắng của cậu có hoa văn rồng màu vàng nhạt, quần từ bờ vai xuống đến mông sết, rườm rà đẹp đẽ nhưng không mấy khoa trương, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

Lại thấy một vài hình vuông hoa văn nổi màu xám bạc nhàn nhạt bên trong mông sết, trông rất nổi bật. Mỗi chiếc nút được làm bằng gỗ bách khắc mỏng, từng chi tiết đều đậm nét thần tiên. Chất vải áo sơ mi rất mềm, khoác lên người cậu đẹp tựa tạp chí thời trang. Thoạt nhìn giống với áo sơ mi trắng bình thường, để ý kỹ lại thấy nét tinh xảo. Đúng là hàng hiệu hiếm có.

Cô cúi đầu giấu đi mấy sợi chỉ bị tưa nơi tay áo sơ mi của mình.

Cảnh Minh tiếp tục chơi game. Đỗ Nhược bật máy tính nhưng không làm gì hết, cả ngày bôn ba mệt mỏi, cô ngáp vài cái, không kiểm được gục xuống bàn ngủ thiếp. Giữa chừng Cảnh Minh nhìn sang, thấy gương mặt cô nhợt nhạt ngủ yên, hàng mi vừa đen vừa dài buông rủ như chiếc bàn chải nhỏ. Trên màn ảnh là trang web trường đại học.

Cậu thần nhiên dờ mắt, tiếp tục chìm vào màn chém giết hỗn loạn trong thế giới ảo, nào có tâm tư quan tâm đến ánh dương bên ngoài đã dần tắt.

Đỗ Nhược không biết ngủ bao lâu thì chợt có người đẩy vai mình. Cô choàng mở mắt, nhìn thấy Cảnh Minh gỡ tai nghe ra, bèn hỏi: “Đánh xong rồi sao?”

Cậu đưa cô một trăm tệ sai bảo: “Đi mua bát mì ăn liền.” Rồi lại đeo tai nghe vào.

Đỗ Nhược liếc nhìn màn hình máy tính, đã bảy giờ tối, cô ngoan ngoãn nghe lời cầm tiền đứng dậy rời đi.

Ngoài cửa sỗ sác trời tối đen, trong tiệm net chật kín đám thanh niên đeo tai nghe, ngồi thành hàng chiến đấu trước máy tính. Ở quầy lễ tân có mấy cô gái đang mua đồ, Đỗ Nhược đứng cuối hàng. Trong lúc chờ đợi cô vô tình nhìn thoáng qua chiếc gương bên cạnh, bỗng giật mình sợ hãi.

Trong gương, đầu tóc cô rối tung như ổ gà mới ấp, gương mặt tiêu tụy vàng vọt, thân hình ốm nhom ốm nhách, mặc bộ áo sơ mi trắng và quần jeans rộng thùng thình, dù có giặt sạch cũng không giấu được kiểu dáng lồi thõm và chất lượng rẻ mạt.

Giờ Đỗ Nhược đã hiểu cảm xúc cứ canh cánh trong lòng không xua đi được kể từ lúc gặp được Cảnh Minh là gì rồi, chính là thấp hèn. Dù là áo sơ mi trắng, đều là quần jeans nhưng lại khác nhau một trời một vực. Một cái đẹp đẽ, một cái xấu xí, rõ ràng không thuộc đẳng cấp. Cả người cậu từ trên xuống dưới đều bánh bao ngồi ngồi, còn cô thì..

Cô nhớ đến suốt quãng đường đi đến đây cậu liên tục cau mày, nhất thời xấu hổ không biết trốn vào đâu.

.....

Đỗ Nhược bê hai tô mì quay lại, đưa cho Cảnh Minh cái bát lót chín mươi lăm tệ bên dưới. Cảnh Minh bung bát mì ăn, thò ơ liếc sang số tiền còn dư, thuận miệng hỏi: “Hai bát mì chỉ có năm đồng à?”

“Phần tôi, tôi tự trả tiền.”

Cảnh Minh thoáng sững sốt, chốc lát sau cậu nhếch môi, cười khẩy quái gở, không nói gì nữa, tiếp tục chơi game.

Mặt Đỗ Nhược bắt chợt nóng ran, cô hiểu nụ cười của cậu có ý gì. Tiền của cô là chính từ nhà cậu mà ra.

Điện thoại Cảnh Minh cứ vang suốt nhưng cậu mặc kệ, chỉ mãi chơi game. Cho đến khi cậu chơi đã đời, đi đến quầy tính tiền, ra khỏi tiệm net, xuống

cầu thang, điện thoại lại vang lên lần nữa, cậu mới bắt máy với giọng gắt gỏng: “Đón được người rồi... Gì mà đã mấy giờ, tàu đến muộn con có cách nào?... Được rồi, trở về ngay đây.” Rồi quay đầu lại nhìn Đỗ Nhựt, “Về nhà ba mẹ tôi hỏi biết trả lời thế nào rồi chứ?”

Đỗ Nhựt gật gù: “Biết, chuyến tàu tôi đến muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhựt Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chương 2

Nhà Cảnh Minh tọa lạc tại khu biệt thự sang trọng mọc trên đồi, suối nhân tạo, và hàng cây tươi tốt. Xe hơi chạy qua từng ngọn đèn hoa ngọc lan sáng rực, đỗ trước căn nhà ba tầng kiểu Âu. Cả ngôi nhà rực rỡ ánh đèn, hệt như một hộp châu báu lấp lánh.

Cảnh Minh tắt máy, Đỗ Nhựt đẩy cửa xe ra định leo xuống thì bị dây an toàn rịt lại. Cô bèn lúng túng quay lại cởi dây.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước vội từ nhà ra: “Có hành lý không?”

Đỗ Nhựt không nhận ra chú ấy, còn chưa nghĩ ra chào hỏi thế nào thì Cảnh Minh đã sòng sọc đi đến: “Chú Trần, xách vali ở cốp xe sau vào đi.”

“Ồ được.”

Chú Trần cười với Đỗ Nhựt, cô bẽn lẽn cười đáp lại, rảo bước theo chú ấy đến cạnh xe, áy náy nói: “Vali hơi nặng ạ, để cháu giúp chú.”

“Không cần, không cần đâu.”

“Nặng thật đấy ạ.” Đỗ Nhựt ngại ngần giúp chú Trần khiêng vali xuống.

Cảnh Minh đứng cách đó vài mét quay đầu lại nhìn, không buồn phản ứng, cứ thế đi thẳng vào nhà. Đến khi Đỗ Nhựt vào cửa mới phát hiện ra nơi đây thật sự là một hộp châu báu.

Căn phòng khách còn lớn hơn cả phòng học được thiết kế theo kết cấu gác lửng, bày biện theo phong cách châu Âu cùng sofa dài, bàn trà gỗ lam và cầu thang xoay tròn khắc hoa văn hình xoắn ốc. Đèn chùm thủy tinh tỏa ánh sáng long lanh khiến khung cảnh trở nên mộng ảo, bức màn cửa sổ khổng lồ treo từ trần nhà như thác nước kéo thẳng đến mặt đất, bên ngoài cửa sổ là bãi cỏ vườn hoa bát ngát. Thậm chí còn có vài bóng cây cao ngất trời. Tất cả đều mỹ lệ và xa cách.

Song, nụ cười của chú Cảnh Viễn Sơn và dì Minh Y vẫn rất đời thường và quen thuộc.

“Sao tàu hỏa giờ này mới đến thế con?” Dì Minh Y cười hỏi.

“Con cũng không biết ạ, hình như để nhường đường cho tàu đệm từ (1) ạ.” Đỗ Nhựt vừa đáp vừa lén nhìn Cảnh Minh.

(1) Tàu đệm từ là một phương tiện chuyên chở được nâng lên, dẫn lái và đẩy tới bởi lực từ hoặc lực điện từ, nhanh và tiện nghi hơn các loại phương tiện công cộng sử dụng bánh xe, do giảm ma sát và loại bỏ các cấu trúc cơ khí, tốc độ khoảng 500 đến 580 km/h.

Cậu thiếu niên nằm ngả ngón trên chiếc sofa đơn nhấn tin với bạn, chân gác lên tay vịn ghế, hệt như đồng giẻ lau vậy.

“Có phải Nhựt Xuân cao hơn rồi không?” Chú Cảnh Viễn Sơn nói, “Cao hơn hồi năm ngoái chú đến thăm ấy.”

“Nhưng vẫn gầy như vậy.” Dì Minh Y xen lời, “Con phải chịu khó ăn thêm đi, béo lên một chút mới được.”

Chú dì Cảnh quá nhiệt tình, Đỗ Nhựt không có cơ hội chen lời, chỉ biết khép nép ngồi trên sofa.

“Buổi tối đã ăn gì chưa? Đói bụng không? Vú Trần nấu rất nhiều món lắm, không ngờ tàu đến muộn, bây giờ phải hâm lại.” “Con... ăn mì gói trên tàu rồi ạ.” Đỗ Nhựt có phần áy náy, không kiềm được lại liếc sang Cảnh Minh. Đới phương vẫn co cuộn trên ghế mà không biết ngượng.

“Cũng được, nếu lát nữa đói bụng thì ăn khuya nhé.” Minh Y nói.

Cảnh Viễn Sơn thở dài: “Nhựt Xuân rất hiểu chuyện, lại cố gắng, thi đậu đại học có tiếng nữa.”

Cảnh Minh vẫn nghịch điện thoại, vờ như không nghe thấy.

Đỗ Nhược thấy chú đi Cảnh chỉ chăm chăm chú ý đến mình, sợ khinh thường Cảnh Minh bèn dịu giọng đáp: “Cảnh Minh cũng rất giỏi ạ, thi đậu cùng trường với con.”

Thế nhưng Cảnh Minh không buồn để ý đến cô.

Hiển nhiên Cảnh Viễn Sơn không hài lòng, cau mày than thở: “Cái thằng hư hỏng này, bắt nó học chẳng khác nào đề đầu trâu uống nước, mõi biết bao nhiêu gia sư, đều là thầy giỏi không đấy. Đã vậy chú còn phải thuê người kèm cặp nó học hành, nó trốn học còn phải cử người lùng cả thành phố để bắt nó về. May sao cũng đậu được đại học. Cái thằng không đỡ lo này làm sao so được với con chứ, điều kiện khó khăn vẫn tự giác học hành.”

Đỗ Nhược như ngồi trên bàn chông, ngại ngùng cười trừ không dám nhìn Cảnh Minh. Bên tai vang lên âm thanh cậu gõ phím trên màn hình liên hồi.

Cảnh Viễn Sơn vẫn chưa mướng thỏa, quay sang trừng mắt nhìn Cảnh Minh: “Mày không có xương à? Ngồi đằng hoàng lại.”

Cảnh Minh bỏ chân xuống, ngồi dậy, dựa vào lưng sofa.

“Sau này mày học Nhược Xuân nhiều một chút đi.”

Cảnh Minh phì cười: “Đừng có gọi Nhược Xuân, Nhược Xuân nữa, người ta đổi tên rồi, gọi Đỗ Nhược. Đỗ Nhược trong câu Thái Phụng Châu Hồ Đỗ Nhược (2) á, văn thơ lắm.”

(2) Đây là một câu trong đoạn cuối bài thơ Tương Quân thuộc nhóm thơ Cửu Ca của Khuất Nguyên cải biên từ mười một bài dân ca nước Sở. “Thái phụng châu hồ đỗ nhược, Tương đi di hề hạ nữ” có nghĩa là “Mái thorn ta đứng thần thờ, hoa thorn ta hái, sẽ đưa con hầu” (Theo nguồn Văn học Trung Quốc, Tài liệu tham khảo, tập 1, NXB Giáo dục, năm 1963)

Hai gò má Đỗ Nhược nóng rần, cúi đầu xoắn ngón tay vào nhau.

Chú đi Cảnh đều sững sốt, vội nói: “Đổi cũng tốt, tên này nghe hay.”

“Tiểu Nhược.” Minh Y đọc lầm nhảm rồi cười rộ, “Ngồi tàu hỏa chắc mệt rồi, hay là lên lầu nghỉ ngơi sớm đi.”

Đỗ Nhược luống cuống đứng dậy: “Chú dì, con có mang theo một ít đặc sản ạ.”

Cô kéo vali đến, lấy ra một cái chân giò hun khói thật to và một đồng laptop thơm phới khò: “Đều là mẹ con làm, không đến nỗi nào đâu ạ.”

Minh Y cười nói: “Thật tốt quá, mấy hôm trước đi tự dung thêm ăn chân giò hun khói, hôm nay con lại mang đặc sản đến.”

Vú Trần nhận đồ mang vào bếp cất.

Cảnh Viễn Sơn hỏi thăm: “Mang mấy món này nặng lắm, cực khổ cho Tiểu Nhược rồi. Trên đường vất vả lắm phải không?” Đỗ Nhược cười xòa: “Không có đâu ạ.”

Cảnh Minh ngồi thu lu trên sofa nghịch điện thoại, hờ hững liếc nhìn cô rồi hừ một tiếng: “Quần áo dính mùi thịt xông khói suốt cả đường mà vẫn còn mặc được á?”

Cậu ghét bỏ đứng dậy, nhét di động vào túi, chuẩn bị tránh xa.

Minh Y nói thêm vào: “Cũng đúng. Cảnh Minh, mai con và Tiểu Nhược cùng đến trường, thuận tiện dẫn con bé mua mấy bộ đồ đi.”

Cảnh Minh lập tức nổi quạu, vẻ mặt in câu “tại sao lại là con?” rõ mồn một, vốn định lên tiếng nhưng thấy nét mặt của ba mình thì lười phản bác, phụng phịu đi lên tầng.

Đêm đó Đỗ Nhược được ngủ trong căn phòng dành cho khách rộng rãi nhưng xa lạ. Quả nhiên quần áo cô có mùi thịt xông khói, ngửi một hồi chiếc bụng chỉ mới ăn một bát mì của cô lại sôi ùng ục. Cô không dám xuống lầu ăn khuya, sợ gây thêm phiền phức cho nhà họ. Nửa đêm nghe tiếng Cảnh Minh xuống lầu tìm đồ ăn, cô cũng không dám đi theo.

Ngày hôm sau Đỗ Nhược nhận được một chiếc iPhone 6s, là điện thoại cũ của Cảnh Minh nhưng nhìn không khác gì cái mới, còn gắn sẵn sim của vùng này nữa.

Cảnh Minh lái xe đến đối diện công trường thì phanh lại, ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Hôm nay cậu lái chiếc xe thể thao màu đỏ rất phô trương. Chuyện này vốn dĩ không thành vấn đề, nhưng trong xe còn có Đỗ Nhược mới đau đầu.

Đỗ Nhược hết sức nhạy cảm, đoán ra điều bất khoan trong lòng cậu: “Hay là, nói ba mẹ chúng ta là bạn đi?”

Cảnh Minh quay đầu nhìn cô, gương mặt tuấn tú đeo kính không chút biểu cảm: “Trông giống sao?”

Đỗ Nhược ghen lời chốc lát mới bảo: “Vậy nói bà con xa cũng được mà.”

Cậu nhếch môi: “Bà con của tôi xa đến ra khỏi hệ thái dương luôn cũng không có ai..”

Cậu chưa nói xong, cô đã tự giác gật đầu: “Ừ, không có ai nghèo như tôi.”

Cậu không mấy may áy náy, chỉ ngại phiền phức, móc từ trong túi ra một tấm thẻ đưa cô: “Mẹ tôi nói phí sinh hoạt của cô trong thẻ này, mặt mã là sinh nhật cô. Tiền mua quần áo cho cô tôi đã gửi vào thẻ cô rồi.” Cậu thoáng ngừng lại, quay đầu nhìn Đỗ Nhược cười khinh thường, “Có cần tôi đi cùng cô không?”

Cô lắc đầu: “Không cần đâu.” Rồi định đẩy cửa xuống xe.

“Dừng lại.”

Cô quay đầu, khe khẽ hỏi: “Còn việc gì sao?”

“Gặp ở trường phải coi như không biết tôi đấy.” Cậu nói bằng giọng ra lệnh, “Có nghe thấy không?”

Ngón tay Đỗ Nhược nhẹ nhàng bấu vào cửa xe, gật đầu: “Nghe rồi.”

Cô lấy hành lý xuống xe. Chiếc xe đồ chót của Cảnh Minh nghênh ngang chạy đi.

“Cậu tưởng tôi muốn biết cậu chắc.” Đỗ Nhược lăm bắm, coi như là phản kháng vô ích.

Tâm trạng Đỗ Nhược không hề bị ảnh hưởng bởi cậu, nhìn công trường to lớn đối diện con phố, cô hít sâu một hơi, nhắc hành lý lên cầu vượt dành cho người đi bộ, trùng hợp nhìn thấy chiếc xe màu đỏ của cậu chạy vèo qua dưới cầu, lái vào sân trường, thu hút không ít ánh nhìn. Cô xuống cầu, đi vào sân trường, lòng thoáng chốc vui mừng rộn rã.

Con đường thẳng tắp kéo dài ngập bóng râm, hai hàng cây cao ngất che trời, ánh nắng rắc vàng khắp lối đi. Đây chính là khung cảnh đại học nên có. Trên ngọn cây giăng biểu ngữ “Chào đón tân sinh viên.”

Tiếp tục đi vào trong, những câu lạc bộ tuyển thành viên với nối tiếp nhau từng đợt, nhóm đàn anh đàn chị cười nói rôm rả phát tờ roi cho tân sinh viên.

Đỗ Nhược ôm một đồng tờ roi đi đến ký túc xá trước. Trường kỹ thuật vốn dương thịnh âm suy, chuyên ngành khoa học kỹ thuật gái càng ít đến thăm thương. Bốn nữ sinh chung phòng ký túc xá thì đã có ba chuyên ngành khác nhau rồi.

Đỗ Nhược học ngành điều khiển cảm biến, Khuru Vũ Thần và Hạ Nam đều là người Bắc Kinh học cùng lớp kỹ thuật thông tin, cô bạn Hà Hoan Hoan người Trưng Khánh học ngành cơ khí tự động hóa. Bốn người mới đến đều vô cùng hưng phấn, nhanh chóng kết bạn với nhau.

Khuru Vũ Thần lợi hại nhất, với tính tình hoạt bát không câu nệ, cô gõ cửa hết các phòng, chẳng bao lâu đã tỏ tường tình hình ký túc xá kẻ bên. Lúc này cô trở về kể lại cho đám chị em nghe: “Ký túc xá phía Tây là ngành xã hội nhân văn, toàn thị mệ, cùng một lớp hết. Ký túc xá phía Đông là hai lớp cơ khí tự động, hai lớp kỹ thuật điện tử và thông tin.”

Cô ấy nói xong liền cười với Đỗ Nhược: “Chúc mừng cậu, cậu chính là bông hoa duy nhất trong lớp đấy.”

Đỗ Nhược vẫn ù ù cạc cạc: “Tại sao?”

“Đàn quá mừng ơi.” Hà Hoan Hoan xô luôn địa phương, cười nói, “Ký túc xá xếp theo chuyên ngành, phía bên kia không có ai chung chuyên ngành với cậu, thì không phải cậu là đứa con gái duy nhất trong lớp à?”

“...À!” Đỗ Nhược đầu đầu nhúc ớc, vẻ mặt xấu hổ.

Hạ Nam đang soi gương vẽ chân mày, chậm rãi cắt lời: “Lớp chỉ có cậu là con gái cũng tốt mà, đám con trai đều phải bao bọc cậu hết.”

Đỗ Nhược thất vọng: “Mình vẫn muốn có bạn nữ.” Rồi trông mong nhìn Hoan Hoan, “Nếu Hoan Hoan học chung ngành với mình là tốt rồi. Sớm biết chỉ có một mình, tớ đã học điều khiển tự động hóa cho rồi.”

Hà Hoan Hoan ôm cô: “Dừng sợ, đừng sợ, sau giờ học chúng ta hú hí được mà.”

Hạ Nam vừa sẫm soi dáng chân mày của mình trong gương vừa nói: “Thời khóa biểu khác nhau đấy.” Tiếp theo xoay gương qua soi vào Đỗ Nhược, “Mình thấy cậu có phúc mà không biết hưởng.”

“Ai biết có phải phúc hay không chứ?” Khuru Vũ Thần ngồi trên ghế, gác cặp chân voi lên bàn học, “Hôm nay mình chạy một vòng trong trường chẳng thấy đàn anh đẹp trai nào cả. Chẳng biết trốn đâu hết rồi, ngày tựu trường mà không chịu đi ra đón mả mới.”

Hà Hoan Hoan góp lời: “Trong đám tân sinh viên cũng không thấy soái ca nào cả, toàn đám cù lùn.”

Đỗ Nhược bất chợt nghĩ đến Cảnh Minh, nhưng cô không lên tiếng. Một giây sau, Khuru Vũ Thật bỗng bỏ chân xuống, quay người gục trên ghế dựa: “Mà có một người đấy chứ!”

Hà Hoan Hoan chỉ cô ấy, đồng thanh thốt lên: “Lái Ferrari màu đỏ... Đù, chánh thật.” Nửa câu sau là Khuru Vũ Thần nói.

Đỗ Nhược ngồi im. Ồ, thì ra ai cũng thấy.

Hạ Nam: “Ai vậy?”

“Không biết, chắc con nhà giàu rồi.” Khuru Vũ Thần cười đùa, “Ghét nhất là loại vừa có tài vừa tiền còn lại đẹp trai thế này.”

Hạ Nam không có hứng thú, dù sao cũng chưa thấy người thật, có gì để bàn tán đâu.

Thế mà tối hôm đó, khi bốn cô bạn cùng nhau đi ăn cơm, Đỗ Nhược lại nhìn thấy Cảnh Minh. Khi đó bốn cô nàng ngồi xúm xít cùng bàn, mỗi người gọi một món rồi chia sẻ với nhau. Bàn bên cạnh có nữ sinh thì thầm: “Ê, kia không phải là cậu ta sao?”

“Cái cậu lái xe Ferrari đấy.”

“Eo ôi cậu nói xem cậu ta đỗ xe ở đâu nhỉ?”

“Có trời mới biết.”

“Trường bọn mình đúng là nơi ngọa hổ tàng long mà.”

Đỗ Nhược ngẩng đầu, nhìn Cảnh Minh và mấy nam sinh cùng ký túc bụng khay cơm đi đến. Cảnh Minh thấy cô nhưng chẳng thèm đoái hoài, hết như không biết cô vậy.

Cô tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Hạ Nam gọi: “Này, Cảnh Minh.”

Cậu đứng lại, Đỗ Nhược cúi thấp đầu, nhìn vạt áo sơ mi trắng của cậu bên gò má mình. Hôm nay cậu đã thay áo sơ mi khác, vạt áo trước bên phải thêu hoa văn mây trời màu đen trải dài.

Cảnh Minh thờ ơ cất lời, âm thanh vang vọng trên đỉnh đầu cô: “Ồ, cậu thi đậu rồi à?”

“Cậu đi chết đi.” Hạ Nam cười mắng, giọng điệu nghe khá thân, “Còn cậu, đến trường sớm vậy sao? Mình nghĩ cậu sẽ rề rà đến ngày cuối ấy chứ.”

“Ở nhà chán chết.” Cậu không có hứng ở lại, “Đi đây.”

Chiếc bóng phủ trên đầu Đỗ Nhược rời đi, bả vai cô thả lỏng, hết như đã di dời được ngọn núi lớn.

Hà Hoan Hoan thấy Cảnh Minh đi xa mới nói: “Đây chính là người mà mình và Vũ Thần nhìn thấy ấy. Hạ Nam, cậu biết cậu ta à?”

“Bạn học hồi cấp ba, chung lớp, là hot boy trường mình á. Hồi lớp Mười còn có đàn chị lớp Mười hai chạy đến lớp mình tắm tia cậu ta nữa.”

Khuru Vũ Thần nhướn mày, gấp đậu hà lan trong đĩa Đỗ Nhược: “Vậy sao cậu không của cậu ta, gần quan được lộc mà.”

Hạ Nam gấp miếng cà trong đĩa Khuru Vũ Thần, trả lời: “Cua được chết liền, cậu ta và hoa khôi trường mình là một cặp đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Chương 3

Buổi chiều trước khi vào học một ngày, trường tổ chức đại hội tân sinh viên. Nữ sinh ngồi ở hai dãy đầu, phía sau lúc nhúc con trai. Đại hội còn chưa bắt đầu, giảng đường đã xôn xao tiếng nói chuyện.

Đỗ Nhược lắng tai nghe, mấy cô sinh viên mới ngồi cạnh đang hỏi nhau vài câu đơn giản, đại loại như là “Cậu học ngành nào?”, “Quê cậu ở đâu?”, “Lớp cậu có mấy mống nữ?”...

Cô chú ý đến cách ăn mặc của mấy cô nàng không khác gì hồi cấp Ba, tóc ngắn, tóc buộc đuôi ngựa, áo sơ mi, áo thun, quần jeans, quần kaki. Họ không trang điểm cầu kỳ mà vẫn khoác trên mình vẻ học sinh chân chất.

Nhóm nữ sinh ngành công nghệ thông tin có vẻ không để ý đến bề ngoài, ít nhất là vừa vào học không hề biểu hiện nổi trội. Trong mắt Cảnh Minh, chắc

hắn họ chính là một đám quê mùa. Cô dễ dàng tưởng tượng ra được vẻ mặt của cậu vào lúc này: Không một úc, khỏe mỗi khề nhếch, dường như thấy họ hết như mấy chú hề nức cười, ánh mắt cũng ẩn chứa nét khinh khinh, coi thường kẻ khác như bụi bặm.

Cô thật sự hơi sợ cậu, không, là có lẽ là ghét thì đúng hơn. Ghét cái thái độ ác cảm ra mặt với cô như thế.

Đỗ Nhược nhìn những nữ sinh xung quanh rồi lại nhìn bản thân. Chiếc áo thun trắng kết hợp với quần jeans được giặt sạch sẽ, ngồi giữa nhóm bạn học cũng không tính là khác thường.

Cô thờ hất, lại lơ đãng quay đầu nhìn một vòng đám con trai. Khuôn mặt họ vẫn ngây ngô non nớt, ăn mặc cũng lồi thối lếch thếch như hồi trung học. Không ai khác biệt, đều là những sinh viên bình thường không chăm chút về bề ngoài. Nhưng một giây sâu, ánh mắt cô vô thức bị thu hút, thật sự là vì đối phương quá bất mắt thôi.

Cảnh Minh đi vào từ cửa sau giảng đường. Dáng vóc cậu cao ráo, da thịt trắng trẻo, cùng là áo sơ mi trắng nhưng chiếc áo của cậu lại trắng hơn mấy sinh viên khác nhiều.

Lúc này Đỗ Nhược mới thấy rõ, hóa ra áo trắng của mọi người cũng được chia thành đủ loại trắng như trắng xám, trắng kem, trắng ngà, trắng vàng và trắng ngả màu...

Lần này cô gái ngồi bên cạnh cô cũng bất giác quay đầu lại nhìn theo, dần dần tạo thành hiệu ứng bầy đàn, cả phòng ào ào lần lượt dời mắt về hướng đó.

Chưa cần bàn đến khuôn mặt đẹp trai của Cảnh Minh, chỉ riêng cử chỉ đã vô tình toát lên phong thái nhàn nhã tự tại không sao tả xiết, vừa ơ hờ vừa kiêu căng, không hề có chút thấp thòm và câu nệ của bất cứ sinh viên năm nhất nào.

Một tay cậu bỏ trong túi quần, một tay bấm điện thoại đi động, bước lên bậc thềm thì thoáng ngừng lại, tranh thủ rút tay ra gửi một tin nhắn. Vẻ mặt cậu hơi khó chịu, mày nhíu lại, miệng bật ra câu chửi “con mẹ nó” bằng khẩu hình. Gửi tin xong, cậu quẹo quẹo ngược mắt, thấy cả phòng đang yên lặng nhìn mình. Cậu đứng trên bậc cao nhìn lại nhóm bạn học như thể nhìn đồng khoai tây dính bùn, đôi mắt đen lay lắt nhanh một vòng trong phòng, tìm đến chỗ ba người cùng phòng, họ đã giữ chỗ sẵn cho cậu. Cậu lại dứt tay vào túi quần, bực bội bước xuống bậc thềm giảng đường. Đỗ Nhược lập tức quay người lại, chỗ trống kia ở ngay phía sau cô. Sự bài xích của cô dành cho Cảnh Minh sâu sắc hơn cô nghĩ nhiều.

Lần này đến thủ đô đi học vốn là mang theo hân hoan và hi vọng, kết quả buổi chiều đầu tiên đến Bắc Kinh đã bị Cảnh Minh ra đòn cảnh cáo, cho cô nhận rõ mình chỉ là người bà con nghèo khổ ở nông thôn đến đây ăn ké mà thôi. Tuy nhiên trong đôi mắt khát khe của cậu, cô chẳng được xem là người bà con nghèo, mà chính là đứa ăn xin mới đúng.

Cảm giác ưu việt khi thi đậu vào trường danh giá của cô bay biến mất sạch, bởi vì “thằng con nhà giàu” Cảnh Minh này học cùng trường với cô, còn là “học sinh được đặc cách” nữa chứ. Chẳng phải là đi đường ngang ngõ tắt sao?

So sánh với cậu, mấy năm gian khổ học hành của cô vừa qua chỉ là một trò hề. Có lẽ cậu thích đối xử với cô như vậy, nếu không cũng sẽ chẳng 'chảnh chớ' đến thế.

Dáng hình người đó đổ xuống từ phía sau, cùng đó là tiếng kéo ghế, Cảnh Minh ngồi xuống.

“Mần gì mà trễ thế?”

“Không phải năm giờ mới bắt đầu sao? Tao đâu có trễ.” Cảnh Minh cất giọng hờ hững như lẽ đương nhiên.

“Cũng có lý đấy nhì.” Bạn cùng phòng với cậu không phát hiện gì khác thường, cười nói, “4 giờ 59 phút 30 giây, không đến trễ.”

“Ngồi trong lớp chán bỏ bả, đến khi vào học mày còn sợ không có thời gian ngồi hay sao?”

Cậu ngồi sau lưng cô tán gẫu vu vơ, còn cô thì toàn thân căng thẳng, đến hô hấp cũng khó khăn.

Bấy giờ giảng đường im bật, các thầy giáo mặc áo Polo và quần tây - trang phục điển hình của đàn ông công nghệ thông tin - lần lượt bước vào. Trông họ đều khiêm tốn và hiền hòa, thậm chí còn có chút rụt rè, không chủ động trao đổi ánh mắt với sinh viên cho lắm. Có mấy thầy tướng tá béo tốt, tư thế bước đi khá chậm chạp chất phát, toát lên vẻ thân thiện.

Đám sinh viên hai mắt sáng rỡ nhìn họ, hết gà con chờ gà mẹ về tổ, đoán xem ai là thầy chủ nhiệm của mình.

Các thầy ngồi xuống chỗ trống hàng đầu tiên, đưa lưng cho đám sinh viên kiểm duyệt.

Hà Hoan Hoan huých cánh tay Đỗ Nhược, nhỏ giọng hỏi dò: “Cậu đoán xem ai là thầy chủ nhiệm lớp cậu?”

Đỗ Nhược lắc đầu: “Làm sao mình biết được?”

Hà Hoan Hoan cười trộm: “Mình cũng vậy.”

Đỗ Nhược phát hiện thầy giáo ngồi ở vị trí trong cùng hàng đầu tiên rất trẻ, trông giống sinh viên hơn. Góc mặt thanh tú, dăm chiêu nhìn lên bực giảng.

Khuru Vũ Thần thăm thài: “Thầy giáo kia trẻ quá, mình không muốn theo học thầy ấy đâu.”

Đỗ Nhược kinh ngạc: “Tại sao?”

Khuru Vũ Thần: “Lớn tuổi có kinh nghiệm hơn, theo thầy ấy sợ không học tập được kiến thức gì.”

Đỗ Nhược nghe thầy có lý bèn gật đầu: “Mình cũng không muốn theo thầy ấy.”

Nói xong khoe mắt nhác thấy Cảnh Minh đang ngồi nghiêng ở phía sau, tuy cậu không nhìn cô, nhưng cô vẫn giật cả mình, lập tức quay mặt nhìn chăm chăm về phía trước. Cô quyết định không quay đầu lại nữa, dù là chỉ mười độ cũng không.

Đại hội đón tân sinh viên do Phó hiệu trưởng chủ trì. Đầu tiên thầy hiệu trưởng lên phát biểu, giới thiệu sơ qua về hoàn cảnh học tập cùng lịch sử, hiện trạng và phương hướng phát triển tương lai của trường đại học. Tiếp theo là mấy lời khuôn mẫu như sinh viên không được lãnh quên trách nhiệm, phải hăng say học tập, mạnh dạn sáng tạo, rèn luyện sức khỏe, lập kế hoạch bốn năm đại học hợp lý, phát triển toàn diện, cống hiến cho nước nhà.

Những sinh viên mới vừa trải qua cuộc tẩy lể tốt nghiệp trung học, ai ai cũng mang trong mình niềm mong chờ vô hạn vào tương lai, được những lời này cổ vũ, hùng tâm tráng chí bùng bùng đầy cõi lòng. Từng gương mặt trẻ trung trở nên sáng rõ hơn bao giờ hết.

Song Cảnh Minh chẳng buồn nghe, cậu vẫn vùi đầu vào chiếc điện thoại dưới bàn, dần dần sinh lòng phiền não, cuối cùng kéo ảnh đại diện của một người trên Wechat vào danh sách chặn, còn chưa hết giận lại tìm trong danh bạ, kéo luôn cái tên Mẫn Ân Trúc vào sổ đen. Xong xuôi cậu lắc lư điện thoại, ngược mí mắt lên.

Hết bài phát biểu của hiệu trưởng lại đến đại biểu sinh viên trường, đó là đàn anh năm hai Lê Thanh Hòa, cũng chính là người ngồi vị trí trong cùng dãy đầu tiên, bị Đỗ Nhược và bạn cô ngộ nhận là thầy giáo kia.

“Hóa ra là đàn anh.”

So với những sinh viên mới dưới bậc, Lê Thanh Hòa đã coi bỏ về ngây ngô, ra dáng đàn anh chín chắn. Từ cách nói chuyện đến nụ cười đều đúng mực, bình tĩnh chia sẻ với nhóm đàn em những điều tâm đắc và kinh nghiệm trong lúc học tập. Bên dưới thỉnh thoảng vang lên từng trận cười thích thú.

Nhưng Cảnh Minh không hề cảm thấy Lê Thanh Hòa có gì thú vị, chỉ giỏi tỏ vẻ từng trải lừa gạt mấy đứa học sinh tiểu học. Cậu không thèm bỏ vào tai, lại rù mắt nhìn điện thoại di động, người đã bị chặn, tin nhắn điện thoại cuối cùng cũng chịu yên tĩnh.

Cậu bực dọc ngược mí mắt lên, trong lúc vô tình lướt qua nữ sinh phía trước. Sao... nhìn... quen quen nhỉ? Ánh mắt vừa thoáng qua liền dừng lại, hơi nghiêng về phía sau một chút. À, đây không phải là con nhóc Đỗ Nhược Xuân sao? Lại trùng hợp chạy đến ngồi trước mặt cậu rồi.

Hôm đó đưa Đỗ Nhược đến trường, suốt quãng đường Cảnh Minh chẳng buồn liếc mắt nhìn cô, ấn tượng về cô chỉ vền vẹn dừng ở hình ảnh hôm đón cô ở ga tàu hỏa, tóc tai bết dính, da dẻ vàng vọt, quần áo rách nát, đáng người còm nhom cùng mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi tàu hỏa nồng nặc.

Bây giờ đầu cô đã gội sạch sẽ, mái tóc ngắn ngang tai buông xõa mềm mượt. Có lẽ vì thiếu dinh dưỡng nên hơi ngả vàng.

Cái biệt danh “nhóc con”(1) này cực kỳ hợp với cô, cậu không khỏi chế nhạo.

(1) “Nhóc con” ở đây có nguyên bản tiếng Trung là 黄毛丫头 - nhóc con tóc vàng, chỉ những cô gái trẻ ngây thơ chưa biết sự đời.

Mái tóc ngắn cong cong bên sườn mặt hướng về phía cậu được vén ra sau tai, dưới đuôi tóc bằng chần chần là cần cổ thon dài. Ánh đèn huỳnh quang đánh lừa mắt người khác trong phòng khiến làn da cô trở nên bóng láng và trắng trẻo hơn, có thể xem như một hiệu ứng làm đẹp. Cô mặc chiếc áo T-shirt thoải mái, trông khác hẳn con bé ở sân ga bữa nọ.

Cảnh Minh không hứng thú lắm, lướt mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt, bắt gặp trên áo cô có chỗ bực chi to khoảng một đầu ngón tay. Cậu lại lần nữa nhếch môi buồn cười. Vịt con xấu xí dù có tắm sạch lông thì vẫn là vịt con xấu xí thôi.

Cậu lười nhìn tiếp, dời mắt đi. Đàn anh trên bậc vẫn còn chia sẻ kinh nghiệm của mình, ôi, trên đời này không có gì tệ nhạt hơn đại hội đại hiếc. Cậu lại đưa mắt nhìn điện thoại, nhưng không thể chơi game được.

Giây lát sau, một suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu cậu, hàng mày cau chặt nh bị chọc giận, ngón tay lướt thoăn thoắt gõ tin nhắn gửi đi.

Phía trước, điện thoại Đỗ Nhược vang lên tít toong, âm thanh không lớn nhưng đủ hút ánh mắt của người khác. Bạn học xung quanh cũng thôi đi, ngay cả giáo viên ngồi phía trước cũng có người quay đầu lại nhìn. Lê Thanh Hòa trên sân khấu thoáng khựng lại rồi nói tiếp.

Đỗ Nhược xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, cuống quýt chỉnh điện thoại im lặng, liền thấy tin nhắn Cảnh Minh gửi đến: “Tiền mua quần áo cho cô đâu? Sung lắm của riêng rồi à?”

Đỗ Nhược thắc mắc quá đỗi nhưng không có ý định hỏi âm, vừa định cất điện thoại đi thì màn hình lại sáng lên: “Áo cô rách rồi kia.”

Đầu óc cô nổ tung, quay đầu kinh hoàng nhìn cậu. Hai mắt Cảnh Minh vô hồn nhìn lên bậc giảng, không ngó ngang đến cô, giống như người ngoài cuộc vậy.

Cô sợ bị người khác chú ý vội vã quay đầu lại, mặt đã sạm ngượng chín, không hiểu vì sao lại cảm thấy ánh mắt mọi người như thể đều đổ về mình,

áxuyên thủng vô số lỗ nhỏ trên người cô. Tay cô ướt nhẹp mồ hôi, vội gửi tin hỏi lại: “Ở đâu?”

Nhưng đối phương không tốt bụng mách cho cô biết.

Lê Thành Hòa phát biểu xong, cả phòng vang lên tiếng vỗ tay rần rần. Rồi lại đến đại biểu tân sinh viên lên phát biểu.

Đỗ Nhược dè dặt quay đầu kiểm tra hai bên bả vai mình, không có vấn đề, lại nhìn hai bên sườn. Bên phải bị bọc chỉ, dài chừng một centimet, ngồi yên không sao, nhưng vừa cử động thì sẽ thấy ngay một khe hở nhỏ. Nếu bị ai vô tình thấy cô sẽ mắc cỡ lắm nhưng không đến nỗi xấu hổ tự ti.

Ấy thế mà “cái lỗ rách nghèo túng đáng thương” này lại bị Cảnh Minh thấy được, Đỗ Nhược nhất thời cảm thấy, trong hai người họ chỉ một được sống mới phải đạo.

3~x

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chương 4

Tâm trạng Đỗ Nhược như bao phủ trong mây mù, ngay cả phần giới thiệu giáo viên chủ nhiệm cũng không dậy nổi tinh thần của cô. Đến tận khi lễ chào mừng tân sinh viên kết thúc, tất cả chia thành nhóm theo chuyên ngành, đi tham quan phòng thí nghiệm và quan sát nhóm sinh viên khóa trên thao tác các loại máy móc tinh vi trước bàn thí nghiệm, tâm trạng âm u của cô mới tươi sáng trở lại, lần nữa ôm đầy nhiệt huyết và mong đợi với cuộc sống đại học.

Kết thúc buổi tham quan, các sinh viên ở lại họp với chủ nhiệm. Chuyên ngành điều khiển cảm biến chỉ có một lớp, gồm hai mươi hai sinh viên, trong đó có hai mươi một trai và một gái. Đúng vậy, cô gái ấy chính là Đỗ Nhược.

Một mình cô ngồi hàng thứ nhất tổ giữa, ngay chính giữa lớp. Máy bạn nam hoặc là ngồi phía sau, hoặc là ngồi vào hai tổ bên cạnh, như thế tạo thành bức kết giới vô hình xung quanh cô.

Thầy chủ nhiệm họ Dương, tên Trường Thanh, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặt luôn tươi cười, hơi rụt rè, mang đậm phong thái của nhà nghiên cứu.

Là sinh viên nữ duy nhất trong lớp, Đỗ Nhược đã sớm chuẩn bị tâm tư. Quả nhiên câu nói đầu tiên của thầy Dương chính là: “Ồ, lớp chúng ta có một con gấu trúc này.”

Mấy bạn nam đều nở nụ cười thân thiện, cô cũng khẽ cười theo.

Thầy Dương Trường Thanh hiền lành bảo mọi người tự giới thiệu bản thân. Tuy nói nhóm sinh viên đến từ khắp mọi miền tổ quốc, nhưng gần một nửa là người bản địa.

Đỗ Nhược chú ý đến một người tên là Lý Duy, trong lễ chào mừng tân sinh viên cậu ta ngồi sau lưng cô, ở cùng phòng với Cảnh Minh. Lý Duy tự giới thiệu mình là người Bắc Kinh, tên rất dễ nhớ, là sự kết hợp của họ của Lý Bạch và tên của Vương Duy, hai nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc.

Đương nhiên sau màn giới thiệu ngắn ngủi, không ai có thể tỏ tường ngọn nguồn gốc rễ của từng người, chỉ có thể tìm hiểu thêm trong quá trình học tập sau này. Nhưng bản thân là “động vật quý hiếm”, ai cũng biết cái tên Đỗ Nhược và xuất xứ từ vùng biên giới Tây Nam của cô.

Kể đó, thầy Dương hỏi mọi người lý do lựa chọn chuyên ngành này và hiểu biết sơ qua về nó. Cả lớp im phăng phắc, chỉ có mấy gương mặt trầm mặc e dè. Đỗ Nhược cũng là một trong số đó, cô hoàn toàn không có khái niệm gì cả.

Cô nghĩ: Đi học xét cho cùng không phải vì luyện được một hoặc nhiều tài nghệ, để đi làm kiếm tiền, nuôi sống bản thân và người nhà sao?

Hỏi cấp Ba, cô chỉ biết cắm đầu vào bài vở, trường cũng cắt giảm tất cả hoạt động ngoại khóa, cô nào biết thứ gì ngoài sách giáo khoa đâu? Những bạn học khác chắc cũng là ngẫu nhiên chọn vào ngành này thôi.

Nhưng Lý Duy lại gờ tay, đồng dạng thưa: “Từ bé em đã thích xe hơi, rất hứng thú với quá trình sản xuất, dập ép và lắp ráp tự động hóa. Không chỉ vậy, các hoạt động ở khu vực kiểm tra đo lường thuộc dây chuyền sản xuất đều cần có điều khiển cảm biến, cho nên em chọn chuyên ngành này, hi hi.” Đỗ Nhược nghe hiểu từng từ cậu ta nói, nhưng nối lại thành một câu thì lại mù tịt. Cô bỗng chốc hoang man, mặt nóng bừng.

Thầy Dương cười ôn hòa, gật đầu: “Rất tốt, còn ai nữa không?”

Một bạn nam tên là Vạn Tử Ngang phát biểu: “Nhà em mở công xưởng, từ nhỏ em đã làm bạn với máy móc rồi. Nhưng thiết bị ở công xưởng nhà vận

hành không nhuan nhuyễn, độ chính xác không cao, chất thải tồn đọng gây hại cho máy. Vì thế em nghĩ đến việc tìm hiểu cách thức hoạt động của nó, biết đâu có đột phá gì thì sao? He he“.

Thầy Dương vui vẻ ca ngợi: “Có chí hướng. Trong lĩnh vực kỹ thuật công nghiệp dù chỉ là một đột phá bé nhỏ...” Ông đưa ngón cái và ngón trỏ áp vào nhau tạo ra khe hở bé xíu, “... cũng có thể mang đến giải phóng lớn cho lực lượng sản xuất. Thậm chí một chút đột phá trong kỹ thuật then chốt cũng có thể tạo nên cách mạng cho cả ngành. Phạm vi ứng dụng của chuyên ngành chúng ta rất lớn, nào là năng lượng, y học, hóa chất, thực phẩm, robot, vận chuyển, thang máy, xe hơi... Có hàng tá lĩnh vực cho các em phát huy.

Các em còn trẻ thật tốt. Tuổi trẻ liền mạch sức tưởng tượng, xông xáo thỏa thích. Còn trách nhiệm của người thầy như tôi, trách nhiệm của tất cả giảng viên trong trường chính là mang những gì học được từ lúc chúng tôi sinh ra đến nay, giúp các em rút ngắn con đường tương lai. Các bạn trẻ không phải kiêng sợ gì cả, cứ tiến tới thôi!”

Ngoài mặt mọi người đều im lặng, nhưng đáy lòng lại dấy lên sóng cả. Hai mươi hai đôi mắt khát khao học hỏi đổ dồn vào người đàn ông trung niên trên bục giảng ấy.

Đỗ Nhược bỗng thấy hốc mắt ươn ướt là lạ, không biết là xấu hổ hay mặc cảm nữa.

Thời gian họp lớp không lâu, tạm thời chọn lớp trưởng là Lý Duy. Cậu ấy đi xin số điện thoại của cả lớp, nói sẽ photo phân phát cho từng bạn một.

Lúc Đỗ Nhược trở về ký túc xá, ba cô nàng kia cũng vừa trở về. Hà Hoan Hoan đã chạy sang phòng kế bên chơi với hai nữ sinh cùng lớp, Đỗ Nhược vào phòng liền hỏi hai người còn lại: “Lớp các cậu nói gì thế?”

Khuru Vũ Thần: “Còn nói gì nữa, tự giới thiệu bản thân rồi tán dóc thôi.”

Đỗ Nhược mở tủ quần áo, cời chiếc áo phong bực chi ra, trước khi mặc chiếc khác vào còn kiểm tra kỹ lại đường may, hỏi tiếp: “Sao bọn cậu lại chọn chuyên ngành hiện tại?”

Hạ Nam nhún vai, cầm điện thoại lướt web mua đồ: “Mình có hứng với máy tính, thế thôi.”

Đỗ Nhược nhìn Khuru Vũ Thần: “Còn cậu?”

“Giống vậy.” Vũ Thần mở máy tính lên, định xem phim.

Đỗ Nhược đóng tủ lại, lẳng lặng ngồi xuống trước bàn mình.

Khuru Vũ Thần thấy cô bạn là lạ, bèn kể đến gần: “Sao vậy?”

Đỗ Nhược xoắn ngón tay vào nhau, kể sơ về buổi họp lớp khi nãy: “Mấy bạn kia đều có hiểu biết về chuyên ngành, mỗi mình là như người trên trời rơi xuống í. Hơn nữa... mình không chọn ngành này vì sở thích, nên cảm thấy bị tụt hậu một khoảng...” Thế đâu phải là vấn đề, sau này học thi sẽ vào đầu thôi. Lúc cậu sinh ra có biết gì đâu, bây giờ không phải đã thông thạo văn, toán, ngoại ngữ, lý, hóa, sinh sao? Làm gì có ai vừa rời khỏi bụng mẹ đã biết tuốt. Muốn ngài mai kiến thức đầy mình thì bây giờ bắt đầu học đi.” Hạ Nam cúi đầu lướt điện thoại, “Vũ Thần, cậu nói cái App kia có đáng tin không vậy, mặt nạ còn rẻ hơn giá thị trường nữa, không phải hàng giả chứ.”

“Mình nghe người khác nói thôi, nếu cậu không yên tâm thì ra cửa hàng chính hãng mua đi.”

Khuru Vũ Thần châu đầu với Hạ Nam xem quần áo, chốc chốc nói cái này đẹp, lát lát lại bảo cái kia không miễn phí vận chuyển. Đỗ Nhược nhìn hai cô nàng, nháy mắt được an ủi phần nào, lại nghĩ đến mình cũng nên mua quần áo mới, thế là gia nhập với họ.

Ba người đang chọn lựa thì Hà Hoan Hoan đẩy cửa đi vào, mang theo một tin tức chẳng lớn lao: “Hai cô nàng còn lại phòng kế bên học chung lớp với Cảnh Minh đấy.”

Đỗ Nhược im thít. Có một định luật gọi là ghét của nào trời trao của đấy. Lớp trưởng của cô là Lý Duy - bạn cùng phòng với Cảnh Minh, hàng xóm phòng cô lại là bạn học cùng lớp với Cảnh Minh. Hay lắm, sau này cái tên đó sẽ thường quanh quẩn bên tai rồi. Tuyệt thật!

Khuru Vũ Thần góp lời: “Con trai trường mình có vài tên cũng được, nhưng cậu ta thì chuẩn hot boy rồi. Này, Hạ Nam, bạn gái của cậu ta thì sao, cũng học cùng trường với bọn mình hả?”

“Không, học ở trường nghề nào đó, cô ta học hành lẹt đẹt lắm. Không cùng lớp, mình không rõ.”

“Xinh lắm à?”

“Xinh vốn luôn.”

Khuru Vũ Thần không có nhiều tâm tư hóng hớt, chăm chú vào điện thoại chuyển đề tài: “Hoan Hoan, cậu có muốn mua quần áo không, bọn mình đang trả giá với chủ shop, cậu mua chung đi, miễn phí vận chuyển đấy.”

“Sao cậu không rủ mình sớm? Con ba ngơ này!”

Bốn người dạo shop trên mạng đến bây giờ tối rồi kéo nhau đến căng-tin ăn cơm, sau đó lê bước về ký túc xá. Giữa chừng điện thoại di động của Đỗ Nhược vang lên, là một đây số xa lạ.

“Alo?”

“Alo, Đỗ Nhược hả?” Giọng nam khàn khàn nghe rất quen.

“Xin hỏi là...”

“Nhanh vậy đã quên mất rồi à, mình là...”

“A, lớp trưởng.” Cô nhanh chóng nhận ra, lặp lại, “Lớp trưởng.”

Lý Duy cười sang sảng bên kia điện thoại: “Trường phát sách rồi, bọn tớ vừa mang về ký túc xá, con trai đều ở cùng một tòa nhà, dễ phân phát. Cậu ở ký túc xá nào? Tớ mang qua cho cậu.”

“Thôi để mình đi lấy.” Cô ngại phiền cậu ta, “Bây giờ mình không ở ký túc xá, mình sang tìm cậu vậy.”

“Cũng được.”

Đỗ Nhược đi đến ký túc xá nam, thấy không ít người ôm sách ra ra vào vào. Cô nhắn tin cho Lý Duy: “Mình đến rồi.”

Vừa gửi đi thì phía sau đã vang lên tiếng chạy bộ. Đỗ Nhược quay đầu lại thấy bóng dáng cao ráo của Cảnh Minh xăm xăm lại gần, trùm đầu lao vút qua cô như một con gió. Tim cô còn chưa kịp giật thót đến cổ họng thì bóng dáng đối phương đã lướt qua, chạy hai ba bước lên bậc thềm, khuất dạng trong cầu thang ký túc xá, mùi hoóc-môn nam còn dư lại tan dần trong bóng đêm.

Đỗ Nhược biết, trong mắt cậu hoàn toàn không có cô, đoán chừng xem cô không khác gì một chướng ngại vật, hay một thân cây nào đó thôi. Mỗi quan hệ không bình đẳng này khiến cô khá khó chịu.

Cảnh Minh chạy lên cầu thang, giữa chừng gặp được Lý Duy ôm chồng sách xuống lầu, thắc mắc: “Đi đâu vậy?”

Lý Duy cười: “Đưa sách cho hoa khôi lớp tao.”

Cảnh Minh nhú mày, kinh ngạc nghĩ danh hiệu “hoa khôi” này bình chọn nhanh quá, lại nghĩ đến lớp cậu ta chỉ có một nữ sinh, nên gọi “hoa khôi lớp” cũng phải. Cậu nhếch môi cười xòa đi lên tầng.

Đêm cuối hè, từng cơn gió hây hây thổi qua hàng cây nghe xào xạc, luồn vào tà áo Đỗ Nhược man mát. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bao phủ trên ngọn cây, đây chính là vườn trường đại học mà người ta vẫn nói.

Cô đứng bên cạnh bồn hoa ở cổng ký túc xá không bao lâu liền gặp một nữ sinh xinh đẹp đi đến từ phía đối diện, tóc dài buông xõa, mặc chiếc váy sơ mi màu xanh, bên eo thắt một sợi dây lưng mảnh, dưới vạt váy là đôi chân dài nõn nà.

Đám nam sinh ra vào ký túc xá rồi rít ngấm ngấm, ngay cả Đỗ Nhược cũng không kiềm được nhìn cô ta vài lần, rồi lui về phía sau vài bước, vô thức kéo ra khoảng cách với cô ta.

Cô gái ôm cánh tay gọi điện thoại: “Tôi mặc kệ, cậu bảo anh ấy xuống đây... Bây giờ tôi đang ở dưới lầu này!... Ai bảo anh ấy chặn tôi?... Vậy cậu bảo anh ấy nghe điện thoại đi... Cậu bảo anh ấy xuống đây ngay cho tôi... Nói với anh ấy, nếu không xuống thì tôi xông vào ký túc xá nam đấy!”

Đỗ Nhược rụt cổ nhìn trời: Cuộc sống sinh viên đặc sắc thật, ăn xong đi nhận sách cũng có thể xem được phim tình cảm, trở về còn có thể mang ra tán gẫu với nhóm Vũ Thần.

Đang định hóng hớt thì Lý Duy đã đến, đề nghị: “Sách nặng lắm, tớ ôm về giúp cậu cho.”

“Không cần đâu, tự mình ôm được mà.” Đỗ Nhược vội xua tay, không muốn thêm phiền phức cho cậu ta, “Trước kia mình ở nhà cũng làm ruộng, số sách này chỉ nhỏ như con muỗi ấy mà.”

Lý Duy thảng thốt, không giấu được nụ cười, đang định lên tiếng thì giọng nói lãnh đạm, sắc mùi phản cảm của Cảnh Minh truyền đến bên cạnh: “Cô đến đây làm gì?”

\:

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 5

Đầu Đỗ Nhược giống lên từng hồi chuông cảnh báo, tưởng cậu nói mình nên quay phắt đầu lại theo phản xạ.

Đền ở cổng ký túc xá soi hắt ra ngoài, Cảnh Minh bỏ tay vào túi, đứng ngược sáng đối mặt với cô gái kia. Về mặt cậu lạnh lùng đến gần như vô cảm, chỉ có hàng mày nhẹ chau lại khiến tim người ta đập kịch liệt.

Đỗ Nhược đã lĩnh giáo rồi, Cảnh Minh rất giỏi thể hiện cảm xúc qua nét mặt, đúng chất khó ưa khó gần. Khóe mắt đuôi mày đều hiện rõ vẻ mỉa mai, đây là vũ khí có tính sát thương mạnh, còn đủ thương người khác hơn cả miệng lưỡi cay nghiệt và thượng cẳng tay hạ cẳng chân nhiều.

May là cậu không nhìn thấy cô, Đỗ Nhược thở phào nhẹ nhõm.

Lý Duy vội vàng vòng ra sau thân cây lánh nạn, nhỏ giọng nói với Đỗ Nhược: “Bạn cùng phòng với mình, cũng là bạn hồi cấp Ba.”

Đỗ Nhược làm như không biết Cảnh Minh, ra về điềm nhiên: “Ừ hừ.”

Mẫn Ân Trúc phớt lờ vẻ mặt lạnh tanh của Cảnh Minh, tươi cười kéo tay cậu: “Anh ăn tối chưa, em còn chưa...”

Cảnh Minh dứt khoát tránh ra, lùi về sau một bước: “Có chuyện gì thì mau nói, nói xong rồi phẫn đi.”

“Sao anh chặn em?” Mẫn Ân Trúc không hề tức giận, nghiêng đầu cười nói, “Em mới nói mấy câu anh đã giận rồi, sao tính tình nóng nảy quá vậy?”

Cô ta bước đến chọc chọc ngón tay vào bụng cậu, ra chiều thân mật. Thế nhưng cậu vẫn cúi kinh hất tay cô ta ra, “Tính tôi vậy đó, rồi sao?”

Đúng là cậu chủ phách lối không dễ dỗ ngọt.

Mẫn Ân Trúc kè đến một bước, ngẩng đầu nhỏ giọng nói gì đó chỉ có mình Cảnh Minh nghe được.

Bên này, Đỗ Nhược nhận lấy chồng sách từ tay Lý Duy, thấy quyển sách thứ nhất kẹp một tờ giấy liền hỏi: “Đây là gì?”

“À, sách nhận được là tài liệu bắt buộc. Còn chỗ đó là tài liệu giảng viên đề cử.” Lý Duy mở tờ giấy ra cho cô xem, một danh sách dài thượt, giá tiền không rẻ chút nào.

“Phải mua hết chỗ này à?”

“Đương nhiên rồi, chỉ có chút tài liệu giảng dạy này làm sao đủ học?” Lý Duy lại gấp tờ giấy, kẹp vào sách giúp cô.

Đỗ Nhược thầm toát mồ hôi, may mà chú dì Cảnh cho cô thêm một khoản mua quần áo, nếu không sinh hoạt phí kia chỉ như muối bỏ bể. Cảnh đêm mờ tối đã hoàn hảo che đi cảm xúc thất thường trên mặt cô, đang nghĩ ngợi thì bên kia xảy ra động tĩnh lớn.

Cảnh Minh đứng được một lúc thì bực bội quay người trở về ký túc xá. Mẫn Ân Trúc đuổi theo, ôm lấy cậu từ phía sau.

Hiện tại là giờ tắm, bạn học mang theo đồ ra ra vào vào khá đông. Cảnh Minh sững sốt lập tức giật tay cô ra.

Mẫn Ân Trúc bị cậu vùng vẫy khiến người lao đảo, nhưng không chịu buông, còn lớn giọng phân trần: “Là em nói sai rồi được không? Là lỗi của em được không?” Gương mặt trắng ngần của Cảnh Minh ửng đỏ, thẹn quá thành giận: “Mẫn Ân Trúc, cô làm trò gì vậy?”

“Ăn vạ đấy!”

“Buông tay ra!”

“Không buông.”

“Cô là chó há?”

“Gâu!”

Cảnh Minh bạnh cằm nhìn lên trời, gương mặt tuấn tú không biết đang nín cười hay nén giận. Mẫn Ân Trúc ôm eo cậu, cười khanh khách.

Lý Duy xem hết toàn cảnh, cũng không nhịn được bật cười đi đến: “Được rồi, hai cậu đừng mùi mẫn nữa.”

Mặt Cảnh Minh xanh mét: “Ai mùi mẫn?”

Mẫn Ân Trúc thả tay ra.

Lý Duy nói: “Hai cậu từ lúc cấp Ba đã cãi nhau mãi miết, lên đại học vẫn như vậy.”

Mẫn Ân Trúc ra hiệu bằng ánh mắt với Lý Duy, xin cậu ta thương tình đừng chọc Cảnh Minh nữa. Lý Duy nháy mắt tỏ vẻ đã biết. Mẫn Ân Trúc cười duyên chuyển đề tài: “Này mình thấy ai giống cậu, nhưng không có gọi.”

“Mình xuống làm chút chuyện.” Lý Duy quay đầu lại, “Đây là bạn cùng lớp với mình...”

Cây cối hai bên đường rậm rạp che trời, in lại bóng đèn loang lổ dưới nền đất.

“Ồ người đâu rồi?”

Đỗ Nhược đã sớm ôm chồng sách, tranh thủ trời tối lẩn vào nhóm người trốn biệt rồi.

“Chạy nhanh thật đấy.” Lý Duy gãi đầu, “Còn định giới thiệu với hai cậu hoa khôi lớp mình nữa.”

Cảnh Minh cười khẩy, không hề có hứng thú với hoa khôi lớp cậu ta, cứ thế bước xuống bậc thềm.

Lý Duy: “Đi đâu vậy?”

“Ăn cơm, đi chung không?”

“Ăn lúc nãy rồi.”

Cảnh Minh không buồn ngoảnh lại, chỉ vẫy tay chào bỏ đi. Mẫn Ân Trúc kéo tay cậu, quay đầu cười với Lý Duy: “Lần sau đi chung nhé!”

...

Đỗ Nhược ôm chồng sách về ký túc xá, tim đập loạn nhịp, cả người đầm mồ hôi.

Nóng chết đi được! Cô nắm lấy cổ áo phong quạt gió, ba cô nàng còn lại trong phòng không biết đi đâu rồi. Cũng tốt, cô không có tâm tư tám chuyện của Cảnh Minh với họ.

Còn chưa kịp lật sách ra xem sơ qua thì tiền giá chỗ sách tham khảo cần mua đã đập thẳng vào mặt: 436 tệ.

Mỗi tháng Đỗ Nhược nhận một nghìn tệ tiền tài trợ, may là trước khi nhập học chú dì Cảnh đã cho cô thêm sáu trăm mua quần áo, có thể ứng phó với tiền mua sách đợt này.

Nhưng về lâu về dài thì sao? Thẻ nào cũng có lúc cần tiền gấp mà. Trơ mặt ra xin tiền chú dì Cảnh ư? Cô không làm được, nhất là khi nghĩ đến gương mặt khinh khỉnh của Cảnh Minh.

Cô chống cằm ngồi trước chiếc đèn bàn le lói trong phòng, đăm chiêu tính toán.

Bỗng nhiên cánh cửa bị xô “ầm” ra, Hà Hoan Hoan xách giỏ đựng đồ tắm rửa chạy ào vào phòng: “Ngốc xít ơi, nhà tắm miền Bắc to chết người á.” Đỗ Nhược nhanh chóng tắt ứng dụng máy tính trong điện thoại đi: “Sao thế?”

Hà Hoan Hoan bật đèn phòng lên, đặt chiếc giỏ lên bàn mình, vừa thở hắt hắt vừa nói: “Dân Bắc đúng là phóng khoáng á, nhà tắm không ngăn phòng cũng thôi đi, ngay cả rèm che cũng không có ợ.”

Đỗ Nhược tròn mắt: “Hà?”

“Ai cũng trần truồng đứng tắm trước mặt nhau. Cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, mạnh ai người nấy kỳ cọ... Vừa vào cửa đã thấy toàn là thịt thà, trắng nõn mơn mơn, dọa chết mình!” Hà Hoan Hoan phát huy khả năng miêu tả bằng ngôn ngữ của mình đến cực hạn, xem ra sự khác biệt giữa lối sống Nam - Bắc khiến cô ấy kinh hoàng không ít.

“Hạ Nam và Khuru Vũ Thần thì sao?”

“Họ nói nhà tắm trong trường đều thế cả. Mẹ ôi, mình còn chưa bao giờ ở chuồng trước mặt mẹ mình đâu! Tiểu Nhược, cậu hiểu mình nói không?”

“Hiểu... thật sự không có màn ngăn hả?”

“Không có! Không tin giờ cậu đi xem đi!”

Đỗ Nhược lắc đầu như trống bỏi: “Không, nghe cậu miêu tả mình đã khó thể chấp nhận rồi.”

Hai người yên lặng chốc lát, ừ ừ đối diện nhau, không biết đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, Đỗ Nhược mới hỏi: “Vậy bọn mình phải đi đâu tắm đây?”

“...”

“Sau phòng tắm tập thể hình như có phòng tắm vòi sen riêng.”

“Nhưng ở đây không có nước nóng.”

“Ồi...”

“Ồi...”

Hai cô nàng đồng thanh than thở. Cuộc sống đại học còn chưa bắt đầu thì đã có cả đồng sầu lo, cả đồng vấn đề rồi.

Đêm đó trước khi ngủ, Đỗ Nhược ngồi bên bàn học, nghĩ lại những việc đã xảy ra từ khi đến Bắc Kinh đến giờ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng viết lên tờ ghi chú một câu quan trọng nhất: “Siêng năng học hành.” Rồi dán lên tường ngay bàn học.

Siêng năng học hành, đây là con đường duy nhất mà cô có thể bước đi.

Hai tuần sau, kỳ học quân sự mà bất cứ sinh viên mới nào cũng phải trải qua trước khi nhập học đã bắt đầu. Bắc Kinh tháng chín thời tiết vẫn nóng bức, bầu trời xanh trong không có một áng mây. Ba giờ chiều mặt trời như thiêu đốt cả vùng đất, ánh nắng chói chang hệt như mặt gương bị vỡ vụn đâm xộc vào mắt người khác.

Trên thao trường, nhóm sinh viên năm nhất mặc quân phục rằn ri, chia đội hình theo từng lớp, đứng nghiêm thành hàng thẳng lối. Nhóm Đỗ Nhược đã đứng hơn nửa giờ rồi.

Cuối cùng thầy huấn luyện cũng giải phóng cho họ: “Nghỉ!”

“Ngồi tại chỗ nghỉ ngơi mười lăm phút.”

Cả đội thở phào, tiếng sột soạt vang lên, người người ướt đầm mồ hôi rồi rít ngồi sụp xuống. Trong trường có quá ít nữ sinh, nhóm con gái đứng hàng đầu tiên, đằng sau toàn là đực rựa.

Đỗ Nhược ngồi xếp bằng, còi mũi ra quạt gió, một nửa tóc cô ướt nhem, mặt và cổ mồ hôi đầm đìa. Hà Hoan Hoan ăn vụng kẹo, đưa cho Đỗ Nhược một viên, thấy bộ dạng mặt mày của cô bèn kinh ngạc: “Cỏ Nhỏ, sao cậu chảy nhiều mồ hôi vậy? Vũ Thần, cậu nhìn nè.”

Khuru Vũ Thần rút khăn giấy đưa cho Đỗ Nhược: “Sợ nóng như vậy hả?”

“Không phải.” Đỗ Nhược lau ướt cả tấm khăn giấy, rầu rĩ nói, “Người mình rất dễ đổ mồ hôi.” Nói xong lại vòng qua Khuru Vũ Thần bò đến lấy ấm nước.

Khuru Vũ Thần vỗ mông cô một cái, Đỗ Nhược cũng bó tay với cô nàng. Cô ngồi bên đường chạy ngựa đầu uống nước, lúc uống hơn nửa bình vừa vô tình quay đầu lại thì suýt sặc.

Cảnh Minh đang đứng ở vị trí đầu hàng thứ hai, ánh mắt hồ hững liếc nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô, rồi quay sang tiếp tục chém gió với bạn bè.

Đỗ Nhược như ngừng thở một cách khó hiểu. Giờ phút này trông cô lồi thối lếch thếch, vậy mà cậu mặc bộ đồ rằn ri kia vẫn đẹp trai đến lạ, đứng nghiêm nửa giờ mà chẳng thấm thía là bao. Một tuần học quân sự, cô đã đen hơn vài phần mà cậu vẫn trắng trẻo đến thế. Ngay cả tia tử ngoại cũng bắt công mà.

Cạn kiệt sức lực sau màn tự ngược toi tả, cô ỉu xiu trở về đội ngồi xuống, cam chịu để đường chạy bao quanh thao trường hun nóng cái mông.

Hạ Nam lấy chai xịt khoáng ra xịt lên mặt. Vài giọt nước man mát bay đến mặt Đỗ Nhược, cô vô thức né tránh.

Hạ Nam cầm chai xịt khoáng nhắm ngay mặt cô: “Tránh cái gì, cậu cũng phải bỏ sung nước.”

Đỗ Nhược nhắm chặt mắt quay đầu đi: “Đừng, càng xịt càng khô ấy.”

“Làm gì có? Bỏ sung nước á.”

“Nóng như vậy, lại ở dưới nắng gắt nháy mắt sẽ bốc hơi. Bốc hơi rồi nhân tiện hút cả nước trên da luôn.” Đỗ Nhược giải thích.

Hạ Nam sa sầm mặt, yên lặng cất chai xịt khoáng đi.

Khắp thao trường đều là nhóm sinh viên phờ phạc sau trận hành hạ. Đỗ Nhược rũ rượi như cây hoa héo, quay tránh ánh nắng soi thẳng vào mặt. Cô thì thoảng cảm mũi quạt gió, bất chợt nhắc thấy thẳng góc với đội ngũ của cô, mỗi hàng nam sinh cân phía trước đều trùng hợp di chuyển cùng một lúc. Phạm vi nhìn trở nên thông thoáng, cùng đó thấy được Cảnh Minh đang ngồi ở cuối hàng.

Gần như theo phản xạ, Đỗ Nhược cấp tốc ụp chiếc mũ lên mái đầu mướt mát mồ hôi, hồng cứu vẫn lại hình tượng lăm lem của mình. Cảnh Minh đang cười nói với người khác, không biết có phải là nhận thấy gì không, ánh mắt lại lướt sang bên này.

Đỗ Nhược kinh hãi, cuống quýt quay đầu né tránh, ánh mắt Cảnh Minh khựng lại nửa chừng, cuối cùng không nhìn sang nữa. Cậu nhú mày, cúi đầu lấy

điện thoại ra xem rồi lại quay đầu nhìn lên khán đài.

Mẫn Ân Trúc đang chống cằm ngồi trên đó, đeo cặp kính đen, tôn lên gương mặt bé cỡ một bàn tay. Cảnh Minh cười hất cằm với bạn gái mình, Mẫn Ân Trúc cười tươi rồi vẫy tay với cậu. Đám nam sinh bên dưới ồ lên.

“Im mồm!” Cậu lắc các cười mắng họ.

Đỗ Nhược dời mắt đi, nhớ đến cảnh Mẫn Ân Trúc ôm rịt Cảnh Minh làm nũng ăn vạ tối tuần trước. Cảnh tượng khiến người ta rất đổi cảm động, làm đáy lòng thiếu nữ xôn xang mang đến cảm xúc xa lạ. Cô lớn từng tuổi này còn chưa yêu đương lần nào, thậm chí chưa từng thâm mến ai cả.

Cuộc đời cô trước đây chỉ làm bạn với sách vở. Hóa ra, con gái có thể là như vậy. Yêu là cảm giác ra sao nhỉ?

Cô không biết và cũng có chút tò mò. Nhưng tâm trạng đó chỉ thoáng qua, tựa như cơn gió mát thổi nhẹ qua mặt hồ, không đáng kể cũng không được ghi khắc.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chương 6

Kết thúc buổi quân sự, tất cả được giải tán tại chỗ. Mẫn Ân Trúc chạy thoăn thoắt xuống khán đài như chú chim chuyền cành, khoác tay Cảnh Minh rồi đi.

Hà Hoan Hoan tán thưởng: “Đúng là xinh thật, ngay cả bóng lưng cũng đẹp.”

Hạ Nam: “Nhảm, nếu không sao gọi là hoa khôi trường?”

Hôm nay Mẫn Ân Trúc mặc áo chiffon trắng và váy bút chì xanh đậm, đôi chân vốn trắng nuột còn mang đôi giày như cà phê, không hề thấp hơn Cảnh Minh là bao. Đỗ Nhược chợt nhớ đến mình thấp hơn Cảnh Minh cả cái đầu. Lúc cậu nhìn cô bằng vẻ mặt kênh kiệu cùng góc độ nhìn xuống trời sinh, cảm giác kia thật là chết người.

“Cô ấy cao lắm đấy.” Khuru Vũ Thần bình phẩm, “Phải mét bảy mấy đúng không?”

“Ừ, còn cao hơn mình.” Hạ Nam cao mét bảy, Đỗ Nhược và Khuru Vũ Thần thua cô ấy hai ba centimet, nhưng cái khoảng chiều cao này, dù là hai ba centimet thôi, phong thái đã khác một trời một vực rồi.

“Ăn cơm chưa?” Hà Hoan Hoan tham ăn lập tức chuyển đề tài.

“Mình đi tắm trước đã, người bạn chết được.”

“Mình cũng vậy. Hai cậu không đến nhà tắm thì tắm ở đâu?”

“Bên cạnh nhà tắm có phòng tắm nhỏ.”

“Không phải chỗ đó không có nước nóng sao?”

“Đến nhà tắm tập thể đi.”

“Khô quá làm gì.” Khuru Vũ Thần nói.

“Bây giờ chưa ăn cơm... vậy đi mua hoa quả đi.” Hà Hoan Hoan chỉ một lòng nhớ đến thức ăn.

Bốn người vừa tán gẫu vừa đi đến tiệm hoa quả. Hương trái cây trong tiệm thơm nức mũi, mời gọi không ít tân sinh viên vừa kết thúc buổi học quân sự. Đỗ Nhược đi dạo một vòng, bị giá tiền dọa đến xuýt xoa. Kiwi mười tệ một quả, bằng giá tiền hai phần cơm ở căn tin của cô. Cherry thì hai trăm tệ nửa ký, bằng tiền sinh hoạt phí sáu ngày của cô. Còn sầu riêng, xoài, nho đỏ, nhãn thì giá phải chăng, nhưng vẫn khá xa xỉ với cô. Nghĩ ngợi cả buổi, cuối cùng cô chọn bốn quả chuối và hai quả cam, mười tệ chẵn.

Khuru Vũ Thần mua nửa ký cherry, buổi tối rửa sạch mời mọi người ăn. Đỗ Nhược chỉ ăn một quả rồi thôi, cô biết mấy quả chuối mình chia cho bạn bè không hề đáng giá.

“Lấy thêm ăn đi.”

“Đủ rồi, chỗ mình còn nhân Hoan Hoan cho chưa ăn hết này.”

“Lấy thêm hai quả đi.” Khuru Vũ Thần giục.

Đỗ Nhược không sao lay chuyển được cô nàng, đành lấy thêm một quả. Quả cherry tròn trĩnh dễ thương, hương vị ngọt lành, thảo nào đất đến thế.

Cô suy nghĩ, phải đi tìm việc làm thêm thôi. Song không thể quá nôn nóng kiếm tiền, ít nhất phải đợi nhập học được hai ba tháng đã, xem thời gian có dư dả hay không. Dù sao học hành vẫn quan trọng hơn, nhất là trong ngôi trường danh tiếng xưa nay không thiếu sinh viên xuất sắc này. Mấy ngày trước, Đỗ Nhược ngồi trước bàn học, nghe Khuru Vũ Thần vừa hát một bài tiếng Anh vừa đi vào phòng, cô kinh ngạc phát hiện tiếng Anh của cô ấy lưu loát và phát âm chuẩn như là người nước ngoài vậy. Ở quê Đỗ Nhược chỉ dạy tiếng Anh theo sách vở, tạm không bàn đến khó khăn trong việc trình bày, phát âm thôi đã là vấn đề.

Cô chịu tổn thương sâu sắc, tức khắc mua sách và đĩa dạy nghe nói tiếng Anh, mỗi sáng còn vừa tập thể dục vừa luyện đọc. Ngày đầu tiên đến sân thể dục đã phát hiện ra có khá nhiều sinh viên học bài buổi sáng, thậm chí còn sớm hơn cô nữa.

Đây chính là đại học, bao giờ cũng có người giỏi giang hơn bạn, cần mẫn hơn bạn.

Kết thúc kỳ học quân sự, cuộc sống đại học chính thức mở màn, tân sinh viên bắt đầu tay xách nách mang từng chồng kiến thức bốn ba qua từng tòa nhà giảng dạy và phòng thí nghiệm.

Thời khóa biểu của Đỗ Nhược khác với ba người bạn cùng phòng, thời gian gặp nhau ít đến đáng thương. Cơ hội cùng nhau ra vào ký túc xá và đến căn tin cũng giảm hẳn. Năm nhất lịch học khá nặng, môn chuyên ngành đặc biệt là lý thuyết hết sức dày đặc, tâm tư mọi người đều dồn cả vào học tập, chỉ buổi tối mới hẹn nhau đến thư viện.

Từ bé Đỗ Nhược đã là kiểu học sinh chăm chỉ, bất kể là môn chuyên ngành hay là môn đại cương, môn bắt buộc hoặc là môn tự chọn, buổi học theo lớp hay theo khoa, chỉ cần cô chăm chú nghe giảng là có thể nhanh chóng bắt kịp nội dung. Tan học còn ôn tập gào bài, nghiền ngẫm mấy đề khó thì sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng dù như vậy, cô vẫn thường thấy mình thua kém. Trong lớp có nhiều bạn nam học rộng hiểu nhiều. Không chỉ mấy lời tán gẫu băng quơ, kể cả khi trả lời câu hỏi của giảng viên hay vận hành máy móc, họ luôn vô thức thể hiện một vài kiến thức khiến Đỗ Nhược xấu hổ. Mỗi lần đều như tiên nữ rải hoa ụp cho cô cả đống điều xa lạ, đến khi tan học cô lại phải lục cả biển sách tìm hiểu.

Đây là một áp lực vô hình, đè ép cô cầm đầu cầm cổ ngụp lặn trong thư viện, lật từ Arthur Schopenhauer đến Ludwig Wittgenstein, từ Max Planck đến Louis de Broglie (1). Nhưng vẫn còn sự chênh lệch vô hình rất khó bổ sung, chính là tư duy phát triển quá khứ và trí tưởng tượng trên cả bầu trời của họ.

(1) - Arthur Schopenhauer là một nhà triết học người Đức nổi tiếng nhất với tác phẩm “Thế giới như là ý chí và biểu tượng”.

- Ludwig Wittgenstein là một nhà triết học người Áo, người đã có công đóng góp quan trọng trong logic, triết học về toán, triết học tinh thần và triết học ngôn ngữ. - Max Planck hay còn gọi Max Karl Ernst Ludwig Planck, là một nhà vật lý người Đức, được xem là người sáng lập cơ học lượng tử.

- Louis de Broglie hay còn gọi Louis-Victor-Pierre-Raymond, là một nhà Vật lý người Pháp có những đóng góp đột phá trong lĩnh vực cơ học lượng tử.

Cô hết như phần tử vậy xem thần phục, một mặt nhận lợi ích từ họ, mở ra thế giới mới, một mặt rơi vào biển u sầu “Sao họ có thể nghĩ ra mà mình thì không?”. Đỗ Nhược vẫn còn nhớ như in lúc trúng tuyển, chủ nhiệm lớp nói với cô: Sau này lên đại học, em sẽ gặp rất nhiều người tài giỏi hơn em. Đừng hoảng sợ, đừng tức giận và cũng đừng ỷ ỷ, hãy siêng năng học tập, sống vui vẻ, đi từng bước vững chắc trên con đường của mình.

Cô nhớ lời này, cô không nôn nóng. Tự đáy lòng cô bội phục và hâm mộ mấy bạn nam lớp mình, họ luôn tràn ngập sự tò mò và lòng nhiệt thành với thứ mình chưa biết, họ yêu sâu sắc từng thứ mình học được. Dù là cậu chàng thường ngày trông có vẻ hướng nội, cũng có lĩnh vực khiến họ miệng mồm lưu loát, hai mắt sáng rực mỗi khi nhắc đến.

Họ rất thân thiện với Đỗ Nhược, thậm chí là quan tâm. Bất kể là trên phương diện học tập hay cuộc sống, cô hỏi là họ sẽ đáp, có việc là họ sẽ giúp. Có lần Đỗ Nhược gặp phải vấn đề khó hiểu, đang hỏi Vạn Từ Ngang thì mấy bạn nam xung quanh nghe thấy, cả đám lập tức xúm lại mỗi người một câu giảng giải cho cô. Nói trắng ra, tiện thể phổ cập một đồng khoa học thường thức cho cô luôn mới đúng.

Như thế cô có hai mươi một người anh trai trong lớp và trong phòng thí nghiệm. Chiếc ghế đầu tiên trong lớp cũng trở thành chỗ ngồi dành riêng cho cô, không ai giành với cô cả. Trong phòng thí nghiệm, họ cũng nhường lại vị trí gần giảng viên nhất cho cô. Thậm chí khi học cùng với khoa, họ cũng sẽ giữ chỗ cho cô.

Hôm đó học tiếng Anh toàn khoa, Hà Hoan Hoan kéo cô ngồi vào vị trí tốt, không nhận được cảm khái: “Đãi ngộ của hoa khôi lớp đúng là khác biệt.” Đỗ Nhược im lìm lườm cô nàng.

Môn tiếng Anh học ở giảng đường, người ngồi chỉ chít hết các dãy bậc thang. Chuông vào còn chưa vang, Đỗ Nhược đã mở sách thăm dò từ đơn, sau lưng truyền đến giọng nói uể oải: “Chỗ bên cạnh không có ai chứ?”

Đỗ Nhược lập tức sồn hết gai óc toàn thân. Tại sao lại là Cảnh Minh? Không ngồi hàng cuối cùng chạy lên đây chen lấn làm gì? Cô biết cậu đang hỏi

Vạn Tử Ngang ngồi chéo phía sau cô, họ ở cạnh phòng nhau, tựa trường lâu như vậy đương nhiên quen biết nhau rồi.

Vạn Tử Ngang đáp: “Không có.”

Cảnh Minh ném sách xuống bàn, lục đục ngồi xuống: “Đệt, đến muộn, mấy hàng cuối bị chiếm hết rồi.”

Đỗ Nhược cạ lờ.

Vạn Tử Ngang: “Không muốn lên lớp thì lần sau tôi điểm danh hộ cậu là được chứ gì.”

Cảnh Minh than thở: “Bà cô này là bạn học của mẹ tôi, biết mặt tôi.”

Đỗ Nhược bó tay, vừa mới tựa trường đã muốn trốn học, uổng phí cho nỗi khổ tâm của ba cậu mà. Cô không nhận ra, càng ngày cảm giác ghét ngấm cho cậu càng khắc sâu, hết như nỗi niềm phản kháng của AQ, chống đối với sự hợm hình bất lịch sự của cậu dành cho cô.

Đang thăm khinh thường thì bỗng ghé vang “bụp” một tiếng, chân cậu đá phải lưng ghế cô. Tim Đỗ Nhược giật thót.

“Ồ, xin lỗi.” Cảnh Minh khẽ nghiêng người về phía trước, giọng nói khàn khàn vang gần sau tai cô, khiến Đỗ Nhược ròn rợn.

Giảng đường kiểu bậc thang, ghế phía trước thấp hơn, chân cậu lại quá dài, lúc vươn ra không cẩn thận đá phải hàng trước, vội vàng rút chân lại sửa tư thế ngồi. “Hàng cuối vẫn rộng hơn.” Cảnh Minh càu nhàu.

Đỗ Nhược cúi đầu đọc sách, không dám quay lại.

Thấy cô mãi không quay đầu, Cảnh Minh mới chú ý, giọng cậu không nhỏ đến mức người ta không nghe được, vậy mà người phía trước lại không buồn phản ứng. Tình tình cũng hẹp hòi quá nhỉ? Cậu neho mắt nhìn sau gáy cô hồi lâu, thấy ngờ ngợ liền nghiêng người qua một bên nhìn cô. Thảo nào trông quen vậy, thì ra là Đỗ Nhược. Con nhóc này hiện tại tại tai đồ bưng. Cậu nhếch môi cười khẩy, không thêm để ý nữa.

Chuông vào học vang lên, cả giảng đường chìm vào tĩnh lặng.

Đỗ Nhược không bị Cảnh Minh làm ảnh hưởng, chân cậu không nhích tới nhích lui nữa, người phía sau cũng im lìm, như thể không tồn tại. Cô nghiêm túc nghe giảng, chép bài, thi thoảng đọc nhẩm từ đơn và câu cú.

Dạy đến giữa chừng thì giảng viên tìm người đứng dậy đọc bài. Đỗ Nhược im thít cúi đầu, không dám nhìn lên.

Chắc hẳn giờ khắc này ai ai cũng như vậy, cả giảng đường kín người bao trùm trong không khí trầm mặc. Thế nhưng Đỗ Nhược không kiềm chế được, xuất phát từ tò mò, bèn len lén ngược mắt lên nhìn cô giáo.

Hay lắm, đã bị bắt được!

“Em kia đứng lên đọc bài đi.”

Cô vùng vẩy giấy chết, yếu ớt chỉ ra phía sau: Là cậu ta hả?

“Không phải cậu ấy, là em đây.”

Lòng Đỗ Nhược vừa run rẩy vừa ớn lạnh. Song lại nhanh chóng trào dâng ý chí mạnh mẽ khẳng khái chịu chết. Tuy luyện đọc tiếng Anh buổi sáng chưa tới một tháng, nhưng cô đã cải thiện được phát âm cơ bản, không đến nỗi mất thể diện. Coi như kiểm tra trước kỳ đi!

Cô miết phẳng trang sách, bắt đầu đọc: “A letter or telephone call comes from someone you have not met, and you find yourself imaging what the person looks like, putting a face to the hidden voice. Are you any good at this? Sometimes it is easy to get it wrong...”

Tốc độ đọc rất chậm, nhấn từng từ đơn đúng chuẩn, phát âm hoàn hảo, có điều cả câu cứ đều đều không hề lên xuống. Đọc được một lúc, giảng viên nói: “Được rồi.”

Đỗ Nhược lập tức dừng lại.

“Em phát âm không có vấn đề gì, nhưng căng thẳng quá, lần sau bình tĩnh hơn nhé!”

Cô gật đầu, vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình. Gần một tháng gian khổ luyện cuối cùng cũng được hồi báo. Cần cù bù thông minh, cố gắng sẽ có tiến bộ.

Trong khi cô hân hoan kích động, tự khích lệ mình thì giảng viên lại bảo: “Bạn phía sau đọc tiếp đi.”

Khoảnh khắc Cảnh Minh cất giọng, Đỗ Nhược tròn tròn mắt. Ngồi phía sau cô là người nước ngoài ư?

“John Blanchard stood up from the bench, straightened his Army uniform, and studied the crowd of people na King their way through Grand Central Station...”

Cậu đọc khá nhanh, nhấn rõ từng chữ lưu loát, thậm chí còn thần nhiên và tùy ý, âm điệu trầm bổng thoải mái, tự nhiên như tiếng mẹ đẻ, thậm chí còn là giọng Anh chuẩn nữa.

Dù Đỗ Nhược không muốn thừa nhận cũng phải khen rằng giọng cậu rất hay và cuốn hút. Đến mức Hà Hoan Hoan cũng kinh ngạc quay lại tròn xoe mắt nhìn cậu trong chốc lát.

Cánh Minh đọc một đoạn dài mà giảng viên không hề bảo ngừng. Cậu nhú mày không muốn đọc tiếp, dừng lại nhìn cô giáo.

Cô ấy mỉm cười: “Khẩu ngữ rất tốt, bạn phía sau đọc tiếp.”

Đầu Đỗ Nhược như bị giáng một gậy dữ dội. Cảm giác bồi hồi dần lan tràn, dường như mặt trận AQ cười khẩy khinh thường cậu trong đáy lòng sắp sửa thất thủ mất rồi.

Điều khiến người ta hoang mang chính là sự thật tàn khốc và mong lung khác: Có những kẻ liều sức phấn đấu, nhưng cũng chỉ là xông pha bán sống bán chết trên đường chạy, nhìn theo bóng lưng người khác mà thôi.

Không đến nỗi vậy đâu! Cô tự nói với mình, chắc chắn không đến nỗi vậy đâu!

May mà sau hôm đó, Cánh Minh lại trở về hàng cuối cùng, hai người cách xa nhau tựa thể một trăm tám nghìn dặm. Hơn nữa lớp học rất đông, phiên đọc tiếp theo của cô chắc hẳn sẽ nằm ở học kỳ sau rồi, coi như được sống yên ổn một thời gian.

Đến cuối tháng, các câu lạc bộ tuyển thành viên mới. Bốn cô gái trong ký túc xá đều đi, gặp đàn anh Lê Thanh Hòa - chủ tịch hội sinh viên - người phát biểu trong lễ chào mừng đợt trước.

Quá trình tuyển người mới rất đơn giản, mọi người lên sân khấu giới thiệu bản thân và sở trường sở đoản. Khuru Vũ Thần và Hà Hoan Hoan biểu hiện cực nổi trội. Hạ Nam thì lười nhác không lên sân khấu, cô ấy chỉ đến hóng hớt thôi. Về phần Đỗ Nhược không ôm bao nhiêu hi vọng, chỉ cho đây là cơ hội làm quen bạn mới.

Màn giới thiệu của mọi người không có gì đặc biệt, Hạ Nam hờ hững xem, thỉnh thoảng chêm vài lời, phớt lờ kiến thức cho nhóm bạn: Người nào là thủ khoa tỉnh, người nào là quán quân cuộc thi lý toàn quốc. Đỗ Nhược nghe, cảm giác mình như là chú chuột bị gõ đầu trong máy trò chơi.

Trên đường trở về ký túc xá, cây cối tuy rậm rạp nhưng vẫn không che được tòa nhà giảng dạy và thư viện đèn đuốc sáng rực. Sau mỗi khung cửa sáng trưng đều là những sinh viên vui đùa khổ học.

Đỗ Nhược xuyết xoa: “Trường bọn mình đúng là ngọc hỏ tàng long.”

“Chính xác.” Hà Hoan Hoan vừa mút que kem vừa nói, “Đại thần lớp bọn mình thi nhau xuất hiện, sợ đến mức mỗi ngày mình đều phải ăn vặt để an ủi bản thân đây.”

“Có ngày nào cậu không ăn đâu?” Khuru Vũ Thần xia xói, “Ôi giỏi, cậu mua kem khi nào, sao mình không biết?”

“Hồi này, ăn không?”

Khuru Vũ Thần cắn một miếng.

“Tiểu Nhược?”

Đỗ Nhược lắc đầu.

“Hạ Nam?”

Hạ Nam cũng lắc đầu: “Ồ đúng rồi, Cánh Minh cũng được tuyển á.”

Đỗ Nhược hỏi: “Đội thể thao hả?”

Hạ Nam nhìn cô như thể người sao Hỏa: “Cậu ấy lợi hại lắm, giành được giải nhất cuộc thi chế tạo robot dành cho thanh thiếu niên thế giới ba lần liên tiếp đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chương 7

Thư viện đèn sáng chói, Đỗ Nhược gục xuống bàn ngủ thiếp. Cô mơ thấy mình lạc trôi đến nơi núi rừng xa thẳm thẳm, treo đèo lội suối, vượt mọi chông gai, vất vả lắm mới chạy ra đường cái, nhưng nhóm bạn của cô đã lên tàu hỏa đi xa từ lâu rồi. Trên đường chẳng có chiếc xe nào, cô gấp đến độ quay như chong chóng, lúc suýt khóc thì giọng Hà Hoan Hoan truyền đến từ trời cao: “Tiểu Nhược, Tiểu Nhược.”

Đỗ Nhược choàng tỉnh, dụi mắt ngẩng đầu, mấy sinh viên đang thu dọn sách vở.

“Thư viện sắp đóng cửa rồi, về phòng thôi.”

“Sao không đánh thức mình sớm một chút?” Đỗ Nhược chán nản, cô còn đọc sách xong nữa.

“Cậu mới ngủ mười phút thôi.” Hoan Hoan quan tâm, “Mình thấy cậu mệt phờ rồi.”

Hai người ôm sách đi về ký túc xá. Hạ Nam và Khuru Vũ Thần không ở trong phòng, kỳ nghỉ Quốc khánh bắt đầu từ ngày mai, họ đều về nhà cả rồi.

Hà Hoan Hoan hỏi: “Lễ Quốc khánh cậu có muốn đi chơi với mình không? Mình và mấy bạn học cấp Ba đi Thiên Tân.”

Đỗ Nhược đang cháy túi liền từ chối: “Mình lười đi lắm, muốn ở lại ký túc xá ngủ thôi.”

Hà Hoan Hoan không ép buộc: “Cũng được, nếu chán thì xem phim, dùng máy tính của mình này, mật khẩu là sáu số 0.”

“Ừ.”

Sáng sớm hôm sau Hà Hoan Hoan đã lên đường. Lúc Đỗ Nhược thức dậy, căn phòng chỉ còn lại mình cô. Cô đi ra sân thể dục luyện đọc tiếng Anh, sinh viên học bài buổi sáng cũng chỉ còn vài mống. Đỗ Nhược cắt hứng kết thúc buổi ôn bài sớm.

Trên sân trường lác đác kẻ qua người lại. Có lẽ sinh viên đều về nhà nhân dịp nghỉ lễ hết rồi, còn lại con đường trường sạch sẽ thẳng tắp ropy bóng cây, gió thổi lay cành lá xào xạc. Thư viện và phòng học trống hoác, cửa sổ căng-tin đóng quá nửa, hành lang ký túc xá cũng tĩnh lặng như tờ.

Đỗ Nhược lẻ loi đi lang thang trong trường, cô vẫn học tập nhưng không mấy nhiệt tình. Tâm trạng cô ủ rũ một cách khó hiểu, vùng vẫy muốn thoát khỏi, kết quả chỉ phí công.

Có ngày sợi dây cót căng chặt cuối cùng cũng đứt lìa, cô bất ngờ ngủ thẳng đến mười một giờ mới dậy, ngồi trên ban công ký túc xá, nhìn tán cây xanh mướt lay động trong con gió cả. Ngồi phía bên này cửa kính, cô lặng yên nghe tiếng gió, ngắm ánh nắng nhảy múa trên ngọn cây ngoài kia, có cảm giác bất lực như thời gian đã bị niềm hoang vu cuốn mất.

Trước khi lên đại học, dù nhà có nghèo cỡ nào đi nữa, cô cũng chưa từng cảm thấy mình hèn mọn, thậm chí cô còn đạt được thành tích tự hào nữa. Mà hôm nay...

Cô dốc hết sức học hành, đeo đuổi bước chân bạn bè cùng thế hệ. Tuy nhiên trông thì ở cùng vạch xuất phát đấy, nhưng thật ra họ đã nhẹ nhàng vượt qua cô vài vòng rồi.

Thế mà cô vẫn hi vọng xa vời về cuộc sống trong mơ, muốn được trang điểm xinh đẹp như Hạ Nam, muốn được nhàn nhã giải trí như Khuru Vũ Thần, muốn được thưởng thức món ăn ngon như Hà Hoan Hoan. Và cả ước mong được trải nghiệm tình yêu kỳ diệu như Mẫn Ân Trúc. Vừa nghĩ đến ngực lại nghèn nghẹn nổi chua xót. Đỗ Nhược đứng phắt dậy đi đến cửa phòng. Hôm tựu trường Hạ Nam đã mua một chiếc gương to treo sau cánh cửa.

Cô gái trong gương để tóc ngắn ngang tai, da dẻ vàng vọt, gò má gầy hóp, chân mày nhợt nhạt, môi tái mét, trông chẳng có gì thu hút. Thân thể còn gầy đét hết như cộng giả sinh trường không tốt.

Đỗ Nhược nhìn mình chốc lát, giống như thấy được hàng mây Cảnh Minh chau lại hồi lần đầu gặp cô, nhất thời xấu hổ không chịu được, lập tức quay đầu đi.

Đến chiều ngày nghỉ lễ thứ ba, di Minh Y gọi điện thoại đến bảo cô đến nhà đi chơi. Đỗ Nhược đang do dự thì nghe di ấy nói trong nhà không có ai, than vắng lạnh quá, thế là cô liền đáp ứng.

Cô ăn mặc chần chừ đi tàu điện ngầm mất năm mươi phút. Đây là lần đầu tiên trong đời cô đi tàu điện ngầm, ban đầu còn thấy thú vị, đến sau thì hoảng sợ, vào lúc chuyển tàu vào trạm nào đấy, cô suýt nữa bị dòng người chen xẹp lép.

Cô lại đến căn biệt thự như hộp châu báu trên bãi cỏ vào giờ ăn tối, trong phòng ăn đèn sáng rực rỡ, không có chú Cảnh và Cảnh Minh.

“Chú không ở nhà ă?”

“Chú đi Thâm Quyến công tác rồi.”

“Lễ Quốc khánh mà không được nghỉ ă?”

Di Minh Y cười lắc đầu. Đỗ Nhược không hỏi đến Cảnh Minh, vậy mà di vẫn nói: “Cảnh Minh đấy, nó đã sớm dẫn đám em trai em gái chạy đến

Seychelles chơi rồi.”

Đỗ Nhược không biết Seychelles là chỗ nào, thành phố hay là quốc gia, thế nên không tiếp lời.

“Ở trường con có gặp Cảnh Minh không?”

Đỗ Nhược cố ý nói giảm nói tránh: “Có gặp một hai lần ạ.”

“Có gặp bạn gái nó không?”

Câu hỏi này lạ quá, Đỗ Nhược suy nghĩ chốc lát, cho rằng nói thật cũng không sao: “Từng gặp ạ.”

“Thấy thế nào?” Di Minh Y mỉm cười.

“Xinh lắm ạ.”

Di vẫn cười: “Ừ, xinh thì có xinh.”

Đỗ Nhược thoáng phát hiện, di ấy không thích Mẫn Ân Trúc thì phải.

Đúng là Minh Y không thích cô bé đó, thế nhưng thẳng trời đánh Cảnh Minh này thời đi học trẻ trâu quá, lúc nào cũng chỉ mong nổi loạn. Vốn tính tình hai đứa nó đều không tốt, theo lý thuyết không hợp nhau, nhưng càng phân đối thì chúng càng bám chặt, kết quả đến bây giờ vẫn còn quen nhau. Ôi nhắc đến là đau đầu!

Di Minh Y cần nhàn: “Con mới gặp nó một hai lần đã gặp bạn gái nó rồi, xem ra con bé đó thường xuyên đến tìm nó đây.”

Đỗ Nhược á khẩu. Toi rồi, không phải mình gây họa rồi chứ? Di ơi, tuyệt đối đừng nói chuyện này với Cảnh Minh đấy. Cô thật sự không muốn chọc phải cậu đâu.

Minh Y không nói sâu vào vấn đề này nữa: “Con ở trường nếu gặp phải chuyện gì khó khăn thì cứ tìm Cảnh Minh giúp đỡ nhé.”

“... Dạ.”

“Ăn nhiều một chút, nào, gấp thêm miếng cá đi.”

“Con đang ăn ạ.” “Còn món thịt bò này cũng ngon lắm. Đúng rồi con có gọi điện cho mẹ con không?”

“Mỗi tuần con đều gọi hai lần.”

“Con bé hiếu thảo, mẹ con khỏe không?”

“Khỏe ạ, mẹ còn gửi lời hỏi thăm di đấy.”

“Di cảm ơn. Cuộc sống ở trường thế nào, đã quen chưa?”

Bữa cơm kết thúc trong cuộc trò chuyện chan hòa của hai di cháu. Đêm đó Đỗ Nhược ở lại nhà họ Cảnh. Minh Y nói trong nhà không có ai, bảo Đỗ Nhược ở lại đây với bà vài ngày. Kết quả ngày hôm sau công ty có việc gấp, bà phải đi xử lý, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Đỗ Nhược ở trong nhà giúp thím Trần quét dọn nấu cơm, giúp chú Trần tưới hoa cắt cỏ, không hề rảnh rỗi. Trở về trường sẽ khiến cô ngột ngạt không thở nổi, thư giãn vài ngày cũng tốt.

Minh Y về nhà thấy áy náy, nên hôm sau đưa cô đi chơi. Họ dạo phố, ăn uống, mua quần áo giày dép, thân thiết như hai mẹ con. Trái lại nhân viên bán hàng trong trung tâm thương mại không ai nhận nhầm họ là mẹ con cả. Di Minh Y rất đẹp, cử chỉ tao nhã, ăn mặc sang trọng. Đỗ Nhược thì mộc mạc đơn giản, vẻ hiếu kỳ và mới lạ với cảnh vật xung quanh hiện rõ trên mặt. Xem thế nào cũng không giống người một nhà, không chừng là bà con xa ở nông thôn lên.

May mà Đỗ Nhược ở bên cạnh di Minh Y không hề câu nệ nhút nhát, còn di Minh Y tuy thường ngày chỉ tiếp xúc với cấp dưới, đối tác hoặc bạn bè cùng tuổi, áy thế mà nói chuyện lại dí dỏm hết thanh niên, không khí vô cùng thư thái.

Hai người ngồi ăn kem trong trung tâm thương mại, ngắm người qua kẻ lại.

Đỗ Nhược tâm sự: “Từ lúc con đến Bắc Kinh, đến bây giờ mới ra khỏi trường đấy ạ. Cuối tuần cũng phải học tập, bận tới mất.”

“Di cũng lâu lắm rồi chưa đi dạo phố.”

“Công việc di rất bận sao?”

“Không có ai đi cùng. Chú con bận thì cũng thôi, còn Cảnh Minh, con trai dù sao cũng không chu đáo bằng con gái.” Minh Y than thở, “Khi còn bé còn

bám lấy mẹ, trưởng thành rồi liền chê mẹ phiền. Thằng nhóc đó, lúc bé còn dụ được nó đi dạo phố cùng, bây giờ có mười con trâu kéo nó cũng không đi. Hồi bé vẫn đáng yêu hơn, lớn lên không chịu nghe lời, tính tình khó ưa, hễ tí là cáu gắt. Di sợ nó luôn... Biết vậy hồi đó sinh con gái nhỉ?”

Đỗ Nhược bị bà chọc cười.

Minh Y nghĩ lại: “Mà thôi, như nhau cả, trẻ con bây giờ được nuông chiều từ bé, chẳng đứa nào ngoan hiền gì.”

Khi đi qua cửa hàng đồ lót, Minh Y dẫn Đỗ Nhược vào mua, cô ngưng ngưng xấu hổ, hơn nữa giá tiền quá đắt.

“Áo lót là vật theo sát bên người, không thể ẩu tả đâu, có thể giúp con gái phơi bày vẻ đẹp đấy. Áo ngoài đắt thế nào đi nữa, áo lót không tốt thì cũng như chiếc hộp nhựa rẻ tiền trong vỏ bọc tinh xảo mà thôi. Chọn áo lót đi con, đúng vậy, đây chính là món quà dành cho con gái.” Bà vừa dạy bảo vừa đẩy Đỗ Nhược vào phòng thử đồ.

Lúc Đỗ Nhược cởi đồ ra, nhớ đến lời di Minh Y nói, đây cũng là một kiểu “cuộc sống tốt đẹp” đúng không!

Thời điểm xách đồ đặc linh kinh trở về, Minh Y còn mua cho Đỗ Nhược mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da: “Tiểu Nhược, con gái nhất định phải chăm sóc da biết không? Theo đuổi cái đẹp không nhất thiết là cho người ta ngắm, mà là khiến bản thân vui vẻ.” Đỗ Nhược lơ mơ gật đầu.

Về đến nhà, tính toán lại đồ đặc mua hôm nay, tổng thiệt hại không nhỏ chút nào. Đối với Minh Y chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng Đỗ Nhược vẫn thầm lặng ghi vào sổ, lại viết thêm một câu: “Hãy sống thật vui vẻ.”

Mấy ngày nghỉ sau, hai người vẫn trôi qua trong êm ả, có khi trò chuyện với nhau, có khi cùng nhau làm việc. Xế chiều hôm nay, Minh Y đang ngồi co cuộn trên sofa uống trà đọc sách, Đỗ Nhược nhìn thấy bên cạnh kệ sách có thùng sách mới mua, còn chưa đặt lên giá, định giúp bà lấy ra sửa sang.

Minh Y thấy vậy liền bảo: “Tiểu Nhược, tìm một quyển sách giúp đi đi. Tên là Chúng sinh yên giấc (1), ở trong thùng đấy.”

(1) Chúng sinh yên giấc có tên tiếng Anh là While Mortals Sleep do nhà văn kiêm nghệ sĩ hài của Mỹ là Kurt Vonnegut sáng tác.

Đỗ Nhược lục tìm “Không có ạ.”

Minh Y nhớ lại: “Vậy chắc ở trong phòng sách của Cảnh Minh rồi, phòng ở trên tầng, con đi tìm xem”

“...Vâng.”

“À đúng rồi.” Di Minh Y ngừng đầu khỏi quyển sách, “Chỉ lấy sách thôi, đừng chạm vào đồ trong phòng sách của nó, dù chỉ là một trang nhé con.” Bà nhún vai, nở nụ cười cung chiêu, “Thằng nhóc đó sẽ tức giận đấy.”

Đỗ Nhược gật đầu như gà mổ thóc, cảm giác căng thẳng ngập tràn.

Cô lên tầng ba, đẩy ra cánh cửa phòng đầu tiên. Sàn nhà gỗ với hoa văn xám, chiếc bàn dài và hẹp màu trắng, bức tường thuần một màu xanh lam. Trên tường dán rất nhiều giấy vẽ, có bản thiết kế về robot, có bản vẽ mạch điện tử hợp.

Trên bàn bày la liệt các điều khiển robot, động cơ điện servo (1), và một xấp giấy rải rác, đa phần là bản vẽ nháp và vài dòng viết láu.

(1) Servo là thiết bị truyền động quay hoặc truyền động tuyến tính, cung cấp lực cần thiết để di chuyển thiết bị theo yêu cầu của ứng dụng, được ví như “cơ bắp” của hệ thống điều khiển chuyển động. Động cơ Servo được dùng trong các ứng dụng như robot, sản xuất tự động, máy móc hoạt động bằng lập trình trên máy tính.

Có mấy cục giấy nằm trên sàn, tập trung bên cạnh giỏ rác, chắc hẳn người ngồi trên ghế vo tròn tờ giấy ném vào giỏ rác rồi, có cái trúng có cái văng ra ngoài.

Đỗ Nhược ngần ngại chốc lát mới nhớ ra mình đến đây là để tìm sách. Cô quay đầu lại nhìn về phía kệ sách màu đen dựng kín cả bức vách, trên đó bày đầy sách và mô hình tự chế.

Căn phòng đậm chất học thuật khiến cô ngây dại chết lặng. Đầu bên kia kệ sách, vị trí gần ban công xếp bảy tám robot với kích cỡ và hình dáng khác nhau, trông siêu lóa mắt, thậm chí còn có robot mang hình người nữa.

Cô rất muốn đi qua đó xem thử, nhưng lại không cất chân. Rõ ràng là trong phòng không có ai, vậy mà cô lại không dám đi lộn xộn dù chỉ một bước.

Giờ khắc này cô bỗng như trở về điểm xuất phát, trở lại giây phút ban đầu nhìn thấy Cảnh Minh ở ga tàu hỏa. Cậu cao sang quyền quý không thể với tới, cô nhếch nhếch gượng gạo, nghèo xác nghèo xơ.

Cạnh chân cô đặt một thùng giấy, bên trong có một đồng sách mới. Cô vừa liếc mắt đã thấy được quyển Chúng sinh yên giấc di Minh Y cần tìm.

Ngoài hành lang đột ngột vang lên tiếng bước chân của con trai hướng thẳng về phía này. Đỗ Nhược sợ khiếp vía cầm lấy sách liền đi ra, đụng ngay phải Cảnh Minh mở cửa đi vào.

Cảnh Minh không ngờ cô lại ở đây, sừng sốt giây lát, mày cau chặt: “Ai cho cô vào đây?”

Đỗ Nhược không kiềm được run run: “Mẹ cậu bảo tôi vào đây lấy sách.” Cô vội vàng đưa quyển sách lên chứng minh trong sạch.

Ánh mắt Cảnh Minh lạnh lùng lướt qua đỉnh đầu cô, nhìn lướt một vòng trong phòng, rồi đẩy cửa ra, nghiêng người: “Ra ngoài đi!”

Mãi cho đến giờ cơm tối, Cảnh Minh mới xuống lầu.

Chú Cảnh cũng trở về, lập lại màn hỏi thăm tình hình cuộc sống và học hành của Đỗ Nhược: “Gặp vấn đề gì trong trường thì cứ tìm Cảnh Minh giúp đỡ nhé con.”

Đỗ Nhược chỉ đành gật đầu. Cảnh Minh ung dung ăn cơm, như không hề nghe thấy.

Cảnh Viễn Sơn nhăn mày: “Cảnh Minh.”

Cậu thờ ơ đáp: “Gi ạ?”

“Ba nói mày có nghe không?”

“Con trai ba bận tối mắt tối mũi, cô ta đâu phải học sinh tiểu học, lớn ngần này còn cần người khác chăm sóc cho à? Con cũng cần người chăm sóc đấy.”

Cảnh Viễn Sơn trừng mắt nhìn cậu, nhưng không có trách móc: “Mày thi bận cái gì? Bảo mày về nhà cũng không về. Mới tựu trường làm gì bận đến thế? Đừng để ba phát hiện mày gây chuyện bên ngoài.” Rồi quay sang nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược đành kiên trì nói: “Chú, chương trình học của bọn con nặng lắm, nội dung lại phức tạp, thật sự... rất bận ạ.”

Cảnh Minh không hề cảm kích.

Cảnh Viễn Sơn lặng im một hồi mới lên tiếng: “Nếu học hành thì còn được, chỉ sợ nó thấy không có ba mẹ quản thúc liền chơi bời suốt ngày thôi. Ôi, nếu nó học được một nửa tính tự giác của con thì tốt biết mấy.”

Đỗ Nhược cực kỳ lúng túng, liếc sang Cảnh Minh. Vậy mà cậu vẫn điềm nhiên, không hề đoái hoài. Lát sau cậu mới hỏi: “Ba đã mua chiếc xe con thích chưa?”

“Đang vận chuyển bằng đường biển từ nước ngoài về đây. Ba mày tốn bao nhiêu công sức mới mua được, mày không được phá hư đâu đấy.”

“Phá hư rồi sẽ báo cho ba biết.” Cảnh Minh đáp.

Cậu ăn xong liền buông đũa, đứng dậy đi ra ngoài, ngồi thu lu trên sofa bấm điện thoại di động, không biết đang trò chuyện với ai, trên mặt dần có nét cười. Không lâu sau cậu lại nói: “Con đi ra ngoài một chút.”

Di Minh Y: “Đi đâu?”

“Đi chơi với bạn.”

“Vừa hay, dẫn Tiểu Nhược đi chung đi.”

Cảnh Minh trố mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chương 8

Cảnh Minh sững sờ hồi lâu, cho rằng mình nghe lầm: “Gi cơ?”

Minh Y: “Không phải con muốn đi chơi với bạn sao? Tiểu Nhược không có bạn bè gì ở đây, đưa con bé đi cùng đi.”

Cảnh Minh nhíu mày, định lên tiếng thì Đỗ Nhược đã xua tay: “Dì, không cần đâu ạ, lát nữa con trở về trường..”

“Ngày mai còn một ngày nghỉ, về sớm như vậy làm gì?” Minh Y nhìn con trai, nói với giọng kiên quyết không cho phép cự tuyệt, “Cả kỳ nghỉ con và ba

con đều không ở nhà, chỉ có mỗi Tiểu Nhược ở với mẹ lâu như vậy, con cũng nên đưa con bé đi ra ngoài chơi chứ.”

Cảnh Minh liếc sang Đỗ Nhược, không nói lời nào như thể không buồn cự cãi, ngồi phịch xuống sofa, lướt điện thoại lần nữa.

Minh Y hài lòng, cười với Đỗ Nhược: “Con đi thay đồ đi.”

Cô không muốn đi mà! Nhưng tình thế bây giờ, thoái thác nữa thì kỳ cục quá, chỉ có thể kiên trì đi lên phòng, chọn bừa một bộ mua mấy hôm trước. Rồi cô quay trở về phòng khách, nói với người đang ngồi thu lu trên sofa: “Xong rồi.”

Cảnh Minh vừa chơi game vừa ngược lên, ánh mắt khựng lại một giây. Đỗ Nhược mặc áo ngắn tay màu trắng phối với chiếc váy yếm jeans xanh đậm, vừa nhìn đã biết bộ đồ này hẳn là mẹ cậu mua cho rồi. Đúng là người đẹp vì lụa, nom thật sự có chút thay đổi.

Cậu bỏ điện thoại vào túi, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn trà, đi ra ngoài.

Đỗ Nhược: “Chú dì, con đi đây.”

“Đi đi, chơi vui nhé.”

Cô rào bước chạy đi, với tính tình của Cảnh Minh thì chắc chắn sẽ không kiên nhẫn đợi cô đâu.

Cảnh Minh ngồi vào chiếc xe mui trần màu xanh, Đỗ Nhược cũng chuỗi vào theo, cài dây an toàn lại, hoang mang nghĩ rốt cuộc nhà cậu có bao nhiêu chiếc xe nhỉ? Tuy ngoài miệng chủ dĩ Cảnh là rầy con trai đủ chuyện, song thực tế lại cưng chiều tới tận mấy xanh.

Đi được nửa đường, chuông điện thoại cậu vang lên, Cảnh Minh đeo tai nghe bluetooth: “Ra khỏi nhà rồi, chờ một chút.”

Không biết đối phương nói câu gì, sắc mặt cậu tức tốc thay đổi, bực tức gắt: “Cô mịa mai ai?... Mẹ tôi không nói gì cả, mấy lời chua ngoa kia của cô là ý gì?”

Bên kia lập tức yếu thế, sắc mặt cậu mới hòa hoãn lại, nói với giọng bình thường: “Đi lặn mấy ngày, đen hơn một chút.” Cậu lại soi mói màu da mình, “Nhưng chỉ đen hơn một chút thôi, hừ.”

“Tôi ngồi máy bay mười bốn giờ, về đến nhà chưa đến hai giờ đã ra gặp em, vậy em còn bảo không quan tâm em hả?... Nghỉ Tết sẽ dẫn em đảo Paula chơi, lần này hứa với mấy đứa em rồi.”

Lúc này Đỗ Nhược mới biết hóa ra đầu kia là Mẫn Ân Trúc.

Cậu vừa đánh vô-lăng rẽ qua khúc cua, vừa cười gian: “Vậy sao? Vậy phải xem kỹ mới được. Được rồi, cúp máy đây.”

Những tòa nhà cao tầng hai bên đường sáng đèn rực rỡ, dòng xe trên phố như mắc cửi, hết dòng sông sao nhẹ lướt dưới đèn giao thông. Cảnh Minh cất giọng: “Về nhà mẹ tôi có hỏi thì đừng bảo gặp Mẫn Ân Trúc, nghe không?”

Đỗ Nhược đang ngắm cảnh thành phố về đêm, giây lát mới ý thức được cậu nói chuyện với mình, bèn quay đầu lại: “Gi cơ?”

Cảnh Minh tưởng cô không biết Mẫn Ân Trúc là ai, liền giải thích: “Mẫn Ân Trúc, bạn gái tôi.”

“Ồ, biết rồi.” Đỗ Nhược gật đầu.

“Nếu mẹ tôi hỏi, cô đừng nói từng gặp cô ấy ở trường.”

Cô lại chột dạ gật đầu.

Cảnh Minh dẫn Đỗ Nhược đến quán karaoke, trang trí sang trọng hết cung vàng điện ngọc. Nhân viên phục vụ bảnh bao khom người dẫn đường cho họ vào phòng riêng. Trong phòng không có ai cả, không thấy bạn của Cảnh Minh lẫn Mẫn Ân Trúc đâu hết.

Cảnh Minh gọi phục vụ hờ hững chọn vài thứ rồi đưa thẻ tín dụng, quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược: “Ngồi đi.”

Đỗ Nhược ngồi xuống, chiếc váy jeans rút lên khỏi đầu gối, khiến cô có chút ngại ngùng. Lòng cô bồn chồn, suy đoán Cảnh Minh đưa cô một mình đến đây có dụng ý gì.

Hai người họ hát hò ở đây sao? Không thể nào.

Lát nữa Mẫn Ân Trúc đến, để cô làm bóng đèn ư? Càng không có khả năng.

Phục vụ rời đi, ánh sáng trong phòng mờ ảo, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng hát truyền đến từ phòng kế bên.

Cảnh Minh đi đến trước máy chọn bài hát, bấm hai ba cái rồi hỏi: “Tùng đi hát Karaoke chưa?”

“Hồi tốt nghiệp từng đi với bạn học.”

Cảnh Minh nghe thế quay người lại, cho rằng không cần thiết hướng dẫn cô nữa.

Đỗ Nhược rất đổi nhạy cảm, chú ý đến chi tiết này, khá cảm động vì sự quan tâm của cậu. Một giây sau lại nghe cậu nói: “Cô ở đây chơi đi, tôi đi trước.”

Cô như từ trên mây ngã xuống vũng bùn, nhìn chằm chằm cậu không chớp mắt.

Cảnh Minh né tránh ánh mắt cô: “Tôi có việc, gọi bạn học của cô đến đây chơi đi, đến mười hai giờ thì ra bãi đỗ xe chờ tôi, đừng quên đấy.” Cậu dặn dò xong thì phục vụ cũng mang thẻ trở lại, cậu nhận lấy thẻ rồi bỏ đi.

Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình cô. Trên màn hình, mấy cô gái mặc váy ngắn đang hân hoan ca múa. Trong căn phòng ngập gió điều hòa, khí lạnh dần lan từ bắp chân.

Đỗ Nhược ngơ ngác ngồi trên sofa hồi lâu mới hiểu được cảm giác như bị kim châm trong lòng kia là gì, có lẽ thứ đó gọi là buồn bã. Rõ ràng hôm nay cậu không hề tỏ vẻ khinh khỉnh, ngược lại còn khá lịch sự, cô đâu thể trách cậu. Có trách thì trách cô đi theo làm kỳ đà cản mũi trong buổi hẹn hò của người ta. Cô có phải là ai đâu, tại sao người ta phải để ý đến cô cơ chứ? Cho dù cậu luôn khinh thường cô, nhưng rõ ràng cô không làm gì sai, sao lại phải cảm thấy nhục nhã?

Cô chờ đến khi cánh cửa được đẩy ra lần nữa, nhân viên phục vụ bưng mấy đĩa hoa quả và thức ăn to ụ vào, gần như bày đầy cả bàn. Đỗ Nhược hoàn hồn trở lại, nói với anh phục vụ: “Cảm ơn.”

“Không có chi, mời chị dùng.” Anh ta mỉm cười đi ra.

Hoa quả muôn sắc, gà chiên vàng óng, khoai tây và hành tây chiên giòn tỏa hương thơm ngát an ủi lòng người. Đỗ Nhược nghĩ, nếu Hà Hoan Hoan ở đây chắc chắn sướng ron ngay. Thôi đi, mình đa sầu đa cảm, ừ đột quá rồi, đến đâu hay đến đó vậy. Không phải đã nói phải hưởng thụ cuộc sống sao?

Cô đưa tay đến lấy một miếng kiwi cho và miệng, ngon đấy; lại ăn thêm miếng thanh long, khoai tây chiên, cánh gà chiên... Tất cả đều ngon đến phát khóc. Thôi, tha thứ cho cậu đi. Tối thiểu còn gọi nhiều món ăn cho cô như vậy, xem như cậu có lương tâm.

Nhưng trong lòng cô vẫn rất buồn. Cô bị cậu lợi dụng ư? Vì cậu lười cãi cọ với mẹ cậu, không muốn trẻ hện cũng không muốn bị rầy la, nên lá mặt lá trái đưa cô đến quán karaoke. Cậu coi cô là gì, là bia đỡ đạn à? Trước khi đi gọi một đồng đồ ăn xem như hối lộ cô hả?

Aaaaa!

Đỗ Nhược vừa ăn ngấu nghiến, vừa tức giận rút tờ hóa đơn dưới đĩa lên xem. Vừa nhìn giá tiền, mắt đã tròn trừng.

Phòng VIP (lớn): 1008 tệ.

Hoa quả (lớn): 588 tệ.

Khoai tây, hành tây chiên giòn (lớn): 388 tệ

Cô vội vàng nhét quả mơ vào miệng, như thấy được một chút áy náy của người nào đó từ đồng tiền này vậy. Đỗ Nhược rất giỏi an ủi bản thân theo kiểu AQ, để mình dễ chịu đôi chút, tiếp tục ăn ngon ngấu việt quất, anh đào, rồi gọi bạn cùng phòng đến đây.

Mở điện thoại lên, cô gửi tin trong trò chuyện nhóm: “Các cậu đang làm gì vậy?”

Hà Hoan Hoan gửi lại một tấm ảnh chụp đồng bánh xoắn ở quầy bán ven đường, ý là cô ấy vẫn còn ở Thiên Tân.

Khuru Vũ Thần: “Đang ở ngoại ô với ba mẹ mình, toàn là người với người, chen lấn gần chết.”

Hạ Nam không trả lời, đoán chừng không xem tin rồi.

Đỗ Nhược biết không ai đến được, hệt hăng chốc lát mới lấy lại tinh thần: “Nào, mình hát cho các cậu nghe.”

Khuru Vũ Thần: “Phấn đi, không nghe.”

Cô cười khanh khách, chọn một loạt bài, vừa hát vừa thu âm gửi đi, oanh tạc nhóm bạn. Bất kể họ có nghe hay không cô cứ làm bộ như bên kia có người lắng nghe, dù sao cũng hiếm khi cần rở một lần.

Hát hết mấy bài, Khuru Vũ Thần gửi tin đến: Chối ời, cậu hát hay vậy hả? Đi thi đi cô gái, mình sẽ đi cổ vũ cho cậu.”

Hà Hoan Hoan: Mình sẽ làm quản lý cho cậu! Lượn tiền aaaaaa!

Khuru Vũ Thần: Quấn quéo!

Đỗ Nhược cười nghiêng ngả trên sofa. Bên ngoài có người đi ngang, tò mò nhìn cô gái tự chơi tự vui trong khung cảnh mờ tối bên trong qua tấm kính

nhỏ.

Đỗ Nhược hát nhạc thiếu nhi, trò chuyện qua điện thoại, ăn ăn uống uống thế nên thời gian trôi qua rất nhanh. Qua mười giờ, bạn bè cô trong nhóm đều giải tán, bạn chuyện của mình. Cô cũng mệt mỏi, chơi đùa là việc hao tổn sức lực nhất.

Không hát nổi nữa, Đỗ Nhược bật nhạc gốc lên, nhồi trên bàn nghe hát. Huyền não cả đêm, giờ phút này yên tĩnh lại, cả người bao trùm trong trạng thái mệt lử sau cơn hoan lạc. Cô không muốn hát cũng không muốn ăn gì nữa, chỉ nằm ườn ra đó trọn tròn mắt nhìn hư không.

Bên loa vang lên bài hát u sầu: “Em nói em quá cô đơn, cuộc sống trôi qua nhiều vất vả, đã sớm quên mất phải tìm kiếm hạnh phúc thế nào. Quá nhiều gánh nặng đè ép đôi vai thêm bất lực, mỗi khi nhạc tắt chỉ muốn khiêu vũ một mình...” (1)

(1) Bài hát Gặp Gỡ của Lương Vịnh Kỳ.

Bất giác một giọt lệ từ khóe mi chảy xuống, Đỗ Nhược vội vàng lau đi, nhưng càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều, hệt như chuỗi ngọc đứt lìa thì nhau rơi xuống.

Nỗi mệt mỏi, căng thẳng và khổ cực đã đè nén trong lòng suốt tháng qua nháy mắt như nước lũ tràn đê. Cô mặc kệ, dứt khoát gục xuống bàn cho chúng tuôn trào.

Đỗ Nhược được nhân viên phục vụ đánh thức, hỏi han: “Chị hát tiếp không ạ?”

Đầu óc cô mờ mịt, mắt cay xè lấy điện thoại ra xem, đã mười hai giờ rồi.

“Không hát nữa.” Cô ngủ gục nên cổ cứng đờ, đứng dậy định đi. Thế mà nhìn lại hoa quả và đồ ăn còn dư lại trên bàn, đau lòng hỏi, “Có thể gói lại mang về không?”

Nhân viên phục vụ nhìn cô kỳ quặc, cuối cùng lẳng lặng đi lấy hộp đóng gói.

Đỗ Nhược xách túi thức ăn đi xuống tầng hầm đỗ xe của trung tâm thương mại, tìm lòng vòng một lát mới thấy được chiếc xe màu xanh của Cảnh Minh.

Cậu ngồi trên ghế lái, cánh tay nhàn nhã gác qua cửa xe, ngón tay gõ nhẹ vào cửa. Đỗ Nhược lập tức chạy đến, thế nhưng lại phát hiện Mẫn Ân Trúc đang ngồi trên ghế lái phụ, kê sát vào người Cảnh Minh, hai tay vòng qua cổ cậu, chu đôi môi đỏ thắm đòi hôn.

Cảnh Minh mỉm cười cúi đầu hôn phớt lên môi cô ấy. Mẫn Ân Trúc không chịu buông ra, càng dán chặt người cậu hơn, đuổi theo hôn lại cậu.

Đỗ Nhược giật mình, thấy Cảnh Minh bị cô nàng hôn dần dần say mê, quán quýt không rời. Mặt Đỗ Nhược nóng bừng như bị lửa đốt, lập tức trốn ra sau cây cột, tim đập thình thịch liên hồi.

Cô còn chưa ổn định lại nhịp tim thì bên kia chiếc xe đã đề máy. Đỗ Nhược luống cuống, muốn chạy ra theo bản năng nhưng lại không dám.

Mãi cho đến khi xe đã chạy xa, cô mới lặng lẽ ló đầu ra, đèn đuôi xe màu đỏ lóe lên cuối con đường, rẽ ngoặt rồi mất hút. Cậu đã quên cô mất rồi.

Còn bảo cô mười hai giờ xuống bãi đỗ xe chờ cậu, đồ dối trá!

Ra khỏi trung tâm thương mại, gió khuya ập tới, thổi thốc váy áo và túi xách trong tay cô. Gió phương Bắc quá lớn, cô vẫn chưa quen được, đi vài bước đã bị thổi đến nản lòng thoái chí.

Đỗ Nhược mắt hờn lạc vĩa đi đến trạm tàu điện ngầm, nhưng tàu xe đã sớm nghỉ. Bắt taxi ư? Đắt lắm. Cô đành mở bản đồ trên điện thoại ra xem, đi men theo con phố đêm khuya vắng lặng trở về.

Ánh đèn của những văn phòng công ty và căn hộ trên tòa nhà cao tầng đều tắt ngóm. Đường phố quanh quẽ, chỉ có đèn đường soi tỏ, thì thoảng có vài chiếc xe lướt qua dưới cầu vượt. Thành phố này rộng lớn đến mức không có ngõ ngách nào mà cô quen thuộc, đi một lát lệ đã rơi đầy mặt.

Điện thoại trong túi rung lên, qua màn nước mắt nhạt nhòa, cô thấy được hai chữ Cảnh Minh nhấp nháy trên màn hình. Trong cơn tức giận, cô ấn mạnh vào nút đỏ cúp máy.

“Cút!”

Nhưng tiếng gào phẫn nộ này có ai nghe đâu, nước mắt ào ạt rơi xuống, cô ngồi thụp ven đường, òa khóc nức nở.

Cảm thấy từ này không hay, không đúng trong trường hợp này.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Chương 9

Đỗ Nhược vừa khóc vừa sợ, cô không muốn đi bộ về nhà vào lúc khuya lơ khuya lác này đâu, lỡ gặp nguy hiểm thì sao? Đều tại tên khốn Cảnh Minh kia!

Một phút sau, lại có điện thoại gọi đến. Lần này cô nhanh chóng lau nước mắt, hậm hực nhấn nút nghe máy.

Giọng nói lạnh lùng và câu hỏi của Cảnh Minh vang lên: “Cô điên à, dám cúp điện thoại của tôi!”

Cô phớt lờ không thèm tiếp lời. Bên kia đợi hồi lâu, có vẻ cậu cũng nghĩ đến vấn đề an toàn của cô bèn hạ giọng xác nhận: “Đỗ Nhược Xuân?”

Đỗ Nhược đoán được tâm tư của cậu, tức tối ngẫm nghĩ: Tôi mà có mệnh hệ gì thì cậu ở đó mà ân hận đến chết đi!

Rồi cô bỗng nhận thấy kiểu uy hiếp trong im lặng này chẳng có tác dụng gì cả, vì cô đâu phải là gì của Cảnh Minh!

Cô tức giận gắt: “Có chuyện gì?”

Ở đầu kia, Cảnh Minh dụ giọng hỏi: “Cô ở đâu?”

“Trên đường.”

“Đường nào?”

“Đường về nhà.”

Cậu cũng đến cạn lời mất thôi, không biết cô đang giả ngốc hay là ngốc thật: “Cô bật bản đồ lên xem hiện giờ cô đang ở đoạn nào đi.”

“Tôi là dân nhà quê, không biết dùng.”

Cảnh Minh ghen hờn, vừa nghe giọng điệu kia đã biết cô cố ý chọc giận cậu đây mà. Mà cậu đâu phải dạng hiền lành, quát ầm lên: “Nửa đêm còn lên con thần kinh à?”

“Tôi phải đi rồi, cúp máy đây.”

“Này, tôi..”

Cậu còn chưa kịp nói hết câu thì đầu kia đã kêu “tút tut”. Sau một giây yên lặng, bãi đỗ xe dưới tầng hầm vang lên tiếng chửi bậy của cậu.

Dọc đường về nhà, cậu mặt mày cau có, vừa lái xe chậm chậm vừa chú ý quan sát từng người đi bộ lẻ đường. Đáng thương cho chiếc xe đua sanh điệu của cậu phải chạy với tốc độ bốn mươi km/giờ, có lẽ mấy tài xế xe khác chạy qua còn tưởng đầu óc cậu có vấn đề.

Cứ thế băng qua hết hai con phố, cuối cùng cậu đã tìm thấy Đỗ Nhược. Cậu thầm rủa: Cô ta có biết chỗ này cách nhà xa lắm không? Cô ta định đi bộ đến mất kiếp chắc?

Cảnh Minh tạt xe vào làn trong, dừng bên cạnh cô, đợi vài giây vẫn thấy cô không có hành động gì bèn giục giã: “Này, lên xe đi.”

Đỗ Nhược vùng vằng đáp lại: “Tôi không lên.”

Cậu nhìn cô như người tâm thần: “Đầu óc cô bị chập mạch rồi hả? Khuya rồi còn kiếm chuyện.”

Tự biết mình không cãi nổi cậu nên cô đành tăng tốc bỏ đi. Cảnh Minh nghiêng răng, thở phì phò, cố gắng kiềm chế cảm xúc, lái xe theo sát cô.

“Cô lên xe đi.”

“Lên xe đi được không?”

“Có việc gì lên xe rồi nói.” “Này, đừng đi nữa.”

Cuối cùng cậu không nhịn được nữa: “Đỗ Nhược Xuân, khu này phức tạp lắm, nếu tôi đi mất, nhờ cô gặp phải chuyện gì thì cô thiệt hay tôi thiệt đây hả?”

Đỗ Nhược đột ngột dừng bước, đứng yên tại chỗ giây lát. Trong đầu cô lóe lên suy nghĩ: Dù giận cậu ta đi nữa cũng không đáng đem tính mạng của bản thân ra đùa. Cuối cùng cô quyết định lên xe.

Cảnh Minh nguôi giận được đôi chút nhưng vẫn cau: “Tôi dặn cô chờ ở bãi đỗ xe kia mà, khuya rồi cô chạy lung tung làm gì?”

Đỗ Nhược vờ điếc, chẳng buồn liếc mắt nhìn cậu ta. Cậu lại định mắng thêm vài câu thì bỗng thấy hàng mi cô uơu uớt, đôi môi cũng mím chặt lại.

Cô khóc đấy à? Cậu ta sừng sốt rồi ngậm chặt miệng, lẳng lặng khởi động chiếc xe đưa chạy ra làn đường chính.

Sau khi chạy qua hai con phố, cậu mới bình thân cất lời: “Rõ ràng tôi dặn cô chờ ở bãi đỗ xe...”

“Tôi có ở đấy.” Đỗ Nhược ngắt ngang, “Chính cậu quên mất tôi.”

Cảnh Minh giật mình thẳng thốt, mãi mới hiểu ra. Thật sự không phải cậu quên cô, mà khi đó cậu nhìn nhầm giờ, tưởng vẫn sớm nên đưa Mẫn Ân Trúc về nhà trước. Có điều mười lăm phút sau quay lại đã không thấy người đâu, cậu còn tưởng rằng cô cứ thế im im bỏ về trước.

“Tôi... không quên.” Cậu giơ một tay lên, chột dạ vuốt má, “Xem nhầm giờ, tôi tưởng mới mười một giờ thôi.”

Đỗ Nhược phớt lờ cậu, còn Cảnh Minh đuối lý cũng im thin thít. Hai người về đến nhà, cứ thế đâm thẳng vào phòng mình trong bầu không khí ngột ngạt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Minh Y hỏi Đỗ Nhược và Cảnh Minh tối qua đi chơi thế nào. Cảnh Minh lẳng lặng cắn miếng sandwich, Đỗ Nhược đáp thay cả hai: “Mọi người đi hát karaoke ạ.”

“Vui không?”

“Vui ạ.”

Minh Y vừa cười vừa hỏi Cảnh Minh: “Tiểu Nhược hát hay không con?”

Cảnh Minh cau mày, ậm ừ trả lời: “Cũng tạm được.”

Minh Y lại quay sang hỏi Đỗ Nhược: “Sao Tiểu Nhược không ở lại ăn trưa xong rồi hăng đi?”

“Ăn sáng xong rồi đi thôi ạ, con muốn về trường sớm một chút.”

Minh Y không giữ cô lại nữa, nhìn sang Cảnh Minh: “Con cũng về trường sớm đi, đưa Tiểu Nhược về luôn thể.”

Thái độ của Cảnh Minh bỗng trở nên khác thường nhưng không hề phản đối.

Ăn sáng xong xuôi, cậu lái xe chở Đỗ Nhược về trường, tuy nhiên vẫn dừng xe thả cô ở con đường bên ngoài. Đỗ Nhược lấy đồ xuống xe, mặc cậu nghênh ngang rời đi. Hai người vẫn chẳng hề nói với nhau một câu, không ai thèm để ý đến ai.

Đỗ Nhược đứng bên đường nhìn xe cậu đi xa, không nhận được lườm cho một cái.

Hơn một tuần sau, Đỗ Nhược thử tìm việc gia sư, tiếc rằng không có việc nào thích hợp.

Một là nhà quá xa, phải mất ba bốn giờ đi lại, trừ tiền tàu xe thì lương thấp đến đáng thương, mà bài vở của cô lại quá nặng. Hai là trường cô có quá nhiều hoạt động, đại hội thể dục thể thao đang kề cận, lớp cô còn lên lịch đi chơi mùa thu nữa, đến khi mấy hoạt động này kết thúc thì kỳ thi học kỳ đúng hẹn lại đến. Đỗ Nhược nhìn thời khóa biểu trên tường, cảm khái: “Tại sao một tháng chỉ có ba mươi mốt ngày vậy chứ!”

“Tiểu Nhược, bây giờ mới năm nhất thôi, đừng khẩn trương như vậy, thư thả một chút, hưởng thụ cuộc sống đại học đi.” Hạ Nam vừa soi gương kẹp mi vừa nói.

Đỗ Nhược tò mò đến gần: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Kẹp lông mi.”

“Kẹp rồi có tác dụng gì?”

“Làm mi cong chứ sao.” Hạ Nam bỏ chiếc kẹp xuống, chớp chớp mắt với cô, “Cậu xem, có phải đã cong vút lên không?”

“Ồ... Đúng thật.”

“Đến đây, mình kẹp cho cậu. Nào, ngồi xuống.” Hạ Nam đứng dậy, đưa ghế cho Đỗ Nhược, khom lưng xuống, “Mất cứ mở tự nhiên thôi.”

Khuru Vũ Thần xách thùng quần áo vừa mới giặt bước vào, đi thẳng ra ban công, lúc đi bàn Đỗ Nhược thì ngó nghiêng một chút, bỗng nói: “Cỏ Nhỏ, sau tiết hai cậu có lớp á.”

Đỗ Nhược bật dậy khỏi ghế rồi hét lên thăm thiết, che mắt lại, bất chấp bị kẹp đứt mi.

“Quên búng mắt rồi!” Cô vội vàng với lấy tập sách, chạy ra khỏi phòng với một con mắt rung rung.

Hạ Nam nhìn mấy sợi mi vương trên chiếc kẹp, run run: “Đau lắm đây... Ồ, lông mi Tiểu Nhược dài quá.”

Chuông vào học vừa reo dứt, Đỗ Nhược đã xông vào phòng thí nghiệm, may là không coi là trễ. Vị trí tốt nhất ở hàng đầu tiên vẫn được giữ lại cho cô.

Tiết này là tiết thí nghiệm, dạy tiếp về chuỗi mạch điện RC (1). Thầy không hề để ý đến sự việc con con này, đợi cô ngồi xuống liền bắt đầu giảng:

(1) Mạch điện RC là mạch điện của một điện trở R và một tụ điện C mắc nối tiếp, song song, hay thành hai cổng nhập xuất.

“Mấy tiết lý thuyết trước đã nói, tuy nội dung rất cơ bản nhưng các em đừng xem thường. Thực chất mọi mạch điện phức tạp đều được cấu thành từ những yếu tố đơn giản. Ví dụ như mạch điện RC này, với giá trị khác nhau, cách lắp khác nhau đều tạo nên công dụng khác nhau. Giống như chiết áp của mạch điện ổn áp, thông thấp thông cao của mạch lọc tần số, trễ pha và sớm pha trong mạch dao động dịch pha, tích phân vi phân của mạch khuếch đại thuật toán... tất cả đều là cơ bản. Sao hả, đơn giản đúng không?”

Mấy bạn học đều cười khế. Chỉ mỗi Đỗ Nhược nhủ mảy suy nghĩ, như có điều tình ngộ.

Thầy nói: “Các em hãy nhớ, lên đại học rồi thì phải học một biết mười. Nắm chắc cơ bản, rồi xây đắp từng tầng, hóa đơn giản thành phức tạp, biến phức tạp thành đơn giản.”

Nội dung bài học không hề phức tạp, mỗi người tự thiết kế một sơ đồ mạch điện, rồi nối dây điện làm thí nghiệm. Học xong tiết thí nghiệm, tuy Đỗ Nhược có thể nói là bắt kịp nhịp điệu, nhưng cũng bắt đầu xuất hiện trạng thái bất mãn.

Một tháng qua cô đã đề ra yêu cầu với bản thân là, phải theo kịp giảng viên. Nhưng bây giờ cô cho rằng, nội dung trên lớp chỉ là nền tảng. Thứ khiến người ta xuất sắc hơn người chính là “học một biết mười” sau giờ học kia. Thời gian cô trầm mình ở phòng máy và phòng thí nghiệm không đủ, thời gian tự học cũng không đủ. Hơn nữa, cô cần một chiếc máy vi tính, máy vi tính ở phòng máy trường chậm quá. Nhưng tạm thời cô không mua nổi, đành đợi nghỉ Tết đi làm thêm, mong sao sang học kỳ mới có thể mua được chiếc máy tính để bàn.

Đỗ Nhược nghỉ ngơi, thu dọn tập sách đi ra phòng thí nghiệm. Mấy bạn nam trong lớp chạy vượt qua cô, tràn vào hành lang như ong vỡ tổ, có mấy người quay đầu lại vẫy tay với cô, ý bảo cô đi cùng.

Cô đi theo họ đến phòng thí nghiệm mạch điện, thấy một đám con trai vây quanh một bàn lắp ráp, trông người nào người nấy đều hăng hái, trong tiếng đùa giỡn ẩn chứa vài phần nghiêm túc.

“Đù, thằng nhóc mày đừng làm cản.”

“Cháy đấy, nhất định cháy cho xem.”

Cảnh Minh đứng nghiêng vai trước bàn thí nghiệm, nhìn một nùi dây điện đen đen đỏ đỏ cùng những mẩu nối phức tạp trên bàn lắp ráp. Cậu cảm từng sợi dây nối liền mạch điện, bên cạnh là bản sơ đồ rắc rối.

Lý Duy và mấy nam sinh cơ khí điện tử đứng trước bàn, ngón tay chạm rầy gõ trên bản mạch, cau mày lẳng lặng tính toán phương trình mạch điện.

Có người cất lời: “Cậu đã thử trong ứng dụng chưa, cho thầy xem chưa? Đừng làm nổ đấy.”

Cảnh Minh cười khẩy, không buồn để ý.

Đỗ Nhược liếc nhìn dáng vẻ tự tin phơi phới của cậu, nghi ngờ rướn cổ ngó nghiêng sơ đồ mạch điện. Cảm giác đầu tiên là hoang mang vô bờ.

Điện trở, điện dung, đèn đi-ốt, máy lọc tần số, máy cảm ứng... Ngoài trừ những ký hiệu, mạch nối tiếp, mạch song song, và những đường nét như bản đồ kho báu cô có thể hiểu trên đó, còn lại cô không biết cái gì là cái gì cả.

Nhóm Lý Duy còn chưa tính xong thì Cảnh Minh đã cắm dây hoàn tất, khởi động nguồn điện, chuyển động tay cầm máy điều áp tăng điện áp lên.

Người xung quanh đồng loạt né tránh, rút lui ra sau như thể cậu đang kích hoạt bom. Đỗ Nhược cũng co rụt lại, cho rằng sẽ nghe được tiếng chuông báo động. Thế nhưng không có.

Trong không gian tĩnh lặng, chỉ có âm thanh xì xoẹt rất nhỏ của dòng điện truyền đến, đèn xanh cháy sáng.

“Quào!” Đám bạn học kẻ đến, tò mò quan sát theo đường dây điện trên máy.

Cánh Minh nhếch môi đắc ý, thoáng chốc nhìn thấy Đỗ Nhược đứng một bên. Cô đang chú tâm nghiên cứu sơ đồ kia, rồi rầm suy nghĩ, đau buồn thần thờ ngẩng đầu, kết quả bất gặp ngay ánh mắt cậu.

Bị cậu nhướn mày khinh khỉnh, ngực Đỗ Nhược như bị đè nặng, lập tức quay đầu đi. Ôi trời, lại bị khinh thường rồi.

Đồ chết giẫm, chẳng cái gì? Biết thiết kế mạch điện phức tạp và thí nghiệm thành công không bị cháy máy đã cho rằng mình ngon lắm, có thể vênh vào với tôi à?

Nhưng mà...

Đỗ Nhược ừ ừ như quả cà héo, phồng má lên. Phải thừa nhận rằng, cô rất hâm mộ Cánh Minh. Cậu biết mọi thứ, nghe nói còn tổ chức một đội chế tạo robot, tên là Prime nữa. Những thủ khoa tỉnh anh trong nhóm sinh viên mới đều là lính gác của cậu.

Nhân vật nhỏ bé trong nội tâm cô nằm vật ra đất giãy đành đạch ăn vạ: Òa, òa, mị cũng muốn! Hu hu, mị cũng muốn có khả năng phi phàm, vênh mặt lại với nó.

Thôi đi! Cô khế vỗ đầu, bắt mình ngừng ngay ý nghĩ vô vị này. Có hơi sức đi tự kỷ chi bằng suy nghĩ đến trọng điểm của bài học thi hơn.

Cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, xuống cầu thang, bắt gặp Trần Tư và Vương Hoài Ngọc ở phòng ký túc xá kế bên - cũng là bạn cùng lớp của Cánh Minh. Họ rủ rê cô: “Đỗ Nhược, cùng đi ăn không?”

Cô cười cảm ơn hai cô nàng, thoái thác: “Bây giờ căng-tin đông lắm, lát nữa mình mới đi.”

“Bây giờ đến thư viện à?”

“Phòng máy...”

Còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng cười của Lý Duy vang lên phía sau: “Chăm chỉ quá vậy.”

Đỗ Nhược quay lại cười giỡn: “Đi phòng máy chơi game.”

“Cái máy rôm của trường mà chơi game được á? Luyện đánh máy là cùng.” Phía sau Lý Duy còn ba người Chương Lỗi, Chu Thao và... Cánh Minh.

Nụ cười Đỗ Nhược tắt ngúm. Cánh Minh cúi đầu bấm điện thoại, Chương Lỗi và Chu Thao thì rướn cổ nhìn vào màn hình kia, như trong đó có gì quan trọng lắm vậy.

Lý Duy bảo: “Ồ đúng rồi, Đỗ Nhược, bây giờ tới đến sân thể dục tập hợp nhé.”

“Để làm gì?”

“Cuối tuần này đại hội thể dục thể thao, thương lượng cách chào sân.”

“À được.”

Trần Tư nghe thấy bèn hỏi: “Lớp cậu định chào sân thể nào?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, mấy thằng bọn tôi đều thống nhất ý kiến là tôn vinh hoa khôi lớp.”

Đỗ Nhược á khẩu, tên con trai sau lưng cô cười khẩy, tiếng cười vừa châm chọc vừa khinh thường.

Cô đang nghiêng răng nghiêng lợi thì Trần Tư và Vương Hoài Ngọc cười khanh khách: “Mọi mắt mong chờ đấy.”

Ôi thôi, vò mề lại sứt!

Đỗ Nhược ra khỏi tòa nhà thí nghiệm thì đi đến phòng máy, nhóm Cánh Minh đi ngược lại.

Lý Duy lăm bằm: “Èo, làm sao mới khiến hoa khôi lớp tao nổi bật đây?”

Cánh Minh thần nhiên nhướn mày, thuận miệng đá đũa: “Mày muốn tạo ra hiệu ứng gì? Cho Cô Bé Lọ Lem cầm đu đưa phép, biến bọn mày thành xe bí ngô, ngựa trắng và giày thủy tinh được không?”

Lý Duy vỗ đầu: “Ý kiến hay!”

Cánh Minh hạn hán lời. Cái thằng này ngã cây rồi chắc?

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 10

Chương 10

Sáu giờ năm mươi phút, trời chưa tối hẳn, không ít sinh viên chạy bộ trên sân thể dục. Góc sân bên kia dựng hàng rào lưới xanh lục, ngăn cách sân bóng rổ. Tiếng bóng nện vào rổ, tiếng giày chơi bóng ma sát trên nền đất ẩm ướt giữa tiếng kêu gào đầy khí thế của đám nam sinh.

Mùa hè đã qua, mùa thu mới chớm, không khí ban đêm man mát thư thái. Đỗ Nhược chạy một vòng theo đường chạy, đến chỗ cây dương thụ tập trung với bạn học. Có mấy nam sinh mặc đồ chơi bóng rổ, da thịt đỏ ửng, đầu ướt mồ hôi, vừa nhìn đã biết vừa đánh bóng xong.

Mọi người tập trung bàn bạc cách chào sân trong đại hội thể dục thể thao. Đỗ Nhược đưa ra ý kiến, lớp có hai mươi hai người, cô và một bạn nam sẽ đi đầu hàng giờ biểu lớp, hai mươi người còn lại thì xếp thành bốn hàng dọc năm hàng ngang, vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức.

Không ngờ một bạn nam lác đầu, bảo đây không phải là cấp Ba, giờ biểu lớp không thể hiện được tinh thần hăm hở chào sân khẩu của tập thể. Ngụ ý của họ là muốn tôn lên đóa hoa duy nhất trong lớp nhiều hơn.

Đỗ Nhược tò mò: “Các cậu đã nghĩ ra cách nào chưa?”

Lý Duy nói ra ý tưởng sơ bộ của mọi người: Một nam sinh sẽ giờ biểu lớp đi trước mở đường. Tiếp theo đến Đỗ Nhược, phía sau là bốn nam sinh đi theo hộ tống, phía sau nữa là đội ngũ bốn hàng dọc bốn hàng ngang vuông vức.

Đỗ Nhược: “Các cậu đặt mình ở vị trí kia định cho mình cảm thứ gì?”

“Đúng rồi, cậu có xem phim Mối tình đầu của Thái chưa?”

“Chưa.”

“Không sao, bọn mình sẽ cho cậu cảm một cây gậy lấp lánh. Giống như thanh đũa phép của mấy bà tiên ấy, nhưng to hơn một chút.” Vạn Tử Ngang giải thích, “Bọn mình sẽ làm nó lung linh hơn cả trong phim.”

Đỗ Nhược trở nên cảnh giác: “Không phải bắt mình mặc váy công chúa bông bồng, cầm gậy phép múa may ở đó chứ?”

Cách cô miêu tả quá sống động, cả đám nam sinh cùng lớp ngây dại chốc lát rồi cười phá lên.

“Sao cậu lại đáng yêu thế?”

Hà Nghị: “Không phải đâu, một mình cậu múa rất lúng túng. Chúng ta học điều khiển cảm biến mà, phải có chút liên quan với ngành nghề.”

Tăng Khả Phàm: “Cậu cầm cây gậy ra những lệnh khác nhau, sau đó bọn mình sẽ phối hợp làm ra những động tác phản ứng bất đồng.”

Đỗ Nhược đã hiểu, mặt sáng long lanh: “Nghe hay đấy, đây là ý tưởng của ai...”

Chưa dứt câu thì một trái bóng rổ bay vút tới, ném vào lưới sắt phía sau cô. Tiếng nổ vang ầm sau gáy, cô ôm đầu thét lên thảm thiết, khiếp vía nhảy ra.

Đỗ Nhược sợ đến mức tim như muốn nổ, vừa quay đầu lại thấy quả bóng bật tung trên đất, Cảnh Minh mặc đồ bóng rổ chạy đến từ phía đối diện, vươn cánh tay ra ôm lấy quả bóng lạc hướng. Cậu xoay cổ tay, đập bóng hai ba cái, nháy mắt không chế nó ngoan ngoãn. Đầu cậu đầm mồ hôi, tóc ướt bết lại thành từng lọn, bay múa theo thân thể tung tẩy của cậu.

Đây gọi là oan gia ngõ hẹp sao?

Cảnh Minh mặt đỏ bừng, thở hổn hển quay sang bên này, hắt cằm với đám nam sinh lớp Đỗ Nhược, coi như chào hỏi. Ánh mắt lướt qua Đỗ Nhược thì thoáng ngừng lại, như thể định tỏ vẻ gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Cậu không hề hỏi cô có sao không, quay người vỗ bóng chạy đi. Chạy được ba bước cậu ném quả bóng roi thẳng vào rổ với tư thế oai phong, làm mấy em gái vây xem vỗ tay reo hò không ngớt.

Đỗ Nhược vẫn chưa bình ổn lại nhịp tim đập điên cuồng từ nỗi sợ khiếp hồn khi nãy, liếc nhìn Cảnh Minh trên sân bóng, thầm rủa: Vái trời ngã chết cậu đi!

Lý Duy hô gọi bạn học tập hợp. Đội ngũ hai mươi hai người xếp hàng từ thấp đến cao, trước tiên đi một vòng trên đường chạy.

“Một hai một, một hai một!”

Đỗ Nhược đứng một mình một hàng, không cần quan tâm đến số hàng trái phải, đi một lát lại vô thức liếc nhìn về phía lưới sắt bên kia. Trên sân bóng rổ, Cảnh Minh chơi bóng nhuần nhuyễn, phối hợp những động tác chuyển bóng nhận bóng, làm động tác giả, quay người bật cao... Thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng giày ma sát mặt sân ken két sắc bén và mạnh mẽ khi cậu đột ngột xoay người.

Cậu tránh được hàng phòng ngự của đối thủ, lao đến dưới rổ, nhảy bật lên trong thế ngăn trở của đối phương. Thế nhưng đây chỉ là trò che mắt, cậu đột ngột hạ người xuống, quay sang nhảy cao về phía lỗ hồng của hàng phòng ngự đối thủ. Người đưa lưng về phía khung bóng rổ, quả bóng trong tay được tung ra phía sau, bay tọt vào rổ. Cậu nhẹ nhàng rơi xuống đất trong tư thế nổi bật và ngẫu hết sức. Đám con trai xem bóng vỗ tay rầm rộ.

Trong khoảnh khắc đó Đỗ Nhược cũng sững sốt, tim cũng lỡ nhịp.

Môn bóng rổ này đặc sắc thật. Nhưng tên kia chảnh chọe quá, nếu thành linh bị ngã thì vẫn hay hơn!

Nghĩ đến đây chân cô bất chợt giẫm phải dây giày mình, ngã bịch xuống đất.

Đỗ Nhược đau đến nước mắt rung rung, lại thấy Cảnh Minh trùng hợp đi về phía bên này uống nước, tận mắt chứng kiến cảnh cô ngã chổng vó.

Nam sinh cả lớp chạy ủa đến, đỡ hai tay cô dậy: “Đi thế nào mà ngã vậy?”

Đỗ Nhược meo máo: “Dây giày bị tuột.”

Một bạn nam lập tức ngồi xuống buộc lại giúp cô.

“Không cần.” Cô sợ hãi, dẫn con đau nơi đầu gối định ngồi xổm xuống cần lại. Thế nhưng đối phương đã nhanh chóng buộc xong. Cô cảm động vô vàn, luôn miệng cảm ơn cậu ấy.

“Còn đi được không?”

“Được, không sao.”

Nhưng họ nghĩ “chân cô bị thương” rồi nên buộc cô phải ngồi bên sân nghỉ ngơi. Đội ngũ còn lại tiếp tục luyện tập.

Đỗ Nhược ngồi bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng bất giác quay đầu lại nhìn sân bóng, chẳng mấy chốc trời đã tối đen, nhóm Cảnh Minh cũng giải tán. Đèn cao áp bên kia sân thể dục bật lên, từng ánh đèn trắng lóa đồng loạt sáng lên, soi tỏ cả sân như ban ngày. Bóng dáng Cảnh Minh nổi bật dưới ánh đèn, đồ bóng rổ đen xen hai sắc tím vàng, mái tóc đen ngắn ngắn bết lại dựng lên lia chia như lưới kiểm soát. Trong bóng người giao thoa, cậu đi đến dưới khung bóng rổ, nhấc áo khoác của mình, lấy điện thoại di động trong túi ra, vắt áo qua vai, vừa xem điện thoại vừa đi khỏi sân.

Mấy nam sinh ở sân khác vẫn đang chơi bóng, đám người mới lục tục kéo đến sân cậu vừa chơi ban nãy.

Đỗ Nhược nghiêng đầu dõi theo bóng dáng cậu dần khuất sau hai lớp lưới sắt và bóng người trùng điệp. Cô quay đầu đi, nhìn sân thể thao dưới ánh đèn trắng sáng.

Không khí ban đêm đã nhuộm lạnh, cô muốn trở về ký túc xá thay quần áo. Lớp cô đi vài vòng cho quen hàng rồi cũng giải tán.

Đỗ Nhược chạy như bay về ký túc xá, trên đường không gặp người quen nào. Trở về phòng, bên trong đen kịt, chỉ có Khuru Vũ Thần bật chiếc đèn bàn đang ngồi xem phim Mỹ, Hà Hoan Hoan và Hạ Nam đã đến thư viện.

Khuru Vũ Thần thấy cô về phòng liền bấm nút tạm dừng: “Không phải cậu bảo Hoan Hoan mang tập sách đến thư viện giúp cậu sao, nói tập dượt xong đến thẳng đó mà?”

“À, đúng rồi, đi đây.” Cô lại tức tốc chạy đi.

“Hôn vía lạc trôi đi đâu ấy nhỉ?” Khuru Vũ Thần lẩm bẩm, gõ bàn phím, xem phim tiếp.

Đỗ Nhược đi đến thư viện tự học, đọc sách một lát bắt đầu lấy giấy ra vẽ sơ đồ mạch điện, nhanh chóng thiết kế ra mấy mạch phức tạp, trong lòng vô cùng cao hứng. Thấy vẫn còn sớm, cô lại tiếp tục đọc sách, xem trước mấy nội dung thầy chưa dạy. Đến chín giờ thì điện thoại di động trong túi rung lên.

Kỳ lạ, hôm qua mới gọi cho mẹ, bạn học trong lớp cũng vừa gặp, là ai gọi cho mình nhỉ?

Lấy ra xem, bất ngờ thấy hai chữ Cảnh Minh nhấp nháy trên màn hình, bèn đặt ngay sách và bút xuống, chạy ra hành lang nghe điện thoại: “Alo?”

Đầu bên kia đợi lâu quá nên bức dọc: “Cô đang ở đâu?”

Cô lẩm lét đảo mắt: “Thư viện, sao thế?”

“Cô ra đây một chút.” Cậu ra lệnh.

“Ơ!” Cô đẩy lên cảnh giác, “Để làm gì?”

“Ba mẹ tôi mua máy vi tính cho cô, gửi đến chỗ tôi, mau ra lấy đi.”

Cô vừa kinh ngạc vừa vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn chú dì... và cậu.” Tuy cảm ơn nhưng vẫn có chút xấu hổ và ngượng ngùng.

Cảnh Minh khựng lại một giây rồi thúc giục: “Nhanh ra lấy đi.”

“À, tôi đến ngay.”

“Đừng đến ký túc xá tôi. Ra sau tòa nhà hành chính ấy.” Rồi cúp ngay điện thoại.

Đỗ Nhược hiểu, cậu không muốn để ai nhìn thấy nên tìm nơi vắng vẻ đây mà.

Cậu có thể tranh thủ đến đưa máy tính cho cô là đã phước đức lắm rồi, làm sao cô dám để cậu chờ nữa cơ chứ! Thế là chạy một mạch đến chỗ hẹn. Rồi xa khu dạy học, trên đường bóng người thưa dần, chỉ có ánh đèn nhàn nhạt và bóng cây loang lổ. Không khí vào thời điểm này rất thư thái, không lạnh cũng không nóng. Song cô quá sốt ruột, chạy nhanh đến nỗi lưng ướt mồ hôi.

Tòa nhà hành chính tắt đèn tối om, cổng khép kín, con đường trước cổng thênh thang, không có một bóng người. Cây hòe ven đường rậm rạp, vài bụi cây bé bé chen chúc trong bồn hoa. Hai bên sân là dãy nhà thấp mang phong cách kiến trúc thời dân quốc, không biết dùng để làm gì, chỉ thấy im ỉm và sâu thẳm.

Đèn đường leo lét, cộng thêm tối nay trăng rất sáng, như phủ lên một lớp sương mờ ảo cho vạn vật. Cô kiễng chân trên bậc thềm nhìn ngó, thờ hồn hên cổ bình ổn nhịp tim, đi qua đi lại với cõi lòng mong chờ.

.Không biết có phải mồ hôi trên người đã bốc hơi hay không, con lạnh chợt ủa đến, Đỗ Nhược ngồi xuống ôm chân mình.

Chỉ chốc lát trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, cô vội đứng bật dậy.

Cảnh Minh đi đến, một tay bỏ vào túi quần, một tay xách túi giấy sang trọng. Cậu lạnh tanh đưa chiếc túi cho cô.

Đỗ Nhược càng ngạc nhiên hơn: “Là laptop sao?”

Giấy lát sau Cảnh Minh mới hiểu được ý của cô, cười phá lên: “Thời đại gì rồi mà con gái còn dùng máy bàn?”

Lần này Đỗ Nhược không để ý đến lời chế giễu của cậu. Cũng đúng thôi, con gái thì phải dùng laptop xinh xắn, ai còn mua máy bàn công kênh cơ chứ. Cô hiềm khi vui vẻ tiếp lời cậu: “Ký túc xá nam thì dùng gì?”

“Máy cấu hình cao để chơi game.” Cậu thân nhiên trả lời.

“Cảm ơn cậu nhé.” Đỗ Nhược cười thật tươi.

Đây là lần đầu tiên cô cười tươi tắn với Cảnh Minh như vậy. Ánh trăng soi lên làn da cô trắng trẻo hơn ban ngày, cười lên mắt cong cong, khóe môi có lúm đồng tiền nhàn nhạt. Cậu lặng lẽ nhìn một giây rồi bình thản đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt. Cô mặc áo thun và khoác áo sơ mi bên ngoài, gió lạnh vừa thổi qua đã run lấy bây.

Cảnh Minh hỏi khê: “Hết tiền rồi hả?”

Đỗ Nhược không hiểu ra sao: “Gì cơ?”

“Không có tiền mua quần áo hả?”

Nổi vui sượng lảng lảng phút chốc bị đánh vỡ tan tành, lòng cảm kích vì cậu đến đưa máy vi tính cũng bay biến chẳng còn lại chút gì. Tên này sao ăn nói gọi đồn thế kia? Nhưng Đỗ Nhược nhận ân huệ của người khác nên không thể nói lời khó nghe, sầm mặt xách túi đồ quay người bỏ đi.

“Đứng lại.” Cậu gọi với phía sau cô.

Đỗ Nhược nghe lệnh dừng lại theo phản xạ, lòng phiền muộn quay đầu trừng mắt: “Làm gì?”

Cậu nhướn mày hỏi: “Mặc ít vậy không lạnh à?”

Cô thoáng giật mình, lòng bỗng dung dâng lên niềm ấm áp, ngại ngùng nhìn cậu, hóa ra ý cậu là vậy. Lúc cô đang áy náy vì hiểu lầm, đang không biết nên trả lời thế nào thì cậu đã bước lên, móc ví tiền trong túi ra, lấy một xấp tiền mặt đưa cho cô: “Cầm lấy đi.”

Tức khắc máu như dồn hết lên não, tay cô siết chặt túi giấy, lắc đầu: “Không cần đâu, tiền tôi đủ dùng rồi.”

Tiền đã đưa ra sao có chuyện thu hồi, không có tâm trạng kì kèo với cô, cậu dứt khoát khom lưng nhét tiền vào túi giấy rồi bỏ đi.

Mắt Đỗ Nhược cay cay, lập tức lấy tiền từ túi giấy ra.

“Thật sự không cần đâu.”

Cô lao đến nhét tiền lại vào tay cậu, rồi chạy như bay về tòa nhà ký túc xá, lưng ướt đẫm mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, thở hồng hộc.

Đỗ Nhược tựa vào vách cầu thang, ngẩn tò te. Đèn cảm ứng tắt ngóm, xung quanh tối đen như mực.

Một nỗi khổ sở chẳng hiểu tại sao trào dâng trong lòng. Nếu cô và cậu vẫn như lúc đầu đã giao kèo thì tốt biết mấy, không hề gặp nhau trong trường lần nào thì hay quá rồi. Ít nhất cô có thể giả vờ giữ lại chút tôn nghiêm trước mặt cậu.

Đỗ Nhược chán chường cụp đầu, đưa tay bóp vàng trán lạnh toát, lại phát hiện ra trong túi giấy còn sót lại tờ một trăm tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chương 11

Lúc Đỗ Nhược đi vào ký túc xá nam, cô quản lý không hề ngăn cản. Trong hành lang râm mát nồng nặc mùi hormone nam tính hanh hao khiến cô hơi bất an. Cô thở hắt, đi thẳng lên tầng ba trong ánh mắt lạ lùng của nhóm nam sinh đi đến.

Băng qua hành lang, nhìn thấy trong ký túc xá còn có bóng dáng nữ sinh khác nữa, họ đang cầm lấy đủ mọi tài liệu khoa tay múa chân, chuẩn bị đạo cụ cho đại hội thể dục thể thao sắp tới.

Cửa phòng 308 mở rộng, Lý Duy và mấy nam sinh cùng lớp ngồi dưới nền đất làm thủ công. Trên bàn bừa bộn thuốc màu, giấy vẽ, gậy, dây ruy-băng và giấy kim tuyến. Mấy nam sinh còn đang chê bai lẫn nhau:

“Hong mà đi với xanh lá, xấu chết được.”

“Cậu phối màu xấu bỏ mẹ. Hồng, cam, xanh lá, xanh lam, tím, cậu tưởng đây là gậy cầu vồng à.”

Đỗ Nhược khẽ gõ cửa phòng: “Mọi người đang cãi nhau gì thế?”

“Đến đúng lúc lắm, đây là gậy phép, cậu muốn hình dáng nó thế nào? Mẫu đều ở đây, cậu nói đi, bọn mình làm cho cậu.”

“Chỉ sợ bọn mình thiết kế cậu không thích thôi.”

“Thằng này muốn dán một đồng miêng vàng trên đầu gậy, sến súa quá trời.”

“Ông mới sến đấy, đấy gọi là tỏa sáng lấp lánh, thu hút mọi ánh nhìn.”

Đám con trai lại nhao nhao. Đỗ Nhược lắng nghe ý kiến từng người, phát hiện mấy bạn nam thân yêu lớp cô bình thường đều thuộc dạng tay chân nhanh nhẹn, làm thiết kế thí nghiệm cũng rất có chấp, trên phương diện thẩm mỹ gậy phép lại có chút mê muội, không phải là Thủy Thủ Mặt Trăng thì cũng là Ma Tiên Balala.

Nghĩ đến việc cuối cùng chính cô là người cầm cây gậy phép ấy diễu hành trên sân thể dục, người mất mặt cũng là mình, thế là lên tiếng: “Thôi để tự mình làm, các cậu làm việc khác đi.”

“Cũng được.” Còn phải vẽ biển lớp, thiết kế áo thun nữa.

Đỗ Nhược ngồi xuống chọn kiểu mẫu. Mấy nam sinh vừa làm thủ công vừa tán dóc:

“Cảnh Minh, trận đấu hôm qua thế nào?”

“Vào chung kết rồi.”

“Xâm, bọn này cũng đoán được mà. Hồi tình hình chiến đấu kia.”

“Hạ gục robot đối thủ trong vòng hai mươi giây.”

“Đù.”

Cô tò mò hỏi Lý Duy: “Gần đây Prime của các cậu tham gia thi đấu à?”

“Không, là cá nhân Cảnh Minh thôi.”

“Ồ.” Không có gì để hỏi nữa.

Trong phòng đông người chật chội, không có chỗ ngồi, Lý Duy bảo: “Đỗ Nhược, cậu qua phòng mình đi, thanh tịnh hơn.”

Trong đầu cô giống lên hồi chuông cảnh giác: Lý Duy ở cùng với ba nam sinh khác đấy.

Như nghe được tiếng nói cảnh giác trong đầu cô, Lý Duy giải thích: “Bạn cùng phòng mình đều ra ngoài rồi, không ai quấy rầy cậu đâu. Bàn của mình nằm bên tay phải gần cửa.” Cô do dự giây lát rồi ôm tài liệu qua phòng 307. Đèn phòng sáng trưng, không một bóng người.

Giường đa năng, khăn bông, chậu nước, lọ nhựa chất đầy tàn thuốc, áo mặc trên ghế... Trông không bữa bãi lắm. Trong phòng có mùi thuốc lá thoang thoảng pha lẫn với mùi nước giặt quần áo, không biết là của ai. Nhưng mùi thuốc chắc chắn không phải của Cảnh Minh, trong ấn tượng của Đỗ Nhược, hình như cậu không có thói quen hút thuốc lá, mùi hương trên người rất trong lành, đến gần là có thể ngửi được.

Cô đặt đồ đạc lên bàn bên phải gần cửa. Bàn Lý Duy khá bề bộn, sách tập và giấy nháp chất đống, cô dọn ra một chút khoảng trống, rồi nhìn lướt qua ba chiếc giường đa năng khác, nhận ra ngay vị trí của Cảnh Minh, cũng là bên tay phải gần cửa sổ, sát bên chỗ Lý Duy.

Đáy tủ cậu đặt mấy kiểu giày vừa nhìn đã biết đắt đỏ, trên bàn đặt chiếc iMac, phía trên treo tay nghe, trên kệ đặt sách và mấy mô hình máy móc, dưới gầm bàn là đồng robot. Chiếc quần jeans rách và chiếc áo hoodie màu đen vứt trên giường.

Cô vừa định ngồi xuống đã thấy máy vi tính của Cảnh Minh sáng lấp lóe, biểu hiện đang mở, xem ra cậu sẽ về bất cứ lúc nào đây. Nghĩ ngợi giây lát, để tránh lúng túng, Đỗ Nhược quyết định ôm đồ đi sang phòng kế bên.

Thế nhưng ngoài cửa đã truyền đến giọng của Cảnh Minh: “Cô rảnh quá phải không?”

Đỗ Nhược giật thót tim, còn chưa kịp phản ứng thì cửa đã bị đẩy ra. Cảnh Minh cúp máy, sầm mặt đi vào, thoáng chốc cũng khựng bước, ngạc nhiên nhìn cô chằm chằm chốc lát, mới ra vẻ phách lối: “Cô đến đây làm gì?”

Bị cậu truy vấn, Đỗ Nhược nói ngay: “Lý Duy bảo tôi đến đây.” Xong rồi liền đặt đồ đạc xuống bàn Lý Duy.

Cảnh Minh nhìn cô hồi lâu mới nhếch môi cười: “Cô đợi đó.”

Cậu đi đến bên cạnh bàn mình, bỏ quần áo trên giường vào tủ, sau đó nghiêng người dựa vào cầu thang giường bên cạnh, không biết đang làm gì. Lát sau Đỗ Nhược nghe thấy tiếng máy móc chuyển động, vừa quay đầu lại đã thấy một con robot trông như xe tăng vung vẩy hai móng vuốt, oai vệ hiện ngang chạy về phía cô.

Đỗ Nhược đang ù ù cạc cạc thì robot kia chạy đến bên chân cô, hai con mắt vừa to vừa sáng gườm gườm nhìn cô, sau đó gờ móng vuốt lên, “bụp” một tiếng đánh vào mắt cá chân cô. Đánh xong lập tức quay người bỏ chạy nhanh như chớp, núp phía sau chân Cảnh Minh.

Đỗ Nhược trở mắt chết lặng.

Cảnh Minh điềm nhiên hỏi: “Đau không?”

“Đau.”

Khó thể tin được sức lực của con robot này không nhỏ chút nào.

“Vậy thì tốt.”

Đỗ Nhược càng không hiểu ra sao. Cậu không thèm giải thích, dường như tâm trạng không tốt, ngồi xuống cầm tai nghe định đeo lên.

Ánh mắt cô bị con robot kia thu hút, thật sự quá hiếu kỳ bèn ngai ngừng hỏi: “Đó là robot cậu làm ra hả?”

“Ừ.” Cậu không hề ngoảnh đầu, đáp lời thờ ơ. Nổi lúng túng không hề ép được lòng hiếu kỳ, cô khề khàng: “Nó đi rất vững, có điều bánh xích thì đi vững là đúng rồi. Robot này cậu đã lắp con quay hồi chuyển (1) à?”

(1) Con quay hồi chuyển là một thiết bị dùng để đo đạc hoặc duy trì phương hướng, là một bánh xe hay đĩa quay với các trục quay tự do theo mọi hướng.

Cậu gờ chiếc tai nghe lên, liếc sang cô lạnh nhạt trả lời: “Sách giáo khoa của các cô chắc không có gì để học hả?”

“À, tôi học ngoại khóa.” Cô vẫn chú ý vào con robot, “Gần đây có cuộc thi robot hả?”

“Ừ.” Cậu đeo tai nghe vào, một tay vuốt lại tóc ngay ngắn, một tay hoạt động trên màn hình cảm ứng.

Đỗ Nhược đắm chiều gập đầu, định lát nữa về sẽ tìm hiểu về ngày và nơi thi đấu. Cơ hội tốt như vậy nhất định phải đi mở mang kiến thức mới được.

Đang nghĩ miên man thì cậu quay sang nhìn cô: “Cô muốn đi xem à?”

“Ừ.” Cô gập đầu.

Cậu cúi tai nghe ra khỏi cổ, đứng dậy đi đến trước bàn học của bạn, rút ra một tấm vé từ giá sách, đưa cho cô.

Cô thoáng thất nhận lấy: “Cảm ơn.”

Cuộc thi diễn ra sau ngày đại hội thể dục thể thao, vé VIP, không có số ghế.

“Có mặt trước hai mươi phút, đến đó thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừ.”

Cảnh Minh ngồi lại bàn mình, đeo tai nghe lên lần nữa, không quan tâm người bên cạnh, như thể sợ cô làm ồn đến cậu vậy.

Cô liếc nhìn cậu, cậu tập trung gõ bàn phím, ánh sáng màn hình phản chiếu lên gương mặt, đôi mắt nhấp nháy lúc sáng lúc tối. Cô bỗng có cảm giác như quay trở lại ngày ngồi trong tiệm net kia.

Đỗ Nhược hít sâu, cất vé rồi ngồi xuống, yên lặng làm thủ công. Thành thạo lại nhìn lên con robot kia, nó ngoan ngoãn im lặng ở bên chân Cảnh Minh. Vật nhỏ này đáng yêu thật! Cô nghĩ thầm, mình cũng muốn học chế tạo robot, ừ, lát về tìm tài liệu xem sao.

Hai người im lặng ai làm việc nấy, bên cậu bàn phím vang lóc cóc, bên cô giấy thủ công kêu sột soạt. Thành lĩnh di động cậu để trên giường vang lên bài nhạc tiếng Anh, giọng hát cất cao pha lẫn chút lười nhác, Đỗ Nhược không nghe rõ lời ca.

Điện thoại di động vẫn vang suốt, hình như Cảnh Minh không hề nghe thấy, còn Đỗ Nhược chỉ nghe rõ được câu cuối: I'm listening to you.

Tiếng chuông ngừng lại, mười mấy giây sau lại vang lên, cậu vẫn chẳng mảy may phản ứng.

Ôi, chơi game còn bật âm thanh tai nghe lớn như vậy á! Đỗ Nhược gọi cậu: “Này!”

Cảnh Minh vẫn không buồn đoái hoài.

Cô cầm lấy cây gậy phép, gõ lên cầu thang kế bên bàn học cậu. Cậu liếc sang nhìn cô, vẻ mặt lãnh đạm. Cô chỉ lên chiếc giường phía trên đỉnh đầu.

Cảnh Minh cúi tai nghe ra, đứng dậy cầm lấy điện thoại. Thời điểm bất may còn nhìn Đỗ Nhược với vẻ phòng bị. Vì có mặt cô ở đây nên cậu tuy bất máy nhưng không nói lời nào. Ngược lại cô gái đầu kia điện thoại như bắn liên thanh. Bấy giờ cậu mới cất giọng khá bình tĩnh: “Cô có phiền không?”

Vài giây sau lại nói: “Ồ ký túc xá, làm sao?”

“Anh thả ở trong phòng chơi game cũng không đi ra gặp em! Đừng viện cớ nói anh đang bận làm máy móc gì.” Lần này Đỗ Nhược nghe rõ giọng lên án bên kia.

Sắc mặt Cảnh Minh xanh mét, trở nên khó coi. Cậu đi đến kéo cửa ban công, cách xa Đỗ Nhược, dường như đối phương vẫn đang tiếp tục lên án không ngừng.

Cây bút chì màu trên bàn lăn xuống đất, Đỗ Nhược đứng dậy đi nhặt, thấy được máy tính Cảnh Minh mở chương trình Protel, đang vẽ đồ bản đồ, không hề chơi game.

Cô chột dạ ngồi về ghế, bên kia ban công cuộc chiến đã đến giai đoạn nảy lửa.

Cảnh Minh cất lời với giọng tức tối: “Đủ rồi. Cả ngày cô cứ la lối suốt, mẹ nó tôi mệt đến phát sợ ấy.”

Không biết Mẫn Ân Trúc nói gì, Cảnh Minh lại điên tiết: “Mẹ kiếp, cô bệnh hả?”

“Chia tay đi. Mẫn Ân Trúc, lần này chia tay hẳn đi, có gan đừng chạy đến đây năn nỉ tôi.”

“Ai xuống nước thì làm chó!”

Đỗ Nhược kinh hồn bạt vía, mình đã trở thành nhân chứng cho cuộc chia tay này sao? Cô không dám ngồi ở nơi nòng nặc thuốc súng này nữa, vội vàng thu dọn đồ đạc. Vừa đứng dậy, Cảnh Minh đã sa sầm mặt đi vào từ ban công, vứt điện thoại lên bàn, không hề đếm xỉa đến cô, ngồi xuống máy tính tiếp tục làm việc.

Đỗ Nhược sờn tóc gáy chuồn bèn đến phòng ký túc xá kế bên.

Nửa giờ sau, cô làm xong đạo cụ, lúc ra về đi ngang phòng 307, cô lại nghe thấy tiếng điện thoại. Vô tình ngó nghiêng vào trong, đèn bàn và máy tính đều đang mở, nhưng chẳng thấy Cảnh Minh đâu.

Vừa ra khỏi ký túc xá đã bắt gặp Mẫn Ân Trúc đang lo lắng đứng dưới lầu gọi điện thoại. Thấy Đỗ Nhược đi ra, cô ấy lộ vẻ kinh ngạc, ngại ngần đến gần bắt chuyện: “Bạn ơi...”

“Hử?”

“Con gái có thể vào ký túc xá nam hả?”

“Bình thường không được, nhưng một tuần trước đại hội thể dục thể thao thì được. Là mấy ngày này đây.”

“À, cảm ơn nhé.” Mẫn Ân Trúc cười như trút được gánh nặng, chạy ùa vào lầu.

Cô nàng cười xinh thật! Đỗ Nhược thầm cảm khái, dáng vóc cao ráo, quần áo cũng đẹp. Nghĩ đến đây lại không khỏi tò mò, kỳ này hai người họ chia tay thật sao?

Song, chuyện này đã nhanh chóng có kết quả.

Hôm đại hội thể dục thể thao, thời tiết rất đẹp. Bầu trời mùa thu cao xanh vời vọi, cây cối xung quanh sân thể dục rợp rờ sắc xanh sắc vàng. Cách chào sân mỗi lớp có thể nói giống như cuộc thi sinh viên thanh lịch. Có lớp thì mặc đồng phục sinh viên thời dân quốc, có lớp mặc trang phục cổ đại, có lớp mặc đồ cung đình phương Tây, có lớp thì mặc quân trang hòa tienne, còn có lớp làm tàu hỏa hơi nước nữa.

Lớp Đỗ Nhược là lớp ra sân cuối cùng. Sáng đó, Hạ Nam trang điểm cho cô, ban đầu cô giãy nảy không chịu nhưng lại bị Hạ Nam khích tướng: “Dù sao cậu cũng là hoa khôi lớp, đừng kéo lớp cậu xuống chứ.”

Thế là Đỗ Nhược nghe theo khuôn khổ, sau nửa giờ giầy vò, ba cô gái còn lại trong phòng đều kinh ngạc: “Cỏ Nhỏ, hôm nay mới phát hiện ngũ quan của cậu rất đẹp đấy, chỉ là bình thường da tối màu quá thôi.”

“Nhà mình ở gần vùng nhiệt đới, mặt trời chói chang quanh năm mà.”

“Bác Kinh cơ bản hiếm khi có nắng, nên trắng... Ôi chao, cậu nhìn kỹ xương quai xanh của cậu đi.”

Đỗ Nhược bị đẩy đến trước gương, cũng ngẩn ngơ, cô gái trong gương trông khá xinh đấy chứ.

Cô được trang điểm tỉ mỉ, tết tóc thành đuôi sam, bên tai cài một đóa hoa trà trắng, lại mặc bộ váy hai dây trắng tinh để lộ xương quai xanh, chân đi giày cao gót, cầm cây gậy phép tinh xảo sáng lấp lánh chỉ huy, dẫn theo đội ngũ đến trước bàn chủ tịch.

Chiếc gậy phép của cô lần lượt vung vẩy ra lệnh, giờ ngang, giờ cao, đưa qua đỉnh đầu, xoay tròn, hoặc giờ cả hai tay lên múa may. Đám con trai trong lớp lần lượt nghe theo mệnh lệnh của cô, thay đổi đội hình theo từng kiểu phức tạp hết lần này đến lần khác.

Tiết mục sáng tạo và vui nhộn, tính thẩm mỹ cũng cao nên được bàn chủ tịch vỗ tay rần rần, sinh viên trên sân cỏ vũ nhiệt liệt, nhất là nhóm Hà Hoan Hoan.

Đỗ Nhược biểu diễn xong thu hồi gậy phép, từ ánh mắt của khán giả, cô biết màn chào sân của lớp mình đã xuất sắc đến cỡ nào. Cô cười thật tự tin với ba cô bạn của mình, trong lúc vô tình ánh mắt bắt gặp bóng dáng Cảnh Minh lẫn trong đám người, lớp cậu cũng ở bên đấy.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau ngắn ngủi rồi dời đi ngay.

Khi lễ khai mạc kết thúc, Đỗ Nhược vui vẻ chạy lên khán đài, trùng hợp gặp được Cảnh Minh đi xuống bậc thềm. Cô ổn định lại hơi thở né người nhường lối. Hình như tâm trạng cậu rất tốt, lúc đi ngang qua cô còn khen ngợi: “Khá lắm.”

Trong lúc Đỗ Nhược còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu đã bước nhanh xuống khán đài, bỏ đi xa rồi.

Từng cơn gió hây hây thổi qua ngọn cây, lòng cô như nở hoa, bước chân nhẹ tênh đi lên tầng khán đài cao nhất ngồi xuống. Ánh nắng mùa thu soi xuyên qua kẽ lá, lốm đốm in lên người cô.

Cô dè dặt giữ váy mình lại, không kiềm được sờ lên xương quai xanh, nhớ đến bạn cùng phòng cô sáng nay khen nó ưa nhìn, khen cô hôm nay rất đẹp.

Cô ngồi một chốc thì Khuru Vũ Thần đã đến, đưa áo khoác cho cô: “Mau mặc vào đi, đừng để cảm lạnh.”

“Không lạnh đâu.” Đỗ Nhược vừa nói vừa ôm áo khoác vào lòng.

“Được thôi, cho cậu làm điệu lát nữa.” Khuru Vũ Thần véo mặt Đỗ Nhược, “Em yêu hôm nay đẹp chết người. Nhưng lát nữa nhớ mặc áo đấy, đừng để bị cảm biết không?”

“Biết rồi.”

Đỗ Nhược ngồi trên cao, phạm vi nhìn thoáng đãng, quan sát cuộc thi ở giữa sân, vô thức lướt mắt qua vị trí lớp kế bên, ai đó không ở đây.

Tuy nhiên cô lại mau chóng thấy được Cảnh Minh. Cậu đi đến từ chỗ bàn chủ tịch, đã thay chiếc áo phong đồng phục lớp thành đồ thể thao Adidas, tôn lên làn da trắng trẻo, thân cao chân dài, đứng trong ánh nắng sáng chói, thu hút không ít ánh nhìn.

Đi chưa được vài bước thì có một nữ sinh chạy đến bên cạnh cậu, hai người cùng nhau sánh bước lên khán đài. Họ mặc đồ thể thao đôi, dáng vóc Mẫn Ân Trúc cũng khá cao nên trông rất đẹp mắt, vô cùng xứng với Cảnh Minh.

Đỗ Nhược thoáng lặng đi, mặc áo khoác vào. Gió thu vi vu thổi đến, đôi chân lộ ra ngoài se lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chương 12

Hà Hoan Hoan ôm gói khoai tây chiên lớn, vừa nhai rôm rốp vừa đưa cho Đỗ Nhược. Cô lấy một miếng cho vào miệng, chẳng có mùi vị gì cả.

Trên sân hiện đang thi hạng mục nhảy xa, nhảy cao. Hà Hoan Hoan cắn nửa miếng khoai tây, thờ dãi: “Mợ nó, thêm có gấu quá.”

Đỗ Nhược lơ đãng nghe thấy, nhìn cô nàng với vẻ quái gở: “Mới mùa thu mà cậu động dục gì thế?” Lại nhìn theo ánh mắt Hoan Hoan về phía khán đài nào đó.

Cảnh Minh ngồi ở bậc chót, chân dài gác lên lan can, cúi đầu chơi điện thoại di động. Mẫn Ân Trúc ngồi bên cạnh, khẽ tựa vào người cậu, chốc chốc vuốt cổ áo cậu, chốc chốc lại nghịch tóc cậu, rất dỗi thân mật. Cậu mãi chơi game, không thèm để ý, cô ta liền kề đến, tiện thể ôm cổ cậu, nhìn vào màn hình lại cười phá lên. Cười xong lại tự nhiên hôn chụt vào má cậu, hành động mau chóng và tự nhiên.

Cảnh Minh vẫn chăm chú vào điện thoại, không hề có phản ứng gì với nụ hôn này.

Đỗ Nhược nhìn họ đắm đắm.

“Không lẽ cậu không muốn yêu đương sao?” Hà Hoan Hoan dòi mắt đi, thành thật tâm sự, “Thình thoảng mình nghĩ vậy đấy, thấy người ta yêu đương lại hâm mộ, nhưng chỉ thình thoảng nghĩ vậy thôi hi hi.”

“Trong trường con trai nhiều, con gái ít, nếu cậu muốn thì sẽ dễ dàng tìm được bạn trai thôi.”

“Vậy hả? Thế sao mấy đàn chị cùng ngành với mình đều không có bạn trai?”

Đỗ Nhược cầm nín lườm cô nàng: “Mình đang an ủi cậu mà, cậu không thể dễ thương nhận lấy ý tốt này, đừng có bới móc được không?”

Hà Hoan Hoan cười khanh khách, Đỗ Nhược cũng không kiềm được cười theo.

Dưới khán đài, Cảnh Minh đứng dậy, đi đến chỗ con gái lớp họ thi trò “Hai người ba chân”. Mẫn Ân Trúc không có hứng thú nên ngồi tại chỗ lướt điện thoại.

Hà Hoan Hoan thu hồi gói khoai tây chiên: “Cuộc thi Hai người ba chân bắt đầu rồi, hai bạn nữ lớp mình cũng thi trò này, cùng đi xem đi.”

Đỗ Nhược đồng ý, lớp cô chỉ có mình cô là nữ nên không tham gia hạng mục này được.

Đến vạch xuất phát, Hà Hoan Hoan đi cổ vũ bạn học của mình. Đỗ Nhược thì chú ý Trần Tư và Vương Hoài Ngọc, một chân của mỗi người bị cột vào nhau tập đi qua đi lại. Đám nam sinh Cảnh Minh, Chu Thao lớp họ đều vây quanh chỉ điểm.

Chu Thao: “Hai cậu khoác tay nhau đi.”

Chương Lỗi: “Hô nhip, một hai một.”

Cảnh Minh không nói gì, chỉ cúi mắt nhìn “ba chân” của hai cô gái, bỗng bật cười: “Sắp ngã rồi.”

Vừa dứt câu thì quả nhiên Trần Tư và Vương Hoài Ngọc bị vấp ngã, nhóm Chương Lỗi vội vàng chạy đến đỡ dậy. Còn Cảnh Minh khoanh tay đứng bàng quan.

Trần Tư trách Cảnh Minh: “Đồ mở quạ.”

Cậu buồn cười: “Bản thân phối hợp không tốt lại trách tôi á?” “Cậu đứng ngoài xem dĩ nhiên đơn giản rồi.”

“Có thể động não hay không?” Cảnh Minh trêu chọc, “Bước chân các cậu nhỏ, khoảng cách sai bước quá ngắn, tần số nhịp bước sẽ cao, đương nhiên không dễ phối hợp, không ngã mới lạ đấy. Sai bước lớn một chút, giảm bớt tần số bước đi xuống.”

Vương Hoài Ngọc nghĩ ngợi: “Đúng nhể!”

Hạ Nam bên cạnh nghe thấy: “Có bí kíp rồi, cảm ơn nhá.”

Cảnh Minh hồ hững hờ nhìn Hạ Nam, lại nhún vai với Trần Tư và Vương Hoài Ngọc: “Bị đối thủ nghe thấy chiếc lược rồi, tự cầu nhiều phúc đi.”

Trần Tư: “Chúng ta chưa chắc đã thua, lỡ như huê nhau thì sao.”

Cảnh Minh: “Chân Hạ Nam dài hơn cậu.”

Trần Tư cười gằn, vươn tay chỉ chỉ Cảnh Minh, đám con gái cười phá lên. Đỗ Nhược không hề bị không khí vui vẻ này lây nhiễm, trời sinh cô và Cảnh Minh không thể qua lại như những bạn học bình thường khác được.

Tiếng còi của trọng tài thổi toét lên, nhóm người vây xem rồi rít tán ra. Theo tiếng hô hiệu lệnh, mấy cặp nữ sinh cột chân vào nhau chạy về phía đích đến, nhóm nam sinh thì cười đuổi theo cổ động.

Quả như Cảnh Minh tiên đoán, Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đoạt hạng nhất, Trần Tư và Vương Hoài Ngọc hạng nhì, Đỗ Nhược đến chúc mừng họ.

Khuru Vũ Thần cởi sợi dây chốt trên chân mình, thấy Đỗ Nhược liền thắc mắc: “Có Nhỏ, không phải cậu sắp chạy bốn trăm mét sao? Sao bây giờ còn mặc váy?”

“... Chối ôi, quên rồi!” Đỗ Nhược sợ toát mồ hôi lạnh, “Mình lập tức về thay quần áo đây.”

Hà Hoan Hoan kéo phất cô lại: “Thay con khi, hạng mục chạy bốn trăm mét sắp bắt đầu rồi. Nam sinh dự thi lớp mình đều đi tập hợp rồi kìa.”

Quả nhiên xung quanh nam sinh đã ít đi, lúc bắt đầu cuộc thi Hai người ba chân thì họ đã di chuyển sang sân bên kia rồi. Nhóm sinh viên tình nguyện đang đi đến dẹp thoáng đường chạy.

Bốn cô gái vừa lùi vào trong thì súng lệnh vang lên, cuộc thi dành cho nam đã bắt đầu.

Đỗ Nhược hoang mang: “Giờ làm sao đây?”

Hà Hoan Hoan: “Cậu mặc bộ này chạy đi. Không sao đâu, đâu ai bắt buộc phải giành giải nhất, quan trọng là có tham gia thôi. Đại hội thể dục thể thao vui là chính ý mà.”

“Nhưng mình đâu thể mang giày cao gót chạy được.”

Hạ Nam vốn là chủ nhân đôi giày cao gót ấy lập tức cởi giày thể thao của mình ra: “Bọn mình đổi lại nào.”

“...”

“Lo lắng gì nữa? Mau cởi ra đi.”

Đỗ Nhược thay giày thể thao của Hạ Nam, nhìn lại chiếc váy xòe của bản thân, ôm mặt: “Trông có dờ ông dờ thẳng quá không?”

Khuru Vũ Thần cười khúc khích: “Bây giờ mà cậu còn quan tâm đến ông hay thẳng á?”

Hà Hoan Hoan nhìn rất lạ mắt, vô cùng hưng phấn: “Bây giờ đang mốt mặc váy xòe phối với giày thể thao mà.” Đỗ Nhược ủ ê: “Toi rồi, mình mặc như vậy thì chạy sẽ hấp dẫn toàn trường vây xem, mặt mũi mất sạch mất.”

Hạ Nam thoáng nhìn cô: “Yên tâm đi, mình sẽ quay lại cạnh cậu mặc váy ren thì chạy giúp cho.”

Đỗ Nhược hớn hớn la lớn: “Không được quay.”

Khuru Vũ Thần nhún vai: “Đến lúc đó khẳng định không chỉ có bọn mình quay đâu.”

Hà Hoan Hoan hí hửng: “Đúng vậy, hơ hơ, khẳng định là vui lắm đây!”

“Hai đứa này...” Đỗ Nhược bất lực bóp trán, không có thời gian tán gẫu nữa, việc khẩn cấp trước mắt là chạy đến chỗ tập hợp.

Ba cô bạn cùng phòng đi theo khích lệ cho cô. Bốn cô gái chạy băng băng qua sân cỏ. Đỗ Nhược lao ra sân trước, chạy đến nơi xuất phát, đang nhìn xung quanh tìm người báo danh thì có người hô to: “Cẩn thận!”

Cô giật cả mình, người bên cạnh đều né sang hai bên, như thể có thứ gì đó nguy hiểm lao đến. Tiếng bước chân phía sau cấp tốc đến gần, Đỗ Nhược quay đầu lại, Cảnh Minh chạy như gió xông qua đây về đích bốn trăm mét, bay thẳng về phía cô.

Về mặt cậu sưng sốt, không thể nào dừng lại hay tránh né, theo bản năng đưa tay ra ôm lấy Đỗ Nhược, hai người đụng thẳng vào nhau ngã xuống đất. Cầm cậu đập vào huyết thái dương cô, cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Xác tên này nặng quá, cô bị đè dẹp lép rồi!

Cả người đau đớn không nói, thân thể cậu còn nóng hực, mướt mát mồ hôi, như núi đè xuống người cô, bao vây cô trong mùi hương quen thuộc. Ép đến mức cô không thở nổi, tim đập cuồng liệt, ruột gan đều xoắn lại.

Cảnh Minh giật mình vội đưa tay chống xuống đất, đứng lên rồi kéo cô dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới hỏi thăm: “Không sao chứ?”

Tim Đỗ Nhược đập rộn rã, hoàn toàn không nghe theo khống chế, mặt thoát đỏ thoát trắng, toàn thân đau nhức, không nói ra được một câu, chỉ máy móc lắc đầu.

Mẫn Ân Trúc chạy đến kéo Cảnh Minh ra trước, lo lắng: “Anh ngã có bị thương không?”

“Không.”

Mẫn Ân Trúc nhìn về phía Đỗ Nhược, về mặt nghi ngờ ẩn chứa chút bất mãn. Không một cô bạn gái nào thích thú trước cảnh vừa rồi. Cô ấy hỏi Đỗ Nhược: “Sao cậu lại đứng chặn ngay đích đến thế kia?”

Cảnh Minh không thích so đo: “Đi thôi.”

Tuy Đỗ Nhược mới vừa bị cú va chạm khi nãy làm sợ chết khiếp, nhưng cũng không rảnh chú ý đến nhịp tim kịch liệt của mình. Cô mau chóng đi đến nơi xuất phát, sau tiếng súng hiệu lệnh, ào ngay ra đường đua.

Cô chạy như một cơn gió, giống như muốn thoát khỏi con quái vật nào đó đang ráo riết đuổi theo mình. Vừa chạy cuống cuồng vừa giữ chiếc váy trắng bông, dáng vẻ gầy còm nhưng lại chạy một mạch dẫn đầu.

“Xem cô bạn kia mặc váy chạy kia!”

Đám sinh viên trên khán đài ò lên nhìn chăm chú, cười thích thú vây lại, vừa cổ vũ vừa cầm điện thoại quay phim.

Hoạt bát, tự do, tùy hứng, đáng yêu, đây mới chính là dáng vẻ của đại hội thể dục thể thao trường đại học nên có.

Họ không hề biết nữ sinh đang giữ váy chạy kia đang bối rối cỡ nào. Đây quả thật là một hiểu lầm xinh đẹp.

Cảnh Minh đi đến giữa sân, từ từ bình ổn lại nhịp tim đập mãnh liệt sau khi chạy bốn trăm mét. Mẫn Ân Trúc bước đến khoác vào tay cậu: “Sau này anh không được ôm con nhỏ khác, có nghe không?”

Cảnh Minh chẳng hiểu gì cả: “Ôm ai?”

“Vừa rồi đấy.” Cô nàng bĩu môi, “Anh không sợ người ta động lòng với anh à.”

“Khùng.”

Cậu đi về phía khán đài, đúng lúc thấy Đỗ Nhược giữ váy chạy qua, trông dáng vóc tong teo yếu xìu mà lại chạy nhanh như thỏ.

Đỗ Nhược chạy xong bốn trăm mét, chiếc váy xinh xắn đã ướt nhẹp mồ hôi và nhả nhúm, hết chú cá thoi thóp bị vút lại trên bờ cát, mạch máu như sắp nổ tung. Tất cả bạn học cùng lớp đều chạy đến chúc mừng cô giành được hạng nhất, nhưng ngoại trừ khom lưng thở hổn hển ra, cô không nói được câu nào.

Cô vừa uống nước vừa chậm chậm đi vòng quanh thao trường, trạng thái mới dần chuyển tốt lại. Trở về khán đài ngồi thật lâu, lại không biết mình ngồi đây làm gì. Dần dà, con nóng rứt và nổi rối loạn trong cơ thể mới biến mất, mồ hôi bốc lên, người từ từ thấy lạnh. Tất cả nỗi khác thường đều mất hút, hết như thủy triều ngấm xuống bờ cát, tựa thể không hề có gì xảy ra.

Sắp đến chạng vạng, cuộc thi đã sắp đến hồi kết, chỉ còn lác đác vài người trên khán đài. Đỗ Nhược vô thức nhìn về phía kia, lớp Trần Tư đã sớm giải tán rồi.

Khuru Vũ Thần đi đến, bảo mọi người được ra về, hỏi Đỗ Nhược có muốn về phòng nghỉ ngơi trước rồi mới đi ăn tối không. Cô lập tức đồng ý.

Những giấy kim tuyến sáng sớm khai mạc đều rơi rải rác trên sân thể dục, giờ khắc này ánh chiều ngã về Tây, để lại mảnh sân vắng lặng ngổn ngang. Đỗ Nhược và bạn cùng phòng đi bộ về ký túc xá, suốt quãng đường gió thu nhẹ nhàng lay cành lá trên đầu nghe xào xạc. Một ngày sôi động, tiệc tàn người tan. Không khí hoang vu cuốn sạch tia cuồng hoang cuối cùng, giống như chút ấm áp của nước biển còn sót lại khi màn đêm buông xuống.

Hình bóng bốn cô gái ưỡ ể oải lê bước, mệt mỏi cả ngày không còn sức lực nói chuyện nữa, chỉ cùng yên lặng đi trong sân trường. Đỗ Nhược đi một hồi liền ngẩng đầu hít sâu, ngắm trời hoàng hôn qua màn cây cối, rồi nhìn sang ký túc xá nam.

Trên ban công tầng ba nào đó đang phơi một chiếc áo sơ mi trắng, lưng áo thêu băng gấm màu đen. Cô nhận ra đó là áo của Cảnh Minh, có lần cậu đã mặc nó đến lớp tiếng Anh toàn khoa.

Gió đêm thổi qua, cô thấy hơi lạnh, liền kéo kín áo khoác, nhịp bước nhanh hơn: “Mau về ký túc xá đi, sắp chết cóng rồi.”

“Ai bảo cậu mặc phong phanh.” Hà Hoan Hoan khen, “Nhưng mà đẹp thật, Cỏ Nhỏ hôm nay quả thật như tiên nữ ấy.”

Đỗ Nhược bật cười: “Bỏn tiên nữ sắp hạ phàm rồi, trở về ký túc xá thay đồ ăn cơm rồi đến thư viện đây.”

Khuru Vũ Thần ịu xiu than thở: “Hôm nay còn đến thư viện á, mình đuổi quá rồi.”

Hạ Nam: “Minh cũng không đi đâu, mệt chết được.”

Hoan Hoan: “Minh thì phải đi, bài tập nhóm còn chưa nộp nữa.”

Đỗ Nhược cười: “Vậy cùng nhau đi thôi.”

PB

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chương 13

Thành phần nhảy cảm nhất với sự thay đổi của thời tiết không ai khác ngoài những sinh viên ôn bài buổi sáng. Mỗi sớm Đỗ Nhược thức dậy đều đi đến sân thể dục luyện tiếng Anh, nên cảm nhận được trời đã chuyển lạnh rồi.

Bầu trời dần kéo mây xám xịt, mặt trời cũng lười biếng ngủ nướng sau những đám mây, rề rề mãi không chịu lộ dạng. Khoảng không ở hướng Đông ngập ngừng vài tia sáng đỏ phớt, không khí thật trong lành mà cũng se lạnh.

Thế nhưng, nhóm học sinh học bài và chạy bộ buổi sáng vẫn chăm chỉ cù bất chấp thời tiết. Đỗ Nhược vừa đi thể dục trên sân vừa dán mắt vào sách, thi thoảng có vài cọng cỏ vàng ủa cọ vào cổ chân cô, vừa nhấc chân lên gãi thì thấy Cảnh Minh mặc đồ thể thao, đeo tai nghe chạy lướt qua.

Cô thoáng sững sờ, quyển sách trong tay bị uốn cong lại. Vừa khéo cô đã học xong một bài, bèn vội vàng thu dọn sách vở rồi khỏi sân thể dục.

Đỗ Nhược định tới lớp sớm một chút nên không đến căng-tin ăn sáng, thay vào đó ra quầy tạp hóa mua một ổ bánh mì hai tệ rưỡi ăn tạm, bà chủ quầy nhận năm tệ và thối lại cô hai tệ rưỡi.

Đỗ Nhược thắc mắc: “Không phải bánh mì giá hai tệ ả?”

“Tăng giá rồi, hai tệ rưỡi.”

“Sao lại tăng thế ả?” Cô vừa mở miệng hỏi thì có bóng người đi vào thoáng chốc che mất sắc trời bên ngoài, nhưng cũng nhanh chóng dời bước trả lại ánh sáng cho tiệm nhỏ.

Mặt trời không biết lộ dạng từ lúc nào, những tia nắng ngày thu khẽ mon trón trên tay Đỗ Nhược. Người kia đứng sau lưng cô chọn đồ, không gian quầy bán khá chật nên khẽ nói: “Bạn học, cảm phiền né sang một chút.”

Đỗ Nhược giật bắn người, liếc nhìn cậu ta một phát rồi nhanh như chớp nép sát vào quầy tính tiền, nhường đường cho người phía sau đi qua.

Bà chủ trả lời: “Bên bỏ hàng tăng giá, chỗ cô cũng phải tăng theo thôi.”

Đỗ Nhược ngượng chín mặt: “À.”

Cô cầm lấy tiền lẻ, hoảng sợ định bỏ trốn, song vừa dọm bước thì Lý Duy xuất hiện trong bộ đồ thể thao chạy vào, ánh mắt vốn đang tìm kiếm bóng dáng Cảnh Minh, thấy Đỗ Nhược liền cười nói: “Chào buổi sáng, Đỗ Nhược.”

“Chào buổi sáng.”

“Buổi sáng chỉ ăn cái này thôi à? Có no không?” Lý Duy quan tâm hỏi han.

“No chứ, mình ăn ít lắm.” Đỗ Nhược đáp.

Một bàn tay xương xương trắng ngần đưa đến từ sau lưng cô, quét qua mã QR trên quầy, khoảng cách rất gần cô, Đỗ Nhược ngửi thấy mùi mồ hôi, hương nước xả vải và cả không khí tinh mơ còn vương trên người đối phương.

Cô đứng bất động, liếc nhìn Cảnh Minh một tay cầm hai lon nước tăng lực, đứng ngay sát cạnh cô. Quét mã xong, cậu không nói lời nào, bóng lưng cao dong dỏng vụt qua ánh mặt trời rồi đi mất.

Mặt trời đã lên cao, tia nắng phủ đầy khắp sân trường. Cây bạch quả bắt đầu ngả vàng, thêm tầm dăm bữa nữa tháng sẽ nhuộm vàng óng ánh cả cây. Lát nữa mới đến giờ đi học, Đỗ Nhược ngồi gặm bánh mì cạnh bồn hoa, nhìn người qua kẻ lại trên đường. Một nam sinh đeo balo đi ngang qua cô, miệng lẩm bẩm gì đó. Hai ba nữ sinh ôm cặp sách, bước chân thong thả, giọng cười đùa chuyện trò lanh lảnh như tiếng chuông ngân nga. Đứa trẻ nhảy loắt choắt được ông bà nắm tay, miệng cứ bô lô ba la câu hỏi “tại sao” này nọ kia.

Mỗi người họ đang có cuộc sống thế nào nhỉ? Thoải mái hay áp lực? Hạnh phúc hay đau khổ? Ít nhất vào thời khắc này, trông họ đều không có tâm sự nặng nề, mặc kệ có phải đương đầu với bài vở khó nhằn đi chăng nữa.

Cách đó không xa truyền đến tiếng chim bồ câu cúc cu, tiếng vỗ cánh phành phạch đồng thanh của cả bầy phá vỡ vòm không, cô ngẩng đầu nhìn theo, lại tự hỏi: Liệu chim bồ câu có phiền muộn hay không? Hay chúng chỉ cần bay lượn theo gió là vui vẻ rồi.

Ăn hết ổ bánh mì, Đỗ Nhược vứt túi gói vào thùng rác, phàn khởi hít sâu bầu không khí trong lành buổi sáng, đi về phía tòa nhà giảng dạy. Điện thoại trong túi chợt vang lên tí tít, có tin nhắn trong nhóm chat.

Hà Hoan Hoan: “Cỏ Nhỏ! Cậu thành hot girl rồi, ha ha ha.”

Liền đó là một đường dẫn, Đỗ Nhược mở ra xem, một bài viết trên diễn đàn học tập với tiêu đề: “Cô gái mặc váy mang giày thể thao chạy bốn trăm mét này dễ thương quá, xin được làm quen!”

Tấm ảnh đầu tiên là bức hình cô để tóc ngắn mặc chiếc váy trắng xòe bông bênh, tay giữ vạt váy chạy băng băng trên đường đua, bả vai và xương quai xanh gầy gầy, bắp chân thon thả. Ở đứng rồi, trên đầu còn cài hoa son trà trắng nữa. Lướt xem bài viết ấy sắp chạm mốc mười nghìn.

Đỗ Nhược trở mắt, lướt nhanh trên màn hình, vài tấm hình lần lượt hiện ra cùng với những lời bình từ các tài khoản:

Vẽ Đẹp: Tui cũng chụp nè, tốt bụng chia sẻ với mấy thím đây!”

An Đít Bự: Đại hội thể dục thể thao trường nào vậy, được nha, anh thích. Đây mới đúng là đại học chứ.

Anh Đẹp Trai Ngồi Ngồi: Cô bạn này là sinh viên mới, chuyên ngành Điều khiển cảm biến. Nghe nói là bóng hồng duy nhất trong lớp, tôi không tiết lộ tên tuổi đâu, tự mình đi hỏi thăm đi, muahaha.”

Lam Mập Ham Ăn: Òa, đáng yêu quá, muốn véo má cô nàng ghê.

Đỗ Nhược chết lặng, may mà đều là những bình luận tích cực. Cô tắt trang web đi, trả lời Hà Hoan Hoan bằng một chuỗi dấu chấm “.....”

Hiển nhiên giờ này nhóm bạn cùng phòng của cô đều rảnh rồi.

Hạ Nam: “Bạn học Đỗ à, cậu hót hòn họt rồi.”

Khuru Vũ Thần: “Bạn học Đỗ ơi, cậu hót hòn họt rồi.”

Hà Hoan Hoan: “Mình cũng góp công sức cho công cuộc nổi tiếng của cậu đấy, tự hào quá!”

Đỗ Nhược: “Cậu cũng có bình luận trong đó à?”

Hà Hoan Hoan: “Dĩ nhiên, đoán thử xem mình là ai?”

Đỗ Nhược: “Lam Mập Ham Ăn.”

Khuru Vũ Thần: “Ha ha ha ha.”

Hà Hoan Hoan: “Mợ nó, bà là Anh Đẹp Trai Ngồi Ngồi cơ.” Đỗ Nhược: “.....”

Hà Hoan Hoan: “Cứ lót dép ngồi chờ mấy anh lớn đến xếp hàng cura cầm cậu đi nhé.” đính kèm hình thỏ múa cột.

Đỗ Nhược trả lời bằng biểu tượng mặt bê bết máu.

Cô mở đường dẫn ra nhìn lại mình trong từng tấm ảnh. Ấc, vẻ mặt giống đang khóc vậy. Đỗ Nhược rùng mình, chuẩn bị đóng trang thì lại bị một chủ đề được đánh dấu ngọn lửa “hot” thu hút: Mọi người cả xem ai sẽ thắng trong trận chung kết Robot Đại Chiến, Dịch Khôn hay Cảnh Minh?

Đỗ Nhược giật mình, chợt nhớ chiều hôm nay có cuộc thi, Cảnh Minh đã cho cô một tấm vé. May nhờ thấy bài viết này nên cô mới chực nhớ ra.

Cô bấm vào đường dẫn xem sơ qua nội dung giới thiệu tóm lược: Cuộc thi Robot Đại Chiến toàn quốc đã bước vào giai đoạn cuối, trường họ có hai tuyển thủ trụ đến vòng chung kết. Hai tuyển thủ đó là sinh viên năm nhất Cảnh Minh và nghiên cứu sinh Dịch Khôn. Bài viết có kèm theo cuộc bình chọn ai là người chiến thắng cuộc thi lần này, được hưởng ứng nhiệt tình:

Thanh Nhiên: Không cần nói nhiều, chắc chắn là Cảnh Minh.

Không Phải Người: Dĩ nhiên là Dịch Khôn của tôi rồi, thực lực của anh Khôn không phải dạng vừa đâu. Tên Cảnh Minh kia là thá gì, chỉ là thằng nhóc năm nhất thôi mà. Hãy xem anh Khôn của tôi giết nó trong vòng mười giây.

PYCJ: Anh bạn Không Phải Người thân thương mến, cho chú đường link để tìm hiểu Cảnh Minh là ai nè. Lúc chú còn vất vả chưa sạch hồi cấp Hai thì robot của người ta đã đi đến nước ngoài rồi nhá!

Dưới Trời Xanh Chỉ Anh Và Em: Đúng vậy, like cho bạn phía trên, eo hiểu được cái loại đã ngu còn bày đặt đánh đu này. Cảnh thiếu gia của mị cân hết nhé!

SRYin: Cả hai đều lợi hại, kỳ này no mất rồi. Nhưng tui tin tưởng thực lực của Dịch Khôn hơn.

Tô Kỵ Lương Thủy: Cảnh Minh! Cảnh Minh! Cậu ấy đẹp trai hết phần thiên hạ í, muốn về một nhà với Minh Minh.

Đá Ở Nơi Nào: Thím phía trên làm trò gì vậy?... Đồ mờ mờ... Minh ủng hộ Cảnh Minh.

Đỗ Nhược lướt màn hình cấp tốc, thống kê sơ lược, số lượng người ủng hộ Cảnh Minh và Dịch Khôn là 5/5, thế lực ngang nhau, cuộc thi nhất định sẽ rất đặc sắc.

.....

Buổi chiều Đỗ Nhược không có lớp, vừa kết thúc giờ học buổi sáng liền ăn vội ăn vàng rồi đi đến địa điểm thi đấu.

Đó là một sân vận động rất rộng lớn, đa số đều là những người đáng tuổi học sinh sinh viên xếp hàng dài chờ mua vé. Thình thoảng có người đi ngang tò mò nhìn vài lần, còn có mấy ông cụ đi tản bộ gần đó ghé vào hỏi thăm người xếp hàng: “Trong này có biểu diễn gì à?”

Một sinh viên trả lời là thi robot.

Ông cụ hỏi: “Robot à, kiểu xe hơi máy bay được điều khiển từ xa đấy hả?”

Nhóm sinh viên cười rộ: “Vâng ạ.”

Đỗ Nhược đi qua nhìn bảng giá vé, rẻ nhất là năm mươi tệ, đắt nhất là hai trăm tệ tùy theo vị trí chỗ ngồi. Cô cầm lấy tấm vé VIP không ghi số ghế đi qua chỗ soát vé.

Vào đến đại sảnh chỉ thấy nam sinh ngành Kỹ thuật lượn lơ chung quanh, đa phần đều ăn mặc lôi thôi. Đỗ Nhược vừa xuất hiện lập tức nổi bàn bật, thu hút không ít ánh mắt hiếu kỳ, vì chỉ mỗi cô là con gái.

Cô đứng nép một bên nhìn thời gian, còn hai mươi lăm phút nữa mới thi đấu, bèn cắt điện thoại, kiên nhẫn chờ đợi, nhân tiện đảo mắt khắp một lượt, trên tường treo đầy poster quảng cáo và biểu ngữ khiến người nhìn hoa cả mắt. Trên tấm poster buồm dài từ trần nhà xuống có hình vẽ robot oai phong hùng dũng, có tấm thì vẽ cảnh robot đánh nhau kịch liệt như sao hỏa đụng địa cầu.

Khán giả nói đùa nhau đi vào, không ít người đến bàn hướng dẫn lấy tài liệu với đủ các loại sách ảnh giới thiệu tóm lược hay phổ cập khoa học. Đỗ Nhược thấy thế cũng tới lấy mỗi thứ một quyển, mở ra xem lướt một chút, thấy được nội dung khá hay ho.

Cô như phát hiện được bảo bối, định xem kỹ hơn thì bỗng nhớ đến giờ thi đấu, vội vàng lấy điện thoại bấm số gọi cho Cảnh Minh.

“Tút, tut...” Sau hai hồi chuông, bên kia bắt máy, “A lô?”

“Tôi đến rồi.”

“Đi vào từ cửa chính hả?”

“Ừ.”

“Đến lối đi 101 ở phía bên phải, hành lang dành cho VIP.” Giọng nói bình thản truyền vào tai cô qua đường dây điện thoại, nghe thật trầm ấm, “Trên tường có đánh dấu, đi theo hướng dẫn đến phòng nghỉ số 1.”

“À, biết rồi.” Cô gật gù.

“Lát nữa gặp.” Cậu nói xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14

Đỗ Nhược đẩy cửa phòng nghỉ số 1 ra liền thấy Cảnh Minh đeo tai nghe chụp đầu màu đỏ, mặc áo hoodie màu đen, quần jeans rách, ngồi thu lu trên sofa chơi game, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. Cả căn phòng nghỉ yên tĩnh rộng lớn chỉ có mỗi mình cậu.

Cô khẽ khàng đóng cửa lại rồi đứng vào một góc, do dự có nên quấy rầy cậu chơi game không. Cậu thoáng thấy được liền ngược mắt nhìn cô bảo: “Ngồi đi.”

“Ồ.” Cô ngồi xuống đầu bên này sofa, cậu tiếp tục chơi game.

Bấy giờ cô mới nhìn thấy con robot nhỏ mở to đôi mắt sáng rực, nằm lặng im cạnh chân cậu. Cô rảnh rồi không có việc gì làm bèn lật quyển sách ảnh khi nãy ra xem, đang nghiền ngẫm thì Cảnh Minh nhẹ nhàng cất lời: “Xem trang cuối.”

“Hả?” Cô ngơ ngác ngẩng đầu.

“Trang cuối.” Cậu đã chơi xong, cõ tai nghe ra, ném điện thoại di động vào túi giấy.

“À.” Đỗ Nhược lật đến trang cuối, thấy khá nhiều trích dẫn thông tin tài liệu lịch sử và các lĩnh vực tiên phong, về nhà có thể dựa theo đó lên mạng tìm tòi thêm, thậm chí có quyền còn cho sẵn đường dẫn chương trình học nữa. Thế này khác gì kho báu đâu cơ chứ!

Cảnh Minh đứng dậy, cầm lấy điều khiển trên bàn trà: “Đi thôi.”

“Ừ.” Đỗ Nhược vội bỏ sách vào cặp, đứng dậy nối bước theo sau, chợt nghe tiếng máy móc chạy ro ro, thì ra con robot cũng ngoan ngoãn đi theo chân Cảnh Minh.

Thấy cậu nhìn mình với vẻ lạ lùng, cô mới vỡ lẽ, khi nãy cậu nói chuyện với con robot kia cơ.

Từ lúc ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Đỗ Nhược luôn đi chếch phía sau cậu. Đến trước cánh cửa đang đóng ở cuối hành lang, Cảnh Minh dừng lại, cô loáng thoáng nghe được bên kia có tiếng reo hò, đây nhất định là khu vực thi đấu.

Cậu chợt quay đầu lại hỏi cô: “Trước kia đã từng xem thi đấu robot chưa?” Giọng cậu rất khẽ nhưng vẫn có tiếng vọng trong hành lang chật hẹp.

“Chưa.” Cô lắc đầu.

Cậu ngời đi: “Vậy cô nên xem những trận đấu thực thụ trước đã.”

“Trận đấu thực thụ là sao?”

“Mấy cuộc thi robot múa hát hay đá bóng gì đó, chú trọng đến yếu tố nghiên cứu nhiều hơn. Không giống buổi hôm nay, chủ yếu vui là chính, lại còn khá bạo lực máu me.”

Bạo lực máu me á? Cô hơi khó hiểu: “Cuộc thi này không phải là robot và robot đánh nhau sao?”

Cậu chẳng nói đúng sai, chỉ cười khê: “Lát nữa đừng sợ xanh mặt đấy.”

Đỗ Nhược hoang mang, cô từng xem những đoạn phim ngắn robot chính thống đánh nhau, anh robot xinh xắn từ từ đưa tay lên đâm em robot ngáo ngơ một phát, em robot rủa bỏ liêu xiêu lắc lư giò chân lên đập anh robot đáng yêu một cú. Giống như hôm đó trong phòng ký túc xá của cậu, con robot nhỏ này đã chạy đến đánh vào mắt cá chân của cô, rồi vui vẻ bỏ chạy vậy.

Đang nghĩ ngợi thì cửa được kéo ra, nhân viên khom người mời Cảnh Minh vào sân. Ánh đèn rực sáng, cậu thông dong đi vào trong tiếng reo hò cuồng nhiệt đến mức muốn bật tung cả trần nhà. Đỗ Nhược được nhân viên đưa đến một chỗ ngồi ngay sát sân khấu, sau lưng là khán đài sôi động, được lấp kín bởi phần lớn sinh viên học ở gần đây, hàng trước là những người trí thức có hứng thú với robot hoặc thuộc ngành nghề liên quan. Tất cả đều là nam.

Nhà thi đấu không lớn, có phần tương đồng với nơi diễn ra cuộc thi thể thao với khoanh sân vuông vức, bao quanh bởi tường sắt thấp cỡ bậc thềm, phía

trên là lưới sắt bảo vệ.

Ánh đèn rơi về phía khán đài đồng loạt tắt ngóm, không gian mờ tối, rồi “bụp” một tiếng, mọi tia sáng đều tập trung vào sân thi đấu. Bảng điện tử hai bên sáng lên, hiện lên thông tin của hai thí sinh.

Hàng đầu tiên của bảng điện tử bên trái nổi bật hai từ: M JING (CẢNH MINH)

Tiếp theo là thông tin cơ bản về cậu:

Age: 18 (Tuổi: 18)

Robot: Eva (Robot: Eva)

Matches: 6 (Số trận đấu: 6)

Average Kill Time: 47s (Thời gian chiến thắng trung bình: 47 giây)

Bảng bên kia hiện lên thông tin của Dịch Khôn: K YI

Age: 22

Robot: Sonny

Matches: 6

Average Kill Time: 49s.

Có thể thấy thực lực đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân.

Ánh mắt Đỗ Nhược từ bảng điện tử chuyển đến phía Cảnh Minh đứng trong khu vực khép kín bên trái, đeo tai nghe nhét tai. Eva đi lòng vòng bên chân cậu, mắt xoay tròn.

Màn hình lớn ở sân thi đấu chiếu cận cảnh robot Eva thấp bé bầu bĩnh, chân làm bằng bánh xích như chiếc xe tăng, được gắn tay hai bên, đỉnh đầu là đôi mắt to tròn đáng yêu, khán giả nhìn thấy đều cười thích thú.

Còn phong thái của Dịch Khôn lại khác hẳn ba trăm sáu mươi độ, vẻ mặt hình sự, lạnh lùng không cảm xúc, mặc bộ đồ Tây nghiêm túc. Con robot Sonny của anh ta cao hơn hẳn Eva, vẻ ngoài chắc chắn như một lô cốt, kín mít không một khe hở.

Đáng sợ nhất là Sonny có hai cánh tay dài như bộ ngựa, quả đấm to như cây búa, trông hung tợn vô cùng.

Trước khi bắt đầu cuộc thi, MC làm nóng không khí, đưa micro về phía khán giả, bảo mọi người hô tên tuyển thủ vô địch trong lòng họ, cả khán phòng phút chốc vang lên tiếng thét rền trời:

“Cảnh Minh! Cảnh Minh!”

“Dịch Khôn! Dịch Khôn!”

Đỗ Nhược cũng đắm mình vào bầu không khí ấy, kích động đến độ run người. Cô nhìn Cảnh Minh, cậu hơi cúi đầu, mái tóc che mắt đôi mắt, không thấy rõ vẻ mặt thế nào, chỉ thấy sống mũi dọc dừa và xương quai hàm lộ rõ vô cùng nổi bật, chốc chốc cầm lại cử động khi cậu liếm môi. Sợi dây tai nghe nhẹ đung đưa trên gò má. Lúc này Eva không còn chạy vòng quanh nữa mà đứng nép vào chân cậu.

MC ra hiệu cho hai tuyển thủ đưa robot vào sân, Cảnh Minh cúi tai nghe ra nhét vào túi quần jeans, cúi người xuống vỗ đầu Eva thật triu mến, giống như người cha vậy. Eva lập tức vui vẻ vào sân, chạy quanh chân MC rồi tiến vào nơi thi đấu với lưới sắt vây quanh. Sonny cũng vững bước ra trận.

Khi hai bên đều vào vị trí, MC tuyên bố: “Cuộc thi bắt đầu!”

Vừa dứt lời, “soẹt” một tiếng, cửa chớp bật lên, toàn bộ khoảnh sân bùng sáng trong tích tắc, nhưng tuyệt đối không phải là hiệu ứng đèn. Hai mặt tường bùng lên ngọn lửa hừng hực sắc xanh sắc đỏ, hai mặt khác lại là lưỡi dao sắt xoay tròn cực nhanh. Nếu robot đâm vào vách tường chắc chắn bị tổn hại nghiêm trọng.

Sonny nhanh chóng phát động tấn công, lao đến đâm một cú trời giáng vào Eva làm mất nó bị lệch đi.

Đỗ Nhược kinh sợ giật thót. Nơi này không có robot để thương hành động ngáo ngơ, cũng không tồn tại khái niệm “chậm chạp” vì nó đồng nghĩa với chờ chết.

Eva phút chốc không còn đáng yêu nữa, cấp tốc trượt tới húc vào Sonny, lưỡi dao xoay vòng trước ngực ngay tức thì khoét thẳng vào lớp vỏ kim loại của nó. Sonny lập tức đổi phương hướng, đâm một cú chính diện, nhưng Eva quá nhanh quá nguy hiểm, lập tức di chuyển sang bên sườn, hai tay chọc thẳng vào khe hở vừa đâm Sonny, kéo toạc một phát. Sonny cao lớn ngã chổng vó, lớp vỏ sắt va xuống nền đất kêu vang.

Tất cả khán giả đều căng mắt nhìn thờ, chăm chú theo dõi.

Sonny giãy giụa yếu ớt, tuy công kênh như thế nhưng rất linh hoạt, quay phắt người đứng dậy. Nó thay đổi sách lược, tận dụng lợi thế to con, thể tích lớn cộng thêm tốc độ cực nhanh, đột ngột xông tới đẩy thẳng Eva vào bức tường có lưỡi dao xoay tròn. Lưỡi dao cứa lên thân thể Eva, vụn sắt bắn tung tóe. Cùng lúc đôi tay búa của Sonny kịch liệt nện lên đầu Eva.

Hung tàn quá đi mất! Đỗ Nhược không thể khống chế nhịp đập tim mình, căng thẳng đến mức không dám xem nữa, sốt ruột nhìn về phía Cảnh Minh. Cậu đứng ở khu vực bên ngoài sân, ngón tay thon dài thao tác trên bảng điều khiển trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Eva đang bị Sonny vây khốn nơi góc tường. Eva ra sức cử động, ông cuộn trước người phát ra ánh điện, một lưỡi dao xuất hiện đâm rách lớp vỏ của Sonny. Ánh điện màu xanh len lỏi qua khe hở vọt thẳng vào bên trong cơ thể Sonny, buộc nó phải lùi về sau né tránh. Eva liên nhân cơ hội thoát thân khỏi góc chết, mang theo thương tích ở bánh xích do lưỡi dao trên tường cứa vào. Giữa lúc Sonny chưa kịp phản đòn, Eva tiến thẳng đến trước mặt nó, cho hấn một cú đâm ngược từ dưới lên làm nó lộn nhào đầu và lảo đảo vào bức tường lửa.

Ngọn lửa liếm lên thân thể Sonny, tuy vỏ kim loại vẫn bình an vô sự trước, nhưng các mạch điện và động cơ bên trong không chịu được nhiệt độ cao. Sonny gục ngã bên cạnh đống lửa, vùng vẫy muốn trở mình. Eva dừng lại, đứng chờ ở giữa sân đấu.

Trên khán đài, người xem sôi trào: “Tấn công, tấn công, dứt điểm đi!”

Đồng hồ tính giờ giữa sân hiển thị 43 giây.

Nhưng kỳ lạ là Eva không hề tiến lên tấn công, mà đứng yên chờ Sonny thoát khỏi cảnh khốn khó. Đợi đến mức mắt kiên nhẫn, nó ngoẹo đầu tạo dáng đáng yêu, khiến tất cả người xem đều cười rộ lên.

Đỗ Nhược nhìn về phía Cảnh Minh, người đang kiểm soát toàn cục, ngón tay cậu gõ nhịp trên bảng điều khiển, hoàn toàn phớt lờ tiếng reo hò ủng hộ và cười thích thú xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm vào con robot đối thủ của mình.

Cuối cùng, Sonny đã lật người đứng dậy, tránh xa bức tường lửa. Chủ nhân Dịch Khôn không hề cho nó có thời gian nghỉ ngơi hồi phục, dùng tốc độ nhanh nhất và mạnh nhất lao đến Eva.

Cảnh Minh nheo mắt, cho Eva cũng xông về phía Sonny với tốc độ tối đa.

Một tiếng “ầm” vang rền, khán giả đều trở mắt lú lờ, hai con robot giống như hai chiếc xe hơi đâm sầm vào nhau. Chúng đối đầu gắt gao, Sonny giơ búa giáng từng cú mạnh mẽ vào Eva. Mặt của Eva đã bị nứt, bả vai cũng sụp xệ nhưng không lùi về phía sau dù chỉ nửa bước. Lưỡi dao xoay tròn xoáy mạnh vào người Sonny phát ra tia lửa điện xèn xẹt.

Khán đài tĩnh lặng như tờ, Đỗ Nhược cắn ngón tay, chăm chú quan sát.

Sau vài cú nện, Sonny phát hiện chỉ có thể làm hư hại lớp vỏ của Eva, không tài nào phá được vào bên trong, thế là gia tăng mã lực, đẩy Eva về phía bức tường dao, lợi dụng nó xoắn gãy bánh xích của Eva.

Sonny liên tiếp đẩy lùi Eva về sau, nhưng Eva vẫn kiên trì công kích bằng điện và lưỡi dao để phá hỏng vỏ ngoài của Sonny. Chính ngay khoảnh khắc bị ép vào góc tường, Eva nhanh nhẹn quay người tránh khỏi, còn Sonny không kịp trở tay nên tự mình lao thẳng vào tường dao, nằm bất động. Một giây, hai giây rồi ba giây trôi qua, cứ thế mà chết lặng.

MC tuyên bố: “Trận đấu kết thúc!”

Toàn bộ con trai ở khán đài đứng thoát dậy, hú hét như sói tru.

Nhịp tim điên cuồng và cơn kích thích mà trận đấu mang lại còn chưa kịp lắng đọng, Đỗ Nhược thở hổn hển, vỗ tay theo mọi người.

Cảnh Minh nhếch môi cười, bấm bảng điều khiển, Eva trong sân lắc lư đầu, đứng bằng một chân, chân còn lại lơ lửng không trung, giống hệt hộp giày bị đặt nghiêng, còn chạy một vòng ăn mừng chiến thắng, vô cùng đáng yêu.

Đúng lúc này, từ khe hở lớp vỏ của Sonny tóe lên một tia sáng màu đỏ, tia sáng càng lúc càng lớn, càng lúc càng phóng đại. Tiếng vỗ tay của khán giả biến thành tiếng xì xào, ai ai cũng chỉ về phía đó. Trong ánh mắt thảng thốt của mọi người, bỗng một đám lửa vọt lên, thiêu đốt Sonny. Trong cuộc chiến khi này, Eva đã không ngừng cố gắng cắt đứt mạch điện của Sonny, thế nhưng chủ nhân Dịch Khôn của nó không chịu đợi cho nó hồi phục sau khi bị biến lửa vui đập mà lập tức bắt nó chiến đấu tiếp, nên mới đẩy nhanh tốc độ hủy diệt của nó.

Sonny bị nhấn chìm trong ngọn lửa bốc cao, nó là robot đầu tiên bị thiêu hủy trong tất cả những trận đấu đã diễn ra. Người trên khán đài xuyết xoa tiếu nuối, không ít người còn lấy điện thoại quay lại.

Về phần Eva mang theo thương tích hân hoan chạy đến cửa ra, ngoan ngoãn chờ nhân viên mở cửa. Nó nghịch ngợm chui qua chân của các nhân viên, lạch bạch chạy về bên cạnh Cảnh Minh.

Cảnh Minh đi tới ngồi xổm xuống vuốt đầu Eva, chào đón con robot khai hoàn trở về, còn ôm nó vào lòng, kiểm tra sơ vết thương trên người nó. Chút đau xót thoáng qua trên mặt, cậu lại vuốt đầu Eva, rồi cúi xuống hôn lên mắt nó.

Khoảnh khắc ấy, chàng trai kia rất đỗi tinh khôi, dịu dàng và thuần khiết.

Tim Đỗ Nhược bất chợt lỡ nhịp, không biết tại sao bản thân lại cảm động trước cảnh tượng ấy.

Phút giây ấy tựa hồ như là nét vẽ chân thật nhất giữa cậu và cô. Trên sân đấu đèn đuốc rực rỡ, cậu không hề ngó ngang đến ánh mắt và tiếng vỗ tay của mọi người, chỉ quan tâm Eva của cậu. Đèn trên khán đài dần tối đen, ánh mắt cô vẫn đắm đắm dõi theo, không hề dời đi dù chỉ một giây.

Bởi vì sẽ có một ngày, cô cũng đứng trên sân đấu này.

x

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chương 15

Trong phòng ký túc xá, Đỗ Nhược đeo tai nghe học qua mạng theo chương trình giảng dạy của Viện công nghệ California. Bàn bên cạnh, nhóm con gái phòng kế bên chen chúc trước máy tính Hà Hoan Hoan xem đoạn phim thi đấu, ngay cả sinh viên khoa Xã hội nhân văn cũng đến. Bài viết về cuộc thi Robot Đại Chiến trên diễn đàn đã đề bẹp tất cả chủ đề khác, mức độ quan tâm cao kỷ lục.

Trước đây, chỉ một số người chú ý tới cuộc thi Robot này, nhưng lần này nhờ có Cảnh Minh nên thu hút cả đám fan qua đường. Bọn con gái ríu rít:

“Đẹp trai quá! Có thể bình chọn cậu ấy là hot boy trường mình rồi.”

“Ăn mặc cũng sành điệu, nghe nói là cậu ấm á.”

Hà Hoan Hoan: “Eo ôi, mấy đứa đến xem thi đấu hay là ngắm 'giai' hả?”

“Ồ... robot của cậu ta đáng yêu quá!”

“Ừ, robot lợi hại thật.”

“Còn có chiến thuật nữa, thông minh ghê!”

Hà Hoan Hoan cầm nín. Đỗ Nhược không tham gia với họ, thu dọn sách vở chuẩn bị tới lớp.

“Hình như cậu ta có bạn gái rồi thì phải.” Giang Tiểu Vận – hoa khôi của lớp Truyền thông ở ký túc xá đối diện, thất vọng nói.

“Mình thấy trên diễn đàn có người bảo là mới chia tay mà.”

“Nghe Trần Tư nói là cô ta đá con robot của cậu ấy, điên thật.”

Đỗ Nhược sững sốt, chầm chậm kéo khóa túi.

Mọi người xem xong clip hiển nhiên còn chưa đã nghiện: “Có mấy clip thi đấu trước đây của cậu ta không? Đào ra xem đi.”

Đỗ Nhược đeo túi lên, lúc đi ngang qua ghé mắt nhìn vào màn hình máy tính qua mấy cái đầu lúc nhúc, nhìn thấy Cảnh Minh mấy năm trước. Cậu thiếu niên gầy gò mặc áo sơ mi trắng, mái tóc dài che đi một phần mắt, mặt lạnh tanh, khóe môi nhếch cong, nhìn robot của mình tiếp nhận thử thách trên sân đấu.

Quả nhiên những cuộc thi này đều rất “thực thụ”, độ chuyên nghiệp cao, không hề “máu me bạo lực”.

Cô nhìn cậu thiếu niên trong clip lần nữa rồi rời khỏi ký túc xá trong khi vẫn cố gắng nhớ lại nội dung bài học vừa rồi. Đi học là một quá trình khổ hạnh, chỉ có thành thạo rồi mới cảm thấy vui vẻ. Cô sẽ mau chóng vượt qua giai đoạn này thôi.

Cô lẳng lặng suy nghĩ suốt cả quãng đường, lúc sắp đến tòa nhà giảng dạy thì bị phân tâm, bước chân chậm dần. Nắng thu len qua kẽ lá rọi xuống đường, cô neho mắt chần chờ giây lát, lấy điện thoại di động ra, lên diễn đàn lục tìm từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng tìm được bình luận kia ở trang bảy mươi chín.

“Cậu ta chia tay với bạn gái rồi, mới hôm qua thôi.”

Cô lật xem tiếp nhưng không còn tin nào khác tương tự. Cúi đầu bước lên bậc thềm, nhất thời không chú ý đụng phải một anh chàng bên cạnh: “Xin lỗi!”

“Không sao.” Lê Thanh Hòa mỉm cười quay sang, thấy rất quen mặt, “Ồ, em là...”

“Anh Lê Thanh Hòa đúng không, chúng ta cùng khoa ạ.” Cô mỉm cười, cất điện thoại đi. Lê Thanh Hòa nghĩ ngợi: “Em là cô gái mặc váy ren chạy bốn trăm mét.”

“Ặc...” Đỗ Nhượng gãi đầu, “Xấu hổ quá.”

“Không đâu, dễ thương mà. Chuyện xấu hổ hơn hẳn là...” Anh ta cố ý kéo dài câu nói, trêu đùa cô, “... trong lễ chào mừng tân sinh viên, đàn anh đang phát biểu mà có người dám đề chuông điện thoại đấy.”

“Sặc, muốn độn thổ quá đi mất.”

Lê Thanh Hòa cười cợt: “Trêu em thôi.” Anh ta đi theo cô vào tòa nhà, “Sáng nay học gì?”

“Lý thuyết ma trận, cơ sở vật lý cận đại.”

“Có khó không?”

“Không ạ.”

“Xem ra em thích ứng nhanh phết nhỉ.”

“Cảm ơn anh quan tâm.” Tuy nói vậy, nhưng thời gian trước cô mệt mỏi chết được, lo âu ngày đêm. May mà tất cả đã qua rồi, những việc này không cần nói với người ngoài.

Lê Thanh Hòa chợt hỏi: “Em không tham gia câu lạc bộ à? Anh nhớ đợt trước em có tham gia tuyển người mới của Hội sinh viên, nhưng đến vòng phỏng vấn thứ hai lại không có mặt.”

“Dạ.” Đỗ Nhượng lúng túng cười, “Bận học quá nên không tham gia tiếp.”

“Không tham gia cũng không sao, Hội sinh viên cũng không có chuyện gì cần kíp. Nhưng mà em có hứng thú với hùng biện không?”

“Hùng biện?” Cô khá ngạc nhiên, xua tay cười, “Em không giỏi ‘võ mồm’ đâu.”

“Đừng sợ, hùng biện không phải cãi nhau, dùng lý luận và kỹ xảo thôi.” Anh ta lấy ra một tờ rơi đưa cho cô, “Hiệp hội hùng biện tổ chức hoạt động hai tuần một lần, có hứng thú thì đi xem thử, không ép buộc.”

“Dạ, em cảm ơn.”

Đến góc ngoặt ở cuối cầu thang, hai người tạm biệt nhau.

Đỗ Nhượng vừa đi vừa xem tờ rơi kia, trên đó là ảnh đàn anh đàn chị ăn mặc chỉnh tề, khí thế hiên ngang. Ai ai cũng mỉm cười, vẻ mặt tự tin, tinh thần phấn chấn.

Mặt bên kia thì liệt kê thành tích và giải thưởng mà Hiệp hội hùng biện đạt được: Quán quân cuộc thi biện luận lần thứ X toàn quốc, Á quân cuộc thi biện luận các trường đại học toàn thể giới lần thứ X“...

Ờo! Thứ này không liên quan gì đến cô cả.

Hai nam sinh ở hướng đối diện đến vừa đi vừa tám với nhau, nội dung trò chuyện loáng thoáng lọt vào tai cô:

“Thằng nhóc Cảnh Minh kia hớm hĩnh quá, không ngờ lại chơi ác đốt robot người ta, chẳng nề tình gì cả!”

Cô ngược mắt, nhìn thấy một nam sinh xa lạ và Dịch Khôn.

Dịch Khôn lướt ngang qua cô mà không mấy may chú ý, giọng nói lạnh nhạt: “Cậu ta vốn định cắt đứt mạch điện, cũng cho Sonny có thời gian hạ nhiệt độ, nhưng tôi không cần. Tôi cũng có trách nhiệm trong vụ việc này... Con người của tôi không cần đối thủ thương hại.”

“Tội nghiệp Sonny...” Giọng người kia ỉu xìu, “... cứ vậy chết mất rồi.”

Hai người họ dần đi xa. Đỗ Nhượng nhớ đến cảnh tượng Sonny bị cháy, đúng là rất đáng tiếc, chắc hẳn chủ nhân của nó còn đau lòng hơn. Điện thoại di động bỗng vang tí tí, là tin nhắn báo có từ ngân hàng. Tháng này tài khoản cô nhận được hai nghìn tệ. Đỗ Nhượng kinh ngạc quá đỗi, phí sinh hoạt mỗi tháng của cô chỉ có một nghìn tệ thôi mà.

Cô vội vàng chạy đến cuối hành lang, bấm số gọi di Minh Y, nói rõ tình huống: “Dì à, có phải gửi nhầm tiền rồi không? Con chuyển trả lại một nửa ạ, hoặc là tháng sau di khỏi gửi cho con.”

“Không nhầm, chính là con số kia.” Giọng Minh Y nhẹ tênh, cảm thấy thương cho cô, “Con bé này, bây giờ giá cả leo thang, không đủ tiền dùng sao không nói với dì. Ăn sáng có ổ bánh mì sao mà no? Nếu không phải Cảnh Minh nói, dì cũng không biết con ăn uống tiết kiệm như vậy.”

Đỗ Nhược hết sức ngạc nhiên, mặt nóng rẫy: “Dì ơi, cảm ơn dì, nhưng không cần đâu ạ, con đủ tiền dùng rồi. Lần đó là hiểu lầm thôi, con vội đến lớp...”

“Con đừng nói nữa, tính dì con biết rồi đấy. Chuyện này cứ quyết định vậy. Với lại trời rét rồi, con mua thêm vài bộ đồ mặc giữ ấm đi.”

Mắt Đỗ Nhược cay cay, lòng chua xót, một lúc lâu mới khẽ “vâng” một tiếng.

Minh Y chuyển đề tài: “Ồ trường thế nào, theo kịp không?”

“Dạ theo kịp ạ.” Cô khẽ cất cao giọng, nhiệt tình khoe thành tích, “Con học nhanh lắm. Bây giờ đang tự học nội dung ngoài giáo trình, còn tắt tường lửa (1) để tìm đọc kho luận văn và các giáo trình nghiên cứu nước ngoài nữa. Mỗi ngày đều có thể học được những thứ mới mẻ, thích lắm.”

(1) Tường lửa (Firewall) là một bức rào chắn giữa mạng nội bộ (local network) với một mạng khác (chẳng hạn như Internet), điều khiển lưu lượng ra vào giữa hai mạng này

“Bắt đầu tự học rồi à, dì nghe thấy vui lắm.”

“Cũng nhờ dì tặng máy tính cho con đấy ạ.”

“Tiểu Nhược à, con khách sáo quá, chỉ có một chiếc máy tính mà con nói cảm ơn dì không biết bao nhiêu lần rồi, lần nào gọi điện cũng nói, lần sau không được nhắc nữa nhé.”

Cô đỏ mặt le lưỡi: “Dạ vâng.”

“Nói đến chuyện này, lúc trước là chú và dì không chú ý, không sớm mua cho con. Vẫn là do Cảnh Minh nhắc, dì và ba nó mới nghĩ đến đấy chứ.”

Đỗ Nhược thảng thốt lần nữa, đứng ngây ra như phỗng. Đến tận khi chuông điện thoại xuống, cảm giác nóng hừng hực trên mặt vẫn chưa giảm, ngay cả hơi thở cũng hỗn loạn.

Cô mang đầy tâm sự đi về lớp, ngang cầu thang nghe được tiếng bước chân rảo riết lên lầu và tiếng trò chuyện của đám nam sinh. Họ đang rời rít thảo luận vấn đề, trong đó có một người là Vạn Tử Ngang học chung lớp với cô:

“Đù, cậu bảnh thật, xe đất như vậy mà cũngỡ lòng rã ra làm linh kiện.”

“Hiện thân vì khoa học thôi.” Cảnh Minh đùa cợt.

Đỗ Nhược rút chân lại, chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn kiên trì đi về phía trước, trùng hợp đụng độ với mấy người họ ngay đầu cầu thang.

Cảnh Minh mặc chiếc áo jacket kiểu phi công màu đỏ đen, hai tay bỏ vào túi, chân bước lên bậc thang, ánh mắt vừa ngược lên đã giao với ánh nhìn của cô rồi lập tức dời sang hướng khác. Đỗ Nhược hít thật sâu, nín thở. Lúc đi ngang qua nhau, cô không dám ngược mắt nhìn cậu, chỉ thoáng thấy huy hiệu U.S. ARMY màu trắng nho nhỏ ở trước ngực áo jacket.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Chương 16

Suốt mấy ngày sau đó, Đỗ Nhược không hề gặp lại Cảnh Minh.

Thứ nhất là vì sắp đến kỳ thi giữa kỳ, cô vừa phải ôn tập, vừa phải học thêm nội dung ngoài bài giảng, không rảnh chú ý đến chuyện khác. Cả ngôi trường rộng lớn như vậy mà cô chỉ loanh quanh bốn địa điểm ký túc xá, thư viện, căng-tin, và lớp học; hiếm có cơ hội gặp được người quen. Thứ hai là cô đang tự cô lập bản thân, cô ghét bản thân mình lúc này, không những phân tâm mà còn lạc mất phương hướng, hệt như một con ruồi mất đầu bay chệch khỏi quỹ đạo ban đầu của nó. Cô nhớ biết bao cô bé có mục tiêu rõ ràng, một mục phấn đấu của ngày trước. Cô vùng vẫy trong những suy nghĩ miên man, cố hết sức muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn này.

Mãi lo trầm tư, chiếc bút trong tay cô bất giác ấn mạnh hơn, vẽ sột soạt trên giấy từng đường vụng về và không theo một quy tắc nào.

Hà Hoan Hoan đang nhai khô bò cay xé sọng, nhồi lên bàn chép bài, nghe thấy tiếng bút sần sật trên giấy bèn quay đầu lại: “Bạn học Cỏ Nhỏ, cậu đang

làm gì thế?”

Hạ Nam cầm sách, không hề ngẩng đầu lên: “Cứ như đang róc xương lóc thịt người ta ý.”

Đỗ Nhược hoàn hồn, thấy tờ giấy vô tội đã bị cô quệt bút loạn xạ, vội vàng xé đi hai tờ, vò thành một cục rồi ném vào sọt rác: “Không có gì, mắt tập trung thôi.”

“Ồ.” Hà Hoan Hoan chẳng buồn để tâm, thế mà Hạ Nam lại nhìn cô lạ lẫm, làm cô chột dạ né tránh.

Hôm nay tuy là thứ Bảy, nhưng tuần sau có bài thi trắc nghiệm giữa kỳ nên Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đều không về nhà, ở lại ký túc xá ôn bài.

Khuru Vũ Thần đọc đến mỏi nhừ cả mắt, tức mình ném quyển sách đi, mở máy tính lên đeo tai nghe vào định xem phim Mỹ: “Hoan, cho mình một gói khô bò cay xé sọi đặc sản quê cậu coi.”

Hà Hoan Hoan ném cho Khuru Vũ Thần một gói, quay sang nhìn Hạ Nam

Hạ Nam: “Cay quá mình không ăn đâu. Lỡ mọc mụn thì phí công mình dưỡng da à.”

“Siêu.” Hà Hoan Hoan giơ ngón cái lên, “Quý trước khả năng tự chủ của cậu rồi. Cỏ Nhỏ?”

“Mình đến ngày, đau bụng.” Đỗ Nhược thở mệt mỏi.

Hà Hoan Hoan: “Đúng rồi, không phải tuần này lớp các cậu đi dã ngoại mùa thu sao, cậu xin phép không đi à?”

“Ừ, nhưng vừa xin thì bọn con trai lớp mình đều không đi nữa, bảo muốn chờ đi chung với mình nên dời sang tuần sau.”

Khuru Vũ Thần ăn thịt bò cay đến độ chớp mắt ri rỏ mồ hôi: “Đúng là hoa khôi lớp, đãi ngộ tốt thật. Tuần trước lớp mình cũng đi, có một nam sinh xin phép không đi, nhưng nào có chuyện cả lớp hủy bỏ.”

Đỗ Nhược xoa bụng cho bớt đau, cười yếu ớt.

Sau vài lời tán gẫu vu vơ, căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng. Từng người đọc sách, thỉnh thoảng nghe tiếng Hà Hoan Hoan xé gói thức ăn loạt soạt, hoặc âm thanh lọt ra từ tai nghe của Khuru Vũ Thần. Lát sau lại vang lên tiếng đầu bút đề nghiêng trang giấy, Hà Hoan Hoan và Hạ Nam cùng nhìn sang thấy Đỗ Nhược ním chặt môi, cầm bút giấy xéo tờ giấy. Hà Hoan Hoan: “Đỗ Nhược?”

Đỗ Nhược dừng lại, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh.

“Cậu sao thế?”

Đỗ Nhược vò tờ giấy, nói dối: “Có thể do sắp thi nên căng thẳng.”

Hà Hoan Hoan thở phào: “Còn tưởng chuyện gì lớn. Cậu đấy, từ lúc mới vào học cậu đã căng như dây đàn rồi, ngày nào cũng như chuẩn bị thi tốt nghiệp vậy, thả lỏng một chút đi.”

“Biết rồi, đừng lo.”

Hạ Nam châm chọc chốc lát mới hỏi: “Cỏ Nhỏ, gần đây cậu có tâm sự hả?”

“Đúng đấy.” Khuru Vũ Thần tạm dừng máy tính, quan tâm, “Gặp phải phiền phức gì cứ nói, xem bọn mình có giúp được gì không?”

Đỗ Nhược cúi đầu xoắn ngón tay, chần chừ một lát mới cất lời: “Không biết làm sao mà mình cứ thấy chán chường thế nào ý, cũng không tự giác như trước nữa cơ. Giống như là vẽ sơ đồ vậy, lúc vẽ cứ mất tập trung, khi hoàn hồn thì đã ra một nùi như vậy rồi. Đã thế mình còn hay buồn bực nữa.”

Khuru Vũ Thần: “Chắc là thời kỳ tâm trạng sa sút thôi. Ai cũng có lúc như vậy, qua vài ngày sẽ ổn thôi. Khoảng thời gian trước tâm trạng mình cũng vô cơ sa sút đấy.”

Hà Hoan Hoan phụ họa: “Đúng, mình cũng có lúc như vậy.”

Đỗ Nhược cảm thấy được an ủi phần nào.

Hạ Nam gấp sách lại, đề nghị: “Có muốn đi tản bộ không? Coi như hoạt động thắt chặt tình đoàn kết của chúng ta.”

“Tuyệt!” Hà Hoan Hoan vút phăng bút đi, “Mình đã sớm học không vô nữa rồi.”

Khuru Vũ Thần tắt máy tính: “Mình thay đồ đã.”

Đỗ Nhược cũng hưởng ứng, dù sao cô cũng ôn xong cả rồi, ra ngoài hít thở khí trời cho bớt ngột ngạt cũng tốt.

...

Chỉ có cây cối hoa lá mới nhận ra, mỗi ngày qua đi, mùa thu lại đượm nồng thêm một chút. Mới một thời gian không ghé qua những con đường tĩnh lặng dẫn đến khoa Vật lý, mà giờ đã cây cối hai bên đã khoác lên người sắc màu vàng óng rồi.

Trên đường trải một lớp lá mỏng, chân giẫm lên phát ra tiếng sột soạt vỡ vụn. Âm thanh êm tai ấy len lỏi vào từng góc ngách trong lòng, như thể đang tâm tình: Đại học không chỉ có thư viện và giảng đường, mà vẫn còn sự hiện diện của những con đường yên ả rợp bóng cây và cả sân thể dục nữa.

Ban đầu bốn cô gái chỉ yên lặng bước đi trong làn gió thu se lạnh, không ai nói với ai câu nào, không hỏi việc thi cử, cũng không hỏi chuyện tâm sự. Hôm nay, toàn bộ cây cối đã ngả vàng, ánh nắng sáng choang trên mái đầu. Lúc đi qua tòa nhà hành chính, Đỗ Nhược chợt nhớ đến cái đêm cô đứng trên bậc thềm chờ Cảnh Minh dưới ánh trăng bằng bạc.

Đỗ Nhược chợt hỏi: “Nếu cứ vì chuyện nào đó mà phân tâm, gây ảnh hưởng không tốt đến mình, phải làm sao mới có thể xua tan nó đây?”

Hà Hoan Hoan bối rối: “Ồ, không phải người ta chỉ chú tâm tới thứ mình thích thôi sao? Giống như Vũ Thần thích xem phim, mình thích đồ ăn vặt, Hạ Nam thích trang điểm vậy.” “Có một số thứ cậu tẩy chay hay kiêng kỵ thì cũng sẽ đặc biệt chú ý mà.”

“Kiêng kỵ? Giống như người dị ứng phấn hoa sẽ cảm nhận được phấn hoa trước tiên sao?”

Đỗ Nhược phì cười.

Hạ Nam: “Bất kể là có mục đích gì, nếu như quan tâm quá mức thì đều nguy hiểm, sẽ làm người ta chệch khỏi quỹ đạo. Giống như có khi mình xem phim, rõ ràng chê bai đủ kiểu nhưng càng xía xối lại càng muốn xem, đến cuối cùng đột nhiên thấy thích thú nữa ấy chứ. Có điều, cách giải quyết rất đơn giản, tránh xa ngọn nguồn vấn đề đi. Chỉ cần tránh xa thì không gì là không giải quyết được.”

Đỗ Nhược đắm chiêu.

Khuru Vũ Thần chuyển đề tài: “Đỗ Nhược là Cỏ Nhỏ, ba người chúng ta cũng nên có biệt danh nhỉ?”

Đỗ Nhược: “Hạ Nam là Nhất Mộc, Vũ Thần là Tứ Thủy.”

Khuru Vũ Thần: “Hà Hoan Hoan thì sao?”

Hạ Nam: “Song Hoan.”

Hà Hoan Hoan kháng nghị: “Nghe dở tệ.”

Đỗ Nhược: “Cậu ấy lơ ngơ như vậy, gọi là Hoan Ngơ đi.”

Hà Hoan Hoan tiếp tục phản đối: “Cậu mới lơ á.”

Khuru Vũ Thần: “Biệt danh này chuẩn nè.”

Hà Hoan Hoan: “Đừng mà!”

Hạ Nam: “Hoan Ngơ.”

Hà Hoan Hoan: “Mấy đứa mới lơ ớ ý, ba người bọn cậu lơ hết phần thiên hạ luôn.”

Hạ Nam: “Xem đi, vừa mới nói xong đã đàn ra nữa rồi.”

Bốn cô nàng cười đùa khúc khích, càng đi càng xa, giọng nói dần hòa tan vào cơn gió thu. Chút lẩn tẩn trong lòng Đỗ Nhược cũng bị cuốn theo chiều gió và những chiếc lá vàng rơi.

Cảnh Minh biệt tăm suốt một quãng thời gian dài, cô cũng không còn dồn hết tâm tư vào cậu như hồi đầu. Giờ đây hẳn có thời gian rồi, cô lại vui đầu tìm hiểu các cách trang trải học phí, cuối cùng quyết định nộp đơn xin học bổng, hoặc đã có thể cân nhắc chương trình vay vốn học tập dành cho sinh viên.

...

Mà trong khoảng thời gian này, Cảnh Minh cũng không đi học mà ngày ngày đắm mình trong xưởng công nghiệp. Thi giữa kỳ chẳng là gì với cậu, không chỉ như thế, mấy thành viên của Prime cũng theo cậu đóng đồ trong xưởng.

Chiếc xe không người lái mà ba của Cảnh Minh sắp xếp vận chuyển đường biển từ nước ngoài đã về đến rồi. Bởi vì là xe hơi không người lái nên xem như cũng thuộc phạm trù robot, tất cả họ đều thống nhất gọi nó là robot xe hơi.

Ngày robot xe hơi vừa về đến, cả đám con trai vây quanh trầm trồ, ngắm nhìn sò mó. Con trai vốn thích xe cộ, đương nhiên sẽ quyến luyến không rời. Đến khi nó tự động chạy thử thành công trong xưởng thì người nào người nấy cũng như thấy được bảo vật.

Tuy nhiên, sau khi nghiên cứu tổ tường phần hệ thống, cả đám thiếu niên bắt tay tháo dỡ chiếc xe đang lạnh lặn trong nỗi đau lòng vô hạn. Cảnh Minh ở suốt trong xưởng bất kể ngày đêm, để đảm bảo tuyệt đối không có sơ sót gì trong từng trình tự và mỗi linh kiện sử dụng.

Lý Duy thường tranh thủ khen ngợi trong lúc hí hoáy: “Mẹ nó, đúng là tác phẩm nghệ thuật, trên dưới, trái phải, trước sau đều là máy cảm biến.”

“Quào, cậu xem máy dò laser của người ta này.”

“Đù, nhìn con quay hồi chuyển của người ta tinh tế chưa này.”

Hà Vọng là thiên tài máy tính trong đội cũng xuýt xoa: “Còn chưa biết mấy máy chủ bên trong được lập trình đường chạy và né tránh chướng ngại vật bằng thuật toán nào nữa.”

Chu Thao thì thoải mái hơn một chút: “Hệ thống vô-lăng, chân ga và thắng là đơn giản nhất, chúng ta muốn đạt đến trình độ này thì cần phải cố gắng hơn nữa, nhưng cam đoan không có vấn đề gì lớn lao.”

Cảnh Minh khi tập trung làm việc không hay nói cho lắm, chỉ tỉ mỉ lên kế hoạch, ghi chép, lập bảng chú dẫn, còn phải tiến hành nghiên cứu phân tích từ tổng thể cho đến từng chi tiết nhỏ. Có một buổi tối, lúc mọi người rời khỏi xưởng, Vạn Tử Ngang hỏi Cảnh Minh: “Ba cậu biết cậu mua xe này là để ra xem không?”

“Biết chứ.”

Mọi người đồng loạt “òà” lên.

Cảnh Minh: “Sao vậy?”

Vạn Tử Ngang: “Ba cậu cưng cậu quá.”

“Xăm”

...

Một tuần trôi qua, kỳ thi đến hẹn lại lên.

Đỗ Nhược không phải kiểu người nước đến chân mới nhảy, mà thuộc tuýp tinh anh trong thi cử. . Với lại vì chuyện xét học bổng nên cô rất cố gắng, nghiêm túc học hành để đạt thành tích tốt.

Học bổng của trường sẽ được xét theo tiêu chí giữa kỳ 40%, chuyên cần 20% và cuối kỳ 40%. Cuộc tranh đoạt học bổng bắt đầu ngay từ khi mới tựu trường.

Ngoại trừ môn tự chọn chỉ cần nộp bài luận, môn chuyên ngành bắt buộc và môn đại cương bắt buộc đều phải thi cử mới qua cửa. Đỗ Nhược từng gặp Cảnh Minh trong ngày thi mấy môn đại cương bắt buộc, môn chính trị và Anh văn cậu đều nộp bài sớm. Không biết là cậu quá tự tin hay là căn bản thi cử không là cái đing gì đối với cậu nữa.

Thời gian còn lại, cô ru rú trong thư viện học đến tối mịt nên không có gặp cậu nữa. Mãi cho đến chiều thứ Năm, sau khi kết thúc môn thi Nguyên lý mạch điện, Đỗ Nhược định đến thư viện ôn Toán cao cấp thì nhận được tin nhắn của Lý Duy, nói giáo viên phụ trách lớp Trương Như Hàm tìm cô.

Trường họ theo cơ chế hai giáo viên chủ nhiệm, nên mỗi lớp đều có một giáo viên chủ nhiệm quản thúc việc học tập như hồi phổ thông trung học, và người còn lại phụ trách chăm lo sinh hoạt chung cho toàn bộ sinh viên trong một khóa. Nói trắng ra là thường xuyên tâm sự với sinh viên, giúp họ giải quyết những khó khăn ngoài việc học.

Văn phòng rất lớn, không có phòng riêng, trên mỗi bàn đều chất đống giấy tờ cao như núi, hết như phòng học lớp mười hai. Trong góc có vài chậu thiết mộc lan tươi tốt, tô điểm cho căn phòng. Những giáo viên khác đều đi coi thi cả rồi, chỉ có mình cô Trương ở đây.

“Đỗ Nhược, mau đến đây ngồi đi.”

Đỗ Nhược ngồi đối diện cô Trương, nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh.

Bàn cô Trương kê gần cửa sổ, cửa chớp để mở, khung cảnh bầu trời và cây cối bên ngoài bị chia cắt thành từng mảng, ánh nắng cũng phân tán thành những tia sáng ghé xuống làm quen với chậu hoa tươi tốt trên bệ cửa sổ, khẽ lướt qua lớp lông tơ mềm mượt trên những chiếc lá.

Hai bên đều kê bàn làm việc, phía trái thì trống trải, nhưng bàn làm việc thứ hai bên phải lại chất tài liệu cao ngất, gây cản trở tầm nhìn.

“Cô tìm em à?”

“Tựu trường được nửa học kỳ rồi mà cô chưa tìm được cơ hội trò chuyện với em. Hôm nay gọi em đến tâm sự cô trò thôi.” Trương Như Hàm là một người phụ nữ trẻ, nụ cười rất dịu dàng, giọng nói thủ thỉ êm tai, “Thích ứng cuộc sống trong trường chưa? Có gì khó khăn không?”

Đỗ Nhược thấy cô giáo cười thân thiết, người cũng thả lỏng hơn: “Tháng đầu tiên khá căng thẳng ạ. Ai cũng bảo lên đại học sẽ thoải mái hơn nhưng thật

ra trong trường có quá nhiều bạn xuất sắc và cố gắng hơn cả mình. Ngày nào em cũng cố học hành, sợ không theo kịp các bạn. May mà sau này cũng tìm ra được chút quy luật nên đã thích ứng, không còn hốt ha hốt hải nữa.”

Hơn nữa, cô bắt đầu tự học các kiến thức ngoài phạm vi bài giảng rồi, song việc này không cần thiết phải khoe khoang.

Trương Như Hàm cười khen ngợi: “Em thấy thích ứng là do năng lực bản thân đã nâng cao nhưng em lại không nhận ra thôi.”

Đỗ Nhược mỉm cười.

“Nhưng cũng phải chú ý kết hợp học hành và vui chơi thư giãn.”

“Em biết ạ.”

“Có tham gia câu lạc bộ không?”

“Không ạ.” Đỗ Nhược nghiêm túc trả lời, “Nhưng em định qua học kỳ sau sẽ thử.”

“Vậy thì tốt. Quen nhiều bạn học hơn. Nếu sau này cảm thấy áp lực, hay cuộc sống có khó khăn thì cứ nói với cô.”

“Dạ.”

Đỗ Nhược cảm kích vô cùng, đúng lúc này, Trương Như Hàm lấy ra một tờ đơn từ trong ngăn kéo: “Em muốn xin học bổng quốc gia à?”

“Dạ.”

“Nhưng theo quy định, học bổng này chỉ dành cho sinh viên nghèo thôi.”

Bầu không khí thoáng chốc thay đổi. Nhất thời Đỗ Nhược không tiếp lời, có người đi qua hành lang, đến tận khi bước chân kia đi xa cô mới đáp: “Em là sinh viên nghèo ạ.”

Trương Như Hàm gật đầu, trầm ngâm chốc lát: “Theo cô được biết, điện thoại di động của em là iPhone 6s.”

Đỗ Nhược ngạc nhiên tròn to mắt, nhìn Trương Như Hàm giây lát: “Đây là điện thoại cũ của người khác cho, không phải em mua. Em không cần thiết phải nói dối vì số tiền kia.”

Trương Như Hàm cười xòa: “Cô chỉ thuận miệng hỏi thôi, không phải nghi ngờ em, đừng nghĩ nhiều.”

“Không sao ạ, em không để bụng. Thưa cô, xin học bổng cần chứng thực của chính quyền, em đã cung cấp rồi, kẹp ở sau đơn ạ.”

“Cô đã thấy, nhưng không phải chỉ có mình em xin học bổng, có thành công không còn phải xem xét duyệt thế nào.”

Ngu ý là xem ai nghèo hơn. May mà trong văn phòng không có ai khác, nên dù lòng tự tôn có bị người ta ném xuống đất, cô cũng có thể nhặt lên phôi sạch bụi bặm, rồi một lần nữa ngẩng cao đầu bước ra ngoài.

Trương Như Hàm nói tiếp: “À, em nói hoàn cảnh gia đình nghèo khó, vậy sao lúc nhập học không xin vay học phí?”

“Có người định kỳ trợ cấp cho em, nên lúc mới vào học em không tìm hiểu, nhưng bây giờ em cũng đang làm đơn xin vay ạ.”

“Ồ, là giúp đỡ quá ít sao? Có tiện nói ra số tiền cho cô nghe không?”

Đỗ Nhược sững sốt, lập tức lắc đầu: “Không phải. Thưa cô, em xin học bổng là vì em đã mang ơn người ta quá nhiều, không muốn làm phiền và tiếp tục nhận tiền của họ thêm nữa.”

Nói đến đây thì có một giáo viên nam bước vào văn phòng, đi thẳng về phía Đỗ Nhược, đứng bên chiếc bàn chất đống giấy tờ lộn xộn. Cô vội lúng túng quay đầu đi.

Ông cuộn xấp giấy trong tay lại, giơ lên đập bộp vào đầu ai đó. Trương Như Hàm không hề bất ngờ, trái lại Đỗ Nhược toát mồ hôi lạnh, có người ngồi sau đồng giấy tờ kia ư?

Thầy khiển trách: “Môn chính trị sao em thi được có chín điểm vậy hả?”

Đỗ Nhược nhìn chằm chằm đồng giấy tờ kia, thấy người phía sau ngồi thẳng dậy, một mái tóc đen ẩn khuất phía sau. Đối phương đưa tay cào tóc.

“Em có thể thi được chín điểm là đã giỏi lắm rồi.” Cảnh Minh quạu quọ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 17

Mặt Đỗ Nhược phút chốc đỏ gay, vừa đau vừa rát, như thể có vô số gai nhỏ sắc nhọn đang chen chúc cựa quậy dưới da. Trương Như Hàm lại không mấy để tâm, biết rõ trong văn phòng có người khác, nhưng không nghĩ việc này có gì to tát.

“Em nói hay quá nhỉ! Thi được 9 điểm thì ra cái gì.”

Thầy Lương Văn Bang không rõ tình hình bên này, tiếp tục la mắng đũa học trò lười biếng của mình. Ngoài mặt thì như đang rầy la, nhưng thật ra chỉ là trách cứ một đứa bé nghịch ngợm phá phách thôi, vì thầy ra vẻ tức giận như thế mà giọng nói lại không hề gay gắt.

Cảnh Minh vẫn ngồi ườn trên ghế, thờ ơ trả lời: “Em là sinh viên ngành Kỹ thuật, chế tạo robot, học mấy cái Tư Tưởng Mao Trạch Đông, Đặng Tiểu Bình kia có ích gì?”

“Đây là môn bắt buộc, nên phải thi đủ điểm qua môn.”

Cảnh Minh nheo mắt lại, liếc sang màn sáo: “Em cũng muốn qua môn lắm chứ, nhưng thầy cô không cho em 60 điểm, em đâu có cách nào.”

“Thế là lỗi của thầy cô à? Nếu em thi được năm mươi mấy điểm, thầy cô cũng có thể mắt nhắm mắt mở, miễn cưỡng làm tròn cho em. Nhưng đằng này chỉ có 9 điểm thì chằm chước kiểu gì đây?”

Cảnh Minh hất nhẹ cằm, xoay cổ: “Em không thuyết phục được, hay là thầy thuyết phục đi?”

“Cần rồi!” Lương Văn Bang la rầy, “Em về học bài cho tốt, thi lại kiểu gì cũng phải đủ điểm cho thầy.”

Cảnh Minh im lặng thờ dài, tựa đầu vào lưng ghế: “Em không đảm bảo đâu nhé.”

“Thi lại vẫn là đề cũ, ưu ái đến vậy mà em còn thi rớt được hả?”

Cảnh Minh cau mày: “Vậy mà gọi là ưu ái á? Em còn chả nhớ được đề thi ra sao nữa.”

“Thầy thấy em ngay cả đề thi cũng không xem thì có!” Giáo sư Lương đứng phắt dậy, cầm bút gõ đầu cậu. Cảnh Minh lùi sau né tránh.

Đỗ Nhược thoáng thấy gò má cậu rồi lại nhanh chóng khuất mắt sau chõng giấy tờ. Cô ngồi bên này, trong lòng chết lặng.

Bên này, Trương Như Hàm tiếp tục hỏi: “Không tiện tiết lộ sao?” Chờ thật lâu không thấy Đỗ Nhược trả lời, sắc mặt và dáng vẻ cũng dần trở nên khác lạ, nên cô Trương chỉ mỉm cười, “Nếu em không muốn thì không cần nói, vậy nhé?” Đỗ Nhược vẫn im lặng.

Bên kia, Lương Văn Bang bỏ qua chuyện thi lại, ngồi xuống bàn đến việc khác: “Mấy đề tài lần trước cho em xem, có cảm nghĩ gì không?”

“Chán phèo, không có gì để nói.”

“Điều chỉnh trọng lực khớp nối của robot cũng không có hứng thú hả?”

“Không hề.”

“Được. Nếu em không muốn làm chung với đàn anh khóa trên, thì tự mình làm cũng được.”

Cảnh Minh nhòm dậy, nhòai người qua bàn làm việc, rút ra một cây bút từ ống đựng bút của thầy, xoay xoay: “Vậy dự án là thuộc về em hay là thuộc về trường?” Thầy Lương cười nói: “Có một phần là của trường.”

“Bao nhiêu?”

Thầy giờ ngón tay lên thay cho câu trả lời, cây bút đang xoay dừng phắt lại: “Tại sao?”

“Sân bãi, nhân tài, tài nguyên, thiết bị, và kêu gọi đầu tư sau này không phải đều là từ trường mà ra sao?”

Cảnh Minh tiếp tục xoay bút: “Công ty ba em cũng có thể cung cấp được, không nhất thiết phải nhờ vả vào trường.”

Thầy Lương dờ khóc dờ cười: “Em muốn ra điều kiện với tôi đấy hả?”

Cảnh Minh: “Mích lòng trước đừng lòng sau.”

“Nói đi, em và nhóm bạn em bây giờ đang lén lút nghiên cứu cái gì?”

“Kỹ thuật không người lái.”

“Chắc, kỹ thuật này ngưỡng cao ngất đấy.”

Cảnh Minh cười khẩy: “Ngưỡng cao để em giẫm qua mà.”

Cậu thật quá tự cao rồi. Thầy ngỡ người vài giây rồi cười khà khà: “Đã nghiên cứu đến bước nào rồi?”

“Bí mật thương mại.” Thật ra cậu chỉ là lười nói vào chi tiết.

Lương Văn Bang đương nhiên nhận ra điều đó, nhưng cũng đành bó tay với cậu học trò này của mình, thầy cười xòa: “Được rồi, bữa khác thầy trò mình sẽ bàn chi tiết hơn. Nhưng đối với lĩnh vực robot này tuyệt đối không được hời hợt. Cuộc thi nào nên tham gia đều phải đăng ký, đó sẽ là niềm vinh quang cho trường đấy.”

Cảnh Minh cầm bút gãi cằm, chê thầy dong dài: “Biết rồi ạ.”

“Được, được, được, không nói nữa. Em cứ thi cho tốt trước đã, thi xong rồi tính tiếp... Thầy nói nghiêm túc đấy, thi lại phải làm bài cho ra hồn, đề nợ môn còn ra thể thống gì?”

Cảnh Minh ném trả bút vào ông, lại ngồi ngả ngón trên ghế: “Chuyện này phải nghe theo mệnh trời rồi.”

“Thằng nhóc này!”

Bầu không khí tương phản rõ rệt trong cùng một căn phòng, một bên vui vẻ ấm áp, còn bên kia lại căng thẳng bí bách.

Trương Như Hàm thấy Đỗ Nhược cứ cầm như hén, bèn gọi: “Đỗ Nhược?”

Đỗ Nhược ngược mắt: “Vâng ạ?” Cô khẽ quay mặt đi, tránh ánh nắng mặt trời đang rọi vào hàng mi mình.

Trương Như Hàm uống một hớp nước, nhìn tờ đơn trong tay: “Ba em mắt sớm, mẹ sức khỏe không tốt, không có khả năng làm việc phải không?”

“Không phải trong đơn đã viết rồi sao? Mẹ em mù chữ, sống nhờ tiền trợ cấp. Do chữ em viết xấu quá không đọc được hay sao ạ?”

Cô biểu hiện rõ sự bức xúc, Trương Như Hàm mỉm cười giải thích: “Cô chỉ muốn xác nhận lại thôi.”

Đỗ Nhược bỗng thấy chán ghét nụ cười của cô Trương, đang định phản bác lại thì phía sau truyền đến một giọng nói lạnh nhạt chế giễu: “Cô như vậy mà cũng xin học bổng sao? Tiền của quốc gia muốn xin là xin được sao!”

Đỗ Nhược quay đầu lại, nhìn cậu không chớp mắt, cô thật không thể tin vào mắt mình. Cảnh Minh hờ hững lườm cô, rồi chuyển tầm mắt sang Trương Như Hàm, cậu nhòa môi cười trông có phần lễ phép nhưng lại có một sự khinh thường ẩn sâu bên trong. “Người như cô ấy cũng có thể xin học bổng, vậy em cũng muốn nộp đơn.”

Trương Như Hàm lập tức xoa dịu cơn bốc đồng của cậu: “Bạn học này, em khoan hăng nóng vội. Yên tâm đi, thầy cô sẽ sàng lọc một cách nghiêm ngặt, chọn ra người có đủ tư cách để xin học bổng.”

“Dĩ nhiên phải sàng lọc nghiêm ngặt rồi.” Cảnh Minh cao giọng, “Cô ấy dùng iPhone, sao có thể là học sinh nghèo chứ? Nói gì cũng phải là dùng Nokia mười năm trước mới đúng. Còn nữa...” Cậu nắm lấy góc áo của Đỗ Nhược bằng ngón cái và ngón trỏ, giũ giũ vài cái, “Em thấy trên quần áo của cô ấy chẳng có lấy miếng vá nào, sinh viên nghèo không phải nên mặc áo vá lỗ chỗ sao?”

Lần này Trương Như Hàm đã hiểu ra cậu đang châm chọc mình, vẻ mặt khó chịu như nuốt phải ruồi nhặng. Đỗ Nhược hoảng hốt, nhất thời không tin được cậu lại ra tay giúp cô.

“Sinh viên nghèo nên có dáng vẻ của sinh viên nghèo, không thể mặc quần áo lành lặn, dùng đồ tốt, không được ăn vặt. Mấy món ngon trong căn tin cũng không được ăn, mỗi bữa phải ăn dưa muối với bánh bao. Sàng lọc sinh viên nghèo như vậy thì phải mở đại hội toàn trường, cho nhóm sinh viên nghèo đứng trên thi thố, coi ai thể lương hơn, ai khó khăn thiết hơn thì các sinh viên ngồi bên dưới sẽ bỏ phiếu cho người đó. Cách chọn lọc như vậy mới công bằng, cô nói vậy có đúng không?”

Mặt Trương Như Hàm lúc đỏ gay lúc trắng toát.

“Sinh viên nghèo ở trường chúng ta vốn chẳng được mấy người, ngay cả chứng nhận hộ nghèo đính kèm trong tay cô cũng đều là giả. Cô quả 'nghiêm ngặt' thật đấy.” Cảnh Minh nói xong, kiểm chế cơn giận, nhìn sang Đỗ Nhược, “Đã nói cô không đủ tư cách làm sinh viên nghèo của cô Trương đây rồi, còn ngồi đồng ở đây làm gì?”

Đỗ Nhược vẫn còn ngỡ ngàng, chưa kịp phản ứng thì Cảnh Minh đập một cú vào ghế cô: “Nói cô đấy!”

Cô vội vàng đứng dậy, Cảnh Minh đã đi ra đến cửa. Trước khi đi Đỗ Nhược còn nhìn Trương Như Hàm: “Thưa cô, bất kể em xin học bổng hay đi học cũng là vì muốn thoát khỏi số phận nghèo khổ đang đeo bám lấy em, để có thể sống cuộc đời tốt đẹp hơn. Cho nên em không cách nào so mức độ nghèo với người khác, không thể bày ra bộ dạng khốn cùng cho cô xem. Em không làm như vậy, và cũng sẽ không lùi bước.”

Cô gật đầu chào rồi quay người đi, không quan tâm Trương Như Hàm sẽ đáp lại thế nào. Lúc này, lòng cô thật sự sáng khoái vô cùng.

Đỗ Nhược chạy nhanh ra khỏi văn phòng, tìm kiếm Cảnh Minh. Bóng dáng cậu vụt qua ở ngã rẽ hành lang rồi biến mất trong thang máy. Cô xông tới với tốc độ chạy nước rút trăm mét: “Chờ đã!”

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Cảnh Minh đặt tay trong túi quần, đứng tựa vào vách, cảm hơi ngẩng lên, không hề có ý định ấn nút giữ cửa cho cô. Ánh mắt lạnh lùng của cậu nhìn phớt qua cô khi cửa đang chậm chậm khép lại.

Vào đúng khoảnh khắc cửa gần như khép kín, Đỗ Nhược đã kịp thời dùng chân của mình chặn lại, một tiếng “bịch” vang lên.

Trong vẻ mặt Cảnh Minh lạnh như núi băng nghìn năm, Đỗ Nhược vội vàng đi vào, cửa thang đóng lại lần nữa. Trong thang máy không một tiếng động, cô hồi hộp liếm môi, ngẩng đầu vừa định nói cảm ơn nhưng không ngờ cậu đã lên tiếng trước với giọng điệu khá căm tức, còn cười khẩy nữa: “Ba mẹ tôi bạc đãi cô à? Ra về 'bố dờ' thiên hạ, khiến cô ảm ức hả?”

Đỗ Nhược một giây sững sờ, vội giải thích: “Tôi không có ý đó, chỉ là nếu có thể xin được học bổng thì không phải dùng nhiều tiền của di thêm nữa.”

“Cô cho rằng mẹ tôi quan tâm đến số tiền ít ỏi kia sao?”

“Nhưng tôi quan tâm.” Cô nhấn mạnh.

“Ờ.” Cậu cười châm chọc, không thèm nói chuyện nữa, ấn khóa thang máy, thàng ngừng lại ở tầng kế tiếp, cậu sai bước đi ra ngoài. Cô ở lại bên trong, nhìn cửa thang máy dần dần đóng lại và bóng lưng cậu càng lúc càng xa, muốn nói thêm gì đó nhưng lại không thốt nên lời, mãi cho đến khi cửa thang khép chặt, cô mới nhớ ra mình đã quên nói với cậu một tiếng cảm ơn.

...

Bốn giờ chiều, ánh nắng đã dịu bớt, bầu trời xanh cũng nhạt đi đôi phần. Dường như những tán lá trên cây lại có chút sậm màu hơn trước, không khí hơi se lạnh, song trong lòng Đỗ Nhược thì ấm áp đến lạ. Những lời cậu nói trong văn phòng, bóng lưng cậu vừa bỏ đi vẫn rõ mồn một, mặc cho chút hoang mang mơ hồ đang xâm chiếm lòng cô. Đôi môi cô khẽ mím lại, thong dong rảo bước đi về trên con đường nhỏ phủ đầy lá rơi.

Mùa thu Bắc Kinh thật nên thơ, bầu trời xanh ngắt, không khí trong lành. Cô hít sâu một hơi, tâm hồn phiêu diêu dạo bước chậm rãi trên đường cho đến khi về tới dưới lầu ký túc xá thì mới khựng lại. Bây giờ cô đã hoàn hồn, chợt nhớ ra mình vốn định đến thư viện ôn toán cao cấp kia mà.

Đỗ Nhược thở hắt, ôm cặp sách đi về hướng thư viện, vừa dậm bước lại nghĩ đến gì đó, quay đầu nhìn ký túc xá nữ. Giờ này không có ai ở trong ký túc xá cả.

...

Màn cửa ký túc xá kéo kín, ánh sáng mờ mờ, chỉ có đèn bàn của Đỗ Nhược bật sáng, soi tỏ một khoảng nhỏ, bóng người cô gầy gò ngồi bên bàn, trước mặt là quyển sách Tư Tưởng Mao Trạch Đông đang đọc dở, và mấy tờ giấy nháp chỉ chít chữ.

Cô vừa cắn viết vừa vắt não cố gắng nhớ lại đề thi chính trị, nghĩ ra được đề nào là lật sách tìm đáp án rồi hí hoáy chép hết ra giấy. Thình thoảng tóc mái rơi xuống, cô cũng mặc kệ, chỉ tập trung nắn nót từng nét chữ thật ngay ngắn.

Màn đêm ngoài ô cửa dần buông xuống, rốt cuộc cô đã viết xong, đặt bút xuống, thở phào nhẹ nhõm, xoay xoay cổ tay đã mỏi nhừ.

Cửa phòng ký túc xá vang lên âm thanh tí tí của khóa cảm ứng. Cô lập tức dẹp sách Chính trị sang một bên, lấy vở Toán cao cấp đặt lên xấp giấy vừa viết.

Hà Hoan Hoan ôm một chồng sách to ùng ùng đi vào: “Ồ, cậu không đến thư viện à?”

“Ừ, đến muộn quá nên không còn chỗ nữa.” Đỗ Nhược nói dối không chớp mắt.

“Mai thi toán cao cấp phải không?”

“Ừ.”

Sáng hôm sau Đỗ Nhược dậy thật sớm, còn chưa ăn sáng đã chạy đến lớp của Cảnh Minh, giả bộ đi tự học, tìm được balo của cậu do bạn cùng phòng đặt đấy giữ chỗ giúp. Cô cẩn thận tiếp cận mục tiêu, mở khóa kéo ra, nhét xấp giấy nháp vào túi, trả balo lại nguyên trạng rồi nhanh chóng chuẩn bị.

Ra khỏi phòng còn quay đầu lại nhìn cho chắc, rồi mới yên tâm rời đi, chính trong lúc ấy, cô mới nhận ra một điều: Thôi toi rồi!

Cơn hoảng sợ tựa như núi lửa phun trào, sục sôi ở lòng bàn chân rồi bắn thẳng lên tận đầu. “Xong phim” rồi! Hình như cô thích cậu mất rồi. Có phù nhận mấy cũng không làm được gì, cái gì mà hâm mộ, chú ý, cảm kích, chán ghét, tẩy chay, kiêng kỵ đều là cái cớ thôi. Thật sự “đồ” người ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chương 18

Mười một giờ ký túc xá tắt đèn, Đỗ Nhược nằm trong bóng tối, mắt mở thao láo, trần trọc không sao ngủ được. Đêm đen khiến người ta trở nên nhạy cảm. Cô kìm nén cảm xúc đến mức khó thở, không tài nào giải tỏa, bầu tâm sự quay cuồng như quả khí cầu trong lồng ngực chỉ cần một hơi nữa sẽ lập tức nổ tung. Lòng trĩu nặng không trút được vào đâu, không biết nói với ai. Thế rồi tất cả u sầu trong lòng phút chốc chuyển hóa thành phủ định để cô tự trấn an bản thân.

Cô không thích cậu, sao cô lại thích cậu cơ chứ? Cậu chẳng xem ai ra gì, tính tình lông bông khó ưa, còn ghét bỏ cô nữa.

Cứ nôn nóng bất an đến khi trở mình lần thứ N trên giường, Hà Hoan Hoan nằm giường kế bên mới nhỏ giọng hỏi: “Cỏ Nhỏ, không ngủ được hả?”

“Ừ, bữa tối ăn no quá, bị tức bụng.” Cô chột dạ đáp lời. May mà xung quanh tối đen, biểu cảm nói dối sẽ không bị phát hiện.

“Minh cũng vậy, bụng căng cứng, khó chịu quá.” Hà Hoan Hoan xoa bụng mình, thầm cầu nguyện, “Khi này không nên ăn chùm nho kia.”

Còn chưa dứt lời thì giọng cằn nhằn khe khẽ của Khuru Vũ Thần vang lên: “Sắp ngủ rồi còn ăn, cậu có no chết cũng đáng đời.”

“Cậu cũng chưa ngủ à?”

“Còn mình nữa đây.” Hạ Nam thờ dãi trở mình.

“Hôm nay mọi người đều bị sao thế?” Hà Hoan Hoan vui vẻ cười khanh khách, “Tâm sự đêm khuya, tâm sự đêm khuya đi!”

“Nói gì giờ?” Đỗ Nhược hỏi. Giờ phút này cô cũng rất muốn buồn chuyện, nói gì cũng được, chỉ cần không phải một mình gặm nhấm bầu tâm sự trong đêm là được.

“Hạ Nam, nói về lịch sử yêu đương của cậu đi.” Hà Hoan Hoan đề nghị.

“Minh cũng tò mò.” Đỗ Nhược tán thành.

Hạ Nam cười giễu: “Có gì đáng kể đâu, mỗi nào cũng như mỗi đó. Thích thì quen, không thích thì chia tay.”

“Cậu từng trải qua bao nhiêu mối tình?”

“Một ở cấp Hai, một thời cấp Ba.”

“Vũ Thần thì sao?”

“Cấp Ba một lần, à còn một lần trồng cây si mà không thành công.”

“Có lãng mạn không? Mỗi ngày đều thăm thiết, ngọt ngào như kẹo vậy á.” Hà Hoan Hoan mơ mộng.

Hạ Nam thần nhiên: “Cậu xem nhiều tiểu thuyết quá rồi hả? Đời không như là mơ đâu cưng nhé.”

Đỗ Nhược xen lời: “Vậy là thế nào?”

“Anh tốt với tôi, thì tôi cũng tốt với anh. Nhưng mà, anh nổi giận với tôi thì tôi cũng sẽ cãi nhau với anh. Nào có lãng mạn được như phim thần tượng chứ? Bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra hàng tá mâu thuẫn, xung đột và cãi vã.”

“Đúng rồi.” Khuru Vũ Thần tán thành.

Đỗ Nhược khó hiểu: “Nếu phiền phức như vậy, sao ai cũng đắm đầu vào yêu?”

“À, vấn đề này... là do rung động nhất thời, hoặc là bản năng, mình không rõ nữa.” Khuru Vũ Thần gọi, “Hạ Nam, cậu phát biểu ý kiến đi.” Hạ Nam ngáp dài: “Bởi vì có những lúc tình yêu chính là liều thuốc ngọt ngào chữa lành mọi thương tổn, vị ngọt của nó khiến người ta quên đi tất cả những điều không vui, dễ dàng tha thứ mọi việc.”

Cả bốn người đồng thời im lặng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Vị ngọt tình yêu có thể khiến người ta quên đi mùi vị khổ cực trong cuộc sống sao? Đỗ Nhược cảm thấy nghi ngờ, vì lúc này đây cô chỉ có thể cảm nhận được khổ sở, đắng chát. Dĩ nhiên đây không phải là yêu, bởi đối với cô thì tình yêu là thứ gì đó rất sâu sắc, chứ không phải như một mản sương mù khiến người ta mất phương hướng.

Thoạt đầu, thứ mà cô tự cho là sự “chú ý” kia khoác lên mình chiếc áo choàng “chán ghét” nên có thể thân nhiên đối mặt với cậu không chút kiêng dè, nhưng khi lớp vỏ bọc ấy bị bóc đi thì sự chán ghét trá hình ấy không biết từ lúc nào đã biến đổi mất rồi.

Cô không muốn nghĩ tiếp, nên ra sức áp chế dòng cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, nhắm nghiền hai mắt lại.

...

Thứ sáu bận rộn qua đi, kỳ thi giữa kỳ cuối cùng đã kết thúc, Đỗ Nhược và cả lớp đi dã ngoại.

Ngày thứ bảy cuối tuần ở công viên Hương Sơn nằm dưới chân núi, du khách qua lại như mắc cửi trên những con đường rợp tán cây lá đỏ. Giữa một rừng toàn đầu người là người, cả đám học sinh về mặt ngây ngô trong sáng nhí nhố xen lẫn giữa các ông cụ bà cụ, vợ chồng trung niên và những cặp đôi trẻ tuổi. Tất cả chậm chạp tiến bước về phía đỉnh núi theo dòng người tấp nập.

Hà Nghị cảm khái: “Đúng là không nên đi chơi ở Bắc Kinh vào cuối tuần mà, đi đâu cũng đông nghịt người. Đây, thay vì lên Hương Sơn ngắm lá thì phải nói là ngắm người đông hơn.”

Lý Duy trấn an: “Coi như leo núi, vận động gân cốt một chút cũng tốt.”

Trái lại Đỗ Nhược không một lời oán than. Phần vì cuộc thi vừa kết thúc, bài vở cũng nhẹ nhàng, nữa là trong lòng có phiền muộn nên lên núi ngắm cảnh trong tình cảnh này thật hợp với ý cô. Đưa mắt nhìn ra phía núi xa xa, một rừng lá đỏ rực như lửa, trông thật hùng vĩ làm sao, tự nhiên lòng người cũng thư thái đến lạ, những gì nên nghĩ và không nên nghĩ đều vút sang một bên.

Khi đi ngang qua một cây phong, nhánh cây sà xuống thật thấp tạo thành một vệt màu đỏ rực bắt ngang đường. Cô ngẩng đầu nhìn tán lá, trong lúc vô tình bỗng thấy được một chiếc lá có hình thù kỳ lạ, chỉ nhỏ cỡ lòng bàn tay lại những ba màu đỏ, vàng và xanh, còn chia thành ba phần đều nhau nữa.

Đẹp quá đi mất! Nếu cậu ấy có thể thấy được nó thì tốt quá.

Nghĩ như thế, cô kiễng chân lên hái chiếc lá ấy xuống, sợ sợ ý làm hỏng nên cẩn thận gói lại trong giấy rồi ép vào quyển sổ. Giây phút cô nhẹ nhàng khép quyển sổ lại, cô cảm nhận được một điều rõ hơn bao giờ hết: Cô thật sự đã thích cậu rồi.

Suốt hành trình còn lại cô cũng không còn tâm trạng ngắm cảnh nữa, vì phong cảnh đẹp nhất đang trong túi cô đây. Ấy thế mà cô không biết nên xử lý thế nào, tâm trạng cũng xám xịt mờ mịt. Hạ Nam và Khưu Vũ Thần đều về nhà, Hà Hoan Hoan đi đến đại học Kinh tế đối ngoại tìm bạn cấp Ba của mình và qua đêm ở ngoài. Cả căn phòng ký túc xá tối thứ bảy chỉ còn mỗi Đỗ Nhược ngồi thu lu một góc. Cô ngắm nghía chiếc lá phong ba màu được đặt dưới ánh đèn bàn, ngồi được chốc lát cô lại bật máy tính lên, xem đoạn phim tài liệu nghiên cứu của các trường đại học nước ngoài. Chẳng biết tại sao chốc chốc lại liếc nhìn chiếc lá phong kia. Cô rầu rĩ đóng máy tính, cúi người xuống, hai tay ôm lấy đầu mình, đọc thầm bài học chuỗi mạch điện song song và chuỗi mạch điện nối tiếp.

Một lúc sau, cô tiếp tục xem đoạn phim kia, lấy bút ghi chép kiến thức vào sổ. Cô mãi cặm cụi viết, đột nhiên vô ý thoáng nhìn đồng hồ trên máy tính, đã bảy giờ tối rồi.

Bây giờ cậu đang làm gì nhỉ? Ở ký túc xá hay đang ở nhà?

Cô bỗng bực bội giật tai nghe ra, ném bút xuống bàn, không ngồi yên được nữa, bèn đứng bật dậy, đá mạnh vào ghế. Chiếc ghế vô tội vang “rầm” một tiếng. Hai tay cô bóp trán, đi qua đi lại trước bàn học, lớn tiếng đọc: “Nếu máy khuếch đại dòng điện xoay chiều phát ra tiếng ồn lớn, thì có thể cân nhắc đổi thanh điều chỉnh không cảm biến khi tăng giảm chiết áp...”

Rồi bước chân cô dần chậm lại, bình tĩnh ngồi xuống, sửa lại ghế ngồi, song vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy trong tấm gương lớn sau cửa, hình ảnh một cô gái ngồi lẻ bóng ở khoảng không gian duy nhất vẫn sáng đèn trong căn phòng tối, mặc chiếc áo len màu hồng mà mẹ đan vô cùng bình thường, tuần trước cô phải mất nửa giờ xử lý những sợi len lỏng lẻo ra ngoài. Tóc cô đã dài hơn, phủ đến cằm. Cũng không rõ có phải do hiệu ứng ánh đèn hay không, da cô không còn vàng vọt như hồi mới nhập học, môi không còn tái mét như hồi trước, còn đôi mắt cũng trở nên long lanh.

Hình như không phải là vịt con xấu xí nữa, nhưng cũng chẳng đẹp hơn là bao, nếu đứng lẫn vào đám thì cũng không có gì nổi bật.

Cô chợt thấy lòng buồn rười rượi. Nhìn lại chiếc lá trên bàn, cô vốn định mang theo bên người, nếu có ngày tình cờ được gặp riêng cậu thì sẽ giả vờ vô ý bảo: “Cậu xem này.” Có lẽ khi đó ánh mắt cậu sẽ dừng lại giây lát ở tay cô, cảm thấy có chút lý thú, nhưng cũng có thể cậu thấy nhàm chán mà quay đi, phút chốc quên sạch mọi thứ.

Cô ép chiếc lá vào quyển sổ lần nữa, đẩy sang một bên, gục đầu xuống bàn, nức nở khe khẽ. Thầm mèn ai đó không phải là chuyện tốt, nó khiến lòng tự ái mỏng manh của người ta vỡ vụn thành từng hạt bụi, đau khổ khôn cùng. Ước gì chỉ cần ngừng đầu lên sẽ không còn thích cậu nữa, như vậy thì hay biết mấy.

Điện thoại di động trên bàn vang lên, Đỗ Nhược ngốc đầu dậy, là Lý Duy gọi đến.

“A lô?”

“Đỗ Nhược, còn chưa ăn tối đúng không? Bọn mình từ Hương Sơn về muộn quá, căn tin hết cơm rồi nên ra ngoài ăn, xem như liên hoan lớp, cậu cũng đến đi.”

Cô làm gì có tâm tình, chỉ muốn một mình ru rú trong bóng tối, không muốn ra khỏi cửa: “Minh...”

Vừa định từ chối, lại nghe thấy đầu dây bên kia vang lên giọng của Cảnh Minh, tuy không lớn nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một, cậu đang nói chuyện với ai đó: “Không đông lắm, nhưng cũng chả có gì chơi.” Đỗ Nhược vô thức ngồi thẳng người: “Các cậu ở đâu?”

...

Sân trường lúc bảy tám giờ tối thật im ắng, thế nhưng bên ngoài lại hết sức náo nhiệt, xe cộ qua lại trên đường như bầy cá bơi lội ở dòng sông. Đỗ Nhược chạy một mạch qua các cửa hàng đèn đuốc sáng rực, vòng vào một con phố bán thức ăn, mùi hương xông vào mũi thơm ngào ngạt, tìm đến tiệm cơm Lý Duy đã hẹn.

Cô vuốt lại tóc cho ngay ngắn, khẽ liếm đôi môi khô khốc do vừa chạy cả một quãng đường dài. Đẩy cửa phòng riêng ra, hai mươi mấy nam sinh đang ngồi quây quần bên chiếc bàn lớn. Cô vừa nhìn đã thấy ngay Cảnh Minh, cậu hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì mà im lặng đến lạ. Và trong khoảnh khắc ấy, bao cảm xúc trong ngày cuộn trào như dòng sông lấp biển cũng đột nhiên lắng xuống.

“Đỗ Nhược... cậu đến rồi.” Vạn Tử Ngang phát hiện ra cô trước, vẫy tay gọi, “Minh giữ chỗ cho cậu rồi này.”

Phòng riêng vốn không huyên náo, mọi người cũng không nói chuyện lớn, Vạn Tử Ngang vừa cao giọng gọi, tất cả đều im bật, đồng loạt quay sang nhìn cô, ngoại trừ Cảnh Minh đang trầm tư gì đó.

Đỗ Nhược ngồi giữa Vạn Tử Ngang và Lý Duy.

Vạn Tử Ngang hỏi: “Cậu muốn uống gì?”

Đỗ Nhược: “Không cần đâu, uống giống mọi người là được, nước bình thường thôi.”

“Ai bảo bọn mình uống nước, lát nữa uống rượu đây.”

Đỗ Nhược: “... Há?”

Tăng Khả Phàm ngồi đối diện trêu đùa: “Vậy cậu đừng gọi nước uống, cứ uống rượu với bọn mình là được.”

Đỗ Nhược lập tức xua tay: “Minh không biết uống rượu.”

“Thật không biết sao?”

“Không biết thật, mình chưa bao giờ uống qua, lừa các cậu làm gì?”

“Chưa bao giờ uống á?”

“Ừ.”

“Vậy lát nữa ném thử đi, xem thử mùi vị thế nào.”

Đỗ Nhược đưa tay lên che mắt, biết họ đang trêu chọc mình nên phối hợp làm ra vẻ cầu khẩn: “Làm ơn tha cho mình đi.”

Lần này, mấy nam sinh khác lập tức nói giúp cho cô: “Cậu đừng để ý đến cậu ta, lát nữa bọn này sẽ chuốc cho cậu ta quắc cần câu luôn.”

Tăng Khả Phàm ôm ngực ngửa đầu kêu rên: “Minh chỉ đùa thôi mà, sao lại thành kẻ thù chung của mọi người thế này?”

Đỗ Nhược cười lên, nhưng khóe mắt lại liếc vội sang Cảnh Minh đang ngồi cạnh Lý Duy. Từ lúc cô đi vào đến giờ, cậu vẫn yên lặng, không nói chuyện cũng không nhìn cô. Cậu rất thân với lớp cô, nhưng không hiểu sao từ đầu đến cuối lại im thin thít.

Bên này cả đám nói cười ầm ĩ, bên kia có một bạn nam ngồi bên Cảnh Minh nói khề câu gì đó, cậu nghiêng đầu lắng nghe rồi nhếch môi cười, nhưng chỉ được vài giây thì nụ cười tắt ngấm.

Cậu làm sao thế? Có tâm sự ư? Đỗ Nhược bắt an.

Dường như Cảnh Minh cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, bèn liếc sang. Ánh đèn rọi xuống bàn xoay thủy tinh, phản chiếu vào mắt cậu, sáng long lanh tựa những vì sao. Đỗ Nhược kinh hoàng, lập tức ngồi dịch ra sau, mượn cơ thể của Lý Duy chắn ngang tầm mắt của hai người.

Chỉ chốc lát thức ăn được mang lên, Lý Duy hỏi cô có muốn uống rượu không.

Đỗ Nhượng đáp: “Minh ném thử xem.”

Cậu ta thật sự rót chút rượu vào cốc cô, cô nhấp một miếng rồi le lưỡi: “Khó uống quá.”

Mọi người cười rộ, cũng không làm khó cô nữa.

“Vậy thì đừng uống.” Vạn Tử Ngang cầm cốc rượu trước mặt cô đi.

Cảnh Minh cũng không uống rượu, vừa trò chuyện vu vơ vừa gấp thức ăn cho vào miệng nhai vài miếng, không hề có hứng thú ăn cơm. Trong phòng có nam sinh hút thuốc, đưa điều thuốc mời cậu, nhưng cậu xua tay từ chối: “Tôi không hút thuốc.”

Đỗ Nhượng cũng có chút mất hứng. Lát sau Cảnh Minh thỉnh thoảng quay sang nói nhỏ với Lý Duy: “Tao nghĩ ra rồi, quy cách hiện tại không ổn, phải tăng tốc tổng thể, phải làm lại bằng tiêu chuẩn mới được.”

Lý Duy: “Vậy cũng phải ăn xong rồi mới về chứ.”

“Ừ.” Cậu như đã nghĩ thông suốt, lúc này mới có tâm trạng ăn uống, bắt đầu hàn huyên với mấy người ngồi cùng bàn.

Thì ra là vậy, Đỗ Nhượng thở phào, ăn ngấu ngiến. Giữa chừng không cẩn thận làm dính nước tương vào tay áo, bèn đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Cô vừa làm ướt tay áo, thoa xà phòng vào vết bẩn thì nghe thấy giọng Cảnh Minh bên ngoài: “Chuyện gì?”

Tiếp theo là giọng Lý Duy đè nén: “Mẫn Ân Trúc khóc với tao quá trời, tao đoán ý cô ấy muốn nhờ tao hỏi mày... Lần này thật sự không thể làm lãnh nữa hay sao?”

Cảnh Minh: “Không thể.”

Đỗ Nhượng ngó người.

Lý Duy cũng thờ dài: “Nghĩ kỹ rồi hả?”

“Ờ.” Cảnh Minh thấy buồn cười, “Có bao giờ tao làm việc không nghĩ kỹ đâu?”

“Mày nói xem, hai đứa mày quen nhau lâu như vậy, lần nào cãi nhau cũng...”

“Mày có thôi đi không?” Cảnh Minh gắt gỏng ngắt ngang.

Lý Duy không lên tiếng nữa. Lát sau, giọng Cảnh Minh dịu đi một chút: “Tao biết rõ con đường sau này mình sẽ đi, cô ấy không thích hợp làm bạn đồng hành của tao, ngay cả chuyện đơn giản là ủng hộ tao còn làm không được mà.”

Lần này Lý Duy tiếp lời: “Hiểu rồi, tao không khuyên nữa.”

Tiếng bước chân rời đi, vết bẩn trên tay áo Đỗ Nhượng cũng được rửa sạch. Cô mở vòi nước xả xả phòng, đột nhiên mỉm cười.

Vo

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chương 19

Sau đó không lâu, điểm thi giữa kỳ được công bố trên web trường, Đỗ Nhượng vào xem thấy môn nào cũng trên tám mươi tám điểm, thậm chí có môn còn hơn chín mươi điểm, xếp hạng nhất trong lớp. Thành tích này khiến mấy cô bạn cùng phòng không khỏi xuyết xoa.

Hà Hoan Hoan há hốc đến muốn rót cả cằm: “Chù đội, cậu là thánh rồi! Cỏ Nhỏ là đứa biến thái cặp kè yêu đương với sách vở. Mềng ơi, bà đây điên mất thôi!”

Khuru Vũ Thần cũng không dám tin: “Cỏ Nhỏ, cậu đúng là siêu phẩm trong cực phẩm mà.”

Hạ Nam thờ ơ: “Không uống công sức cậu ngày ngày cố gắng rồi.”

Đỗ Nhược cười xòa, vờ khiêm tốn: “Cũng tạm, cũng tạm thôi. Không có cách nào, chỉ số thông minh cao mà.”

Bị ba cô nàng “hành hung” một trận.

“Ê, mà thi tốt như vậy, có phải nên ăn một châu không?” Hà Hoan Hoan chớp ngay cơ hội để được ra quán đánh chén.

Tất cả đều ghét thức ăn ở căn tin, ai cũng biểu quyết đồng ý, quyết định ra ngoài ăn lẩu.

“Bên ngoài sương mù ô nhiễm dày đặc ấy, các cậu mang khẩu trang đi.” Hạ Nam kéo rèm cửa sổ ban công lại, đi vào nói.

Quê Đỗ Nhược bốn mùa non xanh nước biếc, không khí trong lành, nên không hề có khái niệm về “sương mù ô nhiễm”. Sau khi đến thủ đô Bắc Kinh, lần đầu tiên cô được đích thân thể nghiệm thứ gọi là sương mù ô nhiễm này, kết quả cô ho sù sụ mấy ngày liền.

Khuru Vũ Thần: “Không sao đâu, sau này sẽ quen thôi. Bây giờ mới là mùa thu, đến mùa đông mới gọi là che kín bầu trời, không thấy ánh sáng.”

Đỗ Nhược nghe thấy, phản ứng đầu tiên là hưng phấn: “Ánh sáng mặt trời không gay gắt nữa, vậy mình sẽ trắng hơn đúng không?”

Ba cô nàng trong phòng đồng loạt lườm cô.

Tháng mười một trời mau tối, bốn người ra khỏi ký túc xá thì bên ngoài đã một màu đen bao trùm, lại thêm sương mù giăng kín, cảnh vật mang vẻ tiêu điều hết như ngày tận thế. Đứng ở khoảng cách khá gần mà vẫn không nhìn rõ đường nét tòa nhà ký túc xá, chỉ có ánh đèn từ cửa sổ hắt sáng vào màn sương, trông như lỗ thủng nhỏ trên bức rèm sân khấu vậy.

Đỗ Nhược nhăn mũi dẫu môi, cẩn thận hít thở, bầu không khí vô cùng gay mũi khiến cô vẫn chưa thể nào quen được.

Xé bỏ túi nylon vứt vào thùng rác, vừa định đeo khẩu trang vào thì từ trong màn sương đằng trước bất ngờ xuất hiện một hình bóng cao dong dong đi về phía này, chỉ với những đường nét mờ ảo mà cô đã nhận ra đó là ai rồi.

Đỗ Nhược đứng ngây như phỗng, quên đeo cả khẩu trang, vội cất vào túi, chỉnh lại tóc tai, bày ra vẻ điềm tĩnh và ôn hòa.

Bóng người kia dần trở nên rõ ràng hơn, bên cạnh cậu có một cô gái đi theo, khoảng cách giữa hai người khá xa. Cậu bỏ hai tay vào túi, đeo chiếc khẩu trang màu đen gần như che kín cả khuôn mặt, chỉ còn để lộ đôi mắt sắc sảo và lạnh lùng hơn xưa. Cậu đến gần rồi, đến gần rồi! Đỗ Nhược thẳng lưng, ưỡn ngực, đầu ngẩng cao, tim đập rộn ràng.

Thế mà khi hai chiếc bóng của họ giao thoa với nhau, Cảnh Minh lại không hề chú ý đến cô, chỉ hờ hững lướt qua, ngay cả một ánh mắt cũng không ngoái nhìn. Lòng Đỗ Nhược chao đảo như muốn sụp đổ. Khóe mắt của cô bắt được hình ảnh cô gái kia đang nhìn Cảnh Minh với đôi mắt sáng quắc, giọng nói sùng bái: “Ồ hóa ra là như vậy. Nghe cậu giải thích đã giúp mình thông suốt rồi.”

Khóe môi cô trĩu xuống, vừa chua xót vừa chán nản, nhưng vẫn không kiềm được quay đầu lại ngóng theo bóng lưng của người kia. Người cao chân dài như cậu hiển nhiên tốc độ bước đi cũng rất nhanh, cơ mà cô gái kia vẫn cố rảo bước theo sát bên cạnh.

Đỗ Nhược lặng lẽ đeo khẩu trang vào, Hà Hoan Hoan cũng quay đầu lại xem, dù sao cũng là nhân vật làm mưa làm gió trong trường mà: “Bồ mới hả ta?”

“Trông không giống.” Khuru Vũ Thần phân tích, “Có điều, cô gái kia chắc là muốn theo đuổi cậu ta.”

Hạ Nam đồng ý: “Cùng là con gái với nhau, nhìn phát là biết ngay, mắt sáng như đèn pha thế kia mà.”

“Cua được không?”

“Rót chắc.”

Lần này Đỗ Nhược lên tiếng: “Tại sao?”

“Ngoại hình ấy. Có lý nào cậu mới chia tay với Ngô Ngạn Tổ, lại để mắt đến Quách Đức Cường chứ?”

Đỗ Nhược lặng thinh, nhìn lại bản thân còn không ưa nhìn bằng Quách Đức Cường nữa là. May mà sương mù đặc quánh, khẩu trang che kín, không ai thấy được vẻ mặt ủ ê của cô.

Hà Hoan Hoan bên cạnh vẫn còn nổi máu hóng hót: “Ê ôi, Hạ Nam, cậu và cậu ta học chung cấp Ba, con người cậu ta thế nào? Quen bạn gái rất chú trọng bên ngoài hả?”

“Hoi hoi thôi.” Hạ Nam đáp, “Lúc trước mình đã biết thế nào cậu ta và Mẫn Ân Trúc cũng chia tay, quả nhiên bà đây phán như thần. Hai người họ vốn không cùng một thế giới. Nếu lần sau cậu ta quen bạn gái, người đó chắc chắn rất xuất chúng, mọi phương diện đều phải thuộc hàng đỉnh của đỉnh ấy.”

Khuru Vũ Thần: “Tại sao?”

Hạ Nam nói như lễ đương nhiên: “Xứng đôi vừa lứa chứ sao.”

Đỗ Nhược không nói một lời, khẽ thờ dài. Trong mắt cậu, cô vẫn chỉ như cảnh vật, cây cối ven đường mà thôi. Tuy rằng đang từ từ trưởng thành đấy, nhưng khó tránh khỏi trong lòng nôn nóng, thân cây như cô khi nào mới có thể đơm hoa kết quả đây.

Cô rất hiếm khi gặp được Cảnh Minh. Ở lớp học tập trung, cậu luôn đến muộn về sớm, tần suất cúp học ngày một tăng lên, nhiều khi thấy cô đi đến tên cậu, thì người đáp lại là một người khác.

Khoảng thời gian này, Cảnh Minh thật sự rất bận, gần như là ăn dầm nằm dề ở trong phòng thí nghiệm, phải làm đề án thiết kế và vẽ sơ đồ phác thảo cho dự án Không người lái của nhóm Prime.

Ngay cả cơ hội nhìn thấy người thật cũng không có, thì nói chi đến việc chọn thời điểm thích hợp để tặng chiếc lá phong mà cô đã cất công mang từ Hương Sơn về và ép khô, lại còn cẩn thận gìn giữ nó giống như đang bảo quản một bức tranh sơn dầu quý giá vậy. Vào một buổi sáng sớm, Cảnh Minh nhận được điện thoại của thầy Lương Văn Bang, bảo cậu buổi sáng tranh thủ thời gian đến văn phòng một chuyến. Thế nhưng Cảnh Minh bận bịu trong phòng thí nghiệm, không chỉ trốn cả hai tiết chính trị và Anh văn hôm đó mà đến gần giờ trưa cậu mới vào trường.

Thầy Lương Văn Bang đang xem sách, thấy cậu bước vào văn phòng, liền bỏ sách xuống cười nói: “Đến rồi à?”

Cảnh Minh đi đến kéo ghế ra, thông thả ngồi xuống: “Có chuyện gì vậy thầy?”

“Quan tâm theo thông lệ thôi, hỏi thăm tình hình dự án của các em tiến triển đến đâu rồi.”

“Chỉ vậy thôi á? Chẳng phải đã có Lý Duy báo cáo định kỳ với thầy rồi sao?”

“Thầy biết.” Lương Văn Bang trả lời, “Thầy đã xem rồi, cả bản kế hoạch và thiết kế tổng thể của em đều làm rất tốt, giáo sư Chân Đạo Minh cũng khen em không ngớt.”

Chân Đạo Minh là bạn thân của ông ba hào phóng Cảnh Viễn Sơn của cậu, cũng là người có công đóng góp rất lớn trong quá trình trưởng thành của Cảnh Minh. Sau khi vào đại học, hai người lại có cơ hội trao đổi nhiều hơn, ông ấy cũng là giáo sư hướng dẫn của nhóm Prime giống như Lương Văn Bang.

Cảnh Minh ngoáy tai: “Chỉ có khen ngợi, không có gì khác à thầy?”

Lương Văn Bang nhìn cậu không nhịn được cười: “Đúng, chỉ khen thôi. Phương án của em rất hoàn hảo, thầy và thầy Chân đều không có ý kiến gì to tát, chỉ có vài chi tiết bé bé không đáng kể thì hai thầy đã đánh dấu cho em rồi. Em cứ cân nhắc thêm xem nên giữ lại hay lược bỏ.”

Thầy Lương đưa cho cậu một xấp tài liệu. Cảnh Minh nhận lấy, lật vài trang ra xem, quả thật là đã nghiêm túc xem qua và ghi chú vào, kể cả những chi tiết nhỏ nhặt: “Cảm ơn thầy Lương.”

Lương Văn Bang cười một tràng sang sảng: “Nhưng hôm nay bảo em đến còn có một chuyện khác.”

“Thầy nói đi.” Cậu đã sớm đoán được, chuyện nhỏ nhặt này không cần thiết gọi cậu đến văn phòng làm gì.

“Em biết bên nhóm Dịch Khôn gần đây làm dự án gì không?”

“Phanh tự động.” Cảnh Minh cũng có nghe nói đến, “Sao hả thầy?”

Lương Văn Bang chán chừ giây lát, lựa lời để nói. Vốn là giỏi việc giải quyết, dàn xếp vấn đề mà lại bảo đi đàm phán thì quả là làm khó cho ông rồi, nhưng cấp trên đã mở lời thì...

“Dự án họ nghiên cứu có phần trùng lặp với các em, lãnh đạo của trường cho rằng để tránh lãng phí nhân lực, thời gian, tài nguyên về mọi mặt, nên muốn em và Dịch Khôn...”

Cảnh Minh lập tức cắt ngang bằng giọng cười chế giễu: “Bảo em phụ giúp anh ta, chuyện này có thể không?”

“Không phải là phụ giúp, mà là hợp tác...”

Cậu phản bác lại ngay: “Chỉ kẻ yếu mới cần tìm người hợp tác, kẻ mạnh chỉ có thu tóm và áp chế thôi.”

Lương Văn Bang ngẩn tò te.

“Hợp tác ư? Hừ...” Cậu cười khẩy, “Khi ra quyết định, phải nghe anh ta hay là nghe em? Là lãnh đạo nào yêu cầu như thế? Thầy cứ đi nói với người đó, em không làm công cho bất cứ ai, cũng không để bất kỳ ai ra lệnh cho mình. Sao hả? Muốn hợp tác chứ gì, vậy thầy bảo Dịch Khôn đến làm lính cho em đi, nếu không thì miễn bàn.” Dứt lời, cậu tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn thầy Lương. “Ồi thằng nhóc này, chỉ có vậy đã cấu tiết lên rồi, đây chỉ là lời đề nghị thôi.” Lương Văn Bang lắc đầu nhìn cậu trách cứ, thờ dài bất lực rồi cười xòa, “Thầy rõ tính em quá mà, chỉ hỏi thử vậy thôi. Được rồi, em muốn làm gì thì làm, thầy sẽ tự nói chuyện với lãnh đạo.”

Cảnh Minh không lên tiếng, cau mày khó chịu: “Trong trường có lãnh đạo làm khó thầy à, có phải là ông Viên – Phó khoa không?”

“Không, em đừng cả nghĩ. Nhà trường tính toán như vậy cũng là hợp tình hợp lý thôi. Nhưng em đã không muốn hợp tác với người khác thì thôi, chẳng phải chuyện lớn lao gì.” Lương Văn Bang nhẹ nhàng kết thúc cuộc đàm phán.

Phó khoa Viên được phân công quản lý nhóm sinh viên lập nghiệp, ông không đồng ý cho nhóm Cảnh Minh tự làm dự án, cho rằng họ chỉ là tân sinh viên, xét theo thâm niên thì vẫn là nên trợ giúp cho nhóm nghiên cứu sinh của trường trong việc lập nghiệp, như vậy tương đối ổn thỏa mà hiệu quả mang lại cũng cao, hơn nữa còn có thể nhanh chóng tạo nên bước đột phá.

Nếu thầy Lương nói lời này ra, chắc hẳn cậu học trò đang ngồi đối diện sẽ sừng cò lên cho xem. Song dù ông không nói, Cảnh Minh vẫn hiểu được một cách tỏ tường, cậu không chút khách sáo tiếp lời: “Ông ta muốn chỉ đạo gì thì tự vác xác tới tìm em.” Cuối cùng còn bổ sung một câu, “Thầy đừng đứng giữa như thế, tự làm mình khó xử thôi.”

Lương Văn Bang bật cười: “Ồ, bây giờ cũng biết quan tâm tới chủ nhiệm lớp là tôi cơ đấy.”

“Hết chuyện rồi thì em đi đây.”

Cảnh Minh vừa định đứng dậy đi thì Lương Văn Bang đã đưa tay lên ngăn lại: “Chờ đã.”

“Lại chuyện gì nữa vậy thầy?”

“Thì lại môn chính trị nhất định phải nghiêm túc đấy. Có nghe không?”

“Nghe rồi ạ.” Giọng cậu bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lương Văn Bang nhìn bóng dáng cậu thiếu niên đi xa dần, hồi lâu sau mới lắc đầu cười và lẩm bẩm: “Ôi, thanh niên bây giờ.”

Cảnh Minh hoàn toàn không đoái hoài đến chuyện hợp nhất hai dự án lại, vừa đi khỏi văn phòng đã quên phứt. Nhưng nghĩ đến buổi chiều phải thi lại môn chính trị phiền phức kia, cảm thấy có chút ngọt ngào. Cậu về đến ký túc xá đã sau mười hai giờ, mấy bạn cùng phòng đều đủ mặt bá quan văn võ.

“Cậu đi đâu vậy?” Chu Thao vừa hỏi vừa chỉ vào bát bảo quản thực phẩm tươi sống trên bàn, “Sợ cậu chưa ăn trưa nên mang bát mì về cho cậu đấy.”

“Cảm ơn nha, nãy bị thầy Lương gọi lên văn phòng nói chuyện thi lại môn Chính trị.”

Cảnh Minh cởi áo khoác vứt lên giường, mở cặp sách lấy xấp giấy nháp trong ngăn túi ra, không biết là ai bỏ vào cặp của cậu, chữ viết rất đẹp nhưng nội dung thì chán như con gián. Cậu xấn tay áo thun lên, ngồi thu lu trên ghế, đang xem chăm chú thì...

“Thư tình hả?” Chu Thao đến cướp, xem sơ qua rồi cười hô hố, đọc diễn cảm, “Thực hiện giấc mơ Trung Quốc thì phải kiên trì với con đường mà Tổ quốc đã chọn, phát huy tinh thần dân tộc, tập hợp sức mạnh toàn dân... Eo ôi, chuyện tình cảm thời cách mạng hả?” “Gi vậy?” Lý Duy tò mò định đến xem, nhưng chưa kịp thấy gì đã bị Cảnh Minh giật lại từ tay Chu Thao, “Bệnh sao, không thấy tôi đang học bài à!”

“Cậu mà cũng có ngày học bài á.” Chu Thao cười như điên, “Xấp giấy đề ôn này từ đâu có?”

“Làm sao tôi biết?” Cảnh Minh dán mắt vào mấy tờ giấy, tập trung ghi nhớ nội dung, hoàn toàn phớt lờ cậu ta, cũng chẳng buồn quan tâm đến mấy chuyện tám nhảm.

“Viết nhiều tờ như vậy mà còn tí mĩ vô cùng, chắc là cô nào trong khoa trồng cây si với cậu rồi.”

“Ê, có phải cô em Tứ Xuyên bên lớp Kỹ thuật điện không? Hay là em Giang Tô bên lớp Cơ khí tự động hóa?”

Chuyện cậu thi chỉ được chín điểm cả trường đều biết, mặc dù con gái chẳng được mấy mống nhưng cũng không dễ xác định mục tiêu. Cảnh Minh tuyệt nhiên không hứng thú với việc này: “Nửa giờ nữa tôi phải thi lại rồi, cậu có thể im miệng được không?”

“Được, được, được.” Chu Thao vỗ vai cậu, không quấy rối nữa.

Cảnh Minh tiếp tục cố gắng đưa những nội dung trên giấy vào não bộ. Thực sự cầu thị, “thực sự” là tất cả những sự vật tồn tại khách quan; “cầu” ý chỉ chúng ta phải đi nghiên cứu; “thị” là mối liên hệ nội bộ giữa các sự vật khách quan, nói dễ hiểu hơn chính là tính quy luật.... Vài nôi, câu cú gì mà rắc rối như mớ bong bong vậy, thiệt là hại não con người ta mà.

Cô nàng Đỗ Nhược tốt bụng cẩn thận ghi chép những thứ này nào có ngờ rằng, lúc nhận được xấp tài liệu ôn tập, chàng trai ấy trong khi cố nhồi nhét nội dung vào đầu, vẫn luôn miệng xia xoi người đã tốn công sức viết ra chúng cơ chứ.

Mấy ngày nay Đỗ Nhược có nhiều thời gian hơn để tìm hiểu cách sử dụng hệ thống máy móc, không lâu sau đã xin phép giảng viên cho vào phòng thí nghiệm để thực hành ngoại khóa. Sau khi ăn trưa xong, đầu giờ chiều không có lớp, cô mang theo nguyên liệu đi đến phòng thí nghiệm máy tiện, bên trong không có một bóng người.

Chọn đến giờ này thật quá chuẩn. Đỗ Nhược đi vào tìm được một chiếc máy tiện phù hợp, nghiêm túc nhìn bảng thông số trên máy rồi lấy nguyên liệu chuẩn bị ra như vòng nhôm, khúc đồng và thép dạng tròn, ống đồng và ống thép loại nhỏ, chất kết dính, dầu bôi trơn...

Tiếp theo là mở laptop lên, vừa xem vừa làm theo từng bước, trông khá vụng về. Cô cố định miếng nhôm tròn vào đầu kẹp, điều chỉnh thông số, ấn vào chốt mở, miếng nhôm lập tức xoay tròn nhanh như cắt, đồng thời tiến gần đến lưỡi dao, sự ma sát với tốc độ cao làm các tia lửa màu vàng bắn ra xung quanh.

Trên máy tiện, kim loại cứng rắn đến mấy cũng chỉ như khúc gỗ, dễ dàng bị đục khoét, miếng nhôm vốn bằng phẳng trơn tru bắt đầu xuất hiện vết lõm giống như trong bản vẽ.

Cứ như thế, Đỗ Nhược hoàn thành bước này rồi lại thực hiện đến bước kế tiếp. Ánh nắng ban trưa ngoài cửa sổ dần chênh chếch, trong phòng thí nghiệm im ắng, một mình cô chú tâm mần mò bên máy tiện, nghe âm thanh xoèn xoẹt nho nhỏ khi kim loại bị ma sát bỗng cảm thấy thật thú vị.

Cô bình tĩnh, kiên nhẫn và cẩn thận lựa chọn công cụ, thay đổi thông số, mài mòn, bôi keo, nung khô, khoan lỗ từng thứ một. Gần cả tiếng đồng hồ trôi qua, rốt cuộc cô đã làm ra được một con quay hồi chuyển có ba trục.

Con quay hồi chuyển nho nhỏ ánh lên màu vàng bạc, giống như mô hình quả địa cầu thu nhỏ, vừa chậm nhẹ là lập tức xoay vòng, rất đối tình xảo và dễ thương.

Đỗ Nhược thấy hài lòng, cẩn thận đặt con quay hồi chuyển sang một bên, thu gom mấy mảnh kim loại vụn trên máy đem vứt, rồi ngồi xổm dưới gầm máy quét dọn. Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn ngắm bảo bối thân yêu mà cô mới “khai sinh” ra. Nó vẫn ngoan ngoãn đứng yên trên bàn, vậy mà một giây sau, có một bàn tay nào đó xuất hiện cầm nó lên.

“Ồi, đó là của...” Cô đứng vụt dậy, sững sờ khi thấy đó là Cảnh Minh, lời vừa đến môi đã tức khắc nuốt ngược vào trong.

Cảnh Minh đang băng quơ quan sát con quay hồi chuyển, thấy cô đột ngột chui ra từ gầm bàn cũng bị làm cho giật mình một chút. Cậu nhìn cô rồi nhìn sang con quay trong tay, đặt lại chỗ cũ. Hai người cùng lúc chuyển ánh mắt đi chỗ khác, bầu không khí yên lặng bao trùm lấy họ như những người xa lạ.

Cậu mặc chiếc áo khoác ni lông mũ màu tím, có nút cài hình sừng trâu, lúc đi ngang qua cô lại nhỏ giọng khen: “Khá lắm”

Tim Đỗ Nhược đập thình thịch, mím nhẹ môi và quay đầu lại nhìn, nhưng cậu đã đến trước một máy tiện cỡ lớn gần đó, hơi cúi đầu, bóng lưng khẽ lắc lư, thao tác vô cùng nhuần nhuyễn, trong phòng thí nghiệm yên ắng bỗng chốc vang lên tiếng kim loại ma sát nghe xoèn xoẹt.

Cô vừa mím môi vừa thu dọn đồ đạc rồi rón rén rời khỏi phòng thí nghiệm, nhẹ nhàng đóng cửa lại, không hề quấy rầy đến cậu. Giây phút cánh cửa khép lại, Đỗ Nhược chợt nhòe miệng cười.

Cậu vừa khen cô “khá lắm”, giọng cũng rất dịu dàng.

Cô rào bước một mạch qua hành lang, tọt vào thang máy. Thang máy chạy xuống được giữa chừng thì chợt nhớ ra chiếc lá vẫn còn kẹp trong sổ, chưa đưa cho cậu xem.

Thôi để lần sau vậy!

Cửa thang máy mở ra, cô chạy ra khỏi tòa nhà thí nghiệm nhanh như một làn khói, nhìn sân trường vàng ươm dưới ánh nắng thu, hít vào một hơi thật sâu, lòng phơi phới như vừa mọc ra đôi cánh.

“Aaaaaa!” Cô khẽ thét lên vui sướng, nụ cười tươi rói.

fw

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chương 20

Thời tiết dần chuyển lạnh, nhưng Đỗ Nhược vẫn kiên trì việc ôn bài buổi sáng, trước kia là luyện đọc tiếng Anh, giờ thì bắt đầu đọc những bài luận văn, tài liệu tiếng Anh liên quan đến chuyên ngành.

Nhóm sinh viên kiên trì ôn bài và chạy bộ buổi sáng trên sân cũng hiếm có ai vì trời lạnh mà bỏ dở. Cô gặp được Cảnh Minh vài lần, vẫn đáng vẻ tràn trề sinh lực, đeo tai nghe, mặc đồ thể thao, chạy năm sáu vòng sân rồi mới về.

Một hôm khi cô đang ngồi đọc sách thì nghe mấy bạn nam trong lớp ngồi dãy bàn phía sau thảo luận, bảo rằng Cảnh Minh đã qua được môn Chính trị, vừa đúng sáu mươi điểm. Ngoài mặt thì cô có vẻ thản nhiên nhưng nội tâm lại đang mừng thầm.

Mấy bạn nam còn rất tò mò: “Không biết ai đã viết giấy cho cậu ta ôn bài nữa.”

“Chắc là nữ sinh nào khác ngành thương thầm cậu ta rồi.”

Cô đúng là đang thương thầm người ta đấy! Bình thường rất ít khi gặp được, chỉ có lúc ôn bài buổi sáng sớm, may mắn mới thấy người ta thôi. Muốn nói chuyện với cậu nhưng lại không dám, được lảng vảng trước mặt cậu là tốt lắm rồi. Có những khi chỉ còn vài giây là cậu chạy tới chỗ cô, thế mà cô lại giả bộ như không biết gì, mắt nhìn thẳng về đoạn đường mà cậu chạy qua, ưỡn ngực, thót bụng đi mãi cho đến khi cậu chạy thật xa, rồi mới quay đầu lại nhìn.

Mỗi lần lảng lẽ rời khỏi sân thể dục, cô lại có một chút phiền muộn khó tả. Chiếc lá phong vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong quyền sở, mà cô thì lúc nào cũng mang theo bên người, nhưng trước sau vẫn không có cơ hội lấy ra khoe với người ta.

Một tuần sau, khi kết thúc tiết chuyên ngành, Đỗ Nhượng ra về khá muộn, nên vô tình nghe được Lý Duy và thầy thảo luận vấn đề, nhắc đến dự án robot trí tuệ nhân tạo do Prime phụ trách. Lần trước trong văn phòng, Đỗ Nhượng nghe không rõ, thế là rề rà ở lại trong lớp, thầy vừa đi bèn đến hỏi Lý Duy: “Các cậu đang làm dự án AI (1) à?”

(1) AI là gọi tắt của Artificial Intelligence hay Machine Intelligence, là một ngành thuộc lĩnh vực khoa học máy tính, cũng là trí tuệ do con người lập trình tạo nên với mục tiêu giúp máy tính có thể tự động hóa các hành vi thông minh như con người.

“Không người lái.”

“À.” Đỗ Nhượng gật gù.

Lý Duy trông vẻ mặt của cô khá buồn cười: “Tò mò lắm hả?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Vậy đi thôi, mình dẫn cậu đi xem.”

“Mình có thể đi xem ư?”

“Có gì mà không thể xem? Lẽ nào sợ cậu tiết lộ bí mật sao?”

Đỗ Nhượng đi theo Lý Duy đến phòng thí nghiệm. Vừa vào cửa đã thấy bản vẽ, sơ đồ mạch điện, bản thiết kế, tư liệu luận văn, tài liệu tham khảo treo khắp tường, có đủ các thứ ngôn ngữ: Tiếng Anh, tiếng Đức, và tiếng Trung. Trên sàn rải đầy các mô-tơ điện, tay máy, ổ trục, dây cáp, linh kiện điện tử, bộ cảm biến, bộ điều khiển PLC. Đám con trai chia thành tốp năm tốp ba để làm việc, có nhóm tụ tập trước máy tính gõ phím, có nhóm vây quanh bàn thí nghiệm để lắp bộ điều khiển, tất cả họ đều là những sinh viên ưu tú trong trường.

Đỗ Nhượng dè dặt bước qua đồng linh kiện nằm rải rác trên đất, Lý Duy cười: “Cứ bước bình thường, mấy thứ trên đất đều là đồ vứt đi rồi.”

“Hả?”

“Thằng kia yêu cầu quá cao.” Lý Duy hất cằm, chỉ tay vào vị trí cách đó không xa.

Cánh Minh mặc áo sơ mi trắng và quần jeans, ngồi khom lưng cúi đầu trước một chiếc bàn, cầm bút vẽ hí hoáy trên giấy, bên cạnh đặt một bộ hệ thống máy thị giác hoàn chỉnh.

Lý Duy bảo Đỗ Nhượng cứ tự nhiên xem, còn cậu ta thì đi đến chỗ Cánh Minh, lấy giấy bút trong túi ra: “Khi này đã hỏi giáo sư hướng dẫn của chúng ta rồi, chỗ này của bộ điều khiển có thể cải tiến thêm.”

Cánh Minh thoáng nhìn rồi quay lại tiếp tục công việc của mình: “Ừ.” Tay vừa vẽ một nét trên giấy, bỗng nhận ra điều gì đó, ngược mắt nhìn sang thì thấy sự xuất hiện của người không phận sự - Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng vừa cầm lấy luận văn trên tường xem, thấy Cánh Minh nhìn sang nên giật mình, lập tức trả về chỗ cũ.

Cánh Minh bình thần nhìn cô, không biết đang nghĩ gì trong đầu, ánh mắt như xuyên thấu qua người cô, nhìn về nơi khác. Một giây sau lại cúi đầu, tiếp tục vẽ hí hoáy.

Cô suy đoán chốc lát, nhận ra cậu không phải nhìn cô, thờ phào nhẹ nhõm, lật xem xấp luận văn lúc này. Hôm nay không còn tiết học nào nữa nên cô ở phòng thí nghiệm, tập trung nghiên cứu mấy bài luận văn và bản thiết kế, lấy sổ ra ghi ghi chép chép, thu hoạch không ít. Cô có chút hứng khởi, vui mừng trước sự tiến bộ của mình. Cô xem hiểu tất cả các tư liệu ở đây, không hề thấy lạ, âu cũng là nhờ vào những tháng ngày tự học, tích lũy kiến thức.

Thế nhưng từ tận đáy lòng mình, cô vẫn vô cùng sùng bái Cánh Minh, cậu thật sự lợi hại quá đi mất!

Một chiếc xe hơi không người lái bao gồm hệ thống cảm ứng, hệ thống điều khiển, hệ thống thi hành... Mỗi bộ phận đều có cả bộ thiết bị đầy đủ và hoàn chỉnh, ứng dụng, lập trình, thiết kế chi tiết, bố cục tổng thể... Mọi thứ đều được cậu ghi ra tường tận đến từng chi tiết nhỏ nhất, cứ như một quyển bí kíp hướng dẫn ấy. Những vấn đề còn khúc mắc cũng được đánh dấu lại, tìm được tài liệu kỹ thuật hoặc trường hợp điển hình tương tự thì dính vào bên cạnh để tham khảo thêm, tất cả đều sẵn sàng, chỉ còn đợi thời cơ đến để công phá thôi.

Cô soi từng câu chữ, từng tấm bản vẽ, tài liệu mạch điện trên tường, thỉnh thoảng lại thấy sờn gai ốc.

Người đầu mà siêu thế!

Những nhân vật thiên tài trong căn phòng thí nghiệm này cơ hồ chỉ dùng các chuỗi mật mã mà chỉ họ mới hiểu để giao lưu với nhau và gây ấn tượng lẫn nhau. Và ngày hôm nay, cô không ngờ bản thân lại có thể nhận thức, đánh giá và thông hiểu được những thứ cao siêu này, , cứ như đang trao đổi thông tin bằng mật ngữ với bọn họ vậy. Đây quả thực là một sự tiến bộ cực lớn, sau bao tháng ngày gian khổ “dùi mài kinh sử”, rốt cuộc cô cũng có thể cảm thấy tự hào với bản thân mình. Cô tắm mình trong dòng cảm xúc vui sướng và tràn trề hy vọng trong suốt buổi chiều hôm ấy, đương nhiên cũng không quên liếc nhìn Cảnh Minh đôi lần. Cậu vẫn ngồi trước chiếc bàn ấy, hoặc là nhìn vào máy tính, hoặc viết viết về vẽ, hàng mấy cau lại theo thói quen, ánh mắt sáng tỏ và sắc bén. Đáng về cậu lúc nghiêm chỉnh và bộ dạng cậu âm lông bông thường ngày quả thực khác biệt nhau như hai thái cực.

Có mấy lần cô thấy cậu nghiêm túc nhìn máy tính, một tay gõ phím, một tay vô thức cầm lấy chai nước suối đã cạn khô bên cạnh, nhưng cậu không hề hay biết, vẫn dán mắt vào bản vẽ, vịn nắp mở ra, ngửa đầu rót vào miệng. Lúc ấy mới phát hiện chai đã hết nước nên vịn nắp lại rồi bỏ qua một bên. Hành động cầm chai rồi lên uống trong vô thức này cứ chốc chốc là lặp lại.

Đỗ Nhược nhìn lướt một vòng trong phòng, đếm số người, rồi cất giấy bút, lặng lẽ chạy ra ngoài. Cô chạy thật nhanh vào thang máy, xuống đến tầng trệt bèn đi ra khỏi tòa nhà thí nghiệm, vèo một phát đến quầy tạp hóa nhỏ gần đó, mua mười chai nước.

Thương thay cho cô, loại nước Cảnh Minh uống là loại đắt nhất trong quầy, ba tệ một bình. Nhưng cô cũng không thể mua một chai giá ba tệ, và chín chai còn lại giá một tệ, như thế thì lộ liễu quá. Vậy nên đành cần răng mua mười chai ba tệ. Mua xong lại ôm nước chạy xòng xộc về tòa nhà thí nghiệm, đi lên tầng và lao thẳng vào phòng, chia nước cho mọi người uống.

Mấy bạn nam nhận lấy nước, hơi kinh ngạc vì có cảm giác “vô công bất thụ lộc”.

Đỗ Nhược cười nói: “Mình đến đây thăm quan, mời uống nước xem như cảm ơn.”

Lúc này mọi người mới cười rộ: “Cậu khách sáo quá rồi.”

Cô hoàn tất mọi việc hậu cần một cách rất tự nhiên, sau đó quay đầu đi về phía góc kia thì chợt sững người, Cảnh Minh không thấy đâu cả, chiếc ghế cậu ngồi lúc nãy trống hoác. Trong lòng cô bỗng nguội lạnh hết như bình nước mà cô đang cầm trong tay.

Khi cô đang buồn bã, sắp sửa sụp đổ, không biết phải làm gì tiếp theo thì đằng sau vang đến giọng nói mát kiên nhẫn của cậu: “Này, né chỗ khác đi.”

Cô tức khắc quay người lại, nhất thời khó giấu được nụ cười vui vẻ.

Cảnh Minh lấy làm lạ nhìn cô, hạ thấp giọng, chỉ đủ mình cô nghe thấy: “Cô uống nhầm thuốc rồi hả?”

Đỗ Nhược lập tức đưa chai nước cho cậu: “Cho cậu nè.”

Thấy cậu có vẻ nghi hoặc, cô vội vàng thanh minh thanh nga: “Một bạn nam bên kia mua, ai cũng có, bảo tôi mang một chai cho cậu.”

Cậu dẹp tan mối hoài nghi, nhận lấy chai nước trong tay cô, không thêm nói một câu cảm ơn, bởi do “người khác” mua mà. Trái lại Đỗ Nhược không mấy may để tâm, không cần cậu khách sáo, cũng chẳng cần cậu cảm ơn cảm tạ làm chi.

Cô nhìn cậu đi ngang qua người mình, bàn tay trắng ngần vịn nắp chai, ngửa đầu uống nước, yết hầu cử động lên xuống, thoát cái đã tu hết nửa chai. Lòng bỗng chốc rạo rức mừng vui.

Đỗ Nhược trở về ghế của mình, thầm cười trộm. Mọi người bận bịu đến tám giờ tối, cô cũng nán lại cùng với họ. Cảnh Minh mời mọi người đi ăn, cả đám liền lục đục thu dọn đồ đạc và ra khỏi phòng, xuống dưới lầu. Cô ra khỏi cửa mới phát hiện không thấy Cảnh Minh đâu, cậu vẫn còn ở lại thu dọn đồ đạc trong phòng thí nghiệm. Vậy nên cô cũng len lén chậm bước chân, dần dần tụt lại phía sau. Các bạn nam đi phía trước mãi mê thảo luận vấn đề, cứ thế bước vào thang máy. Cô vội chuồn đến khúc cua hành lang, lẻ mề bên bồn rửa tay. Thang máy lên đến “Ting” một tiếng, bọn họ đi xuống lầu trước.

Tòa nhà thí nghiệm về đêm trông hươu trông hoác, yên lặng như tờ, ánh đèn diu diu soi khắp hành lang. Rốt cuộc cô đã nghe thấy âm thanh Cảnh Minh khóa cửa ở đầu bên kia, lập tức mở vòi nước hăng hái rửa tay, lại vội vàng cầm khăn giấy lau khô.

Tiếng bước chân của cậu đang đến gần hơn. Cô thỉnh linh bước ra, vờ như mới vào nhà vệ sinh, dè dặt nhìn cậu. Cậu đưa tay mặc chiếc áo khoác màu xanh đen rộng phom dài vào, cài nút phía trước lại, chỉnh sửa cổ áo, liếc sang nhìn cô vài giây ngẩn ngui rồi đi về phía thang máy.

Cô nín thở đi theo sau cậu, hai người đứng dưới ánh đèn chờ thang máy, không ai nhìn ai, cũng chẳng nói với nhau câu nào.

Đỗ Nhược cẩn thận lấy quyển sổ có kẹp chiếc lá phong ba màu từ trong túi ra, nâng niu giống như vật báu, hơi thở có chút gấp gáp.

Thang máy vừa đến, cậu phẩy ngay vào trong trước, cô cũng nới gót theo sau. Cửa thang máy đóng lại và di chuyển xuống tầng. Trong không gian chật hẹp, cô như nghe được nhịp đập mãnh liệt của trái tim mình, bất giác siết chặt quyển sổ trong tay.

Bên này Cảnh Minh bỏ tay vào túi, nghiêng người tựa vào vách thang máy, dáng vẻ lười nhác, mắt nhìn vu vơ, thỉnh thoảng liếc nhìn số không ngừng giảm xuống trên bảng điện tử.

“Ting”, đã đến tầng một, cửa thang máy mở toang, cậu sai bước đi ra ngoài, không hề có khái niệm “Lady first”, và cô thì vẫn cứ lệt đệt đuổi theo sát nút.

Gió thu se lạnh, nhưng không đến nỗi khiến người ta rét buốt, không khí thoảng hương cây cỏ rất thư thái. Sân trường ban đêm rất đẹp, ánh đèn len lỏi qua những tán lá bạch quả vàng óng, hắt xuống con đường rợp bóng cây, tạo nên khung cảnh thật lung linh, cả thế giới như được phết lên một màu vàng nhạt.

Giờ này đã muộn, trên đường không có ai qua lại, chốc chốc có tiếng đôi tình nhân nào đó nhỏ to tâm sự trên bãi cỏ, hoặc kẻ môi hôn nhau. Những con đường rợp cây thế này luôn là nơi xảy ra những chuyện mờ ám vào ban đêm.

Đỗ Nhược và Cảnh Minh sóng vai đi bên cạnh nhau, thi thoảng cô lại ngẩng lên nhìn vào nửa gương mặt của cậu. Cảnh đêm càng khiến làn da cậu trông trắng trẻo hơn, ánh đèn rọi xuống để lại những bóng râm loang lổ trên khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu, trông lạnh lùng như một bức tượng thạch cao di động.

Tuy cậu không nói lời nào, nhưng lòng cô lại thấy vui sướng lạ kỳ, như thể vừa được uống một cốc sữa ấm áp ngọt ngào. Nếu có thể đi mãi như vậy thì tốt biết mấy, dù chỉ im lặng không nói gì hết cũng được.

Họ đi qua con đường đầy lá phong, đèn đường soi xuống những rặng lá đỏ, cảnh đêm lại nhuộm lên một lớp màu đỏ au. Thật là đẹp!

Đỗ Nhược vẫn nắm chặt quyển sổ trong tay, bất chợt ngẩng đầu lên: “Cậu nhìn xem, đẹp quá này.”

Cảnh Minh ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dừng lại giây lát rồi trở về trạng thái cũ. Cô lấy hết can đảm lấy chiếc lá trong quyển sổ ra: “À này, đây là...”

Lần này Cảnh Minh cất lời: “Là cái gì?”

“Lá phong đấy. Thần kỳ không? Đây chính là màu sắc vốn có của nó, đỏ, vàng và xanh, đẹp nhỉ?”

“Đẹp.” Cậu nói với giọng điệu không biết là khen thật hay nói cho có lệ.

Cô đưa tay ra: “Nè, tặng cậu đấy.”

Cậu chợt khựng bước ngay tại ngã tư vắng lặng, nhận lấy chiếc lá từ tay cô, trầm ngâm trong chốc lát. Cậu nhìn chiếc lá kia rồi lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Sao lại tặng tôi cái này?”

Đỗ Nhược bỗng chốc căng thẳng, thể nhưng ngoài mặt vẫn cười nhẹ nhàng: “Đẹp thôi, cũng không đáng tiền gì.”

Hiển nhiên cậu khá nghi ngờ, mày chau lại, ngón trỏ gõ nhẹ lên chiếc lá. Cô cảm nhận được hơi thở mình trở nên dồn dập.

“Tại sao cho tôi cái này?” Cậu vẫn hỏi câu cũ, chiếc lá lay động theo nhịp ngón tay.

Lòng cô cũng thít chặt lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt sáng sủa của cậu trong đêm, đôi mắt đen láy không tài nào nhìn thấu được tâm tư.

“Chỉ là... tình cờ nhặt được thôi...”

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi bỗng chốc nhẹ cong: “Chắc không phải cô thích tôi rồi đấy chứ?”

Tất cả mạch máu ngay tức khắc dồn thẳng về não, cô phản ứng mạnh: “Không có!” Sợ cậu không tin bèn nói thêm, “Cậu đang tưởng bở à?”

“Vậy thì tốt.” Cậu nhếch miệng cười.

Tất cả nhiệt huyết trong lòng cô thoáng chốc nguội lạnh.

“Đừng thích tôi.” Cậu nói, “Tôi sẽ không thích cô đâu.”

Cậu trả lại chiếc lá kia cho cô. Toàn thân Đỗ Nhược như đóng băng, cảm giác trái tim vỡ nát trong giây phút đó, lại không biết làm sao để gắng gượng, cô mỉm cười: “Cậu nghĩ nhiều rồi, chẳng qua tôi thấy chiếc lá này hay hay, muốn tặng cậu xem như cảm ơn thôi.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Laptop...” Dù sao lòng đã chết lặng, “Cảm ơn cậu đã nhắc với đi.”

Lần này cậu đã tin, nhướn mày bảo: “Chỉ là thuận miệng nói ra thôi.” Dứt lời liền bỏ đi.

Cậu vẫn tiếp tục đi về phía trước, nhịp bước nhanh hơn, còn bước chân cô thì lại chậm dần. Cứ như thế khoảng cách giữa hai người từ từ kéo dài ra, trong đầu cậu chỉ nghĩ đến dự án, không hề phát hiện ra cô đã rút lại phía sau một đoạn khá xa.

Đến một ngã rẽ, bỗng đâu một cơn gió lạnh thổi đến, chiếc lá ba màu trong tay cô bị thổi thốc lên cao, phút chốc biến mất trong màn đêm. Cô cúi đầu thật lâu, không đi tìm chiếc lá kia, cũng không ngược lên nhìn về phía cậu, đúng hơn là không còn mặt mũi ngẩng đầu lên nữa. Cô nhìn chăm chăm vào đôi giày thể thao, quần jeans và vạt áo khoác sờn lông cũ rách vừa mới cắt tỉa của mình. Cả thế giới chập chờn trong ánh nước.

Cô rất cố gắng gượng cười với bản thân, nhưng dường như chỉ vô ích, thật sự không đi nổi nữa. Trong giờ khắc ấy, tất cả can đảm, sức lực, tình cảm, yêu thương và oán giận đều lũ lượt rời khỏi thân xác của cô. Cô vịn vào thân cây, khom người xuống, hít sâu từng hơi một, muốn đè nén lại nỗi đau xé ruột gan trong lồng ngực. Nhưng một giây sau, một giọt nước mắt đã nhỏ xuống vỡ tan.

Cô quệt bờ mi mắt, cố gắng đứng thẳng dậy, từ từ đi về phía ký túc xá, nhưng khi băng qua sân thể dục không một bóng người, cô không thể nào kiềm nén được nữa, cảm xúc vỡ òa, cả thế giới trong cô như sụp đổ hoàn toàn. Cô trốn trên góc tối khán đài òa khóc nức nở. Tại sao mà lại hèn yếu như vậy? Tại sao lại đi thích kẻ hợm hình như cậu ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Chương 21

Nếu nói điều gì có thể dễ dàng hủy diệt sự tự tin của một người, không gì hơn là thích một ai đó mà đối phương chẳng những không thích bạn, mà còn xem thường bạn nữa. Ai cũng bảo, tình yêu là điều tốt đẹp, người có được thì vui mừng hát ca, duy chỉ người đánh mất mới hiểu được: tình yêu khiến con người ta trở nên nhỏ bé, thấp kém, và thậm chí là bị hủy diệt.

Hóa ra là vậy...

Gió thu càn quét từng cơn, Đỗ Nhược trốn trên một góc khán đài vắng vẻ khóc một trận thảm thiết.

Khóc cho mối tình đơn phương đã vỡ nát, khóc cho lòng tự tôn bị chà đạp, khóc cho nỗi căng thẳng đau khổ, nom nớp lo sợ, những bằng hoàng giày vò đã đè nén từ lúc nhập học đến nay. Nước mắt dần khô cạn, giọng nói khản đặc.

Cô ngồi thừ trong bóng tối thật lâu, trời đất bao la như thế mà chỉ mình cô đơn độc. Không ai biết giờ phút này cõi lòng cô tan nát, vậy mà cô cũng không tài nào tâm sự được với bất cứ ai, bởi có những tổn thương chỉ có thể giữ lại cho riêng mình.

Tối hôm ấy, Đỗ Nhược ổn định lại tâm trạng, trở về ký túc xá cũng không để bạn cùng phòng phát hiện. Một thời gian sau, ngoại trừ ít nói hơn trước một chút thì không nhận ra được cô có gì khác thường.

Lần đầu tiên nếm trải mùi vị thâm mến ai đó đã chấm dứt như thế đấy, một sự kết thúc vô cùng chóng vánh và tàn nhẫn, thậm chí không ai biết nó từng tồn tại. Giống như không ai biết cô đã khóc hết nước mắt ở sân thể dục tối đen vào đêm hôm ấy.

Sau này nghĩ lại, cô cũng không bản thân đã vượt qua khoảng thời gian buồn bã ấy như thế nào.

Mà nói thật thì chuyện cũng có gì lớn lao đâu, bé tí ti như một lỗ rách trên áo T-shirt, một câu từ chối thôi mà. Chỉ là khi ấy tâm hồn thiếu nữ còn non trẻ, lòng tự ái ngất trời, nên đâu biết rằng, đến khi trưởng thành chín chắn rồi thì lỗ rách kia, câu nói ấy cũng chỉ như gió thoảng mây bay.

Song lúc ấy cô không hiểu, không cách nào dễ dàng quên đi. Từ sau chuyện ấy, cô không ôn bài buổi sáng ở sân thể dục nữa, ngay cả việc đi đứng lúc bình thường cũng không dám ngẩng đầu, lo sợ gặp phải Cảnh Minh, dù cô biết rõ không dễ gì đụng mặt cậu như vậy.

Suốt một quãng thời gian nói dài không dài nhưng cũng không quá ngắn, cô không ngừng phủ định chính mình: Cô nghèo xơ nghèo xác, cái gì cũng tệ, không xinh đẹp, ăn mặc quê mùa, không có khí chất, không có biệt tài, thế nhưng cô vẫn sống vô tư lự những bao nhiêu năm đấy thôi. Tuy nhiên lần này cô đã thực sự được lãnh giáo triệt để cái gì gọi là “tự tử”.

Cô chán ghét bộ dạng ấy của mình, cô muốn tự cứu bản thân, vì vậy mà bắt đầu trở nên cay nghiệt với chính mình, thu người vào chiếc vỏ ốc mà cô tự cho là “căn phòng VIP”. Cô buộc bản thân tham gia câu lạc bộ hùng biện, bắt đầu luyện tập diễn thuyết và kỹ năng biện luận, đi theo học hỏi các thành viên khác. Có điều, do nền tảng không vững, nên tài ăn nói của cô muốn được xếp vào hàng hùng biện thì vẫn còn xa lắm, mới vừa vào câu lạc bộ có chút xấu hổ, không tài nào mở miệng phát biểu ý kiến nữa là. Có lần câu lạc bộ liên hoan, mấy thành viên đều cao hứng uống chút rượu, đàn chị năm tư Dịch Miêu từng nhận giải xuất sắc nhất toàn quốc, hỏi cô: “Đỗ Nhược, sao trông em cứ rụt rè, không dám thử tham gia gì cả vậy?”

Khi ấy Đỗ Nhược nhoi nhói lòng, nhẹ đáp: “Em sợ mất mặt, sợ bị cười nhạo ạ.”

“Lúc còn trẻ không tranh thủ mất mặt nhiều một chút để tích lũy kinh nghiệm, sau này lớn hơn nữa thì biết làm sao?”

Mất cô ươn ướt: “Em không biết nên làm thế nào. Em cũng muốn được giỏi giang như anh chị vậy, nhưng em...”

“Em đã rất giỏi rồi.” Chị ấy vuốt tóc cô, “Đừng lo trước lo sau, đừng sợ sệt, cứ đi từng bước chậm rãi, phải ném trái nhiều vào. Trong đầu nghĩ một trăm lần không bằng mở miệng nói một lần, bắt tay vào làm một lần. Lý luận suông không dùng được, hiểu không?”

“Dạ.”

“Còn nữa, tại sao em không tự tin? Em giỏi hơn bọn chị cơ mà. Hoàn cảnh em thi đại học khó hơn bọn chị nhiều ấy. Em từ miền quê xa xôi lên đây, thật sự rất hiếm có. Trước kia đi học lẽ nào em cũng vậy sao? Chắc chắn không phải rồi. Vậy sao khi đến một nơi tốt hơn, em không tận hưởng cuộc sống hết mình mà trái lại còn hoang mang như thế chứ?”

Một câu nói chí lý đánh thức người trong mộng. Khoảnh khắc đó, Đỗ Nhược hoàn toàn tỉnh ngộ. Đúng rồi, tại sao cô lại quên mất cơ chứ? Ở quê, cô là xuất sắc nhất. Từ bé đến lớn, xung quanh xóm không ai lợi hại bằng cô. Cô có thể dễ dàng hiểu được môn học, nhanh chóng ghi nhớ nội dung bài học, dù có vào đại học thì cô vẫn giữ được phong độ ấy.

Nhập học lâu như vậy mới nhớ ra rằng, bản thân cô vốn vui vẻ, tự tin, tỏa sáng, nhưng sao lúc này đây cô lại quên mất chứ? Tại sao chỉ biết hâm mộ người khác mà quên đi chính mình?

Không lâu sau, chị Dịch Miếu giới thiệu cô tham gia câu lạc bộ dã ngoại. Lần này Đỗ Nhược không chần chừ, lập tức nhận lời. Cô muốn đi xem thế giới ngoài kia, mà thật ra cô nên bước ra khỏi chiếc vỏ của mình để đi mở mang tầm mắt từ lâu rồi ấy chứ.

Cô tham gia câu lạc bộ dã ngoại, thường xuyên cùng với các thành viên đạp xe quanh khu vành đai ba, vành đai bốn, leo Vạn Lý Trường Thành. Dần dà, cô đã đặt dấu chân mình trên khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, được nhìn thấy cuộc sống giản dị của những con người trong hẻm, quan sát tầng lớp nhân viên văn phòng bận rộn tại khu trung tâm, nhìn những công nhân mồ hôi ra đầm đìa ở công trường, xem người bán hàng rong thoăn thoắt tay chân ven các con phố...

Không chỉ vậy, cô còn trèo lên đỉnh núi cao, ngắm núi non trùng điệp, trời đất bao la. Thế giới này mỗi ngày đều thay đổi và cô cũng thế.

Cô chia đều quỹ thời gian của mình cho nhiều việc khác nhau, tham gia hoạt động ngoại khóa nhưng đảm bảo không làm trễ nãi việc học, thời gian dư dả lại trầm mình trong thư viện, học nội dung trong sách, học giáo trình kỹ thuật công nghệ cao cấp của nước ngoài.

Trước đây, cô loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, phiền muộn nôn nóng, còn hiện tại, cô vẫn bận rộn nhưng đã có trật tự và khoa học hơn, thời gian cũng dư dả hơn, chưa kể cô may mắn tìm được công việc gia sư ở khu cư xá gần trường, tiền lương cũng khá khá. Thành thạo một mình yên tĩnh, cô lại trầm tư, mình cố gắng như vậy là vì chứng minh điều gì chẳng? Cô không biết. Cô của thời điểm hiện tại vẫn chưa nghĩ ra đáp án, nhưng cũng không sốt ruột tìm kiếm cho ra câu trả lời. Mọi khúc mắc hãy cứ để thời gian trả lời vậy.

Cô chờ đợi thời gian trôi qua từng ngày, từ từ quên đi nỗi xấu hổ nhục nhã kia. Không thích cậu nữa, cô cảm giác như được giải thoát, bước ra khỏi mặc cảm tự ti, tảng đá lớn đè nặng bấy lâu cuối cùng đã có thể dời đi, cô non xanh mơn bắt đầu đâm chồi.

Thật ra những việc cô làm chẳng vì để chứng minh điều gì, chỉ là cuộc sống của cô vốn dĩ nên như thế, và phải là như thế từ lâu rồi. Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, cuối cùng đã thoát ra khỏi sương mù, trở về đúng quỹ đạo.

Dòng suy nghĩ cứ thế nảy ra trong đầu giữa lúc cô đang khóa lại cửa phòng thí nghiệm, tay xách chiếc túi đựng chiếc máy cảm biến độ nghiêng vừa làm ra, lòng đầy thỏa mãn và yên bình, vì đây là thành phẩm cô tự học và mài mò làm ra chứ không phải nhờ thầy chỉ dạy. Khoảng thời gian trước cô đi tìm giáo sư Dương Trường Thành, muốn xin làm trợ lý cho dự án thí nghiệm mà thầy đang phụ trách, nhân tiện học hỏi thêm, nhưng thầy bảo sinh viên mới không thích hợp. Cô cũng không vội, tự mình từ từ trau dồi kiến thức, đến khi có được thành quả thì mang cho thầy xem, tin rằng sẽ làm thầy ngạc nhiên.

Ba cô bạn cùng phòng của Đỗ Nhược đều đang thực hành ở tòa nhà thí nghiệm. Đến giờ tan học, bốn người cùng nhau trở về ký túc xá.

Thu đi đông đến, sân trường cảnh sắc tiêu điều. Đi trong gió bắc, ai nấy đều co rúm người, run bần bật.

Hà Hoan Hoan bỗng đề nghị: “Rét quá, phải đổi quần áo rồi. Cuối tuần cùng nhau đi dạo phố mua sắm đi. Mình thấy mua trên mạng không đủ kích thích cho lắm.”

Đỗ Nhược đồng ý: “Được.”

Cô đã tích góp được một số tiền khá khẩm từ công việc gia sư, nên sớm đã hạ quyết tâm không muốn mua hàng giá rẻ nữa. Mua mấy món hàng chợ chỉ bằng cần kiếm một chút rồi mua hẳn một món đồ tốt.

Khuru Vũ Thần: “Mình cũng đang có ý đó.”

Vừa vào ký túc xá liền gặp một cô gái trang điểm xinh đẹp, mang giày cao gót, là Giang Tiểu Vận ở đối diện phòng họ. Mọi người đều quen biết nhau nên cười chào hỏi.

Giang Tiểu Vận là hoa khôi của lớp truyền thông, con gái chuyên ngành đầy biết ăn mặc trang điểm hơn mấy cô bên ngành Công nghệ thông tin. Nhưng hôm nay cô nàng trang điểm quá thật có đầu tư.

Đợi cô ấy đi xa, Hà Hoan Hoan mới quay đầu lại: “Ồa, đẹp quá, đi gặp bạn trai hả?”

Hạ Nam: “Hình như cô ấy đang của Cảnh Minh.”

Tim Đỗ Nhược bất chợt lỡ nhịp, hơi khó chịu chau mày. Cái đêm đau khổ định mệnh kia đã qua đi gần hai tháng, thời tiết cũng đã chuyển mùa, lá vàng cũng chẳng sót chiếc nào, trong sân trường chỉ còn lại nhành cây trơ trụi. Cô vẫn luôn tránh tiếp xúc với cậu, thậm chí tin tức về cậu cũng không muốn nghe. Nếu học gần lớp cậu, cô nhất định sẽ đi đường vòng, dù là môn học tập trung, cô cũng ra vào vội vàng, tuyệt đối không đụng mặt cậu. Vậy mà một giây vừa rồi, cảm giác như bị chích điện. Hà Hoan Hoan nổi máu hóng hót: “Người theo đuổi cậu ta nhiều quá chừng, cô này trông rất xứng đúng không?”

Đỗ Nhược hòa theo: “Ừ, rất xứng.”

...

Cô cũng không đến phòng thí nghiệm dự án của nhóm Cảnh Minh nữa. Có lần Lý Duy hỏi cô có muốn đi thăm quan nữa không, cô lấy cớ phải đến thư viện từ chối, sau đó Lý Duy không hỏi nữa.

Có một đêm Đỗ Nhược một mình đến phòng thí nghiệm làm bộ cảm biến. Trước khi lên tầng mới phát hiện phòng thí nghiệm mình cần đến ở cùng tầng với phòng của Cảnh Minh, vậy là cô cắt công vòng qua thang máy đầu kia, để không đi ngang qua phòng của cậu.

Loay hoay trong phòng thí nghiệm làm vật liệu cảm ứng với âm thanh, cuộn dây, điện trở, bảng mạch, đinh ốc, vỏ ngoài... mất hơn một giờ mới hoàn thành bộ cảm biến. Đỗ Nhược hết sức hài lòng, trình trọng đặt bộ cảm biến lên bàn, vỗ tay “bốp” một cái thật to trước mặt nó, nhưng chiếc bóng đèn nhỏ trên bộ cảm biến không chút động tĩnh.

Đỗ Nhược lại vỗ thêm vài cái nữa, vẫn không chút phản ứng. Cô bối rối mở bộ cảm biến ra, mạch điện gì đó đều đúng cả, cô lắp lại lần nữa, đèn hiển thị vẫn im im.

Âm thanh nhỏ quá sao? Cô nghĩ ngợi liền khom người kẻ sát vào bộ cảm biến, quát lên với nó: “Này!”

Bóng đèn vẫn trơ trơ.

“Gào!”

“Ghù!”

“Aaaa!”

Bộ cảm biến chẳng buồn nhấp nháy như thể bị điếc.

Đỗ Nhược vẫn chưa chịu bỏ cuộc: “Ha ha ha!”

Bóng người lóe lên ở cửa, cô cuống cuống quay đầu lại, nhất thời ngây ra như phỗng. Cảnh Minh đứng ở cửa phòng thí nghiệm, cau có nhìn cô: “Tối rồi cô còn la lối om sòm gì thế?”

Đỗ Nhược im thinh. Gần hai tháng không gặp, nhìn mặt cậu cảm giác có chút xa lạ, hình như tóc đã cắt ngắn đi một chút, áo khoác cũng dày hơn và trông cũng sang chảnh hơn.

“Cô đang làm gì?” Cảnh Minh cau mày, nghiêng đầu nhìn.

“Không... không làm gì cả.” Cô khẽ chuyển người che đi bộ cảm biến.

Nhưng làm sao thoát được cặp mắt tinh tường của Cảnh Minh, cậu đi thẳng về phía cô, hất cằm nói: “Xê ra một chút đi.”

Đỗ Nhược không muốn nghe lời cậu: “Tôi...”

Cậu trực tiếp gạt cô sang một bên, cầm bộ cảm biến trên bàn lên xem: “Cảm biến âm thanh à?”

“...Ừm.”

Cậu xòe một bàn tay ra với cô, nhưng cô không có phản ứng, cậu liền quay đầu nhìn cô với ánh mắt không chút thân thiện. Đỗ Nhược ngập ngừng đưa tua vít cho cậu.

Cảnh Minh cầm tua vít xoay xoay vài ba cái đã mở bộ cảm biến ra, nhìn sơ qua rồi lắc đầu cười mỉa. Dáng vẻ kia khinh khỉnh khỏi phải bàn, cậu không nói gì, lắp lại chiếc máy như cũ rồi đặt trước mặt cô. Đưa tay đến bụng một cái, tiếng “tách” vang lên lanh lảnh, đèn bật sáng.

Đỗ Nhược á khẩu. Một khắc trước trong lòng còn đang chửi rửa đáng vẻ vênh váo của cậu, thì một khắc sau đã nghẹn họng trân trối. Cô vội ngược nhìn cậu đầy thắc mắc: “Tôi sai ở đâu?”

“Cuộn dây cảm ứng và cuộn dây thứ cấp lắp ngược. Lỗi cơ bản như vậy cũng phạm phải, tôi thấy cô hết thuốc chữa rồi.” Cậu cất cao giọng chế nhạo.

“Ồ.” Cô lí nha lí nhí, không còn nói gì nữa.

Phòng thí nghiệm bỗng chốc tĩnh lặng như tờ, đèn huỳnh quang sáng rực, chiếc bóng đèn nhỏ nhỏ trên bộ cảm biến cũng tỏa sáng, bên ngoài cửa sổ là màn đêm sâu thẳm thẳm.

Cánh Minh vốn chỉ thuận miệng nói thôi, cậu biết rõ nội dung cô đang làm thí nghiệm đã vượt xa bài học trên lớp. Xỉa xối con người ta xong thấy không có phản ứng gì, cậu bèn quay lại nhìn cô. Đã lâu không gặp dường như cô có chút đổi khác, nhưng khác ở đâu thì lại không thể nói rõ.

Cậu cũng không để tâm mấy, tiện tay cầm lấy giấy và bút trên bàn cô, viết soạn soạn trên đó một loạt địa chỉ trang web: “Muốn đọc kiến thức, tìm tài liệu gì thì cứ vào những trang này.” Ném trả bút còn ngao mạn dạn dò một câu, “Tính kỹ thuật ở lĩnh vực điều khiển cảm biến muốn đột phá là nhờ vào vật liệu, còn nữa, tìm hiểu thêm về nguyên lý mạch điện đi.”

Con người cậu là vậy, chỉ có mấy mớ mớ mới có thể thu hút ánh mắt cậu, chứ không phải con người. Trước đây, ai đã từng vì một câu “được đấy” của người ta mà tưởng bỏ ấy nhỉ.

“Cảm ơn.” Cô không nói gì khác.

Lúc này điện thoại di động cậu vang lên, vẫn là bài hát tiếng Anh cô không nghe rõ lời kia. Cậu quay người bắt máy: “A lô?”

Không biết bên kia nói câu gì.

“Đến đây.”

Cậu buông điện thoại xuống, liếc sang cô lần nữa rồi đi thẳng ra ngoài, một câu chào tạm biệt cũng không có. Bóng đèn nhỏ cũng đồng thời tắt ngóm.

Đỗ Nhược cúi đầu lẳng lặng nhìn những dòng chữ xiêu vẹo của cậu trên sổ, lại nhìn bộ cảm biến nho nhỏ kia. Một lúc lâu sau, tiếng bước chân của cậu biến mất trong hành lang, nghe được tiếng đóng sầm cửa ở phía cuối, cô mới cất tiếng: “Này!”

Lần này, chiếc bóng đèn trên bộ cảm biến ngoan ngoãn sáng lên. Cô thở dài, đáy lòng không gọn nổi sóng, chỉ thấy có chút phiền muộn vì sự sơ suất của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chương 22

Khi Đỗ Nhược mang con quy hồi chuyển, bộ cảm biến âm thanh, nhiệt độ, ánh sáng, bộ cảm biến độ nghiêng và bộ cảm biến gia tốc do tự cô làm đến văn phòng, giáo sư Dương Trường Thanh quả thật rất bất ngờ: “Đây đều là tự mình em làm à?”

“Dạ, đều tự em làm.”

“Giỏi lắm.”

“Giáo sư, thầy có thể cho em đi theo vào phòng thí nghiệm không, chỉ là giúp việc cho đàn anh cũng được ạ. Một mình em tự làm, không ai chỉ dẫn, phải mất rất nhiều thời gian ạ.”

Dương Trường Thanh không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại: “Em thích ngành này lắm à?”

“Thích ạ.” Cô gật đầu như bầm tôi.

“Tại sao thích? Thầy nhớ hồi mới tựu trường, em bảo không hiểu nhiều về ngành này.”

Cô vô thức mỉm cười: “Cảm thấy tiếp xúc với mấy mớ mớ rất chân thật, mình cho cái gì thì nó sẽ trả lại cái đó, không hơn không kém, không có may mắn cũng tuyệt đối không phụ lòng mình. Chúng nó như có sinh mạng, chỉ cần mình nghiêm túc làm tốt từng bước, đến cuối cùng nó nhất định sẽ đáp lại mình.”

Dứt câu cô thuận tay sờ vào bộ cảm biến nhiệt, ngón tay vừa chạm đến đèn liền phát sáng.

Dương Trường Thanh cười: “Được, em đến đi.”

Đỗ Nhược mừng rỡ: “Cảm ơn giáo sư.”

Từ đó, đứa con gái duy nhất là cô bắt đầu đi theo các đàn anh đến công xưởng thí nghiệm, bắt đầu tiếp xúc với các máy khoan dò, máy giũa. Đường nhiên cũng nhận được không ít sự giúp đỡ từ mấy vị tiền bối.

Thời gian cứ thế trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã hết một năm. Bắc Kinh đổ tuyết vào ngày đầu năm âm lịch, Đỗ Nhược và Hà Hoan Hoan đến từ miền Nam nên chưa bao giờ thấy tuyết, hưng phấn đến mức nhảy nhót tung tăng, suýt nữa thì ngã cắm mặt vào đồng tuyết.

Hạ Nam và Khuru Vũ Thần tròn tròn mắt: “Phải, phải, phải, đó là tuyết, tuyết trắng tinh, ai không biết còn tưởng có vàng từ trời rơi xuống đây.”

“Cậu tròng mắt lần nữa xem.” Đỗ Nhược vốc một nắm tuyết ném vào đầu Hạ Nam.

“Cậu muốn chết hả!” Hạ Nam tránh kịp, vốc một nắm lên ném trả.

Bốn người vui vẻ nô đùa, lăn lộn trên tuyết. Đỗ Nhược nắn một quả cầu tuyết, ném đi. Khuru Vũ Thần kịp tránh né, quả cầu nện thẳng vào người nam sinh đi ngang qua, là Lê Thanh Hòa.

“Ôi, sư huynh, em xin lỗi.” Cô lập tức chạy đến hỏi lỗi.

“Không sao.” Lê Thanh Hòa phui tuyết trên người, cười nói, “Anh nhớ em là người miền Nam phải không? Bình thường, bình thường thôi.”

Đỗ Nhược xấu hổ. Khuru Vũ Thần ở bên cạnh giả vờ giả vịt: “Đúng vậy, sư huynh. Cỏ Nhỏ nhà bọn em cái gì cũng thấy lạ, khiến anh chê cười rồi.”

Lê Thanh Hòa cười sang sảng. Đỗ Nhược quay đầu lại: “Cậu muốn chết à!”

Khuru Vũ Thần trêu ghẹo xong le lưỡi bỏ trốn. Lê Thanh Hòa nhìn Đỗ Nhược cười nói: “Trùng hợp, anh đang tìm em có việc.”

“Việc gì ạ?”

“Đây là đoạn phim mấy lần đầu em tham gia hùng biện trong câu lạc bộ.”

Cô lúng túng: “Hả, anh quay lại á?”

“Soi khiếm khuyết để giúp em trau dồi và nhanh chóng nâng cao kỹ năng.”

“Cảm ơn. À đúng rồi, lần trước tài liệu hùng biện anh cho em mượn đã xem xong rồi, hôm nào em mang trả lại anh.”

“Được, không vội đâu.”

Lê Thanh Hòa nhún nhu xong bèn đi trước lo liệu công việc của mình. Đỗ Nhược đưa mắt nhìn anh ta rời đi, vừa quay đầu lại liền bắt gặp ba cặp mắt đầy mờ ám của bạn cùng phòng.

Hà Hoan Hoan: “Có vấn đề.”

Khuru Vũ Thần: “Có biến.”

Hạ Nam: “Có gian tình.”

Đỗ Nhược hoàn toàn không nghĩ như vậy, thuận miệng đáp: “Sư huynh tài giỏi như vậy, còn đẹp trai nữa, sao lại để ý đến mình được?”

Hà Hoan Hoan la ó bất bình: “Sao lại không để ý cậu chứ! Cỏ Nhỏ của mình xinh thế cơ mà.”

Mắt Đỗ Nhược tròn tròng như sắp rớt ra ngoài: “Mắt cậu có vấn đề sao mà thấy mình xinh?”

Khuru Vũ Thần chen lời: “Thật ra cậu xinh hơn hồi vừa vào học nhiều rồi. Mặt mũi xinh xắn, da cũng trắng hơn, trông mon mớn í.”

Hạ Nam chậm rãi nói: “Ừ, thẩm mỹ cũng tăng lên, không giống với lúc mới đến, luôn mặc mấy bộ đồ khiến người ta cạn lời.”

Đỗ Nhược ghen lời hồi lâu: “Các cậu đang lăng xê hay lăng mạ mình vậy?” Nhưng dù là khen hay chê cô đều không mấy chú trọng.

Nếu thật sự phải nói cô khác gì với lúc đầu, có lẽ là ở chỗ cô biết chải chuốt hơn, nhưng không đến mức quá cuồng đến nỗi lúc nào cũng chăm chăm để ý và suy đoán xem người khác nhìn mình thế nào. Cô còn biết cố gắng trau dồi học thức và vốn sống cho bản thân, nhưng không mù quáng, tự ti, luống cuống tay chân, hay chốc chốc lại muốn ganh đua, so tài cao thấp với người khác.

Cô đi từng bước vững chắc, vui vẻ học hành, mở mang đầu óc, làm quen bạn mới, đi đến nhiều nơi, đọc thêm nhiều sách, học hỏi nhiều điều. Con người dần cởi mở, lá gan cũng trở nên to lớn, những việc xưa nay cô nghĩ mình sẽ mãi mãi không làm được, thì bây giờ đã bắt đầu thử trải nghiệm. Ví dụ như là nhảy nhót trong buổi vũ hội tân sinh viên.

Trường họ có một truyền thống, hằng năm, chủ nhật đầu tiên của năm mới sẽ tổ chức dạ vũ cho tân sinh viên. Tất cả sinh viên năm nhất đều phải chuẩn bị

tiết mục nhảy múa.

Lớp Đỗ Nhựt có mình cô là nữ, múa đơn quả thật khó kham nổi nên đành giao trọng trách lại cho nhóm nam sinh.

Cô đang rảnh rỗi thì Hà Hoan Hoan tìm đến cửa, nói lớp họ muốn biểu diễn tiết mục nam nữ nhảy đôi, cần bốn nam bốn nữ, nhưng lớp cô ấy chỉ có ba nữ thôi, muốn mượn Đỗ Nhựt sang hỗ trợ. Cô nhanh chóng đồng ý, một là không thể từ chối bạn thân, hai là Hà Hoan Hoan cho cô xem một đoạn clip có sự kết hợp giữa các điệu nhảy sôi nổi phóng khoáng như Flamenco, Samba, Tango, có sức lan tỏa mạnh, xem mà ngứa cả tay chân. Cô và mọi người ráo riết tập luyện trong vòng năm đêm, rốt cuộc đã thành công mỹ mãn. Đêm dạ vũ, Hạ Nam trang điểm thật đậm cho Đỗ Nhựt, hàng mi dày cong vút, mắt màu khói sâu thẳm, mặt trắng nõn, môi đỏ rực. Lại dùng dụng cụ làm tóc uốn lộn to cho mái tóc chấm vai của cô, đeo băng đô màu đỏ, bước cuối cùng là thay chiếc váy xòe hồ lung màu đỏ.

Khưu Vũ Thần mắt tròn mắt dẹt: “Chời ôi, Đỗ Nhựt biến thành tiểu yêu tinh rồi.”

Đỗ Nhựt nhìn cô gái yêu kiều lộng lẫy trong gương, suýt cười bục ruột: “Mợ ơi, cái quý gì vậy?”

“Dờ hoi, đi khiêu vũ chẳng lẽ trang điểm nhạt nhẽo à?” Nhà tạo hình nghiệp dư Hạ Nam tuyên bố.

“Rời rời rời, đẹp đẹp đẹp.” Đỗ Nhựt phì cười đi ra cửa.

Đêm vũ hội diễn ra vào một ngày giữa đông, tuyết vẫn không ngừng bay khắp nơi. Đỗ Nhựt, Hà Hoan Hoan, Từ Khả, Tô Nghiênn mặc váy khiêu vũ, mang giày cao gót màu đỏ, trùm kín áo phao lông vũ chạy băng băng trong sân trường giá rét. Không khí cảm cảm kích thích thần kinh, khiến người ta trở nên hưng phấn đến lạ. Những chiếc váy đỏ của nhóm con gái rực rỡ chói mắt giữa màn tuyết trắng xóa. Họ túm lấy tà váy, vừa cười khanh khách vừa hướng đến tòa nhà giảng dạy. Đây là tòa nhà được xây dựng theo phong cách hiện đại hóa màu xám lạnh, có một cầu thang riêng ở bên ngoài dẫn thẳng đến hội trường ở tầng hai. Trên cầu thang sắt phủ đầy lớp tuyết in hằn những dấu chân.

Trên tầng có người ra vào liên tục, cửa hội trường hết đóng rồi lại mở, tiếng nhạc huyền ảo lúc vọng ra ngoài vang rền, lúc lại bị bung bít trong không gian kín phòng. Đỗ Nhựt cảm váy chạy ùng ùng lên lầu, ba cô gái kia cũng vội theo sát phía sau.

Hà Hoan Hoan: “Nhanh lên nào, bắt đầu này giờ rồi, nhanh lên.”

Từ Khả: “Éc, rét chết được, rét chết được, giày sắp rơi ra rồi.”

Đỗ Nhựt: “Cậu nói xem bọn mình mang giày đỏ, có khi nào sẽ nhảy mãi không dừng được không, giống như trong truyện cổ tích Andersen đấy, cuối cùng phải chặt chân.”

Tô Nghiênn: “Hả? Chặt chân? Bắn mình xem là còi giày ra mà.”

Đỗ Nhựt: “Đó là truyện thiếu nhi, còn bản gốc là cô gái mang giày đỏ không còi ra được, đành phải chặt chân của mình. À, đúng rồi, còn có cô gái lợ lem nữa, hai cô chị vì muốn mang vừa giày thủy tinh, một người cắt đi đầu ngón chân, một người thì cắt bỏ gót chân...”

Hà Hoan Hoan: “Im đi! Cậu là con nhỏ biến thái, hủy hoại tuổi thơ của mình.”

“Ha ha, đây là sự thật, lẽ nào cậu cam chịu để bị lừa sao?” Đỗ Nhựt cười lớn, vừa quay đầu trên Hà Hoan Hoan vừa rảo bước lên cầu thang.

“Cậu cẩn thận một chút!” Hà Hoan Hoan bị trượt chân, nắm chặt tay vịn, “Cầu thang đóng băng rồi, trơn lắm.”

“Không sao, mình đã lên...” Đỗ Nhựt bước đến bậc cuối cùng. Một bóng người cao cao đẩy cửa hội trường đi ra từ bên trong, tiếng nhạc, tiếng người ập đến như thủy triều dâng.

Đỗ Nhựt giật mình, chân giẫm phải miếng băng trơn trượt, giày cao gót lao đảo, đột ngột ngã nghiêng sang một bên: “Aaaaa!” Chàng trai đang cầm điện thoại vừa đi ra kia nhìn thấy một cô gái tóc xoăn, váy đỏ chao đảo sắp té lăn xuống thang lầu, cậu không hề nghĩ ngợi, tức thì bước đến nắm lấy cánh tay cô, giật mạnh trở lại. Hai tay Đỗ Nhựt liền nắm chặt tay chàng trai ấy theo phản xạ, như thể bám lấy khúc cây cứu mạng vậy.

Lạy trời, được cứu rồi! Nhưng cô vẫn không buông tay ra, chỉ thở hổn hển hà hển hển.

“Cô không sao chứ?” Giọng đối phương thản nhiên, không chút lo lắng.

Đỗ Nhựt chưa kịp định thần sau sự cố vừa rồi, từ từ ngẩng đầu lên liền bắt gặp gương mặt tuấn tú của Cảnh Minh. Trong đêm tuyết trắng, đôi mắt của cậu đen lay láy.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt cô gái, Cảnh Minh thoáng ngỡ ngàng rồi hàng mày từ từ nhú lại. Cậu nhìn cô từ trên xuống dưới, gần như không thể nhận ra, mắt màu khói, môi đỏ chót, tóc uốn lộn, váy đỏ. Cô nàng này... làm cái quái gì thế?

“Đỗ Nhựt, cậu không sao chứ?” Hà Hoan Hoan xông lên đỡ cô.

“Không sao.” Đỗ Nhựt nhanh chóng buông tay Cảnh Minh ra, đứng thẳng dậy, không nói nhiều cũng không cười, nghĩ ngợi chốc lát, dù khá miễn cưỡng nhưng vẫn khẽ nói, “Cảm ơn.”

Cậu không trả lời, đưa điện thoại lên tai, đi qua một bên ban công nghe điện thoại.

Bên ngoài gió lớn, bốn người nhanh chóng chui vào hội trường.

Từ Khả: “Nghe nói Giang Tiểu Vận thả thính cậu ta lâu rồi không dính.”

Tô Nghiên: “Ồ, Giang Tiểu Vận đẹp vậy mà...”

Từ Khả: “Ai biết, nói là lười có bồ, chơi với robot thích hơn.”

Tô Nghiên: “... Thế giới của thiên tài người phạm như chúng ta không hiểu đâu.”

Đỗ Nhược không có phản ứng, lặng lẽ tròn trĩnh mắt. Hà Hoan Hoan nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng nói chuyện nữa, tiếp theo là đến chúng ta rồi.”

Họ lập tức im lặng, đi đến góc sân. Trong hội trường nhóm sinh viên hoặc đứng hoặc ngồi vây quanh thành một vòng, chính giữa là sân khấu.

Hiện tại đang là phần biểu diễn của Vương Hoài Ngọc, đại diện lớp Cơ khí điện tử, cô ta mặc chiếc váy ba-lê trắng, nhẹ nhàng nhảy múa vô cùng tao nhã, hết như con thiên nga trên sân khấu. Đỗ Nhược đứng bên cạnh xem có chút ngưỡng mộ, nhưng cũng không vì vậy mà dễ dàng phủ định bản thân như trước đây.

Ba-lê là điệu múa trang nhã cổ điển, còn điệu nhảy của họ thuộc phong cách sôi động phóng khoáng, hai bên hoàn toàn đối lập. Họ nhất định sẽ mang đến một buổi biểu diễn đặc sắc cho người xem.

Vương Hoài Ngọc kết thúc mà biểu diễn một cách hoàn hảo, cúi người cảm ơn, hội trường vang lên tiếng vỗ tay rần rần.

Thiên nga trắng bước xuống sân khấu, bướm bướm đỏ lướt thướt tung bay. Đỗ Nhược ra sân.

Bốn nam bốn nữ đứng giữa sân khấu, mỗi cặp đều bày tư thế đứng xa đối phương, trên gương mặt là vẻ tự tin ngời ngời và không để ý đến đối phương. Tiếng nhạc bỗng vang lên, vũ điệu phong cách Tây Ban Nha vừa cuồng nhiệt vừa hoang dại.

Đỗ Nhược hát cầm, vung cánh tay mảnh khảnh, vỗ tay hai cái, chân bước theo nhịp điệu, vạt váy lay động, phần eo lắc lư di chuyển quanh bạn nhảy. Màn biểu diễn thanh thoát và không kém phần sôi nổi chính thức bắt đầu.

Cánh Minh đẩy cửa vào, vừa hay bắt gặp ngay màn này. Chiếc váy đỏ rực tôn lên tấm lưng trắng ngần như tuyết của cô, gương mặt rạng rỡ, phối hợp nhịp nhàng với bạn nhảy, chốc chốc lại cử động bả vai. Lúc thì liếc mắt đưa tình, tiến gần đến đối phương; khi lại chau mày, ra vẻ kiêu kỳ tránh xa bạn nam ấy. Hai người cứ thế trêu đùa, rồi lại giữ khoảng cách, chỉ duy nhất biểu cảm là vẫn cháy bỏng, không hề nguội lạnh.

Tà váy đỏ cũng gọn sóng, xoay múa theo như cánh bướm, nụ cười tươi tắn trên gương mặt như đóa hoa nở rộ. Ngay cả những lọn tóc xoăn dường như cũng được thổi hồn, dập dờn nhảy múa trên đôi vai mảnh khảnh của cô.

Cánh Minh tựa vào tường, đôi mắt quan sát người đang khiêu vũ ở giữa sân khấu, mày cau lại, vẻ mặt tối tăm khó hiểu. Bạn học xung quanh đều bị thu hút, bất giác vỗ tay theo nhịp điệu.

Giữa chừng chợt xảy ra sự cố, Đỗ Nhược quên bước nhảy, vũ đạo bắt đầu lúng túng. Họ vốn dĩ học cấp tốc nên đâu thể nhớ được nhiều như vậy, phải nhờ đồng bọn nhắc nhở lẫn nhau, vì vậy cô vừa quên thì mấy bạn còn lại cũng loạn cào cào lên.

Làm sao đây? Mọi người hoảng hốt trao đổi ánh mắt với nhau.

Không làm gì cả, quên rồi thì nhảy bừa thôi!

“Eo ôi, mình quên rồi!” Cô ôm mặt hét lên một tiếng, thế nhưng người đang trong trạng thái hưng phấn cao độ nên cũng bất chấp, cứ phát huy theo bản năng, nhảy múa loạn xạ.

Nhóm bạn nhảy cũng chẳng hơi đâu lo nghĩ nhiều, ai cũng quên bài cả rồi nên cứ nhảy đại thôi. Quấy hết mình là được rồi, vui là chính mà. Lần này cả hội trường đều hưng phấn, cười sảng khoái. Màn trình diễn của họ là tiết mục cuối cùng trong đêm nên mọi người đều tràn lên sân khấu, tự do khiêu vũ.

Đỗ Nhược nhảy một rồi, chen ra khỏi đám đông vẫn đang nhảy nhót hăng say, cười khanh khách không ngớt, được mấy bạn nam sinh rồi rít khen ngợi: “Được lắm Đỗ Nhược.”

“Cảm ơn.” Cô lớn tiếng đáp lời, tung tăng đi ra khỏi đám người, vừa nhún vai vừa ngâm nga theo nhạc: “Senorita... Mira... Mira...”

Vừa ngược lên thì bắt gặp ánh mắt thẳng thắn tấp của Cánh Minh hướng thẳng về phía cô. Cậu đang tựa người vào tường, tay xoay xoay điện thoại di động. Tiếng hát tắc nghẽn nơi cổ họng. Trong tiếng nhạc xập xình, ánh đèn nhấp nháy, cậu nhìn cô, cô cũng nhìn cậu, tức khắc một giây sau, cả hai đồng thời dời mắt về phía khác.

“Đỗ Nhược, cùng nhảy đi.” Bên cạnh có người gọi cô, là Lê Thanh Hòa.

“Sư huynh cũng đến à?”

“Sang đây xem sinh viên mới bọn em quây cỡ nào, nhảy không?”

“Được. Nhưng nhảy điệu gì?”

“Anh cũng không biết.”

“Vậy nhảy bừa thôi hi hi.”

Cảnh Minh dời mắt đi, liếc nhìn đám người trong hội trường, bỏ điện thoại vào túi, không có hứng thú nhảy nhót tung tung hết như đám thiếu năng này.

Một nữ sinh đi đến mời cậu: “Cảnh Minh, cùng nhảy đi.”

“Không nhảy đâu.” Cậu hờ hững từ chối, nhóm dậy khỏi bức tường đi thẳng ra cửa.

^fWw

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Chương 23

Sau đêm vũ hội mừng năm mới, Đỗ Nhược nổi đình nổi đám được một quãng thời gian, rồi tiếng tăm cũng nhanh chóng qua đi, tan thành mây khói. Dạ vũ kết thúc, nhiệt tình nguội lạnh, tất cả trở về nguyên trạng, ai ai cũng bận rộn học hành, cuộc sống lại trở về trạng thái vốn dĩ, bình thản trôi qua từng ngày.

Cô muốn thử trải nghiệm những thứ mới mẻ đối với bản thân, nhưng cũng có chừng mực, không cuồng quá mức. Tẩy đi lớp phấn son, cởi bỏ chiếc váy đỏ, cô vẫn còn có con đường rất thực tế cần phải đi tiếp.

Năm nay tết âm lịch rơi vào tháng Hai, cuối tháng một là trường đã cho nghỉ rồi.

Sau buổi dạ vũ một hai tuần, kỳ thi học kỳ I đến hẹn lại lên. Đỗ Nhược và các bạn học qua lại trong khuôn viên trường vẫn còn tuyệt động, bận bịu ôn tập thi cử.

Môn thi cuối cùng nhanh chóng kết thúc, sinh viên chính thức được nghỉ tết, ai nấy đều thu dọn hành lý về quê. Hạ Nam và Khuru Vũ Thần về nhà ngay hôm vừa thi xong, Hà Hoan Hoan cũng nôn về quê nên đã đặt vé máy bay ngay đêm đó.

Còn Đỗ Nhược muốn tranh thủ thời gian nghỉ tết đi làm thêm ở lớp luyện thi nên không định về nhà. Trước khi đi, Hạ Nam và Khuru Vũ Thần hẹn cô nghỉ tết có rảnh thì đi chơi chung. Đỗ Nhược đồng ý. Chưa đến chạng vạng mà phòng ngủ đã trống vắng, cả tòa nhà ký túc xá đều bận rộn nghỉ lễ, người thu dọn đồ đạc, người kéo lê vali, tạm biệt nhau, khóa cửa phòng. Tất cả ồn ào náo nhiệt đều không liên quan gì đến cô.

Mấy giờ sau, cả tòa nhà rỗng tuếch, mọi người đều về hết cả rồi. Vừa thi xong Đỗ Nhược cũng không cần đến thư viện, nên mang ra giường và quần áo đi giặt, phơi đồ xong lại quét dọn ký túc xá.

Đến đêm, cô quản lý ký túc xá đến kiểm tra phòng và cho đăng ký danh sách sinh viên không về nhà nghỉ tết. Đỗ Nhược viết tên của mình vào, phát hiện trong tòa nhà còn có mười mấy bạn học khác nữa, rải rác ở khắp các ngõ ngách của ký túc xá. Không biết nguyên nhân họ ở lại có giống cô không.

Sau khi cô quản lý đi, Đỗ Nhược gọi điện thoại cho mẹ. Mẹ và bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, hai người đều khỏe mạnh, không ý kiến về quyết định của cô, chỉ bảo cô tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Hà Hoan Hoan đáp Trùng Khánh lúc gần nửa đêm, nhanh chóng đăng chín tấm ảnh lên trang cá nhân, nào là lẩu, xiên que... cả đồng món ngon. Hạ Nam vào like, Khuru Vũ Thần bình luận ngắn gọn: “Lại ăn!”

Đỗ Nhược khẽ cười cũng bấm like, trở mình tắt đèn bàn đi ngủ. Cô hơi nhớ nhà nhưng nhanh chóng kiềm chế cảm xúc, không có thời gian suy nghĩ việc khác, mai còn phải thức sớm đi dạy nữa.

Lần này cô làm gia sư cho một học sinh theo học trường nghệ thuật rất có cá tính, mời gia sư dạy thêm môn văn hóa. Nghe bảo lúc trước từng chọc giận vài thầy giáo, mẹ cậu ta không có cách nào đành đổi sang mời gia sư nữ, quả nhiên đã đi vào nề nếp hơn.

Trái lại Đỗ Nhược thấy học sinh này khá tốt, tuy không nhiệt tình với cô lắm nhưng cũng không đến nỗi vô lễ, tốt hơn tên Cảnh Minh kia nhiều. Dạy cậu ta xong còn phải đến lớp luyện thi dạy cho lớp lớn, vì ở đây vẫn học bình thường cho đến đêm trước giao thừa mới nghỉ. Xong việc cô lại về trường và

chui rúc trong phòng thí nghiệm. Đạo gần đây cô có hứng với bộ cảm biến IMU (1), luôn tìm đọc tư liệu và làm thí nghiệm, cố gắng nâng cao độ nhạy bén và độ chính xác của bộ cảm biến IMU hiện hữu, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú.

(1) IMU (Inertial Measurement Unit) là thiết bị được kết hợp từ cảm biến gia tốc và cảm biến con quay hồi chuyển, có chức năng cung cấp thông tin về góc quay và độ nghiêng giúp cho việc giữ thăng bằng của hệ thống tự động như robot vượt địa hình, máy bay...

Chỉ có điều thỉnh thoảng đi trong trường sẽ cảm thấy sân trường im ắng đến mức quái lạ. Ký túc xá, thư viện, tòa nhà giảng dạy, căn tin đều không một bóng người, đi đến đâu cũng yên ắng gần như không một tiếng động.

Lại là mùa đông, vạn vật héo tàn, hết như cảnh tận thế trong phim, không biết mấy sinh viên còn ở lại trường kia trốn đi đâu rồi, cảm giác cô giống như robot Wall-E, một mình tự chơi tự vui ở khuôn viên trường.

Sân trường càng thêm trống vắng, ngay cả thành phố cũng vắng tanh. Hôm đó Đỗ Nhược đi ra ngoài ăn cơm, phát hiện con đường phồn hoa ngày trước giờ thành xơ xác, đừng nói người đi đường, ngay cả xe cũng không có. Lúc này cô thật sự đã thật sự trở thành người còn sót lại trong thành phố đơn côi này rồi.

Giao thừa gần ngay trước mắt, Đỗ Nhược bình thường có cứng cỏi mấy cũng không khỏi buồn bã nhớ nhà, cảm giác chơi vui từ từ lan tỏa khắp trong lòng cô.

Sáng ba mươi Tết, Hạ Nam, Khuru Vũ Thần và Hà Hoan Hoan lần lượt gọi hỏi thăm cô. Đỗ Nhược gượng giọng vui vẻ cười khanh khách với bạn bè. Khuru Vũ Thần đi Thái du lịch với gia đình, Hạ Nam mời cô đến nhà cùng ăn bữa cơm tất niên, Đỗ Nhược từ chối khéo. Cả nhà người ta đoàn viên, cô xen vào làm gì chứ.

Đến chiều, cô vừa định đi ra ngoài mua thức ăn mang về thì nhận được điện thoại của dì Minh Y: “Con không về nhà sao không nói với dì?”

Hóa ra Minh Y gọi điện thoại chúc tết mẹ Đỗ Nhược, mới biết cô còn ở lại Bắc Kinh, đi ấy nặng nề đòi cô đến nhà mình cùng đón Tết. Cô vừa định từ chối thì dì Minh Y đã nói ngay: “Con không đến thì bây giờ dì lái xe đến trường đón con.”

Cô đành nhận lời: “Thôi để con tự đi ạ.”

Buông điện thoại xuống, cô thở dài. Một mình đón Tết ở ký túc xá vẫn tốt hơn, nhớ nhà thì ngủ qua giao thừa là được rồi. Nhưng đến nhà Cảnh Minh thì...

Cô gội đầu tắm rửa, sửa soạn đơn giản, thay chiếc áo len đỏ mới mua, bên ngoài mặc thêm áo khoác ni trắng mới mua. Vắt và lăm mới tìm được một siêu thị còn mở cửa, mua chút quà cáp rồi ngồi xe điện ngầm đến Cảnh gia.

Trạm xe điện cũng vắng ngắt. Đêm giao thừa mà, nên trên mặt mỗi nhân viên đều mang nụ cười niềm nở: “Chúc mừng năm mới.”

Đến biệt thự nhà họ Cảnh, vừa vào cửa đã thấy không khí náo nhiệt bữa giã gạo khắp nơi. Ông bà chú bác, anh chị em, cháu chắt cả bốn thế hệ đều có mặt đông đủ. Nhà Cảnh Minh rất lớn, chỉ riêng phòng khách đã hơn trăm mét vuông, nên tung bừng rộn ràng mà không hề thấy chật chội chút nào. Minh Y nhìn thấy Đỗ Nhược lập tức đến đón, nhẹ kéo tay và cũng lườm cô một cái, không trách móc gì chỉ thở dài: “Con bé ngốc nghếch này.”

Chỉ một câu đã khiến Đỗ Nhược thấy ảm áp mà cũng áy náy. Minh Y giới thiệu cô với mọi người, cô chào hỏi từng người một, cả nhà đều khách sáo hiền hòa, biết thân thể cô nên không hỏi nhiều.

Giới thiệu xong Minh Y gọi với sang đầu kia phòng khách: “Cảnh Minh, Đỗ Nhược đến rồi.”

Cảnh Minh vờ như không nghe thấy. Bên này các trưởng bối đều trò chuyện rôm rả, bên kia Cảnh Minh ngồi ngay giữa sofa, nhìn vào màn hình tivi không lỏ chơi game, tiếng đánh đấm vang lên chói chói. Bởi đêm giao thừa nên cậu cũng mặc áo len mỏng màu đỏ, nổi bật nước da trắng ngần, nhất là gương mặt.

Ngồi cạnh cậu là hai đứa em họ Cảnh Trí và Cảnh Ninh đang học cấp Hai. Cậu còn có hai người anh họ, một người đã có vợ có con, người kia vẫn còn trẻ.

Đứa bé đang lăn lộn trên đất chừng ba bốn tuổi, quần quýt bên chân Cảnh Minh nhỏng nhẻo mè nheo: “Con muốn xem Boonie Bears, con muốn xem Boonie Bears.”

Cảnh Minh để mặc thằng bé nắm núm lõi kéo quần jeans của mình, mắt chỉ đau đầu nhìn vào tivi, tập trung đánh đấm, chẳng buồn đoái hoài, lâu lâu lại đưa tay gạt thằng bé sang một bên.

Đứa bé thấy cậu không chiều theo ý mình đổi sang kênh truyền hình, liền gào thét ồm ồm: “Con muốn xem Boonie Bears, con muốn xem Boonie Bears.” Tiếng thét làm Cảnh Trí và Cảnh Ninh khó chịu phải bật chặt tai lại.

Cảnh Minh nhíu mày cau có: “Anh, bé quý tử nhà anh đi chỗ khác đi.”

Chị dâu cậu vội đi đến dỗ thằng bé: “Nào nào, mẹ con mình lên tầng xem phim hoạt hình nhé, đừng phá chú ba.”

Trong số người lớn, không ai có thể bảo cậu ngừng chơi game và chuyển kênh tivi cả. Có thể thấy địa vị sắp xếp xong của cậu trong ngôi nhà này.

Từ cách ăn mặc, Đỗ Nhược có thể nhận ra gia đình Cảnh Minh là giàu nhất trong dòng họ, nói không chừng họ hàng cũng phải nương tựa nhà cậu. Cảnh Viễn Sơn và Minh Y ngoài mặt thì lâu lâu la rầy đời cậu nhưng trên thực tế lại cưng cậu chiều cậu hết mực, dù cậu có quấy đến trời long đất lở thì cũng không hề gì. Bình thường chi phí ăn mặc không nói, xe thể thao mấy triệu tệ mua hết chiếc này đến chiếc khác. Cho nên cậu đã trở thành cái kiểu coi khinh mọi thứ, tất cả bà con họ hàng cũng đều dung túng, thuận theo ý cậu.

Cậu em Cảnh Trí đứng thứ tư trong nhà cầu cạnh: “Anh ba, cho em chơi một ván đi.”

“Đang tranh top. Với kỹ thuật của chú mà cũng đua đòi sao.” Cậu gạt đi.

“Được rồi, vậy đưa con Transformers của anh cho em mượn chơi một lát đi.”

“Mơ đi cưng.”

“Vậy em tự lên lầu lấy.”

“Dám đụng vào anh chặt đứt tay chú.”

“Anh...”

Cảnh Minh đập cho một cú: “Phấn qua kia ngay.”

Cảnh Trí bủn rủn, vẫn nhất quyết ăn vạ, đeo bám cậu không chịu đi. Cô em gái thứ năm Cảnh Ninh đang học cấp hai cũng ngồi bên cạnh xem cậu chơi game. Anh hai cô ấy rủ sang chơi cùng mà cô nàng không chịu, chỉ muốn xum xoe quanh Cảnh Minh.

Cảnh Minh phì cười: “Anh là ổ vàng hả, hai đứa không thể tránh ra sao?”

Cảnh Ninh hết sức oan ức: “Em đâu có nói tiếng nào, đâu có quấy rầy anh đâu.”

Tĩnh tình khó ưa như vậy, thế mà cả đồng người cứ vây quanh. Đỗ Nhược không nhịn được đứng sau lưng lườm cậu, đúng lúc cậu vừa đánh xong, màn hình chuyển cảnh, tivi tối đen trông như một mặt kính, cậu thấy rõ mồn một cô đang lườm mình, ánh mắt đánh lại.

Đỗ Nhược sợ hãi lập tức quay người bỏ đi.

...

Đến tối, bữa cơm tất niên được dọn lên, cả gia đình rồi rít ngồi vào bàn. Đỗ Nhược chần chờ, thấy xấp nhỏ bắt đầu vào chỗ mới dám đi qua ngồi xuống.

Trên bàn bày đầy sơn hào hải vị, ngoại trừ gà vịt thịt cá, còn có bào ngư, hải sâm, cua huỳnh đế và một vài món xa lạ cô chưa từng thấy bao giờ.

Cả gia tộc vui vẻ ấm cúng, vừa ăn uống vừa trò chuyện, lát lát lại nâng cốc với nhau chúc mừng năm mới. Cô chỉ cúi đầu dùng cơm, vừa quan sát họ hàng nhà họ Cảnh vừa nghĩ có nên nâng cốc chúc mọi người không. Cô là người ngoài, nói thật là nâng cốc chúc mừng hơi khó xử, nhưng không chúc thì có vẻ bất lịch sự quá.

Cô nhìn sang Cảnh Minh, thấy người lớn hay xấp nhỏ trong nhà đều nâng cốc với cậu, chúc cậu tiền đồ nhưng găm, chúc cậu sức khỏe dồi dào, ngày càng đẹp trai, riêng Trí Ninh còn chúc cậu mau sớm tìm được cô bạn gái tốt. Cậu đều đáp lại lời chúc của từng người, nhưng không hề chủ động kính rượu người khác.

Đỗ Nhược ăn lưng bụng, thấy mọi người xung quanh đã chúc nhau gần hết mới đứng dậy, nâng cốc kính ông bà, chúc họ khỏe mạnh trường thọ.

Cảnh Minh ngồi đối diện cô, cô đến đây lâu như vậy mà đến giờ phút này mới nghe cô nói chuyện. Cậu liếc nhìn cô, đây là lần đầu tiên họ gặp lại nhau sau buổi dạ vũ tháng trước.

Ánh mắt cậu nán lại ở gương mặt cô giây lát, cô gái xinh đẹp nổi trội đêm đó bây giờ trông khá bình thường, giống hệt cô bé Lộ Lem quay về nguyên trạng sau mười hai giờ khi phép màu biến mất. Tuy rằng bề ngoài có thay đổi đôi chút, không còn nhếch nhác, không còn rụt rè nhút nhát như hồi mới gặp ở ga tàu, nhưng nhìn dáng vẻ cô khúm núm lấy lòng người lớn, cậu vẫn bắt gặp nhếch nhai trên môi.

Đỗ Nhược ngồi xuống, vừa khéo bắt gặp hình ảnh ấy. Cậu ngồi phía đối diện của chiếc bàn tròn, nâng cốc rượu vang, chiếc cốc thủy tinh trong suốt không che được nụ cười khẩy nơi khóe môi cậu. Cô nhìn dòng rượu vang chảy qua đôi môi tươi thắm kia mà lòng nhói nhói.

Đỗ Nhược nắm chặt cốc rượu trong tay, thầm nghĩ: Trời sinh cậu da trắng môi hồng, còn cay nghiệt hệt như loài quỷ hút máu, khiến người ta chán ghét. Đôi mắt đen láy kia nhìn cô một giây rồi đặt cốc rượu xuống, đưa ngón cái lau đi giọt rượu vương lại bên mép rồi lạnh nhạt quay đi.

Đỗ Nhược không thêm để ý đến cậu, được một lúc lại vui vẻ kính rượu Cảnh Viễn Sơn và Minh Y, chúc chú dì dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý. Sau đó cô ngồi xuống và không còn mời rượu ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Chương 24

Trong lúc mấy người lớn vẫn còn trò chuyện dong dài thì đám trẻ đã ăn xong. Cảnh Minh nằm ườn trên sofa chơi game trên điện thoại như mọi khi, đôi chân dài bắt ngang hết cả chiếc ghế.

Cảnh Ninh chạy đến bên cạnh cậu: “Anh ba, em thấy anh đi quảng bá “Người liệt Bắc Kinh” (2) được á, ngồi không ra ngồi, nằm không ra nằm!”

(2) Một kiểu tư thế ngồi thường thấy ở những người trẻ tuổi Bắc Kinh.

Cảnh Trí đề nghị: “Anh ba, bọn mình ra ngoài bắn pháo hoa đi.”

Cảnh Minh bèn đứng dậy đi lấy pháo hoa. Cảnh Ninh rủ rê: “Chị Đỗ Nhược, chơi cùng nhé!”

Đỗ Nhược đang bắn khoản vừa muốn xem pháo hoa, vừa không muốn ở cùng với Cảnh Minh thì di Minh Y đang ngồi bên bàn ăn ló đầu ra: “Tiểu Nhược, đi chơi chung với bọn chúng đi con.”

“Dạ.”

Cảnh Minh cầm bật lửa, đi ngang qua cô, tới bên cửa đôi giày, Đỗ Nhược đành đi theo. Cảnh Ninh nhìn hai người họ, đột nhiên hào hứng thót lên như vừa phát hiện ra đại lục mới: “Anh ba, anh và chị Đỗ Nhược đều mặc áo len đỏ kìa, ho ho giống mặc đồ tình nhân quá.”

Cảnh Minh vút túi pháo hoa to dùng cho cô em gái: “Xách lấy.”

Cảnh Ninh suýt bị túi pháo đè ngã, Cảnh Trí chu đáo bèn cầm giúp cô nâng. Còn Đỗ Nhược vẫn bình thản mặc áo khoác nỉ vào.

...

Nhà Cảnh Minh nằm trong khu biệt thự cao cấp, mỗi căn được xây riêng lẻ, không san sát nhau, mỗi nhà đều có vườn hoa bãi cỏ, mang tính riêng tư cao. Giữa các ngôi nhà là lối đi rộng rãi, quanh co khúc khuỷu.

Đã hơn mười một giờ tối, trên bầu trời thỉnh thoảng lóe sáng ánh lửa rực rỡ của pháo hoa, đủ mọi màu sắc nổ tung trong không trung. Cảnh Ninh và Cảnh Trí hưng phấn hết nhìn Đông lại sang Tây.

“Òa, anh xem chỗ kia kìa.”

“Bên này nữa, đẹp quá.”

Cảnh Minh đi ra giữa con lộ trong khu phố, bấy giờ không có xe cộ nào chạy qua nữa. Cậu dựng đồng pháo hoa thành hình chớp ngay giữa đường, rồi khom người đốt hết cái này đến cái kia, trong phút chốc cháy sáng rực rỡ cả một vùng, như thể trên đường bỗng mọc ra một dãy cây pháo hoa màu bạc vậy.

Đẹp quá đi mất! Đỗ Nhược trầm xuýt xoa.

Qua nhánh cây màu bạc, cô thấy phía đối diện hai đứa trẻ đang nhảy nhót vui sướng, Cảnh Minh đứng bỏ tay vào túi chăm chăm nhìn pháo hoa đang nổ rộ trên bầu trời đêm, mặt mang nét cười. Ánh lửa phản chiếu lấp lánh trong mắt cậu. Cậu chỉ mặc chiếc áo len mỏng màu đỏ mà không hề thấy lạnh.

Pháo hoa tuy đẹp nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, hai đứa trẻ chạy đến lục tìm trong túi: “Tiếp theo chơi cái gì đây?”

Cảnh Ninh tỉnh mắt, phát hiện ra một cây pháo hoa đặc biệt, giống cây “gậy phép”: “Em muốn chơi cái này.”

Cảnh Minh lấy thanh pháo hoa kia ra, cô bé lập tức nhào đến giành, lại bị cậu nhanh như chớp giấu ra phía sau: “Giành cái gì?” Cảnh Ninh không chịu khuất phục, tiếp tục tranh cướp, nhưng động tác của Cảnh Minh quá nhanh, vừa quay người đã tránh được. Cảnh Ninh phụng phịu dẫu môi: “Đó là để con gái chơi, con trai chơi “bóng” lắm! Anh đâu chơi được!”

Cảnh Minh đâu dễ mắc lừa cô nàng, hất cằm bảo: “Anh nhất định chơi cái này đấy thì sao.” Vừa nói vừa lấy bật lửa đốt thanh pháo hoa.

Cảnh Ninh sốt ruột xông đến cướp, Cảnh Minh giơ tay lên thật cao, cô nàng không với tới: “Đừng, anh cho em chơi cái này đi, mấy cái khác đều cho anh hết, được không?”

Cảnh Minh: “Tất cả vốn là của anh, còn phải đợi em cho á?”

Dáng vóc Cảnh Minh vốn cao ráo, gờ tay cao lên giả bộ châm pháo hoa, trong khi Cảnh Ninh – một cô bé học sinh cấp Hai thấp bé, không ngừng nhảy lên cướp lại, những cũng chỉ công cốc, bèn cầu cứu: “Anh tư.”

Trái lại Cảnh Trí ra dáng một ông anh cả hơn, chỉ đứng nhìn hai anh em đang ồn ào tranh giành: “Anh ba, anh nhường cho con bé đi.”

Cảnh Ninh: “Anh không thấy xấu hổ hả? Anh tư còn hiểu chuyện hơn anh nữa đấy, anh làm anh trai kiểu gì vậy? Một thanh pháo hoa thôi mà cũng không nhường cho em.”

Cảnh Minh: “Vậy anh không làm anh trai nữa, gọi em là chị được không?”

Cảnh Ninh tức tối gào thét, Đỗ Nhược không nhịn được phải xen vào: “Cảnh Ninh là em gái, cậu nhường cho con bé một chút thì đã sao!”

Còn chưa dứt câu, Cảnh Minh đã trêu chán chê bỏ tay xuống đưa thanh pháo hoa cho Cảnh Ninh, vì thế câu nói kia của cô phút chốc vang lên trong cảnh bốn bề yên tĩnh.

Cảnh Ninh nhận lấy thanh pháo hoa từ tay Cảnh Minh, thấy không khí căng thẳng bèn cười xoa dịu: “Anh ba đáng ghét nhất, lần nào cũng trêu em.”

Cảnh Minh không quan tâm đến hành động xuất phát từ ý tốt của Cảnh Ninh, lườm Đỗ Nhược: “Ai mượn cô xía vào.”

Đỗ Nhược đứng trong đêm giao thừa rét lạnh, gò má ửng đỏ. Cảnh Ninh vội nói sang chuyện khác: “Anh ba, giúp em một chút đi.”

Cảnh Minh không nói lời nào nữa, quẹt bật lửa đốt pháo hoa cho cô em gái. Cảnh Trí nhân cơ hội lập tức đưa đến thêm một đồng pháo hoa nữa: “Anh, còn cái này nữa.”

Đỗ Nhược khẽ cắn môi.

Cậu không ưa cô, cô cũng không muốn ở cùng với cậu, vậy là bèn quay người đi vào biệt thự. Lúc chuẩn bị đẩy cửa vào thì lại nghe được tiếng cười nói rộn rã bên trong. Đêm giao thừa cả nhà đoàn viên, cô chỉ là người ngoài, đi vào cũng khó xử. Hơn nữa, bên trong đa phần đều là người lạ, không có ai nói chuyện với cô, mà cũng không thể nào để đi bận tâm đến cô được.

Đỗ Nhược nghĩ ngợi chốc lát rồi quay người rời đi, đến góc tường gọi điện thoại cho mẹ. Trước đây, dù Tết trong nhà quanh quẩn chỉ có ba người: cô, mẹ và bà ngoại, nhưng cũng là đón giao thừa đúng nghĩa. Giờ này ở quê, mẹ cô vẫn còn thức.

Nhà cô nằm ở biên giới Tây Nam xa xôi, nơi đó không có mùa đông, không khí ngày Tết rất ấm áp, nhưng giao thừa nơi này thì lại rét buốt. Đỗ Nhược co rúm, giậm chân làm nóng người, bấm số điện thoại gọi cho mẹ. “A lô? Tiểu Nhược à...” Giọng mẹ rất khẽ, nghe kỹ như đang cố nén nghẹn ngào.

Cô đắm chiều một lúc, xác định là mẹ đang khóc mới hoảng hốt hỏi han: “Sao vậy mẹ? Sao lại khóc? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Bên kia mẹ khịt mũi, “Tại vì Tết nên mẹ nhớ con thôi.”

Lần này không hiểu sao nước mắt Đỗ Nhược cũng tí tách nhỏ xuống, rõ ràng cô không hề muốn khóc. Thật kỳ lạ, chỉ là giao thừa thôi mà, cũng là một ngày bình thường như bao ngày thôi, mà sao đứng vào hôm nay không có người thân bên cạnh thì lại khóc cơ chứ?

Cô lau nước mắt, cười gượng: “Chuyện này có gì đáng khóc đâu? Chờ sau này con làm ra tiền rồi đón mẹ đến đây chơi, đưa mẹ đi xem Thiên An Môn và Vạn Lý Trường Thành nhé.”

Tiếng chuông 0 giờ gõ vang, cả thành phố phút chốc tung bùng hẳn lên. Từ xa vọng đến tiếng người đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy...” rồi hô vang “Chúc mừng năm mới!”.

Trong tích tắc, cả bầu trời đêm tràn ngập pháo hoa sáng chói, tất cả mọi người đều ngược nhìn vòm không. Chỉ có mình cô đứng yên trong góc tường ngôi biệt thự châu báu, cầm điện thoại, cúi đầu để nước mắt tuôn rơi.

“Chị Đỗ Nhược, bắn pháo hoa rồi, mau đến xem đi!” Cảnh Ninh đứng gần đó hô lớn.

Đỗ Nhược cúp điện thoại, lau đi khóe mắt, bước trên con đường đá sỏi. Cảnh Minh định quay về chơi game, sai bước qua bãi cỏ, vừa đi lên bậc thềm thì bất gặp đôi mắt cô ngẩn lẹ. Cậu thoáng sững sờ, Đỗ Nhược cũng giật mình, lập tức quay mặt đi, cúi đầu bỏ chạy.

Cảnh Minh nhìn bóng dáng cô xa dần, quả thật không hiểu ra sao, chỉ mới nói cô có một câu vô thưởng vô phạt thôi mà cũng khóc á? Cậu đứng trên bậc thềm biệt thự, hai tay nhét trong túi quần, cảm lạnh nhìn trời. Cậu đứng được một lát cũng cúi đầu phiền muộn, cào quặp tóc mình, quay đầu nhìn sang Đỗ Nhược đứng cách đó không xa, quyết định đi ra chỗ cô.

Cậu lại băng qua bãi cỏ, đi đến ven đường, Đỗ Nhược đang ngồi trên lè nhìn lên trời, Cảnh Trí và Cảnh Ninh cũng ngồi bên cạnh cô ngắm pháo hoa. Cô ngửa đầu lên, khuôn mặt bé nhỏ trắng nõn, mắt đỏ hoe, hàng mi vẫn còn ướt ướt. Đôi mắt cô trong veo như mặt hồ, phản chiếu những sắc màu rực rỡ trên không trung. Về mặt diện mạo chỉ một lòng một dạ ngắm pháo hoa đêm giao thừa.

Cậu bước tới bên cạnh cô, đặt mông ngồi xuống rồi cùng ngắm nhìn bầu trời. Vãi, bình thường trong khu chả thấy có bao nhiêu người, hôm nay ở đâu chui ra đốt nhiều pháo hoa vậy?

Tiếng pháo reo vui nổ lộp độp, trùng hợp át đi giọng cậu: “Tôi đâu có mừng cô, sao lại khóc chứ?”

Không ai để ý đến cậu, không biết do tiếng pháo quá ồn cô không nghe thấy hay do bản thân cô không buồn đoái hoài. Cảnh Minh liếm môi dưới, không thèm hỏi gì nữa, bỏ hai tay vào túi rồi lại ngửa mặt lên trời.

Pháo hoa dần dần tan đi, những tia lửa xinh đẹp chói mắt nỏ rộ vào thời khắc bước sang năm mới cũng mất tăm mất tích, trả lại sự an tĩnh cho trời không, chỉ còn lại đêm đông đen như mực không một vì sao.

Cảnh Ninh và Cảnh Trí đều đắm chìm trong không khí năm mới vui vẻ, túi pháo hoa chỉ còn lại một que nhỏ.

“Chúng ta ước gì đi, ước nguyện năm mới ấy!”

Cảnh Ninh lập tức đốt que pháo hoa kia, những tia lửa vàng sáng rực xẹt lên, cô nâng giờ lên cao, gọi với lên trời: “Tôi muốn thi đậu trường trung học trực thuộc Đại học nhân dân. Hết!”

Cảnh Minh cười phì: “Ước nguyện phía sau còn thêm chữ 'hết', sáng tạo thật.”

Cảnh Ninh lườm cậu, chủ động hô lớn lần nữa: “Tôi muốn thi đậu trường trung học trực thuộc đại học nhân dân, xong.”

Cô nàng vui vẻ lắc lư đầu, đưa que pháo hoa cho Cảnh Trí, Cảnh Trí thờ dãi: “Ước gì mẹ đừng ép tôi học piano nữa, xong.”

Cảnh Ninh chỉ vào cậu ta cười khanh khách: “Lát nữa em sẽ mách với bác Tư cho biết.” Cô nàng nghiêng đầu đưa que pháo hoa cho Cảnh Minh, “Anh ba, ước nguyện năm mới của anh là gì?”

Cảnh Minh nhún vai không nhận: “Không có.”

“Sao lại không có?”

Cảnh Minh hỏi ngược lại: “Có gì mà anh không có hả?”

Cảnh Ninh và Cảnh Trí đều hạn hán lời, hai người nhìn nhau, rùng mình sờ gai óc.

Cảnh Ninh: “Anh, cái kiểu như anh vậy mà ở trường không bị ai hăm đánh hả?”

Cảnh Minh vờ đánh cô em, Cảnh Ninh le lưỡi vừa né tránh vừa hô lớn: “Em biết nguyện vọng của anh là gì rồi.”

“Là gì?”

“Anh muốn thành công hơn bác Ba.”

Cảnh Minh khinh thường: “Đó là tất nhiên, không phải nguyện vọng.”

Cảnh Ninh vừa định nói gì đó, thấy que pháo hoa vẫn còn cháy sáng trong tay, vội vàng đưa cho Đỗ Nhược: “Nhanh, nhanh, nhanh, chị Đỗ Nhược, nhanh ước nguyện đi.”

Đỗ Nhược nghiêm túc nhận lấy, nhìn thanh pháo hoa cháy rực từ từ rút ngắn, ánh sao màu vàng nỏ lách tách, cô gật đầu rồi nói: “Ước nguyện năm mới của tôi là... học hành tấn tới, làm việc siêng năng, sống thật vui vẻ.”

Vừa dứt lời, ngọn lửa đã cháy tàn, mấy tia lửa ngôi sao cuối cùng lóe lên, pháo hoa tắt ngóm.

“Vừa khéo.” Cảnh Ninh vỗ tay, “Nguyện vọng của chúng ta đều sẽ thành sự thật.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chương 25

Thẩm thoát đã hết giao thừa, Đỗ Nhược liền trở về trường. Đến nhà chú dì Cảnh ăn bữa cơm đoàn viên là đã đủ rồi, không nên mặt dày đến nỗi đi theo người ta đến nhà bà con chúc tết. Cô chui rúc trong phòng thí nghiệm xem luận văn và thực hành.

Hai ngày đầu năm thoát cái trời qua, Hạ Nam hẹn cô mừng ba Tết đi chơi, ăn vặt, xem phim và dạo phố.

Sau mừng Ba, trường luyện thi vào học, cô lại bắt đầu đi dạy. Còn vài ngày nữa mới hết kỳ nghỉ Tết, sân trường vẫn không một bóng người, nhưng Đỗ Nhược đã quen rồi. Huống chi không khí lễ Tết đã qua, nỗi nhớ nhà không còn khiến người ta đau đầu, nhân cơ hội này hưởng thụ sự an tĩnh tại hiếm hoi trong khuôn viên trường cũng tốt.

Mấy ngày sau, cô bất ngờ gặp Lê Thanh Hòa ở tòa nhà thí nghiệm, mới biết được anh cũng về trường sớm. Anh là một trong những thành viên của đội nghiên cứu Orbit, làm dự án phanh tự động chung với những nghiên cứu sinh như Dịch Khôn.

Đỗ Nhược đã sớm nghe danh nhóm Orbit.

Đại học Kỹ thuật công nghệ vốn là trường đứng đầu cả nước, họ đương nhiên có một kho nhân tài. Đối với những học sinh xuất sắc, cuộc sống đại học gần như nằm ngoài phạm vi sách vở. Mỗi ngành đều khuyến khích các sinh viên tự tổ chức đội nhóm, làm nghiên cứu, giành giải thưởng, khởi nghiệp kiếm tiền. Và Orbit có thể nói là một trong những đội nhóm tài ba nhất trường họ.

Lòng hiếu kỳ của Đỗ Nhược bị kích thích, cảnh tượng năm ngoái đến thăm phòng thí nghiệm của Cảnh Minh còn rõ mồn một trước mắt, đáng tiếc về sau... Cho nên khi Lê Thanh Hòa hỏi cô có muốn đến giúp việc cho họ không, cô đã lập tức đồng ý.

Cơ hội học tập tốt như vậy quả thật là như từ trên trời rơi xuống, cô vui mừng đi cùng anh ta. Thế nhưng, khi Đỗ Nhược đang mải mê thăm thú phòng thí nghiệm thì đội phó nhóm Orbit, Ô Chính Bác từ chối lời đề nghị của Lê Thanh Hòa: “Cô ta chỉ là một sinh viên năm nhất bình thường, cho gia nhập vào đội chúng ta, cậu đùa à?”

“Không phải gia nhập, chỉ là giúp việc, làm trợ lý gì đó thôi. Em ấy rất hiếu học, cho em ấy cơ hội đi.” Lê Thanh Hòa giải thích.

“Chỗ chúng ta không phải là lớp dạy học, không phải ai cũng có thể đến đây.” Ô Chính Bác phản đối, quay sang nhìn đội trưởng Dịch Khôn, “Đúng không?”

Dịch Khôn nhìn về phía Đỗ Nhược, hơi chau mày: “Cô ta làm gì vậy?”

Cách đó không xa, Đỗ Nhược đứng bên cạnh bàn thí nghiệm để đồ phế thải, cầm công cụ trong tay, cúi đầu loay hoay sửa bộ cảm biến bị hỏng ở trong góc. Ba người họ nhìn cô trân trời. Chỉ chốc lát cô đã sửa xong, đặt lên bàn trở lại.

Dịch Khôn đi đến, cầm lấy bộ cảm biến kia vừa xem vừa hỏi cô: “Em làm thế nào?”

Đỗ Nhược không hề thấy đây là việc khó khăn gì, ngu ngơ đáp: “Em chỉnh lại mạch điện một chút thôi ạ...”

Dịch Khôn không nói thêm nữa, lúc quay người đi đã dặn lại một câu: “Em ấy có thể ở lại.”

Thế là Đỗ Nhược trở thành cô trợ lý cho phòng thí nghiệm, tuy không thể tiếp xúc nhiều với dự án cốt lõi, nhưng có thể làm trợ lý cho một vài dự án nhỏ cơ bản của họ. Cũng chính trong lúc giúp việc cho phòng thí nghiệm, cô lại lần nữa cảm nhận được câu thành ngữ “núi này cao, còn có núi khác cao hơn”. Có điều lần này không chỉ dừng lại ở phạm vi chuyên nghiệp. Nói thật, từ học kỳ trước cô đã bắt đầu tự học những kiến thức chuyên ngành ngoài sách giáo khoa, nghiên cứu tìm tòi tất tần tật tạp chí luận văn cốt lõi và tài liệu đại học nước ngoài, vì vậy mà năng lực chuyên môn đã tăng vọt. Nhưng lần này điều khiến cô phải nghiền ngẫm lại là thiên về mặt tinh thần hơn.

Trong trường học có người bước chậm mà chắc như cô, cũng có rất nhiều người lòng mang chí lớn như mấy đàn anh trong phòng thí nghiệm, giống Cảnh Minh, Lý Duy và Vạn Từ Ngang. Cô cũng khổ não suy nghĩ những mấy ngày.

Cô chưa từng có lý tưởng cao cả, chưa từng có hoài bão xa xôi, cũng chưa từng lập chí lưu danh sử sách.

Song cô lại nhanh chóng hiểu được, trước tiên hãy cứ làm một chiếc đinh ốc, chú tâm vào mục tiêu mà mình muốn hướng đến. Nếu muốn làm nghiên cứu khoa học thì chuyên tâm tìm tòi, tích lũy kiến thức; còn nếu muốn đi làm cho công ty thì nên nghiêm túc trau dồi kỹ năng, tay nghề. Đây không phải là thua kém người ta một bậc, mà là thuận theo tự nhiên, tập trung vào thứ mà mình giỏi hơn. Tầm nhìn con người thường liên quan chặt chẽ đến năng lực. Nếu một ngày cô thật sự có thực lực, có khả năng gây dựng nên sự nghiệp lớn, cô chắc chắn cũng sẽ xông pha một phen. Nếu một ngày cô thật sự có năng lực kỹ thuật sáng tạo, cống hiến cho quốc gia, cô cũng sẽ xông xáo hết mình.

Con đường sau này còn dài, nước xuôi dòng thì sẽ chảy mãi, trước tiên phải đóng thuyền của mình cho vững, đích đến sẽ dần hiện rõ trong tầm mắt thôi. Suy nghĩ như vậy nên cô đã hoàn toàn thông suốt. Khi ấy cô không hề ý thức được, con người chính là trưởng thành từ trong phiền não, rối rắm, suy ngẫm và thông hiểu.

...

Lúc chương trình học của lớp luyện thi kết thúc, kỳ nghỉ Tết cũng chấm dứt. Đỗ Nhược nhận được một khoản tiền lương hậu hĩnh, gửi một nửa vào thẻ ngân hàng cho mẹ, một nửa để lại cho mình. Chịu cực khổ một mùa Tết, cuối cùng đã được hưởng trái ngọt.

Cô không cần dùng thẻ ngân hàng của chú di Cảnh cho nữa. Bây giờ nói với chú và di chắc chắn họ sẽ không đồng ý, cô cứ giữ tấm thẻ ấy lại, sau này tìm được cơ hội thích hợp thì sẽ trả lại cho họ sau.

Ngày nhập học, sân trường bỗng chốc khôi phục lại khung cảnh huyền ảo xưa kia, ngay cả con gió thổi qua ngọn cây cũng bớt lạnh đi. Ba cô bạn cùng

phòng quay về, ai cũng béo lên một tẹo. Có mỗi Đỗ Nhược là gầy đi, mặt cũng bớt vẻ ngây thơ.

Hôm đó Hà Hoan Hoan tắm rửa xong, lúc soi gương đã véo chiếc bụng mỡ của mình, đang than thở thì Đỗ Nhược vừa gọi đầu về, xách chậu nước đi ngang.

Hà Hoan Hoan nhìn cô đăm đăm giây lát liền rú lên: “Ủầy mới không gặp một kỳ Tết mà Cỏ Nhỏ đã đẹp ra rồi. Bọn cậu xem mặt cậu ấy đi, trước kia tròn trịa đen đúa bây giờ vừa thon vừa trắng. Cậu ấy lên bọn mình làm đẹp kìa.”

Đỗ Nhược nghiêng đầu nhìn vào gương, không thấy bản thân có gì thay đổi: “Cậu mới tắm xong nên ẩm đầu rồi.”

Khuru Vũ Thần đồng ý: “Quả thật là đẹp hơn ấy. Còn mình thì chạy đến đảo Phuket một chuyến nên đen sì.” Đỗ Nhược không hề phát hiện mình có gì khác, chớp mắt đã quên bằng chuyện này. Tự trường rồi, cuộc sống lại bận rộn, lớp học, phòng thí nghiệm, thư viện, gia sư, câu lạc bộ hùng biện, câu lạc bộ dã ngoại... cô hề không bỏ một cái nào.

Phiếu điểm cuối học kỳ đã có, tất cả các môn Đỗ Nhược đều trên chín mươi điểm, đứng nhất lớp lần nữa. Cô đã sớm quen với việc này nên không còn vui mừng ngạc nhiên như hồi đầu.

Thời gian bận rộn trôi qua thật nhanh, thoát cái học kỳ mới đã qua hơn một tháng. Mùa đông rét lạnh lặng lẽ trôi qua, cây cối khô héo trong thành phố giờ đây đã nhuộm lên một màu xanh mon mơn. Sau tiết Thanh Minh, mùa xuân phương Bắc thông thả ủa về.

Tuần đầu tháng Tư, mấy anh chị trong câu lạc bộ dã ngoại tổ chức một chuyến đi xe máy xuyên núi, hỏi Đỗ Nhược có đi không? Trước đây cô từng chạy xe máy lên núi vài lần, cảm thấy thoải mái hơn xe đạp nhiều, lần này lại chạy đường đèo, lâu rồi mới được thể nghiệm cảm giác kích thích như vậy kể cũng rất hay.

Sáng thứ bảy, Đỗ Nhược và mấy anh chị thuê xe máy ở vùng núi, đội mũ bảo hiểm vào, cả đội hùng hổ xuất phát. Cô chạy chót nhất trong đội, băng qua thành phố Bắc Kinh đầu xuân, len lỏi qua từng ngõ hẻm chật hẹp, rồi đi ra đường lớn rộng rãi, chạy qua dòng người như mắc cửi, xe cộ đông đúc, dần dà bỏ lại thành phố phía sau, đến nơi dân cư thưa thớt.

Hàng cây hai bên đường ngoại ô đâm chồi nảy lộc, nhưng vẫn còn chưa mọc lá xanh um, nhánh cây trụi trơ dài dưới bầu trời xanh, cảm giác vô cùng thư thái. Ruộng đồng chỉ còn lại màu đất nâu, hoa màu đã được thu hoạch từ sớm, chờ mùa xuân ấm áp kéo về mới gieo trồng lần nữa. Những bông hoa cải dầu nở rộ rực rỡ, từng mảng vàng óng vờn mình khoe sắc qua những khe hở.

Băng qua đồng ruộng là đến đường đèo. Dãy núi non trùng điệp nhấp nhô, lá rừng xám ngoét rơi rụng, cây mọc quanh năm xanh tươi, hoa lê và hoa anh đào nở trắng xóa, xen lẫn với nhau trên triền núi, giao thoa với sắc trời xanh trong, đẹp như một bức tranh khắc bản màu.

Tầm nhìn thông thoáng, trời cao đất rộng. Đỗ Nhược hong mình trong gió lạnh, tăng tốc xe rong ruổi trên đường. Tinh thần Đỗ Nhược thư thái, mấy lần không kiềm được gào to theo gió: “Oaaaaa!”

Lúc đến đường núi gấp gềnh, cô giảm tốc độ xe máy lại, thân xe dần xóc kịch liệt, móng bị tăng lên nện xuống, vừa đau vừa ê ẩm, bỗng nhiên có tiếng còi vang lên phía sau lưng, cô sợ đến mức suýt nữa thì ngã xuống xe máy. Quay đầu nhìn lại, hai chiếc xe việt dã đang chạy phía sau cô, dường như đang khó chịu vì cô cản đường của họ.

Người ngồi trên ghế lái đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm, không thấy rõ mặt. Người bên ghế lái phụ và hàng ghế sau là một đám con trai đeo kính, ăn mặc chỉnh tề, nhìn cô như đang xem kịch vui.

Gặp phải đám quái quỷ gì thế này? Đỗ Nhược rửa thầm trong bụng nhưng cũng không có tâm tư so đo với bọn họ. Cô chỉnh lại mũ bảo hiểm của mình, vừa định tấp vào nhường đường thì không ngờ chiếc xe việt dã kia lại nóng nảy ầm còi inh ỏi. Tiếng còi hơi như kích động đến dây thần kinh của cô, tức tối xộc lên đến não, cô dứt khoát không thèm nhường đường nữa, cho xe ra giữa đường, thông dong chạy về phía trước.

“Mẹ nó, kiểm chuyện phải không?” Tên ngồi bên ghế lái phụ mắng mỏ, vờn đầu ra xem. Người chạy xe máy phía trước đội mũ bảo hiểm và khẩu trang che kín mặt, chỉ có thể phán đoán là một cô gái qua chiếc áo gió đỏ và đáng vốc gầy gò thôi.

Cô đáp trả hành động của họ bằng cách nhét sâu tai nghe vào tai mình.

“Ồ con nhỏ này...”

Lúc này anh chàng lái xe không ầm còi nữa, thỉnh thoảng tay lái, giảm mạnh chân ga vòng qua chiếc xe máy rồi vượt lên trước. Thật không ngờ cùng lúc đó xe máy cũng đột nhiên tăng tốc đuổi lên, thành công vượt qua chiếc việt dã vốn dĩ đã chạy trước một khoảng cách khá khá, và lập tức chặn đường nó lại.

“Đậu xanh, con này nó muốn đua xe với bọn mình à?” Tên ngồi ghế lái phụ kích động, la hét gây sự, “Này.”

“Đừng phải thứ ba gai rồi, định làm sao đây cậu Cảnh?” Mấy người ngồi phía sau cũng hào hứng châm dầu thêm lửa, người nào người nấy đều phấn chấn.

Cảnh Minh nhếch môi, một tay gạt cần số, một tay đánh vô-lăng, lần nữa tăng tốc, thoảng chốc xe gắn máy đã bị bỏ lại phía sau. Cậu liếc nhìn bóng người trong kính chiếu hậu, khinh thường quay ngoắt nhìn về phía trước.

Nhưng một giây sau, cô gái đội mũ bảo hiểm kia lại nhanh chóng vượt lên. Lúc này Cảnh Minh nắm chặt vô-lăng, tiếp tục tăng tốc, không cho cô có cơ hội vượt qua. Còn cô thì vẫn bám sát bên thân xe, nhất quyết không nhả nhường.

“Quào!” Đám con trai trong xe nổi hứng huyt sáo ầm ĩ.

“Đua xe trên núi vui thật!”

Xe việt dã và xe máy cứ bám rít đối phương, tròn thành chạy trên đường đèo, dấy lên một trận đất đá cát bụi. Đang lúc khó phân thắng bại thì đằng trước xuất hiện khúc cua chẳng chịt.

“Cẩn thận!” Người trong xe hô hoán.

Cảnh Minh nhanh chóng gạt cần số, nhả chân ga bẻ ngoặt vô lăng, rẽ qua khúc cua, trong bụng định hất cô nàng lại phía sau. Không ngờ chiếc xe máy kia lại cả gan đột ngột tăng tốc, phóng từ tầng trên thẳng xuống tầng dưới, nghênh ngang vượt qua xe việt dã, chạy tiếp về trước như một cơn gió.

Người trong xe thấy thế toát cả mồ hôi lạnh, cứ tưởng cô sẽ rơi xuống đường đèo, kết quả cô nhấc đầu xe một phát, rồi tiếp tục chạy trên con đường núi cao hơn một bậc. Lúc này chiếc việt dã đột nhiên dừng lại, cô cũng gạt chống xuống, đứng nhìn từ trên cao.

Cảnh Minh im thin thít, ánh mắt sau cặp kính nhìn chằm chằm vào cô gái mặc áo đỏ trên sườn núi. Mũ bảo hiểm vẫn che kín mặt cô, một giây sau, cô còi mũ và khẩu trang ra, vung vẩy mái tóc dài, quay đầu lại nhìn họ, bữu môi tỏ vẻ chê bai.

Giây phút nhìn thấy gương mặt ấy, ánh mắt Cảnh Minh đanh lại, cả đám con trai cũng trở cả mắt.

Cô đưa tay áo chùi đi mồ hôi trên cổ và mặt, đội mũ bảo hiểm lại rồi nghênh ngang bỏ đi, lúc đi còn khinh khinh lườm họ một cái.

Từ bé cô đã sống ở vùng núi, biên giới Tây Nam với những ngọn núi cao chót vót, hơn hẳn vùng ngoại thành Bắc Kinh nhiều. Lúc mà cô chạy xe máy chở mấy chục ký phân hóa học chạy băng băng trên đường đèo, chẳng biết đám nhóc tỳ này còn đang tung tăng đạp xe thiếu nhi ở đâu nữa.

Thôi bỏ đi! Cô dong xe máy chạy xa, lóp đất đá từ từ lảng xuống. Đám con trai trong xe việt dã chết lặng hồi lâu, tên ngồi bên ghế lái phụ mới bật thốt: “Đù, con nhóc này thú vị thật, đúng không cậu Cảnh?”

Chàng trai ngồi trên ghế lái ním chặt đôi môi mỏng, mặt mày sa sầm.

❖\”e~6❖

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chương 26

Chuông tan học vừa vang lên, Đỗ Nhược đã thu dọn xong tập sách đứng dậy. Nhóm Hạ Nam và Hà Hoan Hoan học ở lớp kế bên, trùng hợp bốn người họ có thể cùng nhau đi ăn trưa.

Vừa ra cửa đã nhìn thấy Cảnh Minh đứng tựa vào tường xoay điện thoại di động trong tay, Đỗ Nhược khựng bước rồi tăng nhanh tốc độ. Song Cảnh Minh lại đưa chân ra ngăn cô, Đỗ Nhược đành ngẩng đầu nhìn cậu.

Cậu hất cằm vào lớp học, sai bảo: “Đi, gọi giúp tôi Lý Duy ra đây.”

Đỗ Nhược thắc mắc, cậu chập mạch rồi ư, không phải bảo là ở trong trường phải giả bộ như không quen nhau sao? Cô không buồn để ý, thản nhiên bước đi.

Cảnh Minh lại đưa chân ra chặn đường cô lần nữa: “Bảo cô đi gọi giúp, không nghe thấy sao?”

“Tự cậu không biết đi à?” Rốt cuộc cô bực phát, không khách sáo lườm cậu rồi bỏ đi.

“Này...” Cậu nhượng mày nghiêng người, chặn trước mặt cô.

Quái lạ, con nhóc này từ khi nào dám nói chuyện ngang ngược với cậu thế kia? Trước đây không phải lúc nào cũng lí nha lí nhí, ngoan ngoãn vâng lời, không dám nhìn thẳng vào cậu lấy một cái hay sao? Cậu hất cằm, chỉ tay vào lớp, nói với giọng khó ưa: “Bảo cô đi thì cô đi đi!”

Cô thấy đáng về cậu cấu kính khó chịu, lười dây dưa bèn miễn cưỡng đi đến cửa lớp, gào lên: “Lý Duy, có người tìm”

Làm xong chuyện cô nhún nhó đi thẳng, không nhìn cậu lấy một lần. Cảnh Minh cúi đầu, ánh mắt lướt qua bả vai mình, lờ mắt nhìn cô rời đi, tâm trạng cũng không mấy vui vẻ. Học kỳ này hai người họ không gặp nhau nhiều, mỗi lần gặp mặt cậu đều tự hỏi... Con nhóc này đang giờ trò gì đấy nhỉ?

Lý Duy đeo cặp ra khỏi lớp, thấy người tìm mình là Cảnh Minh thì rất kinh ngạc: “Eo ôi, sao hôm nay rỗng đến nhà tôm vậy?”

Trước đây, hề có việc gì thì đều bắt tin nhắn gọi cậu đến thôi mà. Tính tình đại thiếu gia của Cảnh Minh từ lúc nào mà chịu nhẫn nại đứng chờ cậu ở cửa lớp thế này, mặt trời mọc ở hướng Tây rồi hả?

Mấy người họ cùng đi xuống cầu thang, Đỗ Nhược và ba cô bạn cùng phòng đi tuốt đằng trước, vừa đi vừa cười nói.

Cảnh Minh: “Mồng tám tháng sau có cuộc thi robot, mày làm đi.”

Trước mắt công việc trọng tâm của Prime là dự án không người lái, chuyện giành giải cho trường cậu không rảnh hơi đi quan tâm.

Trong lòng Lý Duy cũng hiểu việc này: “Được... Là do tao toàn quyền phụ trách, hay cần cho mày xem qua phương án và nắm tiến độ hả?”

“Xem chứ!.” Cảnh Minh đáp.

“Được.” Lý Duy nói xong lại chợt nhớ ra gì đó, “Gần đây chuyện trong phòng thí nghiệm nhiều quá, tao định tìm người giúp, mày thấy sao?”

Cảnh Minh hồ hững hờ liếc sang Lý Duy.

“Mày xem đi, cả bọn đều bận dự án của mình, nhưng trước mắt lại có cả tá cuộc thi robot cấp trường. Qua một thời gian nữa, dự án của bọn mình cũng phải bắt đầu làm mấy việc đối ngoại như họp hành, tham gia triển lãm gì đó... Tao nghĩ, nên cần thêm một người giúp đỡ, như thế sẽ không đến nỗi lú lẫn tay chân.” “Tao biết, nhưng làm sao có thể tùy tiện cho người đến phòng thí nghiệm được.”

“Tao chọn xong rồi, hoa khôi lớp tao.”

Cảnh Minh nhìn Lý Duy tỏ vẻ khinh miệt, cười nhạo: “Mày cho rằng tao là trường học hay là trụ sở thực tập hả?”

Lý Duy: “Không phải, Đỗ Nhược đứng nhất lớp tao đấy.”

“Hạng nhất thì có thể nói lên được điều gì?”

Lý Duy cười phì: “Mày nói ra câu này mà không thấy nhục hả? Học kỳ trước mày tách mấy môn? Mấy tháng nữa lại thi giữa kỳ, mày lại định rớt mấy môn nữa?”

Cảnh Minh ra vẻ “tao thích vậy, mày có ý kiến gì”, ngông nghênh đáp lại: “Tao nói rồi, chỗ tao không phải lớp học tình thương đâu.”

Lý Duy thở dài, thuận theo ý cậu: “Hiểu rồi.”

Thành viên của Prime do Cảnh Minh kéo vào nhóm đều thuộc hàng sinh viên tài năng, thủ khoa, từng đoạt giải nhất các cuộc thi, vừa có thực lực lại học cùng khóa, họ gia nhập từ sớm nên đều trở thành nòng cốt trong phòng thí nghiệm.

“Nhưng nếu nhất định phải tìm thêm một người thì nói thật, trong nhóm sinh viên cùng khóa, chỉ có Đỗ Nhược là thích hợp nhất.” Lý Duy nhớ ra gì đó, “Đúng rồi, mày thật sự đừng xem thường cô ấy. Trước khi nghỉ Tết cô ấy còn theo phụ giúp thầy Dương á.”

Lần này Cảnh Minh không nói gì nữa, mày nhướng cao như có chút ngạc nhiên.

Lý Duy tiếp tục thuyết phục: “Vói lại, chỉ là lính gác giúp việc thôi mà, đâu có cho cô ấy can thiệp nhiều chuyện.”

Cảnh Minh cau có: “Mày muốn tìm thì tìm đi, nhưng nếu cô ta làm không tốt, có vào rồi thì tao cũng tổng cổ ra.”

“Được.”

Cảnh Minh đi xuống vài bậc thang, lại nói: “Tính cách thế nào? Tao không chịu được mấy đứa khó hầu hạ đâu.”

Lý Duy bật cười: “Cái tính như mày mà còn đi bói móc người khác sao? Mày tìm trợ thủ hay tìm bạn gái hả thằng quý.”

Cảnh Minh không nói gì nữa, đi khỏi tòa nhà giảng dạy, neho mắt nhìn ánh nắng ấm áp trên ngọn cây. Cảnh xuân rực rỡ bao phủ cả vùng trời tháng Tư.

Nhìn lại phía trước, nhóm Đỗ Nhược đã sớm khuất dạng. Hay thật, ăn trưa thôi mà cũng hăng hái vậy sao!

...

Lúc Đỗ Nhược chạy đến cửa căn tin thì sắp thờ không ra hơi luôn rồi. Mỗi lần đến giờ ăn Hà Hoan Hoan liền hón ha hón hỏ, cứ như một người quản đốc ra sức thúc giục bạn cùng phòng chạy đến căn tin, sợ món trứng cuộn thịt mà cô ấy thích ăn bị người ta ăn sạch.

Cũng tốt, đến sớm thì còn đồ ăn nhiều, chỗ ngồi cũng tha hồ lựa chọn. Bốn người gọi com, tìm chỗ ngồi, vừa ăn vừa trò chuyện. Đúng lúc bên cạnh họ còn có chiếc bàn trống dành cho bốn người. Nhóm Lý Duy đi đến ngồi xuống, cười với cô.

Đỗ Nhược cười lại, nhưng chợt thấy Cảnh Minh cũng xuất hiện thì trở mắt. Thoáng thấy cậu đang bung khay đến, trên thắt lưng quần jeans đeo sợi dây nịt màu vàng bắt mắt, dài rủ đến bắp chân, trên đó còn in chữ Offwhite bằng tiếng Anh màu đen, trông vừa ngẫu vừa sành điệu. Sợi dây nịt vàng kia lướt qua cạnh bàn cô, rồi quay lại ngồi xuống đối diện với Lý Duy, ngay kế bên cô, cách nhau một khoảng nhỏ. Đỗ Nhược cảm nín, ngồi kế bên tên đáng ghét này là ăn không vô rồi. Cô nhích mông, vừa định nghiêng người đi thì Hạ Nam ngồi đối diện cô lên tiếng hỏi Cảnh Minh: “Lâu quá không gặp cậu, gần đây bạn gì vậy?”

“Học.” Cảnh Minh nói với giọng dừng dừng.

“Học á?” Hạ Nam không nhịn được cười, “Thôi dẹp đi.”

“Thật.” Cảnh Minh ra vẻ thành thật, “Lần sau không muốn thi lại giữa kỳ nữa, mệt chết được.”

Hạ Nam thấy thế cũng nghiêm túc phần nào: “Vậy sao!”

Cơ mà Lý Duy lại không chịu được cười nhạo: “Điều, mày cứ ở đó chém gió đi, mày mà chịu nghiêm túc học hành thì chắc tao thành thánh rồi. Không phải môn chuyên ngành thi ừ thêm ngó tới, lúc đó rớt thật tao xem mày sẽ làm thế nào. Mày đừng mơ tưởng lần sau sẽ có nàng tiên ốc ghi đáp án ôn tập cho mày nhé.”

Đỗ Nhược nhai rôm rộp thức ăn trong miệng, cắn phải vỏ trứng gà.

Hạ Nam: “Nàng tiên ốc là sao?”

Lý Duy: “Nó thi rớt môn Chính trị học kỳ trước, có một cô gái lên bỏ tài liệu ôn tập vào cặp cho nó. Nó bảo người ta vừa đúng lúc vừa thần bí, còn gọi người ta là nàng tiên ốc.”

Được lắm, Đỗ Nhược hoàn toàn ăn không nổi nữa.

“Lần này thì sao?”

“Lần này không có rồi.” Thái độ Lý Duy như đang mong chờ xem kịch hay.

Cảnh Minh ung dung, thuận miệng cười đùa: “Nàng tiên ốc thay lòng đổi dạ rồi, không thích tôi nữa.”

Đỗ Nhược ghen hòng. Có trách thì trách ngày trước trẻ người non dạ, làm ra chuyện mất thể diện như thế. Hy vọng cậu không phát hiện ra đó là cô, nếu không sẽ xấu hổ chết mất.

Hạ Nam: “Có thể là con trai thì sao.”

“Không phải.” Cảnh Minh lắc đầu quả quyết, “Nét chữ kia trăm phần trăm là con gái.”

Hà Hoan Hoan ngồi bên cạnh lập tức “bất sòng”, phát huy tinh thần hóng hót sến sẩm xưa giờ của mình, mơ mộng hỏi: “Nếu cậu biết cô gái kia là ai thì cậu sẽ làm sao?”

Cảnh Minh ngẩng đầu lên, tìm Đỗ Nhược như ngừng đập, siết đôi đũa trong tay.

“Tôi á...” Cảnh Minh chọc đôi đũa, nhăn mày nghĩ ngợi rồi nói thật chắc nịch, “Cho cô ta một trăm tệ, bảo cô ta chép thêm một bài Chính trị nữa.”

Đỗ Nhược tức nổ phổi, cậu đi chết đi! Cô hùng hổ gấp miếng sườn non trong khay Hà Hoan Hoan, tọng vào miệng nhai nhồm nhoàm. Cảnh Minh cũng bắt đầu ăn com, không nói gì nữa. Nhóm con gái họ chỉ có Hạ Nam quen cậu, cô ấy không mở lời thì người khác đương nhiên cũng im lặng thôi.

Ăn đến giữa chừng, Lý Duy thỉnh linh nhớ đến việc chính sự: “Đỗ Nhược, bình thường cậu có bạn lắm không?”

“Hả?” Đỗ Nhược nghĩ ngợi, không biết cậu ta định làm gì, “Cũng tạm, không bạn lắm.”

“Vậy đến phòng thí nghiệm phụ việc cho bọn mình đi, đội mình thiếu người.” Lý Duy mời chào.

Đỗ Nhược khá bất ngờ, về mặt nghề nghiệp nhìn sang Cảnh Minh, cậu vẫn cúi đầu ăn com như thể không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người họ.

“Minh á? Kỹ thuật của mọi người tiên tiến quá mình sợ sẽ làm vướng tay vướng chân các cậu.”

“Có gì đâu, chỉ là giúp việc thôi mà, trong phòng thí nghiệm nhiều chuyện lật vật lắm. Đỗ Nhược, dự án của bọn mình liên quan rất nhiều lĩnh vực, cậu có thể theo học hỏi rất nhiều kiến thức chuyên ngành khác.”

Hấp dẫn quá đi mất! Đỗ Nhược cầm đũa chọc vào com trong đĩa, nghĩ ngợi lại từ chối: “Minh không đến đâu.”

Cảnh Minh khựng đũa lại, Lý Duy cũng bất ngờ: “Đây là cơ hội tốt lắm đấy Đỗ Nhược.”

Lúc trước cậu ta định kéo mấy người bạn vào phòng thí nghiệm nhưng đều bị Cảnh Minh cự tuyệt, vậy mà lần này cô lại từ chối.

Vạn Tử Ngang cũng khuyên nhủ: “Đỗ Nhược, cậu nghĩ lại đi. Tốc độ học hỏi ở chỗ bọn mình, cậu không tưởng tượng nổi đâu.”

Đỗ Nhược nghe họ nói thế cũng rất lúng túng, rồi rầm giầy lát vẫn khó xử bảo: “Thật ra, giờ mình đang giúp việc cho phòng thí nghiệm của mấy anh khóa trên trong trường, không thể nào làm xuê cả hai bên được.”

“Mấy anh khóa trên? Anh nào?”

“Phòng thí nghiệm của Dịch Khôn và Ô Chính Bác.”

“Orbit?” Lý Duy tròn to mắt, không dám tin.

“Ừ.”

“Mấy yêu cầu của Dịch Khôn rất biến thái, anh ta mà chịu nhận sinh viên năm nhất hả?”

“Ồ, mình không biết.” Đỗ Nhược cũng ngây người, xoay xoay chiếc đũa, “Anh Lê Thanh Hòa dẫn mình đến, mình cũng không có làm gì, chỉ sửa một bộ cảm biến bị hỏng giúp họ thôi.”

Lần này Lý Duy im thin thít, cậu ta và Vạn Tử Ngang liếc nhìn nhau rồi lại nhìn sang Cảnh Minh. Cảnh Minh vẫn cắm cúi ăn cơm.

Bên kia Khuru Vũ Thần xen lời: “Là anh Lê Thanh Hòa dẫn cậu đến hả?”

“Ừ.”

“Hỏi nào?”

“Hỏi nghi Tết.”

“Ồ, mấy tháng rồi mà không nghe cậu nhắc gì cả.”

Hà Hoan Hoan cười mờ ám: “Thảo nào học kỳ này cậu và anh Hòa lại thường xuyên liên lạc như vậy, thân thiết hết sức nhì.”

“Không có.” Đỗ Nhược trừng mắt nhìn Hà Hoan Hoan, tóc mái rủ xuống lòa xòa che đi phần nào đôi mắt, cô vuốt lên, chỉnh lại mái tóc dài chấm vai, lảng sang chuyện khác, “Tóc mình nên cắt rồi, bữa nào bọn mình cùng đi đi?”

“Đừng cắt.” Khuru Vũ Thần góp lời, “Tóc bây giờ đẹp hơn.”

“Phải đấy Cỏ Nhỏ, cậu để tóc dài hợp hơn.” Hà Hoan Hoan tán thành.

“Đừng có xàm.” Đỗ Nhược lăm bằm buông đũa xuống, cào tóc mình, “Trước kia mình chưa bao giờ để tóc dài...”

Khuỷu tay bỗng bị ai đụng phải, cả người nghiêng đi suýt nữa đập mặt xuống bàn. Cảnh Minh bung khay thức ăn đứng dậy, thoáng đụng phải cánh tay đang vuốt tóc của cô. Cậu chỉ rú mắt nhìn cô với vẻ nghi ngờ và thờ ơ “là cô đụng tôi chứ không phải tôi đụng phải cô nhé”.

Hiển nhiên vẻ mặt Cảnh Minh hàm hồ hơn cô nhiều, giống như đang kiềm nén cơn bức bối sắp ập đến. Đỗ Nhược cũng sợ cậu, bèn lẳng lặng rút khuỷu tay lại, thò thè xin lỗi.

Bây giờ cậu mới lẳng lặng bỏ đi. Nhìn bóng dáng cậu đi xa, cô càng nghĩ càng thấy chán nản. Không lý nào, rõ ràng là cậu đụng cô mà, vậy mà còn hàm hồ buộc cô phải lên tiếng xin lỗi. Trời ạ, trên đời này sao lại có kẻ quái thai thế kia!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chương 27

Bắc Kinh vào tháng Tư âm áp dịu mát, những hàng cây xanh mướt đơm hoa, bầu trời cũng cao vợi vợi trong veo.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi, chân đá một hòn sỏi, đi thẳng một mạch từ căn tin về ký túc xá.

Lý Duy hỏi dò: “Bây giờ Đỗ Nhược không đến được có cần tìm người khác không?”

Cảnh Minh thờ ơ đáp: “Nói sau đi.”

Lý Duy thở dài, ngoài trừ sự lựa chọn là Đỗ Nhược, nhất thời thật sự khó tìm được người nào có thích hợp như thế: “Thật không ngờ cô ấy lại chạy đến nhóm Dịch Khôn.”

Ngay kẻ từ địch với họ mới chết!

Cảnh Minh vẫn chuyển tâm đá mấy hòn sỏi dưới chân, không đáp lời. Tính cách của Dịch Khôn làm sao chứa chấp được kiểu gà mờ như Đỗ Nhược? Nhưng cậu không màng, cô có tham gia nhóm cậu hay không cũng chẳng sao.

Vạn Từ Ngang nhớ đến chuyện cũ, bỗng hỏi: “Ban đầu thầy Lương Văn Bang nói gì với Cảnh Minh nhỉ?”

Lý Duy: “Nói dự án anh Dịch Khôn nghiên cứu có phần trùng lặp với Cảnh Minh, hy vọng hai người bắt tay hợp tác để sớm tạo nên đột phá.”

Chu Thao nghe như chuyện hoang đường viễn vông, cười sang sảng: “Chỉ một tên khó chịu như Cảnh Minh trong phòng thí nghiệm là đủ rồi, thêm một người nữa không sợ trời sập à?”

Cảnh Minh đập một cú, Chu Thao nhanh chân lẹ mắt nhảy né: “Tôi nói đâu có sai!”

Vạn Từ Ngang góp lời: “Bên mình và Dịch Khôn không đối đầu, không đầu đá đã tốt lắm rồi, còn hợp tác á? Không biết trường mình đang nghĩ gì nữa... Đừng rồi, dự án nghiên cứu của họ là gì? Phanh tự động hả?”

“Ừ.” Lý Duy đáp, “Dự án này có tính thích nghi cao. Nếu họ thu hẹp phạm vi nghiên cứu trong lĩnh vực xe hơi thôi, đồng thời tiến hành những điều chỉnh và thay đổi thích hợp, mang tính chuyên sâu, không chừng sẽ giống với phương hướng dự án không người lái của chúng ta rồi.”

Vạn Từ Ngang nhún mày nhìn Cảnh Minh: “Từ bé, chế tạo robot chơi thôi mà cậu và anh ta đã trở thành đối thủ, bây giờ làm chuyện lớn cũng đụng độ. Đúng là oan gia.”

Lúc này Chu Thao cũng không vui đùa nữa, đắm chiêu suy nghĩ: “Quào, xem ra hai nhóm bọn mình lại cạnh tranh cùng lĩnh vực rồi.”

“Vừa hay.” Cảnh Minh nhếch môi, mắt sáng như đèn pha, “Giống như lái xe vậy, một mình chạy dù có tăng tốc đến hai trăm tư cây số một giờ cũng thấy chán phèo. Có người đua chung mới hứng thú chứ.”

Cậu nói xong lại đá một viên sỏi dưới chân, viên sỏi văng vào bậc thềm, bắn ngược trở lại, rồi mất dạng trong bụi cỏ.

...

Đỗ Nhược phụ việc cho phòng thí nghiệm của Dịch Khôn đã hai ba tháng nhưng vẫn không tiếp xúc được với những nhiệm vụ mấu chốt, đừng nói là dự án phanh tự động, ngay cả làm robot cũng không cho cô tham gia. Nhưng cô cũng không mấy bận tâm, vui vẻ làm một cô tạp vụ, sửa cái này, xem cái kia, cứ nghĩ rằng học nhiều xem nhiều thì nền tảng kiến thức sẽ vững chắc hơn. Lúc rảnh rỗi lại tự làm nghiên cứu của bản thân. Hôm đó cô đang cầm cúi hí hoáy làm đồ của mình, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người, lạnh nhạt hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Cô giật mình, che đi linh kiện trên bàn, ngẩng đầu lên thấy Dịch Khôn.

“Em, đang nghiên cứu... bộ cảm biến IMU thiết bị đo lường quán tính...” Cô lo ngay ngáy, vội bổ sung thêm, “Chuyện trong phòng thí nghiệm em đã làm xong cả rồi!” Ngụ ý là: ông chủ, tôi không có lấy giờ công làm việc riêng đâu!

Dịch Khôn thoáng nhìn món đồ trong tay cô: “Cuộc thi robot giữa tám trường đại học tháng sau, em và anh Ô Chính Bắc cùng tham gia đi.”

“Hả?” Cô vẫn còn ừ ừ cạc cạc, “Em á?”

“Ừ.”

“Em có thể sao?”

“Nếu em thấy không ổn, thì thôi vậy.” Dịch Khôn quay người toan bước đi.

“Có thể, có thể ạ!”

Bình thường Dịch Khôn rất hiếm khi nói cười băng quơ, cộng thêm đáng vẻ chín chắn, trông rất nghiêm nghị, ngay cả giọng nói cũng ảm chứa đầy áp lực, Đỗ Nhược không bao giờ dám nói chuyện với anh ta. Nhưng so với Dịch Khôn, Đỗ Nhược thấy Ô Chính Bắc càng khó làm chung hơn. Con người của Dịch Khôn chỉ nhìn việc, không nhìn người, còn Ô Chính Bắc thì ngược lại, dường như có thành kiến rất lớn với cô, cho rằng cô không đủ tư cách phụ việc ở phòng thí nghiệm của họ. Tuy rằng trong khoảng thời gian này mọi việc cô làm đều được Dịch Khôn công nhận, nhưng thái độ Ô Chính Bắc trước

sau vẫn như một.

Nếu đã như vậy thì Đỗ Nhược cũng cố gắng hòa nhã, không để xảy ra mâu thuẫn với gã, dù sao cũng cùng nhau tham dự cuộc thi robot, cứ làm tốt việc của mình là được. Song hợp tác với nhau được một thời gian, giữa hai người cuối cùng vẫn nảy sinh bất đồng quan điểm khá lớn.

Hôm ấy Đỗ Nhược đột phát ý tưởng, đề nghị lắp bộ cảm biến ánh sáng cho robot, Ô Chính Bác không đồng ý, cho rằng sẽ tăng thêm sức nặng cho robot và cả lập trình não bộ.

Đỗ Nhược cố gắng giải thích ưu điểm khi gắn thêm bộ cảm biến ánh sáng, không ngờ Ô Chính Bác lại ngang ngược ngắt lời: “Hay là cô làm trưởng nhóm luôn đi?”

Khi đó có mặt rất nhiều người, Đỗ Nhược đỏ mặt đứng yên không dám lên tiếng. Đúng lúc Dịch Khôn đến xem xét tiến độ công việc, hỏi nguyên do và ý kiến của hai bên, im lặng nghe xong cũng không ở lại lâu. Lúc chuẩn bị đi khỏi, anh nhìn Ô Chính Bác rồi lại chỉ vào Đỗ Nhược: “Làm theo lời cô ấy đi.”

Mọi người đều sững sốt, kể cả bản thân cô.

Còn bên phía Prime thì đơn giản hơn, robot “Búp bê Hồ Lô” dự thi của họ đã chuẩn bị xong từ lâu, công việc trọng tâm vẫn là dự án không người lái. Ngày hôm ấy, Cảnh Minh đang kiểm tra lập trình điều khiển cho robot trong phòng ký túc xá thì Lý Duy chạy ào vào, cầm xấp giấy sơ đồ trong tay vỗ lên bàn Cảnh Minh.

“Giải quyết được rồi!”

“Cái gì?”

“Vấn đề độ nhạy bén của bộ cảm ứng trên động cơ xe bữa tao nói đấy, giải quyết được rồi.” Cảnh Minh chau mày, cầm lấy sơ đồ kia xem sơ qua, hàng loạt các chú thích, phương án giải quyết và các ký hiệu xinh xinh đều bằng tiếng Anh.

“Cừ lắm” Cậu tiện tay trả lại xấp sơ đồ cho Lý Duy, “Thầy nào làm vậy?”

“Không phải thầy, là bạn học lớp tao.” Lý Duy hưng phấn.

Cảnh Minh “à” một tiếng, rồi nhìn máy tính, hoàn toàn không tin: “Lớp mày ai có trình cỡ này?”

“Thật đấy, mày đoán xem là ai?” Lý Duy úp mở.

Cảnh Minh quay đầu, lấy tờ giấy sơ đồ kia từ tay Lý Duy và xem lại. Cậu quen thân với lớp Lý Duy, mọi người đều ở cùng tầng, đám con trai thường cùng nhau chơi game, đánh bóng rổ, làm thí nghiệm, bàn thảo vấn đề, vô cùng thân thiết. Đúng là họ đều tài giỏi nhưng cậu dám chắc trong nhóm sinh viên mới, người có trình độ chuyên môn cỡ này thì không có ai cả.

Cậu trả lại tờ giấy cho Lý Duy: “Không đoán.”

“Dù mày có đoán cũng không ra. Ngay cả tao cũng ngạc nhiên quá trời.” Lý Duy kéo ghế ngồi xuống, “Hoa khôi lớp tao đấy.”

“Cô ta á?”

“Đúng, chính là cô ấy. Tao vốn định hỏi thầy, nhưng lại làm rơi tờ giấy xuống đất, cô ấy cầm lên xem, viết viết vẽ vẽ lên tờ giấy rồi trả lại cho tao, thế là vấn đề đã được giải quyết.” Lý Duy miêu tả sinh động như thật, “Mà đưa cho tao xong thì quay người tiếp tục nhìn lên bảng, chăm chú nghe giảng. Ngầu lòi luôn.”

Cảnh Minh không lên tiếng, bất giác lấy tờ giấy kia đến xem lần nữa.

“Cô ấy tiến bộ cực lớn, tao đã nói với mày rồi, đúng nhất lớp tao mà. Tuy người trông ngờ nghệch, nhưng chỉ số thông minh cao lắm. Trước đó, tao đã bảo cho cô ấy vào giúp việc cho nhóm mình, không ngờ người ta lại là cao thủ. Thảo nào Dịch Khôn giữ cô ấy lại trong nhóm, coi như anh ta nhặt được bảo bối rồi.”

Cảnh Minh dúm thảng tờ giấy vào tay Lý Duy: “Nếu đã giải quyết rồi còn không đến phòng thí nghiệm đi.”

“Định đi đây, đặc biệt đến đây báo mày một tiếng, cô ấy làm người ta bất ngờ thật, khả khả.” Lý Duy bỏ bản vẽ vào túi, đứng dậy định đi, lại bất ngờ nghe Cảnh Minh xía xói.

“Nhặt được bảo bối con khi, tính tình chả ra sao.”

Lý Duy thắc mắc quá đỗi: “Mày nghe ai nói? Cô ấy tốt tính lắm, con trai lớp tao đều thích cô ấy.” Cậu ta bất bình thay cô bạn của mình xong lại nói, “Mày còn dám chê người ta xấu tính á, tính mày chả khác gì con kiki.”

Cảnh Minh quay đầu lại: “Mày thiếu đòn phải không?”

Lý Duy cười hềnh hếch, nhìn vào máy tính của Cảnh Minh hỏi thăm: “Kiểm tra xong rồi có cần cải tiến gì không? Cuộc thi tổ chức vào tuần sau, có ý kiến gì thì nói sớm một chút.”

Cuộc thi giữa tám trường đại học sắp tới bao gồm trường họ và bảy trường kỹ thuật khác, tuy nói là trận đấu giao hữu nhưng đám con trai ngựa non hấu đá không ai muốn thua cả. Hơn nữa, đây toàn là những trường đỉnh của đỉnh, phụ trách nghiên cứu phát triển các dự án robot hoặc các hạng mục tương tự của cả nước, đương nhiên đẳng cấp cuộc thi cũng khác hẳn. Cảnh Minh: “Tao nghĩ xem có tăng tốc thêm được không.”

“Được.”

Lý Duy dứt lời liền đeo balo ra khỏi cửa. Cảnh Minh tiếp tục gõ bàn phím, nhìn những con số và chữ tiếng Anh trên màn hình, chẳng biết tại sao trước mắt lại hiện lên trang giấy khi nãy Lý Duy cho cậu xem, cũng là những dòng chữ tiếng Anh đơn giản và rành mạch.

Cậu cau mày tựa lưng vào ghế, nhìn trần nhà tặc lười.

Đỗ Nhược Xuân?

Hơn nửa năm trước, cuối thu đầu đông, cây khô gió lạnh. Mà Còn hôm nay đã là cuối tháng Tư, vạn vật sinh trưởng, đương độ xuân phơi phới rồi.

...

Gần một tuần trôi qua, đóa hoa héo úa cuối cùng trên cây cũng đã rơi xuống, thả mình theo làn gió ẩm, chỉ còn lại cành lá xum xuê. Nhóm sinh viên vẫn mặc áo dài tay và quần dài, ôm tập sách đi dưới những tán cây, rất ít người chú ý cảnh sắc trên đỉnh đầu nên mấy ai nhận ra mùa xuân đã lặng lẽ rời cảnh.

Cuộc thi robot giữa tám trường chính thức mở màn, ban tổ chức do các trường luân phiên đảm nhiệm, năm nay đến lượt trường của Đỗ Nhược.

Những sinh viên quan tâm đến cuộc thi vốn dĩ không nhiều, nhưng vì các tin tức về trận đấu robot đánh nhau kịch liệt giữa Cảnh Minh và Dịch Khôn, hai người còn chia nhau rình luôn giải vô địch và á quân thế giới của năm ngoái, nên đã khiến diễn đàn được phen bùng nổ, vì vậy mà số lượng người có hứng thú với robot bỗng tăng vọt.

Cộng thêm lần này cuộc thi được tổ chức tại “sân nhà”, nên có thêm nhiều sinh viên khoa Xã hội nhân văn đến xem, ngay cả trường Mỹ thuật cũng có mặt. Trường họ có ba đội nghiên cứu về robot, Orbit của Dịch Khôn, Prime của Cảnh Minh và Destiny của Phó Dương – một sinh viên năm tư.

Trước khi Cảnh Minh vào học, trong khoảng thời gian khá dài, hai nhóm Orbit và Destiny ngang tài ngang sức, không phân cao thấp. Nhưng kể từ khi trong nhóm Destiny có người tách ra làm riêng, có người tốt nghiệp rồi đi, có người không cùng chí hướng, và thành viên cốt lõi rút đi một nửa, vậy nên thực lực thua sút, đành để Orbit chiếm lĩnh vị trí đầu đàn, một mình làm mưa làm gió trong gần hai năm.

Mãi cho đến khi Cảnh Minh xuất hiện như một vị thần, tập hợp tất cả tinh anh trong tốp sinh viên khóa mới, thành lập nên Prime, và từ đó trở thành kẻ thù số một của Orbit.

Nhưng nghe nói, trước khi cậu vào học, Prime vốn đã tồn tại rồi, thành viên đều là những thiếu niên thiên tài bị cậu lôi kéo, họ thường chơi game với nhau nên tình cảm khá khít.

Giữa hai thế hệ cách biệt ba năm hiển nhiên khác biệt không nhỏ, vậy nên lớp đàn anh cũng không tài nào hiểu rõ thế giới của tụi đàn em.

Lần này cuộc thi robot chia thành hai mảng: hình người và phi hình người. Bên phía phi hình người có ba hạng mục là: định hướng, lấy đồ vật và đánh nhau. Mục đánh nhau này có bản chất khác với cuộc thi robot đại chiến năm ngoái của Cảnh Minh, nó không hề mang tính bạo lực, thậm chí vô cùng đằm thắm đáng yêu. Cậu ngọc nghềch đây tôi một cái, tôi chậm chạp đưng lại cậu một cái, thường chỉ mang tính góp vui cho khán giả. Bên robot hình người cũng chia ra ba hạng mục: Nhảy múa, đá bóng và thi chạy. Thử thách nhảy múa chính là thiết kế động tác, tiêu chuẩn thống nhất; thử thách đá bóng là thiết kế các khớp, độ trơn tru giữa các khớp; Thử thách chạy bộ là năng lực cảm ứng, phối hợp tốc độ và tổng thể.

Lần này Destiny dự thi mảng robot phi hình người, chuẩn bị cho hai hạng mục: lấy đồ vật và đánh nhau. Còn Orbit và Prime đều chọn thi robot hình người, đồng thời chọn mục thi chạy.

Lúc trước thầy Lương Văn Bang thấy Cảnh Minh đăng ký còn nhắn mày: “Nhóm Dịch Khôn cũng chọn mục này, bọn em chia ra đi, lấy thêm một giải khác cho trường.”

Cảnh Minh còn khách sáo hỏi lại: “Vậy thầy đề nghị em chọn mục nào?”

“Nhảy múa, đá bóng.”

Cảnh Minh: “Mấy trò đó hồi lớp Mười em chơi chán rồi, thầy bảo anh ta chơi đi.”

Lương Văn Bang cầm sách vỗ lên đầu cậu. Với hiểu biết của Cảnh Minh về Dịch Khôn, anh ta cũng sẽ không đổi mục dự thi. Hai người họ đã biết rõ về nhau thông qua vô số các cuộc thi chế tạo robot cả trong và ngoài nước. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt thôi đã biết đối phương toan tính điều gì, chứ không cần nói chuyện với nhau.

Tốt lắm, đã đấu với nhau nhiều lần như vậy, thì thêm cuộc thi còn con này có đáng là bao.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi, vừa gọi điện thoại dặn dò Lý Duy vừa đi vào sân vận động của trường. Cuộc thi của họ một giờ sau mới bắt đầu, cậu đến xem đội khác thi, nhóm Anbo của đại học nào đó cũng khá lợi hại.

Vừa định cúp điện thoại thì Lý Duy vội nói thêm một câu: “À đúng rồi, tao nghe nói Đỗ Nhược cũng tham gia chế tạo con robot của Orbit lần này.”

Cảnh Minh không bình luận gì, liền cúp máy.

Hừ!

Cậu đi sang phía bên hông sân, nhìn khán đài đông nghịt khán giả, cảm thấy lạ: Trường thuê diễn viên quần chúng à? Sao đông người vậy? Đương nhiên cậu không hề nghĩ rằng chính mình là nhân vật mấu chốt lôi kéo những nhân vật quần chúng này đến xem cuộc thi robot do trường đăng cai.

Trên khán đài có không ít nữ sinh, họ vừa liếc mắt đã nhận ra cậu, ánh mắt liên tục đổ dồn về phía này. Người thật đẹp trai hơn trên hình nhiều, dáng vóc thon cao, ăn mặc rất có phong cách, đứng lẫn trong đám sinh viên quả thật giống như hạc giữa bầy gà.

Cảnh Minh không chú ý đến ánh mắt và lời bàn tán xung quanh, tâm trạng bức bối phiền não: Mọi nó, sao đông như kiến vậy, hại bố không có chỗ ngồi. Cái trường quý này rảnh rồi sinh nông nổi thật, kéo đông khán giả vậy đến đây.

Cậu bỏ tay vào túi, vừa bước lên bậc thang thì thấy ngay Đỗ Nhược. Cô đứng phía trên chầu mây, hơi dẩu môi nhìn xung quanh, cũng đang hoang mang tìm chỗ ngồi, thỉnh thoảng giờ ta lên vén mấy sợi tóc mái lòa xòa.

Cô... trang điểm ư? Môi hồng, răng trắng, trên gò má còn đỏ phơn phớt nữa. Tóc tai cũng ngay ngắn gọn gàng, cột kiểu đuôi ngựa thâm thấp. Cậu nhìn cô từ trên xuống dưới, hôm nay ăn mặc khá chỉnh chu, áo sơ mi quần tây ôm và giày cao gót, từ đầu đến chân đều toát lên nét lạnh lợi giỏi giang, đáng về trang nhã tự tin.

Đỗ Nhược vô tình hướng ánh mắt về phía khán đài bên dưới, cậu vội dời mắt đi, bước từng bước nặng trĩu lên bậc thang.

Đỗ Nhược không tìm được chỗ ngồi nên quay người đi xuống. Hai người đi hướng đối diện nhau nhưng ánh mắt lại chẳng buồn đoái hoài đến đối phương.

Trong không gian chật hẹp ở bậc thang, họ đồng thời nghiêng người nhường lối, vẫn không ai đểm xia đến ai. Đỗ Nhược chỉ chăm chú nhìn theo bước chân của mình đi xuống bậc thang, nên không phát giác có một ánh mắt đang đắm đắm nhìn mình.

Cảnh Minh lướt ngang qua người cô, lơ đãng mím môi, thả chậm nhịp bước. Ánh mắt cậu quét nhanh qua gương mặt cô, người ta không hề trang điểm, hàng mi vừa đen vừa dài, gương mặt trắng nõn ứng hồng tự nhiên, thậm chí cậu còn soi thấy từng sợi lông tơ li ti mềm mại gần như là trong suốt trên làn da cô nữa kia.

i7?G

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Chương 28

Cảnh Minh nhìn sơ một vòng, không tìm được chỗ trống, bèn quay người nhìn xuống khán đài, thấy Đỗ Nhược đứng ở bậc thang chót cùng. Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cô cũng đang tìm chỗ cho mình, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn dáo dác, nhích qua nhích lại để không chắn tầm mắt khán giả.

Tìm cả buổi vẫn không có chỗ, cô dứt khoát đi vòng qua cầu thang khác, đứng trên bậc thềm tựa vào tường, không cản trở người khác xem thi đấu. Cảnh Minh cũng đi đến, im hơi lặng tiếng đứng ở bậc thềm phía sau cô.

Đỗ Nhược ngẩn ngơ dẩu môi, chăm chú nhìn về phía trước chờ đợi cuộc thi bắt đầu, không hề hay biết cậu đang đứng ngay đằng sau.

Chiều cao chênh lệch cộng thêm bậc thang nên đầu cô chỉ tới ngực cậu, vừa rù mắt là thấy ngay mái tóc mềm mượt đen nhánh của cô đang vén sau vành tai nho nhỏ. Hàng mi dài khê chớp, thỉnh thoảng ánh mắt bị nhân viên đi qua đi lại thu hút, đầu hết chuyển sang trái đến sang phải. Cơ mà mãi vẫn không cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình từ trên đỉnh đầu.

Một chốc sau, MC lên sân khấu, ánh đèn bốn phía tối xuống, tiếng người cũng dần im ắng, chỉ có chính giữa sân khấu sáng rực. MC cất giọng oanh vàng nhiệt liệt khai mạc trận đấu. Trận này là thi robot phi hình người lấy đồ vật, ở chính giữa sân khấu vuông vức có hai đường băng đối xứng cao hơn mặt đất, giống như món đồ chơi xếp gỗ cỡ lớn. Mặt đường băng nhấp nhô, quanh co khúc khuỷu, thậm chí có mấy khúc cua gắt.

Trên đường thi có kẻ vạch trắng chính giữa để dẫn đường cho robot, một bó hoa được đặt ở đầu cuối. Robot chỉ cần chạy trên đường thi, cầm lấy bó hoa và chạy trở về là được.

Khác với cuộc thi robot đánh nhau lần trước của Cảnh Minh, robot dự thi hôm nay đều là tự động, không được điều khiển từ xa.

Trong tiếng vỗ tay vang rền, MC bắt đầu giới thiệu hai đội: “Trải qua mấy vòng thi đấu trước đó, cuối cùng bước vào vòng chung kết là đội đến từ Đại học khoa học kỹ thuật XX tỉnh A, đội áo đỏ, và đội đến từ đại học công nghiệp XX tỉnh B, đội áo xanh. Bây giờ, chúng ta hãy cho hai bên một phút cuối cùng để chuẩn bị, một phút sau trận tranh tài sẽ bắt đầu.”

Hai đội loay hoay chuẩn bị robot của họ trong góc, robot bên đội đỏ thì nhỏ thó đèn dẹt, giống như chiếc bánh ngọt hai tầng, robot đội xanh thì đơn giản hơn, hết như chiếc hộp giấy.

Không ít sinh viên đứng đây cầm điện thoại chụp ảnh, MC phải nhắc nhở: “Robot tham gia thi đấu hôm nay có chức năng cảm ứng ánh sáng, xin các bạn tắt đèn flash, đừng ảnh hưởng đến cuộc thi.”

“Một phút chuẩn bị đã hết!” Giọng MC trở nên sục sôi, “Đã đến giờ, mời robot tham gia thi đấu vào vị trí.”

Đỗ Nhược đang nhìn ngóng thì bỗng một nam sinh đứng chắn ngay tầm mắt, cô nhích sang bên cạnh một chút, nhưng nam sinh kia lại đứng không yên cứ dôi qua dịch lại. Bất đắc dĩ cô đành chuyển sang trái rồi sang phải theo cậu ta, thì thỉnh thoảng một sức mạnh ở phía sau lôi lên. Đỗ Nhược kinh hoàng chưa kịp phản ứng đã bị Cảnh Minh kéo lên bậc thang phía trên, đứng sát bên cậu trong lối đi nhỏ hẹp. Cậu cup mi mắt nhìn cô chăm chọc: “Lùn quá thì đi đâu cũng nên kè kè theo chiếc ghế.”

Đỗ Nhược thật thà: “Tôi cao mét sáu sáu đấy!”

Cậu cố ý cúi thấp xuống nhìn cô: “Cao ghê há!”

Cô hậm hực lườm cậu, nhưng cậu đã thản nhiên nhìn về sân khấu thi đấu rồi. Lười so đo với Cảnh Minh, Đỗ Nhược cũng chăm chú nhìn về chính giữa sân.

Robot đã vào vị trí, toàn sân yên lặng, MC cầm micro tuyên bố: “Cuộc thi... bắt đầu!”

Chỉ trong nháy mắt, hai con robot nhỏ đồng thời lao ra đường bằng chạy xăm xăm, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải chỉ vùn vùn mười mấy giây. Robot đội đỏ chạy đến điểm đích với ưu thế tuyệt đối, lấy được bó hoa, chạy trở về đường cũ, quay trở lại vạch xuất phát nhanh như chớp. Trong khi đó, robot đội xanh chỉ mới chạy đến chỗ bó hoa của mình thôi.

MC kích động hô lớn: “Mười chín giây, cuộc thi đã kết thúc với thành tích là mười chín giây.”

Khán giả đồng loạt đứng dậy vỗ tay, đám nam sinh bên đội đỏ kích động ôm lấy nhau nhảy cẫng lên.

“Nhà vô địch chính là đội của trường Đại học Khoa học kỹ thuật XX tỉnh A!”

Cảnh Minh vừa giơ tay lên vỗ vừa liếc nhìn đồng hồ điện tử. Mười chín giây, tốc độ đã nhanh hơn tám giây so với năm ngoái của họ, tiến bộ rất lớn. Vài giây ngắn ngủi, ánh mắt cậu lập tức nhìn sang con robot thua cuộc.

Giờ phút này toàn sân sôi trào, không ai chú ý đến con robot như chiếc hộp giấy kia cả. Nó không biết mình thua, vẫn còn cố gắng chạy trên đường băng.

Cậu đang vừa nghĩ đến đây thì bỗng nghe Đỗ Nhược lẩm bẩm: “Chắc là nó buồn lắm.”

Cảnh Minh gạt mình, ngạc nhiên nhìn cô, nhưng cô đã cúi đầu bước theo dòng người đi xuống bậc thang, đưa thẻ vào cửa cho tình nguyện viên bên dưới kiểm tra, rồi đi vào khu vực thi đấu robot hình người.

Hôm nay cô ăn mặc chỉnh chu như vậy do phải tham gia thi đấu với đội Dịch Khôn. Thông thường, sinh viên ngành Kỹ thuật không để ý chuyện ăn mặc, chỉ khi thi đấu mới mặc đồng phục. Nhưng con người Dịch Khôn rất để ý hình thức, mỗi lần thi đấu đều mặc sơ mi trắng thơm.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi đi theo.

Lát nữa mới đến lượt họ thi, Đỗ Nhược đứng bên kia sân kiên nhẫn chờ đồng đội của mình. Cảnh Minh thông thả đi đến gần sân thi đấu, cách cô chừng hai ba thước, quay mặt nhìn vào sân thi giống cô.

Lúc này trên sân thi đấu không có một bóng người, khán đài xung quanh huyền ảo cũng không liên quan gì đến họ. Vạch trắng trên đường đua phản quang dưới ánh đèn.

Cảnh Minh nhìn đèn chiếu đuối trên đỉnh đầu rồi hỏi: “Lý Duy nói cô tham gia chế tạo Astro Boy hả?”

Astro Boy là tên của robot dự thi lần này của Orbit. Đỗ Nhược ngậy ra giây lát mới nhận ra cậu đang nói chuyện với cô, điềm nhiên “ừ” một tiếng.

Cảnh Minh quay đầu lại nhìn thẳng vào cô: “Cô nghĩ ai sẽ thắng?”

Ban đầu Đỗ Nhược không đáp lời, cô biết rõ thực lực của Cảnh Minh, nhưng cô không cho rằng đội mình sẽ kém đội cậu bao nhiêu, và câu trả lời là: “Ngang nhau.” Cảnh Minh nhướn mày nhếch môi: “Khả lắm.”

Đỗ Nhược nghỉ ngơi nhìn cậu, quả nhiên được nghe câu tiếp theo: “Điếc không sợ súng.”

Phản ứng của Đỗ Nhược sau khi nghe câu nói ấy là lập tức dạt ra xa thêm hai mươi mét. Trong lòng Cảnh Minh cười khoái trá, không thèm đi theo theo cô nữa.

Không lâu sau nhóm Lý Duy mang theo Búp Bê Hồ Lô mới chế tạo của nhóm Prime đến, chiều cao năm mươi centimet, cỡ đứa bé sơ sinh. Nhìn từ ngoại hình, Búp Bê Hồ Lô không khác nhiều so với robot khác, cũng là mang hình dáng con người, không phải kiểu quái thai dị hợm gì cả. Điểm khác nhau duy nhất chính là đa số robot đều là màu đen, nhưng Búp Bê Hồ Lô lại là màu trắng, vô cùng xinh đẹp bắt mắt. Nó giữ nguyên đôi mắt to đặc biệt của đội Prime, trông ngốc nghếch đáng yêu chết được.

Robot thi chạy là hạng mục có tính kỹ thuật khá cao, cần độ phối hợp cao giữa các khớp của robot, đồng thời tăng tỷ lệ đi lệch hoặc té ngã, lại thêm yếu tố tốc độ nên khó càng thêm khó, không hề đơn giản đứng một chỗ múa may như hạng mục thi nhảy

Trong tám trường thì có một trường không dự thi hạng mục này, mà trường Cảnh Minh thì lại có hai đội tham gia, nên vừa khéo chia đủ tám đội. Sau khi rút thăm thi đấu cặp, đội thua bị loại, đội thắng thi tiếp, cuối cùng lựa chọn ra hai đội cuối cùng vào vòng chung kết. Mỗi đội nhận được thông tin của đối thủ xong thì đi đến đấu trường riêng.

Tuy nói không cùng sân đấu nhưng thật ra đều ở trong một khu vực. Trên mặt đất bằng phẳng chia ra bốn sân đấu hình chữ nhật, kích thước bằng nhau, thi đấu đồng thời, có nét tương tự cuộc thi đấu thể thao Thế vận hội Olympic.

Khán giả ngồi chật kín cả khán đài, quan sát cùng lúc tám đội so tài.

Thời điểm các đội chuẩn bị, màn hình lớn ở hiện trường phát hình Cảnh Minh và Dịch Khôn, một người thân nhiên thờ ơ, một người lạnh lùng như băng. Đường như Cảnh Minh cảm nhận được ống kính đang hướng về phía mình, ngược mắt nhìn lên, ánh mắt sâu hút và sắc bén, khiến cả đám con gái ở khán đài nhìn qua màn hình lớn reo hò hừng khởi. Trong tích tắc, cậu liền thờ ơ quay đi.

Ống kính cũng ghi hình Đỗ Nhược, bởi vì cô là cô gái duy nhất trong sân thi đấu. Nét mặt vẫn còn chút ngây ngô, đến khi phát hiện ra mình xuất hiện trên màn hình thì hoảng hốt tránh đi, chỉ để lại phần ót.

Cảnh Minh thoáng nhìn phần ót trên màn ảnh rồi dời mắt sang người thật. Đỗ Nhược đang ngồi cạnh robot Astro Boy, nghiêm túc điều chỉnh gì đó. Lê Thanh Hòa ngồi bên cạnh, hai người châu đầu vào nhau với cự ly rất gần.

Cậu lạnh nhạt quay về đường đua của mình.

Đường đua được thiết kế rất đơn giản, dài năm mươi mét, rộng hai mét. Mỗi lần chạy lệch ra khỏi đường biên thì tính thêm năm giây. Theo nguyên lý thông thường thì tốc độ càng nhanh càng dễ chạy lệch khỏi đường đua, cũng dễ dàng ngã xuống, làm chậm trễ thời gian.

Hạng mục chạy đua chính là thử thách mức độ cân bằng giữa ba phương diện tốc độ, ổn định và di chuyển đường thẳng của robot. Đối thủ đầu tiên của Prime là Đại học Khoa học Kỹ thuật nào đó. Sau khi robot đến vạch xuất phát, hiệu lệnh vang lên liền chạy hướng về điểm đích. Thay vì nói chạy thì giống như đi nhanh hơn. Robot không linh hoạt như con người, mỗi khớp từ đầu cho đến mắt cá chân của chúng được lắp đặt mô-tơ điện và bảng điều khiển, đều dựa vào việc lập trình được tính toán chuẩn xác điều khiển, hơn nữa mỗi khớp trên thân người của nó đều phải phối hợp nhịp nhàng. Nếu như có sự chênh lệch giữa hai chân thì sẽ dễ dàng đi lệch và ngã xuống.

Robot đối thủ mới đi được vài bước thì đã ngã sập xuống khá nặng, lớp vỏ run lên vài cái, nhưng nó vẫn kiên cường bò dậy đi tiếp, có điều sai lệch ở đôi chân quá lớn nên càng chạy càng chệch hướng, kết quả là vượt ra khỏi đường biên, bị tính thêm năm giây. Nhóm họ vội vàng chạy đến chuyển robot vào đường đua lần nữa, cứ thế chập chững đi đến đích. Còn Búp Bê Hồ Lô của đội Prime thì đã sớm chờ ở đích đến với thời gian 58 giây.

Đồng thời giành chiến thắng trong khoảng thời gian ngắn còn có ba đội khác, trong đó có Astro Boy của Orbit. Khán đài bao quanh sân thi đấu rần rần tiếng vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Người thua bị loại, người thắng tiếp tục. Vòng thứ hai Búp Bê Hồ Lô tiếp tục giành chiến thắng với thời gian 57 giây. Lúc kết thúc, Cảnh Minh nhìn sang đường đua kế bên, quả nhiên Astro Boy cũng thắng, thời gian sử dụng là 59 giây.

Trong sân lại vang lên tiếng hò reo, giọng MC càng làm bầu không khí khuấy động hơn: “Hiện tại, hai đội vào vòng chung kết là... Orbit... và... Prime!”

Cả sân vang lên tiếng hét chói tai. Hai đội cùng một trường, đều là đội nhà, tất cả bạn học vây xem đều hưng phấn, chụp ảnh, la hét cổ vũ. Vòng loại cuộc thi đã qua, không khí dần dần sôi động, đến giờ khắc này đã đạt đến đỉnh. MC của trường cũng hăng hái, máu lửa hẳn lên, ra hiệu kích động khán giả tạo khí thế cho trận chung kết.

Nhóm tình nguyện viên tranh thủ thời gian dọn dẹp đường đua, quét đi cát hoặc dị vật.

Còn hai đội thi đều rất bình tĩnh, chờ MC tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Cảnh Minh nhìn đường đua, khẽ mím môi. Ưu thế của hai bên đều rõ rệt, Búp Bê Hồ Lô của Prime tốc độ nhanh, chưa hề ngã lần nào và cũng không hề

chạy ra khỏi biên. Còn bên Orbit thì Astro Boy đi đứng ngay hàng thẳng lối. Cậu thoáng nhận thấy gì đó, quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược đứng cách đó vài mét, lẫn trong đám con trai. Đèn trần trên sân vận động soi xuống gương mặt cô trong suốt như tờ giấy, chỉ có hàng mi dài cong vút chớp chớp. Cô cắn môi dưới, hình như có chút khản trương, ánh mắt cũng trống rỗng, quan sát xung quanh rồi bỗng dời mắt giao với tầm mắt của cậu.

Trong mắt cô không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào, giống như nhìn người xa lạ, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác một cách tự nhiên. Một giây sau có bóng người di chuyển che cô lại.

MC lớn tiếng tuyên bố: “Xin mời robot hai đội vào vị trí. Chúng ta hãy bắt đầu đếm ngược nào. Năm, bốn, ba, hai, một... Bắt đầu!”

Phút chốc tất cả bạn học trên khán đài đều giờ cao điện thoại di động, giữa sân sáng ngời có hai con robot đáng yêu ra sức chạy về đích, tốc độ gần như sần sần. Bởi vì đều là đội nhà nên mỗi bên đều có số lượng người ủng hộ tương đương nhau, khán giả gào khan cả cô, liên tục hô hào cổ vũ.”Astro Boy cố lên! Astro Boy cố lên!”

“Búp Bê Hồ Lô cố lên! Búp Bê Hồ Lô cố lên!”

Tiếng reo hò mỗi lúc một tăng cao dần, Đỗ Nhược vô thức đặt tay ấn vào ngực, còn Cảnh Minh thì hết sức chăm chú quan sát. Nhưng may cậu dần dần chau lại, chút cảm giác khác thường càng lúc càng hiện rõ. Búp Bê Hồ Lô có chút biểu hiện không ổn...

Đúng ngay lúc ấy, Astro Boy đã chạy được nửa đường đột nhiên ngã xuống, xung quanh vang lên tiếng xuyết xoa tiếc nuối.

Sau khi Astro Boy ngã xuống, ngây ngốc gục trên mặt đất, đôi chân vung vẩy loạn xạ cố gắng ngồi dậy, rồi từ từ co chân lại, đứng lên, lần nữa tập trung vào cuộc thi. Còn Búp Bê Hồ Lô thì đã sớm đã bỏ xa nó rồi.

Trong cuộc thi lần này, Búp Bê Hồ Lô là con robot duy nhất không bị ngã. Nhóm Cảnh Minh trước khi thi đấu đã tỉ mỉ kiểm tra thăng bằng cho nó, thiết kế con quay hồi chuyển cực kỳ tinh vi, phòng ngừa bị ngã, còn có thể xử lý cả tình huống cơ thể nặng nề lắc lư. Không chỉ vậy, cậu cũng cực kỳ nghiêm túc khác yêu cầu các đội viên hiệu chỉnh sai số giữa các khớp tay chân khi cử động, thế nên cả hai trận đấu Búp Bê Hồ Lô đều đi lại vững vàng.

Mặc dù chạy khoảng cách dài xa sẽ xảy ra chút chệch choạc, nhưng vẫn hoàn mỹ về đến đích.

Chỉ còn 10 mét, 9 mét cuối cùng, Búp Bê Hồ Lô hoàn toàn vượt lên dẫn đầu, vẫn vui vẻ nghịch ngợm chạy đi. Tiếng cổ vũ cho đội Cảnh Minh chiếm ưu thế áp đảo: “Búp Bê Hồ Lô cố lên! Búp Bê Hồ Lô cố lên!”, “Cảnh Minh cố lên! Cảnh Minh cố lên!”

Trái lại mi tâm của Cảnh Minh cau chặt hơn, cậu đã sớm nhận ra robot có vấn đề, chẳng qua mới đầu chưa biểu hiện rõ thôi. Quả nhiên đến giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, cậu chỉ có thể giương mắt nhìn Búp Bê Hồ Lô càng chạy càng chệch hướng. Có lẽ vì hai trận đấu trước dẫn đến sai số bị tích lũy dần, nên ở lượt này tuyến đường chạy rõ ràng hơi chệch đi.

Cậu nhìn Vạn Tử Ngang, Vạn Tử Ngang lập tức hiểu ý, ra dấu cho Chu Thao đi theo sát Búp Bê Hồ Lô, lỡ nó giảm biên thì tức khắc chỉnh nó trở về trong đường đua.

Búp Bê Hồ Lô ngô nghê ngoan ngoãn chạy, dần dần tiến gần dây về đích, nhưng đồng thời cũng dần chệch về đường biên. Trong vài mét cuối cùng, toàn bộ khán giả cũng bắt đầu phát hiện ra vấn đề nên nhất thời yên tĩnh như tờ, nín thở nhìn chăm chăm vào Búp Bê Hồ Lô đang tập tễnh như đứa bé tập đi, đôi chân ngắn chuyển động lạch bạch chạy đến đích.

Rốt cuộc Búp Bê Hồ Lô sẽ giảm lên vạch đích hay đường biên trước đây? Trong không khí lặng im phảng phất, cậu nhóc ấy đã đi được đến cuối, chân trái vượt qua đích, còn gót chân phải thì giảm ngay điểm giao giữa vạch đích và đường biên. Thời gian sử dụng là 56 giây. Cả quá trình đều được khán giả theo dõi sát sao, toàn sân ồ lên, tiếng bàn tán xôn xao, còn chỉ trở màn hình lớn.

Astro Boy theo sát phía sau, hiện trường cũng yên tĩnh đi đôi chút, tiếp tục xem trận đấu. Đến khi Astro Boy về đến đích, màn hình điện tử hiện lên 1 phút lẻ 1 giây. Khắp sân lại dậy lên trận xôn xao bình luận.

Nếu như phản Búp Bê Hồ Lô đã vượt biên cộng thêm năm giây thì sẽ bằng thời gian của Astro Boy, vậy cả hai đều đạt quán quân. Hiện trường như thể bùng nổ, chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy trong bất cứ cuộc thi nào. Nhóm trọng tài gấp gấp tập trung tại đích đến, vây quanh chân phải Búp Bê Hồ Lô quan sát, bàn bạc. Toàn thể khán giả đều gân cổ bàn cãi, chờ nghe quyết định cuối cùng.

Nhóm Cảnh Minh im thin thít, còn nhóm Dịch Khôn thì hồi hộp siết chặt nắm tay, chờ đợi tổ trọng tài tuyên bố kết quả. Búp Bê Hồ Lô ngây thơ khờ khạo không rõ tình hình, vui vẻ nghiêng đầu, đảo mắt, chậm chạp vung vẩy cánh tay ngắn cùn, yêu chết đi được!

Cuối cùng tổ trọng tài đã có kết quả. Vì đường biên màu trắng của cuộc thi được vẽ bằng dầu, bản thân đường biên rộng 8 centimet. Gót chân Búp Bê Hồ Lô giảm lên đường biên chưa đến 1 centimet, không tính là phạm vào biên, càng không tính là vượt tuyến.

Thành tích của Búp Bê Hồ Lô, thuộc đội Prime là 56 giây, trở thành người thắng cuộc. Không khí hiện trường lại bốc cao lần nữa, ăn mừng cho nhà vô địch.

Cơ mà đội Prime lại rất yên tĩnh, không hề tỏ ra vui mừng vì giành được giải nhất. Đối với người đội trưởng cầu toàn của họ mà nói, đối thủ cuộc thi chính là bản thân mình, giảm lên biên đồng nghĩa với thua cuộc. Còn bên Orbit lại không ủ rũ vì thua cuộc, mà còn có vẻ nhẹ nhõm thoải mái.

MC vẫn rất phấn khởi, cho rằng kết quả này có thể trở thành bản tin kỳ thú, vừa tuyên bố nhà vô địch vừa khuấy động khán giả.

“Cuối cùng người thắng là...” Anh ta giờ micro về phía khán đài.

“Prime!” Toàn sân gào thét điên cuồng.

Nhưng đội vô địch lại hết sức tĩnh lặng. Chu Thao ôm Búp Bê Hồ Lô từ vạch đích trở về. Cảnh Minh ngồi xổm xuống vuốt đầu nó, lại ôm nó một cái và nói: “Cảm ơn.”

Cậu lại nhìn về phía đội Orbit lần nữa, mặc dù họ giành giải á quân nhưng tâm trạng khá tốt. Dịch Khôn đi ngang qua Đỗ Nhượng, bình thần giờ ngón cái lên với cô. Cô gái được khen ngợi đỏ mặt tươi cười rạng rỡ, nhìn đồng đội của mình. Mỗi người đi ngang qua đều gửi lời khen đến cô, cô cười xấu hổ vén tóc ra sau tai, vành tai cũng ửng đỏ.

Cảnh Minh nhìn cô qua khoảng cách hai đường đua và những bóng người tầng tầng lớp lớp lướt ngang qua. Cậu đã sớm để ý Astro Boy đi cực kỳ thẳng thớm, trong cơ thể nhất định có lắp thêm thứ gì đó.

Nói thật, Cảnh Minh bận bịu cho dự án không người lái nên không để tâm lắm và cũng không nghĩ nhiều về cuộc thi này. Về phần làm sao để không lệch khỏi quỹ đạo, cậu chỉ tập trung hiệu chỉnh và nâng cao độ chính xác.

Không ngờ phương pháp của cô lại trái ngược, không đếm xỉa đến sai số, lắp bộ cảm biến ánh sáng cho robot, trực tiếp cảm ứng với đường biên hai bên, để robot tự động cách xa đường biên, ổn định đi ở chính giữa.

Hà, Đỗ Nhượng Xuân, thông minh lắm!

xDe(ER

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chương 29

Trận đấu kết thúc, Đỗ Nhượng theo dòng người đi ra khỏi sân vận động, không kiểm được kiếng chân lên hít vào thật sâu. Cô ở trong sân thi đấu hết cả buổi chiều, ra ngoài mới phát hiện trời đã sập tối. Có điều đang là mùa hè nên sắc trời tối trễ hơn trước, lúc này dù mặt trời đã lặn nhưng giữa các tòa nhà cao tầng ở xa tí vẫn ánh lên nắng chiều sặc sỡ.

Gần đây thời tiết rất tốt, cô tung ta tung tăng bước xuống bậc thềm, bất chợt thấy Cảnh Minh vẫn với thói quen bỏ tay trong túi quần, đứng ở gốc cây ngô đồng ven đường nhìn cô. Cô không hề tưởng bỏ cho rằng cậu đang đợi mình, mắt cứ nhìn thẳng sải bước đi qua.

Nhưng lúc đi lướt ngang thì nghe cậu khề gọi: “Đỗ Nhượng Xuân.”

“... Việc gì?” Giọng cô ản chứa ba phần cảnh giác, bảy phần nghi ngờ.

Cuộc thi vừa kết thúc, người trên đường rất đông, không ít cô gái ghé mắt sang nhìn Cảnh Minh.

“Qua đây nói chuyện một lát.” Cậu háit cầm ra phía sau cây, ra lệnh.

Hàng mày thanh mảnh của cô nhú chặt, miễn cưỡng bước lên bậc thềm ven đường, cách xa cậu chừng một mét. Mắt không hề nhìn thẳng vào Cảnh Minh mà nhìn vào cổ áo cậu: “Chuyện gì vậy?”

“Trong Astro Boy lắp thêm bộ cảm biến đúng không?” Giọng điệu xa cách.

“Ừ.” Cô vội vàng ngược mắt lên nhìn cậu.

“Là chủ ý của cô?”

“Ừ.”

“Sao lại nghĩ ra điều đó?”

Tên này hôm nay sao hỏi nhiều thế nhỉ?

“Có gì khó đâu. Trong trận đấu robot phi hình người đường đua quanh co, rất nhiều robot được lắp cái này. Chỉ là mọi người không liên tưởng đến nó trong cuộc thi robot hình người thôi.”

“Robot là do cô làm à?”

“Không phải.” Đỗ Nhược chân chừ chốc lát mới nói tiếp, “Sao lại hỏi vậy?”

“Cả đội cùng làm?”

“Ồ.” Cô không có ý định nói thêm gì nữa.

Cậu hồ hững nhìn cô, dường như còn muốn nói thêm gì đó nhưng rồi lại im lặng, cũng không để cô đi. Đỗ Nhược không ngừng nhìn dáo dác xung quanh, muốn rời khỏi đây thật nhanh. Trên đường nhiều sinh viên ra về qua lại như vậy, ai cũng biết nhân vật làm mưa làm gió là cậu, lẽ có gì hiểu lầm thì không hay. Và cả, cô cũng chẳng có ham muốn tán gẫu gì với cậu hết.

Một giây rồi hai giây trôi qua, cô bắt đầu mất kiên nhẫn. Cậu chau mày, khó chịu liếm răng, vừa định cắt lời thì...

“Đỗ Nhược.” Giọng Lê Thanh Hòa vọng đến.

“Ồ, sư huynh?” Cô quay phắt đầu lại.

“Đi ăn cơm chung không?” Lê Thanh Hòa cười hỏi, bước lên bậc thềm rồi mới thấy Cảnh Minh đứng phía sau thân cây.

Vì hai người cũng quen biết nhau nên Cảnh Minh lãnh đạm gật đầu xem như chào hỏi anh ta. Lê Thanh Hòa cười hòa nhã: “Cảnh Minh cũng ở đây à? Mới vừa rồi anh không thấy em.” Lại quay sang nhìn Đỗ Nhược, “Còn thắc mắc sao một mình em đứng ở đây nữa.”

Anh ta lại cười với Cảnh Minh: “Đừng rồi, chúc mừng em đã thắng giải nhé!”

“Cảm ơn.” Còn nói thêm một câu với giọng điệu nhạt nhẽo, “Biểu hiện của các anh cũng rất xuất sắc.”

“Ha ha ha, coi như là có tiến bộ thôi, nhờ có Đỗ Nhược đấy.” Lê Thanh Hòa vui vẻ nói xong lại vẫy tay tạm biệt, “Thôi hai đứa nói chuyện đi, anh đi trước...”

“Em không có việc gì, cùng nhau đi ăn thôi.” Đỗ Nhược tức thì vừa nói vừa chạy theo xuống bậc thềm. Bởi vì có Lê Thanh Hòa ở đây nên cô mới lịch sự vẫy tay với Cảnh Minh xem như cáo từ. Sau đó đi theo Lê Thanh Hòa không hề ngoảnh lại.

Cảnh Minh nhìn chằm chằm bóng lưng cô giây lát mới lạnh lùng dời mắt đi.

...

Tuy Orbit thua Prime, song Dịch Khôn vẫn khen Đỗ Nhược một câu: “Làm giỏi lắm, cứ tiếp tục cố gắng.”

Khi ấy Đỗ Nhược đang cắm dây điện trước bàn thí nghiệm, nghe như thế cười đến mắt cong cả khóe mắt. Thế nhưng chỉ cao hứng được một giây đã nghe Ô Chính Bác châm chọc bên cạnh: “Theo tôi thì đừng nên lắp bộ cảm biến như ý cô ta nói làm gì. Đã thêm nặng nề, lập trình lại phức tạp, chỉ tổ khiến robot thêm ãch, nếu không có lẽ tốc độ đã nhanh hơn rồi.”

Giọng gã không nhỏ, gây sự trắng trợn, những người khác trong phòng thí nghiệm đều cúi đầu, không góp lời cũng không không biểu hiện về phe của ai.

Lê Thanh Hòa bất bình thay Đỗ Nhược, tức khắc biện minh: “Anh Ô, robot của Cảnh Minh đúng là xuất sắc hơn chúng ta, tốc độ di chuyển nhanh, chưa hề ngã lần nào. Mà tốc độ robot của chúng ta chỉ miễn cưỡng theo kịp thôi, trong ba vòng thi còn ngã hai lần. Vấn đề kỹ thuật không giải quyết ổn là chuyện của chúng ta, sao lại đổ trách nhiệm cho Đỗ Nhược? Và lại, lần này robot của chúng ta là đi thẳng nhất, ưu điểm này là nhờ vào công lao của Đỗ Nhược, anh không thấy sao?”

Ô Chính Bác là nghiên cứu sinh trong trường, bình thường hay ý thế hiếp người, giờ khắc này bị đàn em khiêu chiến trước mặt mọi người như vậy làm sao không tức tối: “Nếu cô ta lợi hại như vậy sao không thắng? Tôi cho rằng robot ngã mấy lần là do lập trình quá tải thôi.”

Đỗ Nhược cảm thấy hết sức oan uổng: “Ban đầu lúc phân chia nhiệm vụ em chỉ chịu trách nhiệm về vấn đề tuyến đường, em chỉ lo giải quyết vấn đề đó là được rồi. Chuyện tốc độ và thăng bằng sao lại trách em?”

Ô Chính Bác trách mắng: “Đó là do cô không phối hợp tốt...”

“Cự cãi cái gì?” Dịch Khôn ngắt ngang ba người.

Phòng thí nghiệm yên tĩnh trở lại. Dịch Khôn lướt mắt nhìn từng người một, cuối cùng dừng lại ở Ô Chính Bác: “Chuyện gì ra chuyện đó. Cậu cho rằng tốc độ chậm, không phối hợp, dễ ngã thì phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này, chỉ trích phươg án của người khác thì làm được gì?”

Ô Chính Bác và Lê Thanh Hòa đều im lặng. Đỗ Nhược cũng cúi đầu nín thinh. Dịch Khôn không nói sâu hơn vì dù sao Ô Chính Bác cũng là đội phó, anh ta tiện tay cầm lấy mấy tờ rơi chia cho mọi người, nhanh chóng chuyển đề tài: “Cuối tháng rồi, chuyên tâm làm việc đi.” Đỗ Nhược nhận lấy xem, là tờ rơi quảng cáo “Hội triển lãm sinh viên lập nghiệp trí tuệ nhân tạo” của trường họ được tổ chức hai năm một lần, là cái nôi của rất nhiều công ty, đội nhóm khởi nghiệp. Rất nhiều đội nhóm của các trường đều tham gia, dự án phan h tự động của Orbit cũng sớm đi vào quỹ đạo rồi, đương nhiên phải dốc lòng

chuẩn bị cho triển lãm lần này.

Dù rằng Đỗ Nhược vẫn chưa được tiếp xúc với hạng mục cốt lõi, nhưng phòng thí nghiệm bận rộn cô cũng phải giúp đỡ nhiều hơn. Thế nhưng trùng hợp vào tháng Năm bận bịu này, khi vườn hoa hướng dương trong trường nở rộ sắc sỡ, câu lạc bộ hùng biện lại có hoạt động, tổ chức cuộc thi hùng biện cho sinh viên năm nhất các khoa.

Lãnh đạo trường và thầy cô phụ trách mảng đời sống sinh viên đều rất ủng hộ, sau khi xin được tiền thưởng và hội trường tổ chức, hoạt động bắt đầu tiến hành rầm rộ.

Đỗ Nhược là thành viên mới của câu lạc bộ, hiển nhiên phải gánh trách nhiệm gian khổ là tuyên truyền cuộc thi với các khoa, lựa chọn và hướng dẫn cho thí sinh tham gia hùng biện.

Nhưng ngày đầu tiên bắt tay vào nhiệm vụ đã gặp phải vấn đề rất lớn, chính là không ai ghi danh. Cô chạy những mấy vòng quanh ký túc xá nữ, kết quả ba người bạn cùng phòng đều lắc đầu, mấy nữ sinh ở phòng kế bên thuộc khoa khác cũng không thích. Hoặc là hoàn toàn không có hứng thú, cho rằng lãng phí thời gian, hoặc là nhát gan cảm thấy việc hùng biện thật đáng sợ. Người khác giương môi mím mép xuất chiêu, còn mình thì ghen cả buổi không đáp trả nổi một câu, như vậy ngọt ngào chết được.

Đỗ Nhược bận tới mệt tới mảy, vậy mà ký túc xá nữ đều co đầu rút cổ không ai ra nghênh chiến. Cú sốc này quả thật khiến cô phải ghen hòng trần trời. Vốn tưởng rằng mọi người sẽ nhiệt tình đăng ký, cô chỉ việc sàng lọc chọn người, không ngờ lại gặp phải thảm cảnh thế này, ngay cả sĩ số cơ bản để nhóm thành một đội cũng không có. Đầu thế nào chỉ một mình cô “ra trận”!

Cô đành cầu cứu mấy nam sinh cùng lớp, nhưng đa số họ đều ít nói và cả thảy, bình thường trò chuyện với người quen thì còn đỡ, hễ đến tiết làm thuyết trình là ấp a ấp úng, nói chỉ đến hùng biện.

Họ vô cùng áy náy: “Đỗ Nhược, lần này không giúp cậu được rồi, cho nợ đi, lần sau nhất định sẽ giúp cậu được không?”

Làm sao cô dám xem là thật, đành bảo với họ là không sao, đừng quan tâm. Mấy bạn bình thường khá thân với cô cũng không chịu tham gia, như thể cuộc thi hùng biện là cạp ăn thịt người vậy, điển hình là Vạn Tử Ngang.

Đỗ Nhược giờ trò dụ dỗ: “Vạn Tử Ngang, cậu tham gia đi, mình mời cậu ăn cơm được không?”

“Đỗ Nhược, để mình mời cậu cho, ăn ba bữa luôn, cậu tha cho mình đi.” Vạn Tử Ngang van nài.

Đỗ Nhược cười phì rồi gục xuống bàn rầu rĩ than thở: “Bây giờ thì mình đã thấm thía cảm giác đi theo sau đít từng người năn nỉ ỉ ôi của bạn lớp phó hồi cấp Ba khi có đại hội thể dục thể thao rồi.”

Lý Duy nghe được mà dở khóc dở cười: “Được rồi, mình đăng ký.”

Rất cuộc, cả lớp chỉ có mình Lý Duy chịu ghi danh. Cô không từ bỏ, tiếp tục tung lưới gạ gẫm. Đến tiết tiếng Anh học tập trung, chuông tan học vừa vang lên, cô chạy ngay đến chỗ đám nam sinh tụ tập ở cuối phòng, tranh thủ “chào mời” trước khi họ đi ra cửa hóng gió.

“Trường tổ chức thi hùng biện cho sinh viên năm nhất, mấy cậu có muốn tham gia không?” Đỗ Nhược nhiệt tình phe phẩy tờ roi trong tay, đưa ngón tay lên bắt đầu huyền thuyên thuyết phục, “Rèn luyện tư duy logic, rèn luyện kỹ năng trình bày, còn có thể quen biết mấy bạn khoa khác, một công ba việc.”

Cô đứng ở hàng ghế cuối cùng “diễn thuyết”, mấy nam sinh đều quay sang thích thú nhìn cô. Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói không chút khách sáo: “Tránh ra!”

Đỗ Nhược giật mình quay đầu lại. Cảnh Minh không biết xuất hiện từ đâu, đang đứng phía sau nhìn xuống cô.

Giờ cô mới thấy được trước mặt có một ghế trống, balo của cậu đang nhét trong học bàn. Nhưng bàn ghế trong giảng đường đều được xếp cố định, cậu muốn đi vào cũng phải vòng từ hai đầu. Sao không bảo các bạn học đều đứng bên ngoài nhường lối đi, rõ ràng cô đứng ở hàng sau đâu có cản đường cậu chứ?

Nhưng cô không muốn trêu chọc cậu, đành mím môi dịch ra một bước. Không ngờ một tay cậu chống vào lưng ghế, hai chân tung lên, nhảy thẳng vào chỗ ngồi của mình.

Cô bị “cảnh phim hành động” trong tích tắc của cậu làm kinh hoàng hét lên: “Aaaaa!”

Cảnh Minh ngồi xuống, quay đầu nhìn cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt ghét bỏ hẳn rõ câu “La cái gì, khủng à!”

Cô cũng mặc kệ cậu, nhìn mấy nam sinh khác: “Sao hả, các cậu có muốn tham gia không?”

“Nam sinh lớp cậu có ai tham gia không?”

“Có, Lý Duy đăng ký rồi.” Cô đáp ngay.

“Còn ai nữa không?”

“... Không.” Đỗ Nhược đảo mắt xoay tròn, “Nhóm hùng biện đại diện cho khoa mà, nếu như thành viên đều cùng một lớp thì không hay cho lắm.”

Mấy nam sinh cười lên, vạch trần cô: “Được rồi, bọn mình đều biết, nhóm hùng biện thiếu người, cậu sắp nổi điên. Con trai lớp cậu đều tuyên truyền hết một vòng ký túc xá nam giúp cậu rồi.”

Đỗ Nhược cạn lời. Quả nhiên ký túc xá nam không có bí mật gì cả, chỉ một chuyện nhỏ mà cả tòa nhà đều biết. Cảnh Minh ngồi tựa lưng vào ghế, tay gác lên bàn, xoay bút ra về chệch cười.

“Minh đưa tờ rơi cho các cậu xem, mặt trái là đơn ghi danh.” Đỗ Nhược phát tờ rơi cho họ, khi đưa đến trước mặt Cảnh Minh lại do dự, cuối cùng vẫn bỏ một tờ xuống.

Cảnh Minh không nhận lấy, chỉ xoay bút để mặt tờ giấy kia bay đến mép bàn. Thấy tờ rơi sắp trượt xuống bàn, cậu lại lơ đãng đổi tư thế, cánh tay đứng lúc chặn lại tờ giấy. Cô không chú ý đến việc này, nhưng thấy được trên bàn Cảnh Minh lộ ra một góc tờ rơi “Hội triển lãm sinh viên lập nghiệp trí tuệ nhân tạo”. Cô nhìn lướt qua rồi phớt lờ đi, việc khẩn cấp trước mắt là tìm thành viên cho nhóm hùng biện.

“Các cậu xem thử đi, có hứng thú thì điền tên vào. Thật sự rất nên tham gia thử ấy.” Cô hỏi từng người, “Trần Nhất, Ngô Phi...” Đến lượt Cảnh Minh thì cô tự động bỏ qua, hỏi người tiếp theo, “Chương Lỗi... thử một lần đi.”

“Minh bận lắm, thật sự không có thời gian.”

“Tính cách mình cậu cũng biết rồi đấy, không thích hợp mấy việc này.”

“Minh không thích hùng biện.”

“Minh ăn nói vụng về lắm.”

Không một ai có hứng với việc này, đều cười áy náy từ chối.

“Xin lỗi nha Đỗ Nhược.”

“Eo ôi đừng nói vậy, không sao đâu.” Cô cười trừ, thu lại tờ rơi, nếu không sẽ rơi rớt khắp nơi biến thành giấy rác cho xem.

Chương Lỗi hỏi thăm “Vây, nếu không đủ số người thì sao?”

“Từ từ tìm thôi.” Cô lại cười, không hề lộ ra vẻ ủ rũ, “Nếu các cậu đổi ý thì tìm mình nhé.”

“Được.”

Cô thu lại hết tờ rơi, chỉ sót lại tờ của Cảnh Minh, quay người toan bước đi thì bị Cảnh Minh ở phía sau cất lời gọi lại: “Này.”

Đỗ Nhược: “Chuyện gì?”

Cảnh Minh hất cằm nhìn cô: “Qua đây.”

Đỗ Nhược khó hiểu nhìn cậu, về mặt cảnh giác. Đã bảo trong trường giả bộ không biết nhau, sao lại phá giao ước hết lần này đến lần khác thế?

Cậu nhún mày: “Gọi cô qua đây.”

Mấy bạn nam không biết hai người họ quen biết nhau, chỉ nghĩ Cảnh Minh rảnh rỗi nhàm chán trêu chọc bạn học nên đều cười xem trò vui.

Đỗ Nhược ôm chông tờ rơi, dè dặt bước qua. Cảnh Minh đưa tay lật lại tờ rơi trên bàn, gõ xuống hai cái: “Cô hỏi tôi chưa?”

Đỗ Nhược trố mắt.

“Cô hỏi hết các bạn nam ở đây nhưng lại chừa tôi ra, cô có thành kiến với tôi hả?”

Mắt cô hơi tròn lên, về mặt ngờ nghệch, mặt nóng hổi, đầu óc bỗng chốc “tắt điện” không biết xử lý sao. Nhóm nam sinh xung quanh cười rộ, có người đẩy Cảnh Minh: “Được rồi, đừng đùa nữa.”

“Tôi không có thành kiến gì với cậu hết.” Rốt cuộc cô đã kịp phản ứng, đồng dục thanh minh, “Chẳng qua... nghĩ cậu cũng sẽ không tham gia thôi.”

“Cô không hỏi tôi sao biết tôi không tham gia?” Tốc độ phản ứng của cậu tuyệt nhiên nhanh hơn.

Xung quanh đều là người với người, Đỗ Nhược đè nén cảm giác bồn chồn trong lòng, cố gắng tỏ ra ôn hòa cười nói: “Được, bạn Cảnh Minh thân mến, bạn có muốn tham gia thi hùng biện không?”

“Được.” Chỉ một chữ gọn lỏn.

Đỗ Nhược á khẩu. Hợp tác với cậu á? Cô chỉ biết nhìn cậu với vẻ mặt vừa ngốc nghếch vừa không thể tin. Cậu cuốn tờ rơi trên bàn lại rồi nhét vào người cô. Cô cúi đầu xem, mặt trái tờ rơi đã có chữ viết rồng bay phượng múa, điền đầy đủ tên và thông tin cơ bản của cậu rồi, không biết là điền từ lúc nào nữa.

Nhân vật nội tâm bé nhỏ quỳ rạp xuống đất, đau khổ giơ hai tay lên trời.

“Tốt lắm.” Cô cất tờ đơn, quay người đi với vẻ chán chường.

“Đội đã.” Cậu gọi với theo.

Đỗ Nhược quay đầu lại: “Còn việc gì sao?”

Cảnh Minh xoay bút giữa kẽ tay: “Tôi nghe Vạn Tử Ngang bảo, ghi danh tham gia thi hùng biện sẽ được cô mời ăn cơm đúng không?”

Đỗ Nhược ghen hòng, chỉ muốn đi chết ngay cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chương 30

Đỗ Nhược không ngờ rằng Cảnh Minh không hề nói đùa, cậu muốn cô mời cơm thật. Cô không muốn đi riêng với cậu, sau giờ học liền túm lấy Lý Duy đi cùng làm phao cứu sinh, lại còn viện lý do mời cơm để cảm ơn cậu ta tham gia thi hùng biện cùng mình.

Cảnh Minh ở bên cạnh nhìn điệu bộ lúng lỉnh quýnh của cô cũng chẳng thêm phản ứng, tuy nhiên xui xẻo là Lý Duy không rảnh: “Minh có hẹn với bạn học cấp Hai rồi.” Còn trấn an thêm, “Với lại chuyện này đâu đáng để cảm ơn, chuyện nhỏ thôi, đừng để trong lòng.”

Đỗ Nhược đành bó tay hết cách, chậm rì rì đi theo Cảnh Minh rời khỏi tòa nhà giảng dạy, ra bên ngoài trường. Họ đi khá xa nhau, khoảng cách đủ cho hai ba người cùng đi song song, không ai chủ động nói chuyện với ai trước.

Tháng Năm, mùa hè miền Bắc đã lặng lẽ kéo đến, hàng cây tứ đằng trồng trước dãy nhà thấp ven đường cũng bắt đầu ra hoa. Đỗ Nhược ngẩng đầu ngắm hàng cây cối xanh mượt vắt ngang vòm trời, ánh tà dương đang ngả về Tây, những áng mây ánh lên màu nắng rất đẹp.

Cô mãi ngắm trời xanh mây trắng, băng qua ngã tư thì bỗng có một chiếc xe đạp lao đến, còn chưa kịp phản ứng thì Cảnh Minh đã lúi phất cô về phía mình. Đỗ Nhược lão đảo, tìm suýt nhảy ra khỏi cở hòng.

“Xin lỗi nhé!” Người đi xe đạp chỉ khách sáo để lại một câu rồi lao vút đi như con gió.

Cô còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe Cảnh Minh đã nổi cáu: “Mất cô mọc trên đỉnh đầu hả, vừa đi vừa nhìn trời!”

Cô bị cậu dọa sợ, ấp úng chỉ lên trên: “Tôi ngắm... hoàng hôn.”

Cảnh Minh nhất thời có cảm giác như vừa đâm vào bông vải, lặng thinh ngẩng đầu lên nhìn ngọn cây. Đứng là mây tia giăng khắp trời.

Đỗ Nhược nhẹ nhàng vùng ra khỏi tay cậu, đứng nhích ra một khoảng. Khi nãy suýt va vào người cậu, tim cô đập kịch liệt. Trong nháy mắt đó, cô có chút cảm kích vì cậu đã ra tay cứu mình. Nhưng khi cô hít sâu vào, ngẩng đầu nhìn ngọn cây dưới bầu trời rắng chiều, bỗng dừng lại nhớ đêm cuối thu năm ngoái cô đã cho cậu xem chiếc lá phong xinh đẹp kia. Lòng bất chợt như bị kim châm đau nhói khó chịu.

Cô chợt hoảng hốt phát giác, hóa ra đã qua hơn nửa năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, bản thân cô đã thay đổi rất nhiều, từ trong ra ngoài, không còn yếu đuối và tuềnh toàng như xưa nữa.

Cô và cậu yên lặng bước đi với vẻ mặt lạnh tanh, như là hai người xa lạ vô tình đi cạnh nhau. Suốt quãng đường Cảnh Minh đều im hơi lặng tiếng, Đỗ Nhược cũng không hé môi, tình cảnh lúng túng thế này còn ăn cơm gì nữa chứ?

Nhưng thực tế Cảnh Minh chẳng thấy có gì ngượng ngùng cả, con người cậu xưa nay luôn xem mình là trung tâm của vũ trụ, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào cũng vẫn vô cùng tự nhiên. Có điều trong lòng hơi khó hiểu, còn nguyên do vì sao thì cậu cũng không rõ.

Đến ngã rẽ cô vô thức đi chệch lên trước, cậu lơ đãng liếc sang. Tóc cô đã dài quá vai, kẹp một chiếc kẹp màu trắng bên huyệt thái dương, mặc áo khoác ngắn màu vàng nhạt, kết hợp với quần jeans và boot ngắn. Dáng vẻ không còn dè dặt khúm núm như trước, bước chân thoăn thoắt nhẹ tênh. Đường như cô đã quên mất chuyện xảy ra khi nãy, lúc bước đi lại ngẩng đầu nhìn trời, giống như trên kia có cảnh đẹp ngăn năm một thuở vậy; thi thoảng còn nhoèn môi để lộ lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má nữa chứ.

Cậu ngược mắt nhìn theo, thấy hoa mùa hạ đã nở rộ đầu cành, bầu trời xán lạn ánh hoàng hôn.

Ồ... Chẳng có gì đặc sắc cả!

Trên nhành cây có hai con chim sẻ cứ mổ qua mổ lại, riu ra rít rít trông rất vui. Đỗ Nhược không kiềm được lảng lạng mỉm cười rồi cúi đầu vuốt tóc, trong lúc vô tình nhìn sang hướng cậu, trùng hợp ánh mắt cậu cũng đang nhìn về phía cô. Cô thoáng giật mình lập tức quay đi, không dám quay đầu lại nữa.

...

Ra khỏi trường, Đỗ Nhược chọn một tiệm ăn Quảng Đông, đã từng đến ăn với mấy bạn cùng phòng hôm liên hoan. Quán gọn gàng sạch sẽ, trang trí bắt mắt, giá cả không đắt nhưng cũng không hề rẻ, là nơi thích hợp để mời khách dùng cơm.

Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ tiêu pha tốn kém, nên không ngần ngại đưa thực đơn cho Cảnh Minh: “Cậu gọi đi.”

Cậu lật thực đơn, hỏi vu vơ: “Gọi gì cũng được hả?”

“Ừ, cứ gọi thoải mái.”

“Rau cải xào tôm.”

Hự, Đỗ Nhược nhớ món đó khá đắt, chừng 128 tệ.

“Bò câu quay.”

Ặc, 98 tệ. Hay lắm, mấy món bữa đi với bạn cùng phòng chê đắt không gọi đã bị cậu gọi cả.

“Cần tây xào bách hợp.”

À, món này rẻ một chút, 38 tệ.

“Canh gà nấu nấm tùng nhung.”

Một bát nhỏ xiu những 58 tệ đấy trời ạ!

“Hai bát ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi.

Cảnh Minh: “Anh nghĩ mấy bát?”

Đỗ Nhược cắn môi, muốn nói tôi không ăn nhưng vẫn cố dần xuống.

“Tráng miệng là món bánh bao ca-dé và sâm mía lao.”

Đỗ Nhược thầm nói trong bụng: Tất thờ rồi!

Cảnh Minh vừa tiếp tục lật thực đơn vừa lén ngược mắt lên nhìn cô. Thấy ánh mắt cô đại ra, vẻ mặt ủ ê, cậu không nhịn được nhướn mày, đóng “bộp” thực đơn lại.

Đỗ Nhược thoáng chốc lấy lại tinh thần, ngồi thẳng dậy: “Gọi xong rồi hả?”

“Cô muốn gọi thêm gì à?” Cậu hỏi đều.

“Không.” Cô cố mở to mắt, bắt giắc khẽ nghiêng đầu, nói nhỏ nhẹ, “Hay là... Ăn trước đi, lát nữa không đủ lại gọi thêm?”

“Được.”

Nhân viên phục vụ đọc xác nhận lại một lượt các món đã gọi.

Cơ mặt Đỗ Nhược thoáng giật nhẹ, cậu toàn chọn mấy món đắt đỏ mà chẳng nhiều nặng gì. Ồa! Thôi, coi như ba tuần làm gia sư không công, tự khao mình một bữa thỏa thuê. Với lại, cô cũng thêm tôm xào, bò câu quay và canh gà nấu nấm lâu rồi, nhất định là ngon lắm đây. Nghĩ như thế trong lòng liền thư thái hơn.

Trong lúc chờ lên món, hai người ngồi đối mặt với nhau nhưng vẫn không nói lời nào, giống như đang thi xem ai lên tiếng trước thì người đó thua vậy. Đỗ Nhược không hề trao đổi ánh mắt hay hờ hững gì với cậu, chỉ bầu tay vào mép bàn. Không khí như thể đóng băng, cô cũng không thoải mái chút nào.

Cảnh Minh ngồi một hồi thấy quá vô vị, nhưng vẫn khất chế nhạo, lấy khăn giấy lau tay, sợ không sạch lại đứng dậy đi rửa tay.

Cô không hỏi tiếng nào, cũng không hề ngẩng đầu lên.

Cảnh Minh rửa tay xong, đi vòng ra quây lể tân tính tiền trước, còn gọi thêm cho cô một phần chè Dương chi cam lộ. Khi trở về bàn thấy cô vẫn trong trạng thái sa sút ủ rũ như sắp chết đến nơi, cậu nhìn mãi mà phát bực, cúi tiết lên, cất lời chế giễu: “Cô không phải làm ra vẻ miễn cưỡng này, tôi cũng không muốn đi ăn với cô đâu.”

Đỗ Nhược nghẹn lời. Không muốn còn đi theo tôi đến đây làm gì, rảnh rồi sinh nông nổi há! Cô bấu chặt mép bàn, lăm bằm phản bác: “Tôi đâu có ép cậu.”

Đầu mày cậu nhú chặt: “Nếu không phải ngày nào mẹ tôi cũng gọi làm phiền, tôi có tâm tư để ý đến cô hay sao?”

Lần này Đỗ Nhược ngẩng phát đầu lên: “Di ấy...”

Cảnh Minh xem như đã tỏ tường, mẹ của cậu chính là tấm lệnh bài hữu ích, bèn sụ mặt nhăn nhó: “Mẹ tôi ngày nào cũng hỏi thăm dạo này cô thế nào, làm sao mà tôi biết cô thế nào cơ chứ?”

Trái với giọng điệu câu kinh của cậu, tâm trạng Đỗ Nhược có phần thoải mái hơn: “Nếu đi hỏi nữa thì cậu cứ bảo tôi rất tốt là được.”

“Tôi nói tốt có ích à? Mẹ tôi vẫn cho rằng tôi nói có lệ với bà thôi.” Nói cứ như cậu đang chịu ầm ức lắm vậy.

Đỗ Nhược im thin thít. Bất kể thế nào, là cô đã gây thêm phiền phức cho cuộc sống của cậu, dù trong lòng không tình nguyện nhưng vẫn nói với cậu: “Xin lỗi nha.”

Sắc mặt Cảnh Minh dịu đi một chút, tựa vào lưng ghế, đặt tay lên bàn, ngón tay gõ nhịp: “Gần đây thế nào?”

Đỗ Nhược hoài nghi.

Cậu nhăn mày: “Không phải tôi hỏi.”

Cô cho rằng là di Minh Y hỏi liền gật đầu, ngoan ngoãn trả lời: “Tốt lắm, rất vui.”

Về mặt cậu không hề thay đổi, hỏi theo thông lệ: “Học hành ra sao?”

“Cũng rất tốt.”

“Cuộc sống thì sao?”

“Tốt cả.”

“Có thiếu tiền tiêu không?”

Cô lắc đầu: “Không có.”

“Thiếu thì cứ nói với tôi.”

Cô tức tốc nhìn vào mặt cậu, mặt ửng đỏ: “Thật sự không thiếu.”

“Ừ.” Nửa giây sau, cậu sửa tư thế ngồi, háng giọng, “Bỏ bịch gì chưa?”

Đỗ Nhược trở nên đề phòng.

Cảnh Minh lập tức nổi giận: “Đã nói là không phải tôi hỏi rồi.”

“Tạm thời chưa.” Cảnh Minh hơi khựng lại: “Tạm thời là sao?”

“Có người theo đuổi tôi, tôi vẫn đang suy nghĩ.” Cô lại cúi đầu, tay bấu chặt vào bàn, vành tai đỏ ửng.

“Là ai?”

Cô ngẩng phát lên: “Ngay cả chuyện này mà di cũng hỏi á?”

Cảnh Minh cầm lấy cốc nước, uống một hớp, ra vẻ khuyên lơn: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, đừng mãi lo yêu đương làm chệch mảng chuyện học hành thôi.”

Đỗ Nhược cảm thấy lời này xuất phát từ cậu quả thật quái gở hết sức. Cô chậm rãi đáp: “O, tôi luôn đứng nhất lớp đấy.”

Cảnh Minh không nói nữa, nhìn chằm chằm bàn kế bên chốc lát, lảng sang chuyện khác: “Bây giờ cô giữ vị trí gì trong phòng thí nghiệm của Dịch Khôn?”

“Hả?” Cô nghĩ ngợi, cũng không rõ lắm, “Chắc là trợ lý, làm việc lật vật thôi.”

“Có được chia hoa hồng không?”

Cô lắc đầu.

“Nhưng cô tham gia chế tạo Astro Boy cơ mà.”

“Ồ.” Cô gật đầu.

“Ngoại trừ việc đó ra, cô chủ yếu làm những việc gì?”

“Sửa chữa lại một vài bộ cảm biến bị hư hỏng gì đó... Chính là đồ đạc trong dự án họ làm hỏng, tôi giúp sửa lại ấy.”

Cảnh Minh im lặng giây lát mới hỏi tiếp: “Người Orbit có nói với cô là sẽ chia cho cô cổ phần không?”

Đỗ Nhược khá bất ngờ: “Tôi đến tham khảo học thêm, người ta không tính tiền học phí là đã mừng lắm rồi.”

Cảnh Minh há hốc, quả thật bó tay với cô nàng này. Cô thật quá ngây thơ, với năng lực hiện tại của cô đã dư sức tham gia vào nghiên cứu dự án cốt lõi, thậm chí là yêu cầu được chia phần rồi ấy chứ.

Cậu chế giễu: “Cô đừng gọi là Đỗ Nhược Xuân nữa, đổi tên là Đỗ Nhược Xuân đi.”

Đỗ Nhược vẫn ù ù cạc cạc.

Cậu bỗng thấy phiền muộn, lười nói nhảm với cô, đi thẳng vào vấn đề: “Cô qua bên tôi đi, tôi chia cổ phần cho cô.”

Cô giật mình thảng thốt, không biết suy nghĩ đến điều gì. Rủi mất yên lặng vài giây, cuối cùng mới thốt ra hai chữ “Không cần”, không biết là do không để ý đến điều kiện cậu đề ra hay là không ưa con người cậu nữa.

Cảnh Minh khê cần môi. Cô đã thành công 'đồ sát' cuộc đối thoại được xem là dài kỷ lục cho đến thời điểm hiện tại giữa họ, mà cậu cũng không phải kiểu người đi khuyên nhủ người khác, thế là dứt khoát im miệng. Còn cô thì cũng không còn gì để nói.

Trong quán ăn tiếng người nói chuyện ồn ào, hai người lại bắt đầu mạnh ai làm việc nấy, như thể đang xem đối phương như người vô hình. Một người ngồi thu lu trên ghế lướt điện thoại, một người cúi gằm mặt nghịch đĩa.

Phục vụ trong quán thì chậm chạp, chưa chịu lên món.

Một lát sau, Cảnh Minh lại bắt chuyện: “Đề tài hùng biện là gì?”

Cậu đột ngột cắt tiếng làm cô giật mình, vội ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Sao bọn họ không thể nào bình tĩnh thoải mái nói chuyện với nhau được nhỉ, ngoại trừ những lúc cậu chuyển lời giúp đỡ Minh Y.

Đầu óc cô từ từ xoay chuyển, lát sau mới đáp: “Nghèo khó hay giàu có sẽ dễ sản sinh tội ác hơn.”

“Hả?”

“Không phải cậu hỏi đề tài hùng biện sao? Là đề này.” Cô tiếp tục nắm chặt cạnh bàn, quyết không nhìn vào cậu.

“Nghèo khó hay giàu có sẽ dễ sản sinh tội ác hơn.” Cậu lặp lại lần nữa, hiển nhiên thấy đề tài này rất nực cười.

Cô nghe được giọng điệu cười cợt trong câu nói của cậu, lòng không thoải mái cho lắm: “Có vấn đề gì sao?”

“Biện chứng hay phản biện?”

“Phản biện.” Cô bấu chặt mép bàn, lí nhí bổ sung thêm một câu đầy ẩn ý, “Giàu có dễ dàng gây nên tội ác hơn.”

“Rút trúng thăm xem biện hay phản à?”

“Tự chọn.”

“Hừ.” Cậu ngồi ườn trên ghế, cười khẩy khinh thường.

“Sao nữa đây?” Cô ngẩng đầu.

“Không sao cả.” Cậu nhún vai cầm cốc nước lên uống, không nói gì nhưng chân mày lại nhướng cao, vẻ mặt cười nhạt.

Lại là cái vẻ khinh khỉnh hợm hĩnh này.

“Cậu có ý kiến gì?”

“Cô tự kỷ quá rồi.” Cảnh Minh bỏ cốc nước xuống, cười nhạo không chút khách sáo, “Tự thu mình trong thế giới riêng, sống bằng niềm tin tự huyền hoặc à?”

Mặt Đỗ Nhược nóng bừng, như bị người ta tóm phải đuôi. Nhìn thấy dáng vẻ chảnh chọe của cậu là thân kinh cô như bị kích thích, hết như chú mèo xù lông, vận dụng mọi giác quan và chất xám để sắp xếp ngôn từ, chuẩn bị phản pháo lại, nhưng chỉ là ý nghĩ chợt lóe lên, phút chốc lại cảm thấy chẳng có hơi sức đâu mà đi đôi co với cậu.

Thế là cô lại trở nên bình thản nhưn vai, ịu xịu đáp: “Ừ, cậu nói sao thì là vậy.”

Cảnh Minh lại ghen hờn, lại giờ điệu bộ quái quỷ này nữa. Lần này đừng nói là bông vải, đến không khí còn đậm không trúng nữa là, suýt nữa thì cậu ghen uất mà chết. Đúng là đầu óc cậu bị chấp mạch mới đi ăn bữa cơm này. Giận đến no rồi còn ăn cái quái gì nữa.

Theo quy định thì đến đây là ngừng, nhưng nghĩ đến sắp sửa Christmas và New Year nên mình sẽ tặng cho mọi người thêm 6 chương xem như quà mừng. Mọi người muốn mỗi ngày 1 chương hay là đến Noel đọc luôn cả 6 chương thì để lại bình luận cho mình biết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Chương 31

Đỗ Nhược chậm chạp đi vào ký túc xá, mang đầy một bầu tâm sự.

Bữa tối do cô mời nên khẩu vị rất tốt, ăn say sưa ngon lành. Không ngờ lúc đi tính tiền thì nhân viên phục vụ cho cô hay là Cảnh Minh đã trả tiền rồi. Khó hiểu, cậu đang giờ trò quý gì nhỉ?

Tâm tư rối như tơ vò, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một giải thích duy nhất: Di Minh Y luôn lải nhải bên tai cậu, tra tấn cậu, nên cậu đành bất đắc dĩ thỉnh thoảng phải “quan tâm chăm sóc” cho cô. Nghĩ thế cô lại yên lòng, bước chân nhẹ tênh đi vào thang máy. Di Minh Y thật tốt!

Vừa đẩy cửa phòng ra đã thấy Khuru Vũ Thần hôm nay tự học mà về sớm, đang ngồi trước bàn vừa xem hoạt hình vừa uống trà sữa, thấy Đỗ Nhược về liền ngừng gõ bàn phím, hỏi thăm: “Cậu tìm đủ người thi hùng biện chưa?”

“Chưa, còn thiếu một người.” Cô vút túi sang một bên, ngồi xuống ghé than thở, “Hiện tại tìm được hai người đã mệt đứt hơi rồi, giờ đủ chiêu trò dụ dỗ, thiếu điều hầu ăn, hầu uống, hầu chơi thôi.”

Khuru Vũ Thần: “Tính mình vào đi.”

Mắt Đỗ Nhược sáng rực: “Thật hả?”

“Ừ.” Thấy Đỗ Nhược cực khổ quá nên cô ấy không đành lòng, “Thi hùng biện là cuối tuần phải không? Gấp rút như vậy, nếu cậu không tìm đủ thành viên cho nhóm thì còn thời gian đâu mà chuẩn bị?”

Lòng Đỗ Nhược rất đổi âm áp: “Vũ Thần, cảm ơn cậu!”

“Đừng có cảm ơn suông, cậu phải mời mình ăn cơm bò nạm sốt tương Lao Can Ma đấy.”

“Con khi á!”

Hai người đang nói chuyện thì Hạ Nam và Hà Hoan Hoan từ thư viện trở về, vừa vào cửa Hà Hoan Hoan đã cười gian với Đỗ Nhược. Đỗ Nhược bị cô ấy nhìn như vậy liền sồn gai óc: “Cậu uống nhầm thuốc hả?”

Hà Hoan Hoan: “Khai mau, tối nay cậu đã đi đâu?”

Đỗ Nhược ngơ ngác: “Hả?”

Hà Hoan Hoan lồi ghế ngồi giữa phòng, bắt chéo chân, khoanh tay lại, cứ như đang hỏi cung: “Bạn Cỏ Nhỏ, cậu đã giấu bọn mình làm những gì, thành thật khai báo đi!”

“Không có mà.”

Hạ Nam: “Vương Hoài Ngọc bảo thấy cậu và Cảnh Minh ra ngoài hẹn hò.”

Đỗ Nhược ghen hòng. Khuru Vũ Thần tròn to mắt, kéo tai nghe ra: “Đệt, Cỏ Nhỏ ghê thật, bình thường cảm như hén vậy mà toàn làm chuyện ‘giật tí’. Đại thiếu gia chánh chọe Cảnh Minh mà cậu cũng cưa dính á?”

Hà Hoan Hoan dẫu môi: “Đúng đấy, còn giấu diếm bọn mình nữa.”

Hạ Nam: “Thảo nào chàng trai ở khoa ‘hàng xóm’ bị cậu từ chối.”

Ba người cậu một câu tôi một câu cứ như mở hội nghị chỉ trích công khai. Đỗ Nhược tối tăm mặt mũi, đợi họ nói xong mới cố gằn cổ lên giải thích rõ cô và Cảnh Minh không có quan hệ gì cả.

Máu hóng hót của Hà Hoan Hoan bị dập tắt không thương tiếc, thất vọng tràn trề: “Còn tưởng hai người đang yêu đương nữa chứ.” Đỗ Nhược như bị giẫm phải đuôi: “Mình mà yêu đương với cậu ta á, mơ đi!”

Cô hận không thể vạch rõ giới hạn với cậu từng giờ từng khắc: “Tuyệt đối không có cửa đâu!”

Hạ Nam thần nhiên xen lời: “Con người cậu ấy mà lại có hứng thú ăn chùa của cậu một bữa cơm à?”

Trong lòng Đỗ Nhược thầm dưng tóc gáy, nhất thời cầm nín, không thể nói là do mẹ cậu yêu cầu cậu quan tâm cô được, đành viện cớ: “Có thể là cậu ta đột nhiên âm đầu thôi.” Đây có vẻ là lý do hợp lý nhất.

Hà Hoan Hoan vẫn chưa chịu thua, tiếp tục moi tin: “Lúc ăn cơm, hai cậu đã nói gì, làm thân chưa? Cỏ Nhỏ của chúng ta đã thiết lập quan hệ với nhân vật lớn của trường chưa?”

Đỗ Nhược một mực muốn vạch rõ ranh giới, nước sông không phạm nước giếng với cậu: “Không hề, chỉ thảo luận đề tài hùng biện. Cậu ta cực kỳ ít nói, cứ im im suốt.”

Hà Hoan Hoan bủi môi, thất vọng toàn tập, hai người còn lại cũng không đào sâu hơn. Đỗ Nhược không muốn bị tra hỏi quá nhiều về việc của Cảnh Minh, bèn vội vàng cầm khăn và bàn chải chạy đi rửa mặt.

Vừa đến cửa thì Hà Hoan Hoan lại hỏi với theo: “Đúng rồi, cậu thật sự từ chối chàng trai ở khoa ‘hàng xóm’ hả? Thấy có bài đăng trên diễn đàn BBS nói là cậu ta đặc biệt đến tìm cậu mà. Ôi lãng mạn quá đi mất!”

“Lãng mạn cái đầu cậu.” Đỗ Nhược cắt đứt ngay ý nghĩ hoang tưởng của cô bạn, “Bây giờ mình chỉ muốn chú tâm học hành, dù là Ngô Ngạn Tổ cũng đừng hòng lung lay mình.”

Hà Hoan Hoan mang về “kính nể” giờ ngón tay cái với cô: “Cậu đỉnh lắm!”

Đỗ Nhược phì cười, mở cửa ra khỏi phòng.

...

Mặc dù cuộc thi biện luận đã đến gần trước mắt, nhưng cuối tháng còn có Hội triển lãm sinh viên khởi nghiệp trí tuệ nhân tạo, Đỗ Nhược phải giành nhiều thời gian phụ giúp công tác chuẩn bị bên phía phòng thí nghiệm, hướng chỉ dự án bộ cảm ứng IMU của cá nhân cô tự nghiên cứu cũng không thể chênh mảng.

Mà lúc này, Dịch Khôn lại gặp phải phiền phức: Hội triển lãm được tổ chức vào ngày 28 tháng này, nhưng anh phải đến Đức tham quan nhà máy vào ngày 29. Thật ra nhiệm vụ bày gian hàng ở hội triển lãm không hề nặng nề, giao hết cho Ô Chính Bác là được. Nhưng dù sao anh cũng là đội trưởng của Orbit, đây là lần đầu tiên công khai triển lãm, không góp mặt thì có phần đáng tiếc.

Đỗ Nhược biết chuyện này là lúc đang đi thang máy với Lê Thanh Hòa. Cô bận rộn suốt cả ngày, định đi ăn tối, còn Lê Thanh Hòa thì vô tình tiết lộ ra chuyện mình sẽ theo Dịch Khôn đến Đức thăm thú vào thời gian diễn ra hội triển lãm.

Đỗ Nhược nghe thấy bèn hỏi: “Không phải có thời gian chênh lệch sao? Có thể mua vé máy bay chiều 28, đến Đức là sáng sớm 29 mà. Thật ra mấy buổi hội chợ triển lãm buổi sáng mới đông, sau đó thì thưa thớt lắm. Đến trưa là các anh có thể tranh thủ đến sân bay rồi.”

Lê Thanh Hòa vỗ đầu: “Đúng nhì, để anh nói với anh Dịch xem.” Rồi lại hỏi, “Gần đây em bận lắm hả?”

“Đạ, nhiều việc quá, cuối tuần còn thi hùng biện nữa.” Cô khề thờ dài, “Lo lắm ạ.” Lê Thanh Hòa nghĩ ngợi chốc lát mới hỏi: “Cần anh giúp gì không?”

“Sao cơ?”

“Dù anh không phải là cao thủ hùng biện, nhưng dù sao cũng hiểu chút đường đi nước bước, có thể giúp em chỉ dẫn đội viên hùng biện thế nào.”

“Anh mà không phải cao thủ á? Khiêm tốn quá rồi.” Đỗ Nhược hớn hơ, “Nếu anh có thể giúp thì thật tốt, em đang rầu làm sao hướng dẫn ba người mới kia đây.”

“Vậy quyết định thế nhé, hẹn thời gian, gọi đồng đội của em đến.”

“Được ạ!”

Đỗ Nhược tìm một phòng học hai ngày trước khi thi hùng biện vào cuối tuần, gọi điện thoại cho Lý Duy, bảo cậu đến thảo luận đề tài, cuối cùng còn bổ sung thêm: “À... cậu ở cùng phòng với Cảnh Minh, vậy gọi cậu ta đến giúp mình luôn nhé. Mình khỏi phải gọi điện thoại cho cậu ta.”

“Được.” Lý Duy nhanh nhẩu nhận lời.

Khi ấy Lý Duy đang làm việc trong phòng thí nghiệm, hội chợ triển lãm cuối tháng họ cũng tham gia nên mấy ngày nay khá bận. Lý Duy buông điện thoại xuống chuyển lời cho Cảnh Minh: “Đỗ Nhược bảo tập hợp thảo luận đề tài hùng biện, bây giờ đang chờ bọn mình trong lớp.”

Cảnh Minh nhìn sang chiếc điện thoại im ắng trên bàn: “Mày đi trước đi, tao làm xong việc đang dở đã.”

“Được.” Lý Duy không phát hiện ra khác thường, nói cho cậu biết lớp nào rồi vô tư bỏ đi.

Cảnh Minh ở lại phòng thí nghiệm chỉnh sửa lại mô hình sẽ dùng ở buổi triển lãm. Mười lăm phút, ba mươi phút rồi năm mươi phút trôi qua, điện thoại di động vẫn im ỉm. Cậu trước sau vẫn nghiêm túc làm việc, bỗng “tìng” một tiếng, điện thoại báo có tin nhắn đến.

Cậu nhướn mày, bỏ khớp nói lờ xo trong tay xuống, nhếch môi cầm lấy điện thoại, là tin nhắn của Lý Duy: “Làm gì vậy? Mau đến đây đi!”

Như có gì đó nghẹn nơi cổ họng, cậu hít sâu, nhét điện thoại vào túi, dằn dò đồng bọn mấy câu rồi rời khỏi phòng thí nghiệm.

Đi trong sân trường buổi tối, bỗng một khoảnh khắc nào đó Cảnh Minh vô thức ngẩng đầu, nhìn ánh đèn đường trắng lóa soi lên từng nhánh cây rậm rạp, màu sắc kia tươi xanh đến lạ. Tâm trạng cậu vô cớ trở nên khó chịu.

Vào tòa nhà giảng dạy, leo cầu thang lên tầng năm, đến cửa lớp, nghe thấy tiếng cười nói của Đỗ Nhược vọng ra từ bên trong: “Ôi, điều này mà cũng nghĩ ra á? Sư huynh anh tài thật!”

Sư huynh ư? Cậu đẩy cửa ra, thấy Đỗ Nhược đang cười tươi rói với Lê Thanh Hòa, thỉnh thoảng lại cúi đầu ghi ghi chép chép vào sổ. Lý Duy và Khuru Vũ Thân ngồi bên cạnh, cũng viết hí hoáy vào vở. Bốn người nghiêm túc và vui vẻ thảo luận đề tài, trông mới hòa hợp làm sao.

Cậu bình tĩnh đóng “rầm” cửa, giọng nói bên trong khựng lại, bốn người đồng loạt nhìn sang.

Lý Duy cười: “Èo, tới rồi hả.”

“Ừ.” Cảnh Minh đi đến ngồi xuống, nhìn một vòng hỏi với giọng nhạt nhẽo, “Nhóm hùng biện cần năm người à?”

“Bốn thôi.” Đỗ Nhược không buồn ngó đến cậu, chỉ lo viết cầm cúi ghi chép, “Anh Lê Thanh Hòa là chuyên gia hùng biện, đến đây hướng dẫn chúng ta.” Lê Thanh Hòa cười xòa: “Đỗ Nhược đừng khen anh, có chuyên gia gì đâu, bình thường thôi.”

Đỗ Nhược ngẩng đầu mỉm cười với Lê Thanh Hòa.

Lý Duy cũng phụ họa: “Anh Lê lợi hại lắm.” Cậu ta gõ bút lên tờ giấy viết chữ chi chít, nói với Cảnh Minh, “Lát nữa về sẽ chia sẻ điều tâm đắc với mày.”

Cảnh Minh thờ ơ lờm Lý Duy, cơ mặt chẳng hề nhúc nhích.

Lê Thanh Hòa rất chu đáo, thấy Cảnh Minh đến liền cười chào hỏi cậu. Còn cậu thì trước sau vẫn ngồi ườn trên ghế, hờ hững gật đầu với Lê Thanh Hòa xem như đáp lễ.

Đỗ Nhược vuốt tóc trùng hợp thấy được cảnh này, vẻ kiêu căng từ cốt cách của cậu khiến cô gai mắt. Cô đánh giá Cảnh Minh từ trên xuống dưới, khó hiểu với thái độ khinh khi kia, ai đã chọc cậu đây hả?

Cảnh Minh ngồi ngửa đầu tựa vào ghế, cảm nhận được ánh mắt Đỗ Nhược bên lân đạm liếc sang hỏi: “Chuyện gì?”

Đỗ Nhược nhủ mảy nhưng vẫn nói với vẻ ôn hòa: “Cậu sao vậy? Sắc mặt khó coi thế?”

Cảnh Minh cười gằn: “Gặp phải chút chuyện rắc rối trong phòng thí nghiệm, tâm trạng không tốt lắm, các người cứ tiếp tục đi, đừng để ý đến tôi.”

“À...” Đỗ Nhược làm lơ thật, quay đầu nhìn Lê Thanh Hòa, “Sư huynh, tiếp tục đi!”

Cảnh Minh nghiêng răng nín thinh.

Lê Thanh Hòa không vội giảng bài, quay sang quan tâm đến Cảnh Minh với tư cách đàn anh: “Phòng thí nghiệm gặp phải rắc rối gì?”

“Chuyện dài dòng lắm.” Vồn vện bốn chữ ngắn gọn.

Lê Thanh Hòa cũng không hỏi nhiều nữa. Lý Duy bối rối, gần đây phòng thí nghiệm có chuyện gì đâu, tất cả đều thuận lợi kia mà. Cậu ta nhìn Cảnh Minh, vừa định hỏi thì Cảnh Minh lắc đầu, ý bảo không việc gì.

Lê Thanh Hòa lại giảng bài tiếp: “Sau khi định ra ba luận điểm này thì phải không ngừng hoàn thiện, đồng thời phải công kích các ý kiến phản bác mà đối phương sẽ đề ra...”

Cảnh Minh nhìn Lê Thanh Hòa chăm chăm trong chốc lát, chán ngán cực kỳ. Lại cúi kính nhìn lướt qua các bạn đang nghiêm túc ghi chép, cuối cùng ánh mắt tập trung vào Đỗ Nhược. Cô đang cúi đầu, mái tóc thành vãn, một vài sợi tóc lòa xòa bên má. Lại do đèn tối và ánh đèn huỳnh quang tạo nên hiệu ứng khiến da cô trông trắng nõn, cổ cũng thật thon thả. Nhìn cũng không đến nỗi khó ưa, nhưng nếu nói xinh đẹp cỡ nào, thu hút sự chú ý của người khác ra sao thì tuyệt đối không có. Chỉ vậy thôi.

Cậu thầm cười khẩy khinh thường, dời mắt đi, chăm chăm nhìn bảng đen chốc lát, ánh mắt lại chuyển sang phía cô. Lướt mắt nhìn cô từ đầu đến chân một phen, xác định chắc chắn cô chỉ bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Hừ!

Giây phút này cậu cảm thấy ở lại cũng vô nghĩa, định bỏ đi. Mới vừa cầm túi lên thì ánh mắt lại vô tình nhìn thoáng qua quyển sổ Đỗ Nhược để ở một bên, trong đó ghi đầy những con chữ mềm mại ngay ngắn. Phút chốc thân thể cậu cứng đờ, từ từ tựa lưng trở lại vào ghế, nhớ đến xấp tài liệu cậu vẫn chưa vứt đi còn để trong túi. Cậu kéo khóa túi ra, đưa tay vào chậm rãi rút ra một tờ ghi chép bài chính trị.

Cậu lén la lén lút, chỉ kéo một nửa tờ ra, rũ mắt nhìn chữ viết trên trang giấy, lại ngược mắt nhìn quyển sổ của Đỗ Nhược, sắc mặt lập tức thay đổi. Khoảng khắc ấy, không hiểu tại sao trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh cậu chưa bao giờ chú ý tới.

Đêm hôm đó, cô ngồi bên ghế lái phụ chiếc xe thể thao của cậu, mặt nghiêng đi, miệng mím lại, lông mi ướt đẫm. Một đêm khác, cô đứng trên bậc thềm tòa nhà hành chính, vui sướng chờ cậu, mắt lấp lánh như vì sao. Lại là một đêm khác, cô chia bàn tay nhỏ bé của mình, đưa chiếc lá ép khô đến cho cậu: “Tặng cho cậu này!”

Cậu vô thức ngừng thở, rõ ràng chỉ là chuyện vặt vãnh nhưng giờ khắc này bỗng nhớ đến lại khiến cậu cảm thấy khó chịu đến vậy chứ? Cậu ngồi trong lớp, chợt cảm thấy ánh đèn quá chói mắt, liền phiến não nheo lại, trong lồng ngực trào dâng một cảm giác kỳ dị khó tả.

Cậu lại nhìn Đỗ Nhược, ánh mắt và sự chú ý của cô đều đổ dồn về phía Lê Thanh Hòa.

Họ thảo luận với nhau cả đêm, từ đầu đến cuối Cảnh Minh đều lặng thinh, không góp lời cũng không đòi về trước, cứ thế trầm mặc nhìn vào khoảng không, không biết đang nghĩ gì.

Đến cuối cùng, bàn đến thứ tự ra hùng biện, Khuru Vũ Thần không tự tin với năng lực của mình, lại sợ phản tự do tranh luận với đối thủ, kiến quyết đòi ra trận trước. Còn Lý Duy cũng có lý do giống vậy nên xin ra trận thứ tư. Thế là còn vị trí chủ chốt số hai và ba để lại cho Đỗ Nhược và Cảnh Minh.

Đỗ Nhược vừa nghĩ đến điệu bộ uể oải của cậu, nhất thời cảm thấy trước mắt chỉ một màu đen tối. Nhìn dáng vẻ hiện tại của cậu rõ ràng không hề để tâm đến cuộc thi, cũng chẳng có hứng thú chuẩn bị. Hơn nữa, tính tình cậu cực kỳ khó ưa, cô không muốn chọc cậu chút nào.

Lê Thanh Hòa phân chia nhiệm vụ cho bốn người xong, lại hướng dẫn thêm vài câu rồi cho tan họp.

Đỗ Nhược rời rít cảm ơn Lê Thanh Hòa, cảm ơn anh đã nhỉnh thời gian đến giúp đỡ. Lê Thanh Hòa không ngừng xua tay bảo không cần. Cảnh Minh không nghe thêm nổi nữa, đứng phắt dậy bỏ đi, như thể ở thêm một giây sẽ mất mạng. Lý Duy vội vã thu dọn đồ đạc, chào mọi người rồi đi theo cậu.

Đỗ Nhược thấy vậy đâm ra ngáy dại, cậu không hề ghi chép lại nội dung, đã thế còn bỏ đi cực nhanh. Não bộ cô bắt đầu giằng xé đấu tranh, muốn mặc kệ để cậu đi, nhưng lại không cam lòng. Rốt cuộc cô không nhận được, nhất định phải dận dò cậu vài câu, vậy nên đã bảo Khuru Vũ Thần chờ mình một lát, chạy ra ngoài đuổi theo.

Cô phóng xuống cầu thang, thấy Cảnh Minh đã rảo bước đến tầng hai. Cô không thể đuổi theo kịp, tức khắc nhào người ra lan can tay vịn vòng vèo, thấy bóng dáng cậu hiện lên ở khúc cua liền gọi to: “Này!”

Đèn cảm ứng âm thanh vụt tỏa sáng. Cậu ngược đầu lên, ánh đèn ngà ngà soi xuống khuôn mặt. Qua khoảng không uốn lượn của tay vịn cầu thang, hai người một ngừng đầu, một cúi đầu nhìn nhau.

Cảnh Minh: “Chuyện gì?”

“Cậu...” Cô ngập ngừng tìm từ.

Hành lang buổi tối yên lặng như tờ, cậu hồ hững nhìn cô chờ đợi.

Đỗ Nhược cố hết sức để giọng mình thật nhỏ nhẹ và bình tĩnh, thương lượng với Cảnh Minh: “Cậu... chuẩn bị kỹ kỹ cho cuộc thi hùng biện nhé!”

Cậu không nói không rằng, ánh mắt sắc bén thẳng tắp, nhìn xoáy vào cô chốc lát rồi bỏ đi. Tầm mắt phút chốc trống rỗng, chỉ còn tiếng bước chân cậu đi như bay xuống lầu, tay áo cậu thỉnh thoảng thoáng hiện qua khe hở trống rỗng kia. Nhưng Đỗ Nhược dám chắc, cô rõ ràng nhìn thấy cậu lạnh lùng từ mất với mình.

Ông trời ngó xuống mà coi! Con lại đắc tội với thánh Minh chỗ nào nữa vậy? Quả thật là oan hơn cả Thị Kính nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chương 32

Đỗ Nhược khá lo, vì nghĩ Cảnh Minh không đếm xỉa đến cuộc thi, chỉ ứng phó qua loa thôi. Không, phải nói là cô chắc chắn Cảnh Minh không hề đếm xỉa đến cuộc thi, ứng phó qua loa thôi mới đúng.

Cô thật sự không biết mình đã đắc tội với cậu ở đâu. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một lý do: Cậu giờ thói khó chiều, không thích phản biện, không thích đề tài “Giàu có dễ sản sinh tội ác hơn”, nên dứt khoát bỏ phiếu không.

Quả nhiên, đến trước hôm thi một ngày, Đỗ Nhược và mọi người cùng nhau tập dượt lần cuối, cậu viện có “bận quá” không tham gia. Lý Duy còn an ủi cô: “Không sao đâu, lát nữa về mình sẽ nói trọng điểm với cậu ta.”

Đỗ Nhược vô cùng nghi ngờ, Lý Duy thuyết phục Cảnh Minh tuyệt nhiên là chuyện không thể. Nhưng cô cũng đâu còn cách nào khác, ai bảo cô xui xẻo gặp phải ‘sao chổi’ như cậu làm gì. Chỉ có thể thờ dài, tự huỷ hoại mình, giao lưu là chính, thi thố là phụ thôi.

Đến hôm ra trận, lòng cô lo ngay ngáy. Cuộc thi hùng biện được tổ chức ở hội trường, bởi vì trước đó tuyên truyền rầm rộ nên không khí hiện trường vô cùng sôi nổi. Bên dưới không chỉ có giáo sư và hội sinh viên thuộc tổ ban giám khảo, còn ngồi đông nghịt sinh viên đến xem và cổ vũ, cực kỳ khí thế.

Lúc Đỗ Nhược lên sân khấu, chân cũng có chút bần rần. Nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, không khăn trương mới lạ đấy.

Đội hai đội ngồi vào vị trí, MC dẫn chương trình nhiệt tình phát biểu khai mạc hội thi, kể đó giới thiệu từng đội. Dưới sân khấu vỗ tay rào rạt vang vọng cả hội trường, càng khiến thần kinh Đỗ Nhược rờn rợn, căng thẳng hơn.

Nhưng liếc sang Cảnh Minh ngồi bên cạnh, vẫn là đáng vẻ ung dung nhàn tản, điềm nhiên như không thường ngày. Người này tự kỷ đến mức độ nào mới có thể vênh vao trong trường hợp như thế này chứ? Đỗ Nhược hết sức thắc mắc.

Nói thật, bản thân cô chuẩn bị rất kỹ lưỡng, “tâm lý hoang mang” chủ yếu là do Cảnh Minh mang lại. Nhưng dù chuẩn bị chu đáo đến cỡ nào thì trong hoàn cảnh này cũng không tránh được cả người run rẩy, cô cũng không có tâm tư để ý đến cậu nữa.

Phía bên kia sân khấu đèn đuốc sáng rõ, bốn thí sinh hùng biện của đội đối thủ ngồi nghiêm chỉnh với tư thế sẵn sàng đón địch, mặt mày tràn ngập tự tin. Cô tự lo cho mình còn không xong, chỉ đành dồn hết tâm tư vào bản thân, cố gắng đạt đến biểu hiện hoàn mỹ nhất.

MC giới thiệu xong, lại tuyên đọc đề tài hùng biện hôm nay: “Nghèo khó và giàu có, cái nào dễ sản sinh tội ác hơn? Bên biện chứng là đội sinh viên thuộc khoa Vật lý học: Nghèo khó dễ sản sinh tội ác hơn. Bên phản biện thuộc khoa Cơ khí điện tử: Giàu có dễ sản sinh tội ác hơn. Vâng, bây giờ xin toàn thể giữ yên lặng để cuộc thi chính thức bắt đầu! Trước tiên, mời bên biện phát biểu, vòng đầu tiên là trình bày.”

Bên biện là một nam sinh đeo kính, thân hình gầy gò nhưng khí thế hùng hổ. Tốc độ nói của cậu ta rất nhanh, giọng cũng lớn, luôn khua tay để khích lệ bản thân. Cậu ta diễn thuyết thao thao bất tuyệt, liệt kê hàng đống ví dụ chứng minh cho “Nghèo khó dễ dàng làm người ta tuyệt vọng, sa ngã, từ đó bước vào con đường tội ác”. Cậu ta nói xong là đến lượt bên phản biện phát biểu. Khuru Vũ Thần run lấy bầy, nhưng khi đứng lên lại không hề thấy được chút căng thẳng nào. So sánh với đối thủ, tốc độ nói của Khuru Vũ Thần vừa phải, nghe như thủ thi thu hút sự chú ý của người khác. Biểu hiện của cô ấy rất tốt, trình bày đầy đủ quan điểm tương phản: Trong hoàn cảnh nghèo khó, người ta sẽ rèn luyện được ý chí kiên cường, nhưng trong hoàn cảnh giàu có, tâm hồn của con người trái lại dễ dàng bị bào mòn.

Vòng trình bày của hai bên đã xong, ai cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

“Cảm ơn hai đội đã vượt qua vòng thi đầu tiên, biểu hiện rất hoàn hảo. Như vậy, hiện tại...” MC cất cao âm lượng, “... mời hai đội bước vào vòng thi thứ hai là tranh biện công kích, cho mời thí sinh hai đội!”

Đỗ Nhược đứng dậy, tinh thần và cơ thể đều căng thẳng cao độ, hai tay nắm chặt mép bàn nhưng vẫn không kiềm được cơn run kịch liệt của toàn thân.

Đối thủ của cô là một nữ sinh, là tuyển thủ nghiệp dư, cũng lần đầu tiên lên sân khấu. Cô ấy khá hoảng sợ, khuôn mặt đỏ bừng, giọng vừa lớn vừa nhanh, lên xuống trầm bổng nhưng khó tránh khỏi vẻ phô trương thanh thế quá lớn: “Đương nhiên... nghèo khó dễ sản sinh tội ác hơn. Nhìn vào tất cả các sự kiện xã hội, ví dụ như là cướp bóc, mại dâm, lừa đảo qua điện thoại, qua mạng... đều là vì nghèo khổ, không có tiền, khiến cuộc sống họ không được đảm

bảo nên mới đi làm việc ác. Người giàu sẽ đi cướp giật, mại dâm hay sao? Dĩ nhiên không rồi! Bởi vì bản năng của con người là sinh tồn, nghèo đến mức không thể giữ được bản năng sinh tồn thì hiển nhiên phải phạm tội rồi.”

Khí thế cô ta bốc cao, dưới sân khấu cũng sôi trào vang lên vài tiếng vỗ tay.

Đầu óc Đỗ Nhược đờ ra chốc lát, nhưng nhanh chóng tập trung lại tinh thần, những điều này cô đã từng chuẩn bị lúc tập dượt rồi. Hít sâu vào một hơi, Đỗ Nhược cất cao giọng nhấn rõ từng chữ: “Tôi thấy bên biện chứng đã đánh giá thấp nhân tính của người này rồi lại đánh giá cao nhân tính của người kia quá rồi. Ai bảo nghèo khó nhất định khiến người ta làm việc ác? Tôi nghĩ trong những bạn ngồi đây, nhất định có người điều kiện gia đình không tốt, hoặc cuộc sống vất vả. Nhưng những bạn ấy có đi gây tội ác gì không?”

Cô gái bên đội đối thủ sừng sốt, hoàn toàn không ngờ cô sẽ giờ chiều bài tình cảm ra. Đỗ Nhược cố gắng giữ bình tĩnh, nói năng rành mạch.

“Họ không có, ngược lại còn chịu nhiều gian khổ hơn người khác, thi đậu vào đại học tốt nhất. Trong mắt tôi, mỗi người đều có ý chí bền bỉ, có tinh thần phản kháng. Trong thế giới tự nhiên này, loài người là sinh vật gần như có thể nghịch chuyển mọi khốn cảnh và luôn đứng cảm tiến lên. Chính vì không cam tâm, không cam chịu hoàn cảnh nghèo khó, họ đã từng chút khiêu chiến với giới hạn của mình, từng bước một tiến về phía trước. Cũng chính vì vậy, tổ tiên của chúng ta mới có thể lật đổ hoàn cảnh nghèo khó khốn cùng khi xưa hết lần này đến lần khác, thậm chí còn thay đổi và sáng tạo nên một môi trường sống mới. Chính vì tuyệt vọng nên mới cố tìm đường sống từ trong chỗ chết. Đây là nỗi bức thiết do bản năng sinh tồn tạo ra, là thứ mà những người sống trong giàu có không bao giờ trải nghiệm được.” Thí sinh thi đấu vòng hai vốn không chuyên nghiệp, bỗng chốc có chút hoang mang, hướng chỉ không khí tại hiện trường bí bách, tư duy nhất thời không kịp xoay chuyển, đồng đội cô ta lập tức chuyển “phao” giúp đỡ rồi.

Thế nhưng Đỗ Nhược không cho cô nàng cơ hội, tức thì đưa ra luận điểm công kích tiếp theo: “Như lời cậu nói, người nghèo sẽ mại dâm. Đúng, người giàu sẽ không làm nghề đó, nhưng người giàu lại mua dâm, bao gái, chơi trò quy tắc ngầm. Cũng như cậu đã nói, người nghèo sẽ đi cướp bóc. Đúng, người giàu sẽ không cướp lộ liễu nhưng họ lại cướp ngầm ngấm, họ bóc lột sức lao động của công nhân, họ lách luật để đục khoét của công.”

Cô phản bác xong lại nhấn mạnh lập trường, “Cho nên tôi nói, cậu đã đánh giá thấp nhân tính của người nghèo và đánh giá quá cao nhân tính của người giàu.” Phát biểu xong lại thuận tiện gắn móc lên đối phương, “Cậu đánh giá nhân tính hoàn toàn dựa trên khối lượng của cái nhiều ít. Nhiều thì thiện, ít thì ác. Trong mắt tôi, bản chất quan niệm này của cậu không vững chắc chút nào.”

Đỗ Nhược nói thật nhanh, kết thúc phần phản biện trước khi hết thời gian. Còn bên biện chứng lại hoàn toàn rối loạn, gấp rút cất cao giọng: “Nhưng người nghèo túng vốn bản chất ti tiện hơn...” Lời vừa thốt ra đã ý thức được mình nói sai, nên tức khắc im bật.

Đỗ Nhược không tiếp lời, vì thời gian đã hết, mà bản thân cảm thấy cũng không cần thiết phải nhiều lời nữa, cứ để cho ban giám khảo và khán giả tự quyết định. Tranh biện vòng này xong, coi như cô đã hoàn thành nhiệm vụ, hài lòng và thỏa mãn rồi.

MC tuyên bố: “Vòng thứ hai kết thúc, lập trường của hai đội đã được trình bày và phân tích đầy đủ...”

Lòng bàn tay Đỗ Nhược đầm mồ hôi, lúc ngồi xuống mới phát hiện ra chân mình nhũn ra, mới vừa ngồi ổn định lại đã thấy Cảnh Minh ở bên cạnh vừa xoay bút vừa nhìn cô, nở nụ cười: “Khá lắm”

Có lẽ vì vừa rồi đã dốc hết tâm sức tranh biện, nên đầu óc cô cũng chẳng còn chữ nghĩa gì, không biết nên đáp lời cậu thế nào. Sau khi trút bỏ áp lực, lúc này thân thể vẫn còn run run, không tài nào trấn tĩnh lại. Cô không cần cậu khen ngợi bằng giọng điệu quái gở, thứ cô cần chính là cậu hãy biểu hiện thật tốt kia kìa.

Nhưng mà...

Cô đột ngột giật mình, răng môi đánh loạn xạ: Vừa rồi cô không chú ý, bây giờ mới phát hiện, người sẽ tranh biện với Cảnh Minh chính là thành viên trong câu lạc bộ hùng biện. Thảm rồi, đối thủ đã dồn thế mạnh vào vòng thứ ba, nhưng bên đội cô hoàn toàn không nghĩ đến mưu lược cao thâm này. Chết toi, không trụ được rồi!

Cô nhìn xuống khán giả đông nghịt dưới sân khấu, có cảm giác cả thế giới như bị tắt tiếng. Cảnh Minh vẫn nhìn cô, cho rằng ít nhất cô sẽ khách sáo vài câu, nhưng vẻ mặt cô cứ ngày thộn, há hốc chết lặng, khác hẳn với cô gái lạnh mồm lạnh miệng lúc tranh luận khi nãy.

“Căng thẳng đến vậy sao?” Cậu chê cười.

Cô vẫn im lìm. MC tuyên bố vòng tranh biện thứ ba bắt đầu.

“Đừng khẩn trương.” Cậu không đợi cô trả lời, thôi vè cười nhạo, ánh mắt sáng lóe, khẽ nói, “Tôi sẽ giúp cô chiến thắng.” Đỗ Nhược thoáng giật mình, cậu quay người đứng dậy. Bóng dáng cao ráo trong tích tắc che đi ánh đèn trước mặt cô.

Thí sinh vòng ba là một nam sinh, là sinh viên năm nhất và cũng là thành viên xuất sắc nhất trong câu lạc bộ, nắm rõ những kỹ xảo hùng biện trong lòng bàn tay.

Phần tự do hùng biện vừa bắt đầu, cậu ta đã giải thích trọn vẹn quan điểm của vòng hai một lượt, rành mạch, đơn giản và hùng hồn. Ngay sau đó là tiến hành công kích quan điểm của Đỗ Nhược.

Giờ phút này Đỗ Nhược đã không thể đứng dậy phản biện được, chỉ có thể trông cậy vào Cảnh Minh. Thế nhưng, vì trước đó Cảnh Minh không chuẩn bị gì, nên hoàn toàn không trình bày được quan điểm vòng hai của bên mình, ngược lại còn kiên nhẫn lắng nghe đối phương bắn liên thanh.

Cậu thân nhiên nhìn đối phương, chốc chốc rù mắt suy nghĩ. Dần dần thế cục đã hoàn toàn nghiêng về bên biện.

Bên đối thủ đã có chuẩn bị kỹ càng cho vòng ba từ trước, sau khi tổng kết vòng trước xong thì hăng say trình bày luận điểm của mình, nói đến đâu liền dẫn chứng thành ngữ và luận cứ đến đấy: “Người ta thường nói là 'Cùng Hung Cực Ác', đương nhiên là cùng quần dễ dàng sản sinh tội ác hơn rồi. Tại sao thành ngữ này gọi là Cùng Hung Cực Ác mà không phải là Phú Hung Cực Ác? Bởi vì nghèo khó sản sinh tội ác, đây là đạo lý ngay cả người xưa cũng đã sớm hiểu ra. Người nghèo vì tiền mà cướp bóc, trộm cắp, buôn người thậm chí là giết người. Chuyện như vậy vẫn còn ít hay sao?”

Cậu ta càng nói càng khí thế, hùng hổ như muốn làm thịt con người ta, công kích trực diện: “Xin hỏi bên phản biện, bạn có thể cho tôi một giải thích không? Tại sao trong thành ngữ nước ta lại chỉ có câu Cùng Hung Cực Ác mà không phải là Phú Hung Cực Ác? Mời bạn hãy trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi.”

Thu hẹp đề tài lại thành một câu hỏi để làm khó dễ đối thủ, thật là gian xảo!

Lòng bàn tay Đỗ Nhược rì ra lớp lớp mồ hôi, ánh mắt khán giả dưới sân khấu dồn hết vào Cảnh Minh, chờ xem cảnh cậu á khẩu không trả lời được.

Không ngờ một giây sau, Cảnh Minh lại cười nói: “Xem ra môn văn của bạn học không giỏi lắm rồi. Chữ 'Cùng' của câu Cùng Hung Cực Ác không phải là chỉ nghèo túng hay cùng đường, mà ý là 'cực đoan, vô cùng'. Nếu cậu muốn liệt kê thành ngữ thì có thể kể đến người nghèo chí ngắn, cùng đường bí lối gì ấy.”

Đỗ Nhược sùng sốt, dưới sân khấu thoát cái cười ồ lên. Đối thủ đỏ mặt tía tai, nhưng cũng miễn cưỡng cười giải vây cho bản thân: “Được được được, như lời cậu nói, tôi là ý đấy.”

Cảnh Minh cũng không sĩ nhục cậu ta thêm nữa: “Quay trở về đề tài hùng biện, nếu đội bạn đã nói đến thành ngữ...” Cậu thông thả hỏi ngược lại, “... thì còn có câu Vi Phú Bất Nhân đấy. Hay là mời bạn giải thích trước cho tôi, tại sao không nói Vi Cùng Bất Nhân đi?”

Lời phản bác này chính là gây ông đập lưng ông kinh điển như sách đã nói. Các bạn đến xem cuộc thi bất giác vỗ tay vang rền, còn có người reo hò ủng hộ.

Bên biện chứng đã tự lấy đá đập chân mình, không kịp phản ứng, lập tức nghẹn lời.

Cảnh Minh không cho cậu ta cơ hội suy nghĩ, tức thì trình bày quan điểm của bản thân, nói năng rõ ràng, giọng nói ung dung nhưng toát lên sự đánh thép: “Tôi không phủ nhận những gì cậu nói, nhưng bên tôi cho rằng: Nghèo khó phạm tội nhỏ, giàu có phạm tội lớn. Khi người ta giàu có, trong quá trình tích góp của cải, dục vọng sẽ bành trướng không thể khống chế được. Ví dụ như tham ô nhận hối lộ, thao túng kinh tế... Trên phương diện xã hội, kiểu phú quý sản sinh tội ác này có phải sẽ gây ra ảnh hưởng lớn hơn, nguy hại nhiều hơn cho cộng đồng không?” Dùng sự gian xảo của người đề phản đòn công kích cho ta, khiến đối phương trở tay không kịp, trong nháy mắt chuyển thủ thành công. Lần này đối phương không đáp được, nếu trả lời trực tiếp câu hỏi này là chết chắc.

Nhưng cậu ta cũng không phải dạng vừa, tuy trán rì mồ hôi nhưng vẫn nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ, lần nữa thay đổi phương hướng: “Bên phản biện hay thật, lên đôi khái niệm.”

Cảnh Minh không nói gì, cầm bút gõ xuống mặt bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn cậu ta.

Đối phương: “Xem ra chúng ta phải giải thích vấn đề lần nữa rồi. Nghèo khó và giàu có, cái nào dễ sản sinh tội ác hơn? 'Dễ' nghĩa là sao? Nghĩa là mang tính khuynh hướng, tính bức thiết. Nhưng đáng tiếc là cậu lại tự ý thay đổi bản chất vấn đề, đề tài này không phải nói cái nào gây ra nguy hại rộng hơn, lớn hơn mà là dễ dàng hơn. Cho nên, quay trở lại vấn đề 'dễ dàng' này, cậu nói là một người nghèo đến mức không có cơm ăn sẽ dễ đi cướp bóc hơn hay là một người sống giàu có sẽ dễ phạm tội vì tiền hơn?”

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, khán giả bên dưới hưng phấn tột độ. Cậu nả pháo tôi đáp trả, đây mới gọi là hùng biện chứ!

Tuy nhiên tim Đỗ Nhược thì đập nặng trĩu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Khuru Vũ Thần cũng run run nắm tay cô. Thế cục này phá giải làm sao đây?

“Mời bạn hãy trả lời câu hỏi của tôi!” Thí sinh thi vòng ba biết mình chiếm thế thượng phong, khí thế càng trở nên rào rạt.

Đỗ Nhược cố nén kiềm chế con run của cơ thể, nhìn sang Cảnh Minh.

Cô thấy, thời điểm toàn thể đều cho rằng thắng bại đã định không cách nào thay đổi được nữa, thì cậu vẫn không chịu thua, thậm chí vẻ mặt không hề bối rối. Trái lại ánh mắt sắc bén chói lóa, khóe môi nhếch lên một độ cong vô cùng nhỏ, tựa hồ đang cười nhạo nhưng lại lộ ra chút hung tợn như muốn nghiền nát tất cả.

Cảnh Minh nhìn chằm chằm đối phương, trầm mặc một lúc lâu, nhưng không phải là vì bó tay hết cách, mà là đang chờ tiếng ồn trong hội trường lắng xuống.

Giây phút tiếng ồn dần tan, cậu hơi cúi người, chống hai tay lên bàn, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm đối phương, nói chắc như đinh đóng cột: “Người tráo đổi khái niệm là cậu đấy. Ai nói với cậu tội ác là cướp bóc trộm cắp, là giết người cướp của?”

Câu nói vừa dứt, hiện trường hoàn toàn im bật, tất cả đều mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, cướp bóc trộm cắp và giết người cướp của không phải tội ác thì là gì? Mọi ánh mắt dồn hết vào cậu, chờ đợi cậu nói tiếp theo.

“Không, giàu có dễ sản sinh tội ác hơn. Xét theo quan điểm xã hội học, nhóm người có của cải nhiều hơn vốn nên gánh trách nhiệm xã hội lớn hơn. Nhưng trên thực tế thì sao, giàu là một loại tội ác, nó khiến người ta cho rằng bản thân cao sang quyền quý, coi trời bằng vung; khiến người ta kiêu ngạo tự phụ, lạnh lùng tàn nhẫn, ngang ngược độc đoán. Không quan tâm đến những người ở tầng lớp thấp hơn họ, người ở tầng chót cùng của xã hội, coi thường và chà đạp nhân cách, tôn nghiêm, thậm chí là sinh mạng của họ.” Cậu ném cây bút lên bàn, hai tay bỏ vào túi, bóng dáng cao dong dong in hằn dưới ánh đèn sân khấu.

“Không xét đến phương diện pháp luật, chỉ nhìn từ góc độ nhân tính thôi, như vậy có tính là một loại tội ác hay không? Một loại tội ác ngày càng rộng khắp, càng bừa bãi, và càng dễ dàng hơn không?”

Cả hội trường yên tĩnh một giây rồi bỗng bùng phát tiếng vỗ tay như sấm nổ vang trời. Đỗ Nhược trở mắt lú lờ, không ngờ cậu lại có thể nói ra được lời này! Vì chiến thắng, bất chấp nói ra quan điểm mà bản thân cậu trước nay không hề tán đồng, đáng nể thật!

Thí sinh biện chứng vòng ba không bình tĩnh được nữa, nhìn đồng đội tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng hiển nhiên lúc họ chuẩn bị không hề lường được vấn đề này. Bốn người vội vàng bàn bạc nhưng không ai có thể đưa ra phương án ứng phó hữu hiệu.

Cuối cùng vòng ba kết thúc, Cảnh Minh thông dong ngồi xuống, tư thế ngồi vẫn ngã ngón không chút nghiêm chỉnh, nhặt bút lên xoay tiếp.

Đỗ Nhược nhìn cậu, chợt cảm thấy xa lạ. Cậu tỉnh táo, sắc bén, logic rành mạch, tốc độ suy nghĩ nhanh đến mức khiến người ta phải thán phục. Vô đối nhất là cậu tự phụ ngất ngưỡng, đối mặt với tình huống nào cũng không hề hoảng loạn, như thể trời sinh có sẵn năng lực khống chế tình huống. Ngồi cùng một bàn nhưng năng lực lại khác nhau một trời một vực, đây chính là thực tế ư?

Cô đột nhiên phát hiện mình chuẩn bị cả tuần, ấy thế mà biểu hiện hôm nay chỉ là tạm được.

Cậu vừa xoay bút vừa nghiêng đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, bàn tay đặt trên bàn còn vô thức khẽ run, trong mắt không khỏi ánh lên nét cười, vẻ mặt khinh khinh lại xuất hiện.

“Bình tĩnh đi!”

“... Tôi không có căng thẳng.” Cô thôi nghĩ ngợi, khẽ trách cậu, “Là do cậu lúc trước không chuẩn bị, làm đau tim chết được!”

“Giờ thì miệng mồm lạnh lợi nhỉ. Khi nãy là ai căng thẳng đến mức không thốt nổi một câu hả?”

Cô kiềm chế cơn tức, đỏ mặt gất: “Dù sao cũng là tại cậu trước đó không nghiêm túc chuẩn bị.”

Cậu nhìn cô hồi lâu bỗng cười khi: “Nói vậy là cô đang lo cho tôi à?”

Gương mặt nóng bừng của Đỗ Nhược như muốn nổ bùng, cái tên này tự xưng vô hạn định vậy sao? Cô lập tức làm rõ: “Tôi sợ cậu hại tôi thua thì có!”

Tâm trạng của cậu khá tốt, thế nên không so đo với cô, nhân nhả quay đầu xem vòng trình bày tổng kết thứ tư.

Đến khi Lý Duy diễn thuyết phần kết hoàn hảo, cuộc thi cũng kết thúc. Căn cứ theo ban giám khảo và khán giả bỏ phiếu, bên phản biện đã giành được chiến thắng áp đảo. MC lớn tiếng tuyên bố: “Hôm nay đội chiến thắng là... bên phản biện! Chúc mừng bốn bạn đến từ khoa Cơ khí, chúc mừng Khuru Vũ Thần, Đỗ Nhược, Cảnh Minh và Lý Duy, các bạn đã chiến thắng!”

Tiếng vỗ tay vang rền, Khuru Vũ Thần này giờ vẫn căng đét bật dậy khỏi ghế, ôm lấy Đỗ Nhược nhảy cẫng, Lý Duy cũng ôm vai Cảnh Minh lắc lư kịch liệt.

Họ đã thắng rồi, cảm giác này thật sự rất sáng khoái.

Khán giả nhanh chóng rời khỏi hội trường, mọi người cũng đi ra phía sau sân khấu. Lý Duy còn đắm chìm trong cảm giác hưng phấn, kéo Cảnh Minh và Khuru Vũ Thần thảo luận cuộc thi vừa rồi. Khuru Vũ Thần đưa nước chuẩn bị trước đó cho họ, Cảnh Minh uống vài hớp, còn cô ấy và Lý Duy tiếp tục thảo luận đến hăng say. Sau cuộc thi này, giữa họ cũng nảy sinh tình cảm đồng đội kẻ vai tác chiến. Thế nhưng không thấy Đỗ Nhược đâu cả.

Mọi người đang tản ra về nên đông đúc chen chúc nhau. Cậu lại cầm lấy một chai nước, vặn nắp ra và đi tìm Đỗ Nhược. Phía sau sân khấu người qua kẻ lại, qua bóng người trùng điệp, cậu thấy Đỗ Nhược đang đứng ngay góc.

Cảnh Minh sai bước đi đến, song lúc sắp đến gần thì khựng bước lại, trong góc còn có Lê Thanh Hòa.

Đỗ Nhược đưa lưng về phía cậu, nói tíu tít với Lê Thanh Hòa. Cô vén lại tóc ra sau tai, nét đỏ ửng trên mặt vẫn chưa vơi: “Sur huynh, cảm ơn anh nhiều lắm. Phiên anh bỏ thời gian hướng dẫn cho bọn em, thắng cuộc thi này thật sự rất cảm ơn anh.”

Cảnh Minh không nói một lời, lấy cái nắp đang nắm trong tay vặn chặt chai nước lại, quay người bỏ đi.

A|

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Chương 33

Sau cuộc thi hùng biện, các bạn học đã thay đổi triệt để cách nhìn về Đỗ Nhược. Cũng chính vào lúc này, mọi người bắt chợt phát hiện, sự biến hóa của cô trong một năm qua có thể gọi là thay da đổi thịt, cứ như phiên bản trái ngược hoàn toàn so với cô gái dè dặt từng li từng tí lúc mới nhập học ban đầu.

Thế mà bản thân Đỗ Nhược lại khá điềm nhiên, chiến thắng cuộc thi hùng biện lần này khiến cô cảm thấy tự tin hơn. Mặt khác cô cũng hiểu rõ, khoảng thời gian học tập trong câu lạc bộ hùng biện chỉ có thể ứng phó với mấy cuộc thi nghiệp dư thôi. Nếu nói có tài ăn nói xuất sắc, thì căn bản chưa đủ trình. Sự học là vô biên, cứ từ từ mà học hỏi, hướng chỉ ở lĩnh vực hùng biện, cô cũng không có dã tâm lớn. Dẫu sao thì tình lực con người là có hạn.

Bây giờ, phần lớn thời gian cô vẫn dành cho thư viện và phòng thí nghiệm, vừa giúp mấy anh khóa trên sửa chữa và chế tạo các bộ cảm biến, vừa tiếp tục nghiên cứu bộ cảm biến IMU của mình.

Thời khóa biểu vẫn kín mít dày đặc, nhưng tâm thái đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thói quen ôn bài buổi sáng lại trôi dạt lần nữa, còn bắt đầu chạy bộ trên sân thể dục vào chiều tối.

Buổi hoàng hôn hôm ấy, Đỗ Nhược chạy bộ ngang qua sân bóng rổ, nhìn qua lưới sắt thấy Lê Thanh Hòa đang chơi với bạn bè. Cô vốn không để ý lắm, song Lê Thanh Hòa lại nhìn thấy cô, bèn vẫy tay gọi cô sang. Cô chạy vòng vào sân bóng rổ, đứng ven sân xem cho đến khi anh đánh xong và cười vui vẻ bước đến gần.

“Anh tìm em có việc gì không?”

“Là việc thi hùng biện đấy.” Lê Thanh Hòa cười nói, “Dù gì anh đã bỏ ra nhiều thời gian giúp đỡ các em như vậy, không có công cũng có cán. Vậy mà sau khi chiến thắng, em xuống sân khấu chỉ cảm ơn suông với anh thôi, thật không có thành ý gì cả.”

Đỗ Nhược bật cười: “Hóa ra là đến đòi công.”

“Đương nhiên rồi, anh cần gì khách sáo với em chứ.” Lê Thanh Hòa vừa đánh bóng xong, đầu mướt mồ hôi, đưa tay lau vội đi.

Đỗ Nhược thấy thế liền lấy khăn giấy đưa cho anh: “Được thôi, mời anh ăn com nhé. Anh muốn ăn gì? Món Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên hay lẩu?”

“Cảm ơn em.” Anh nhận lấy khăn giấy lau mồ hôi, “Thôi, dù sao em cũng là đàn em của anh, anh sẽ “nhẹ tay” một chút, ăn ở căn tin đi, mời anh một bữa com niêu là được.”

Đỗ Nhược ngạc nhiên nhướn mày: “Bèo thế, tiết kiệm cho em à?”

“Sao đây, không muốn hả?”

“Muốn chứ, em ước còn không được nữa cơ.” Cô cười đùa.

Lúc mới biết Lê Thanh Hòa, cô chỉ thấy người anh này đẹp trai, học giỏi, tốt tính, khoan dung và nhiệt tình giúp đỡ mọi người, là một đàn anh khóa trên hoàn mỹ về mọi mặt, xứng đáng là tấm gương cho mọi người noi theo nhưng vẫn có cảm giác xa cách. Sau này dần quen thân mới phát hiện ra mặt gầy gù của anh ấy. Trút bỏ ánh hào quang thì chỉ là một người đàn anh không hơn không kém, anh chính là một người khiêm tốn giản dị, bất kể trên phương diện ăn mặc hay tiêu pha, không bùn xìn qua loa cũng tuyệt đối không phô trương sang chảnh. Không ăn mặc theo mốt như Cảnh Minh, nhưng vẫn mang dáng vẻ sinh viên gọn gàng, tinh khôi và ưa nhìn. Chính vì như thế mà giữa họ không còn khách sáo hay giữ khoảng cách gì nữa, càng lúc càng thân thiết, còn hay nói đùa hoặc hện nhau ăn com cũng vô cùng thoải mái.

“Okie, vậy thì com niêu thắng tiến.”

Cô thấy anh lau khăn giấy xong, trên cổ vẫn còn mồ hôi lại đưa thêm cho anh một tờ: “Người anh dễ chảy mồ hôi sao? Giống em vậy.”

“Phải. Vận động một chút là ướt đầm cả người.” Lê Thanh Hòa vừa lau cổ vừa hỏi, “Em thích Trần Dịch Tấn không?”

“Ồ, cũng thích. Sao thế?”

“Cuối tuần bên sân vận động Tổ Chim có buổi nhạc hội của anh ấy.”

“Nhạc hội?”

Hai người đang trò chuyện thì bên cạnh vang lên giọng nói khó chịu: “Tránh ra.”

Đỗ Nhược giật mình, quay lại thấy Cảnh Minh. Cô đang đứng ở trụ bóng rổ, cản đường cậu lấy áo. Tuy mặt cậu không biểu cảm gì nhưng vẫn nhìn ra được tâm trạng không vui vẻ lắm. Dáng vẻ phiền não kia khiến cô căng thẳng, nhìn quanh quẩn, nhất thời không biết nên dịch sang bên nào để nhường lối cho cậu.

Cảnh Minh chờ đến mức bức bối, bước thẳng đến đưa tay lấy áo khoác của mình treo trên trụ bóng rổ. Đỗ Nhược hoảng hốt thấy cậu sáp vào người mình, tim giật thót, lùi về sau né tránh theo bản năng, nhưng đụng phải trụ bóng rổ, không còn đường lui nào.

Cảnh Minh mặc kệ, đưa tay lấy đồ treo phía sau cô, mùi mồ hôi xen lẫn hơi nóng hừng hực trên người cậu phả vào mặt Đỗ Nhược. Cô sùng sốt co rút trong lòng cậu, ngược mắt nhìn mồ hôi ướt đầm trượt từ huyết thái dương đến cằm cậu, gần như sắp nhỏ lên trán mình. Cô thít chặt cổ họng, không dám nhúc nhích, vội vàng chuyển tầm mắt đi chỗ khác, thì lại thấy xương quai xanh mảnh khảnh của cậu gần ngay trước mắt.

Thế nhưng toàn bộ sự thể này chỉ xảy ra trong nháy mắt, cậu rút áo khoác của mình rồi quay người bỏ đi, không thèm liếc nhìn cô lấy một cái, hệt như một người dưng. Lúc này Đỗ Nhược mới thờ phào nhìn theo bóng lưng dần xa của Cảnh Minh.

Hôm đó thi xong, cậu đã tức khắc mất dạng, sau đó cô nhận tin cảm ơn cũng không thấy hồi âm. Đỗ Nhược không tìm cậu, dần dà cũng quên mất chuyện nhỏ nhặt ấy.

Mãi cho đến tận buổi tối mấy ngày sau, cô đang tự học ở thư viện thì thành linh nhận được điện thoại của Cảnh Minh.

Chuyện hiếm đây! Cô vội vã chạy ra hành lang: “A lô?”

“Cô đang ở đâu?” Vẫn là giọng khó ưa.

“Thư viện, có gì không?”

“Ra đây, có cái này cho cô.”

Đỗ Nhược đảo mắt: “Cái gì thế?”

“Cô đến thì biết ngay thôi.” Cậu ngập ngừng, “Thôi, tôi đang ở gần đó, để tôi mang qua cho cô, cô xuống lầu trước đi.”

“Đừng!” Cô khê hô.

“Sao vậy?”

“Thư viện đông người lắm.” Cô nhỏ giọng tí hiềm, “Hay là đến phía sau tòa nhà hành chính đi.” Cô không hề muốn bị người ta bắt gặp đã tối rồi mà hai người còn hẹn gặp nhau. Bên kia im lặng hai giây rồi đột ngột cúp máy.

Ặc... Ôi ông thần ơi, rốt cuộc là cậu đồng ý đến tòa nhà hành chính hay là chờ tôi ở cửa thư viện vậy? Thôi mặc kệ, cô đi xuống lầu, bước nhanh đến chỗ đã hẹn, chính là nơi năm ngoái cậu đưa máy tính cho cô.

Rời khỏi khu học tập, trên đường chẳng có một bóng người. Vừa chớm hè, lá trên cây còn chưa um tùm xanh tươi cho lắm, đèn đường soi qua nhánh cây khẳng khiu in bóng xuống mặt đất. Không khí đầu hè ẩm áp, giống với hồi đầu thu, ban đêm vô cùng mát mẻ.

Đêm nay cũng có ánh trăng bản bạc phủ lên con đường thẳng tắp bên cạnh tòa nhà hành chính. Nhưng cô không có tâm tư ngắm trăng, cứ kiễng chân lên xuống ngóng chờ trên bậc thềm. May mà chỉ lát sau Cảnh Minh đã đến, cậu mặc áo khoác jeans và quần dài túi hộp, quần áo vẫn thời thượng như thường lệ, chỉ có điều trên tay không cầm gì cả.

Cậu đi thẳng đến trước mặt cô, bóng dáng cao lớn che đi ánh đèn trên đỉnh đầu.

Cô hơi nghiêng người về phía sau, thắc mắc nhìn cậu: “Không phải nói có gì đưa cho tôi sao?”

Cậu chỉ cụp mắt nhìn cô rồi bình thản lấy một tờ giấy cứng trong túi quần đưa ra: “Đây.”

Đỗ Nhược nhận lấy xem, là vé đi xem đêm nhạc hội của Trần Dịch Tấn, hơn nữa còn là hàng đầu tiên của dãy VIP. Cô vui sướng chốc lát lại nghi ngờ nhìn cậu: “Cậu... cho tôi... cái này á?”

Cảnh Minh nhếch môi nói với vẻ dửng dưng: “Người ta muốn nịnh nọt mẹ tôi nên tặng cho bà, bà bảo tôi đưa cho cô.”

“À, vậy sao, cảm ơn đi.” Cô như trút được gánh nặng, cảm tấm vé mỉm cười, mắt lấp lánh như sao.

Ánh trăng rơi vào gương mặt hồng hào và lúm đồng tiền nhân nhật bên má của cô. Cảnh Minh cứ cúi đầu nhìn mãi, rồi khe khẽ “hử” một tiếng, quay sang nhìn bồn hoa, khoe môi vô thức cong cong.

Có điều Đỗ Nhược chỉ vui được giây lát, lông mày chột chun lại. Vốn Lê Thanh Hòa hẹn cô đi xem đêm nhạc rồi, nhưng anh chưa từng đi xem nhạc hội bao giờ nên không biết vé đã được bán từ nửa năm trước, đến nước này chỉ có thể mua vé chợ đen. Thế nhưng nó bị hét giá kinh khủng khiếp, toàn lên đến mấy nghìn, họ vẫn là sinh viên làm sao mua nổi.

Lê Thanh Hòa rất thích Trần Dịch Tấn, quyết định chạy đến ngoài sân vận động nghe ké. Đỗ Nhược biết được thấy rất thú vị, nên ngó ý muốn đi cùng Hai người đã hẹn nhau như vậy.

Không ngờ bây giờ lại đột ngột lòi ra một tấm vé VIP hàng đầu, khiến cô lâm vào tình cảnh khó xử. Cô đi xem một mình cho Lê Thanh Hòa leo cây ư? Không tốt đâu. Huống chi đây là vé của người khác tặng cho dì Minh Y, đắt lắm ấy.

Cô cười do dự, trả vé lại cho Cảnh Minh: “Thôi, một mình tôi đi xem nhạc hội kỳ lắm. Chắc cậu cũng muốn đi xem, hay là cậu đi đi...”

“Ai nói một mình cô đi?” Cảnh Minh ngắt lời, “Mẹ tôi cho tôi hai tấm cơ.”

Đỗ Nhược thảng thốt, hai người họ đi xem với nhau á? Cô nhanh chóng đưa ra lựa chọn, còn làm ra vẻ tiếc nuối: “Eo ôi, tôi vừa nhớ ra hôm đó tôi có việc. Hay là cậu tặng cho người khác hoặc là dẫn Lý Duy đi chung. Với lại, vé đắt như vậy, bán sang tay cũng lời một khoản ấy. Tôi không đi đâu, cảm ơn dì... à, cũng cảm ơn cậu.”

Cô đã từ chối cực kỳ uyển chuyển rồi nhưng mặt cậu vẫn biến sắc, cổ nhăn nhin không bộc phát, cũng không nói câu nào.

Đỗ Nhược dựng đứng tóc gáy.

“Nếu không có việc gì nữa tôi đi trước đây.” Cô muốn chuồn nhanh, mới vừa đi được một hai bước thì cậu đã cau mày nắm lấy cánh tay cô, lôi phắt cô lại trước mặt mình.

Cô nhào thẳng đến trước mặt cậu, hoảng sợ: “Cậu làm gì vậy?”

“Cô đứng yên cho tôi!” Cảnh Minh ra lệnh.

Đỗ Nhược kinh hoàng không dám cử động, trợn trừng mắt nhìn cậu. Ánh mắt cậu lạnh lùng lướt nhìn cô từ đầu đến chân.

Hừ, cả người chẳng nhìn ra chỗ nào xinh đẹp cả! Cậu bức tức nhìn xong rồi im lặng quay người bỏ đi.

Đỗ Nhược đứng ngây như phỗng, về mặt ngơ ngác. Khi nãy... đã xảy ra chuyện gì?

...

Hôm diễn ra nhạc hội, Cảnh Minh vẫn đi, cậu tốn nhiều tâm tư và tiền bạc mua vé, không đi xem thì bức bối lắm. Nhưng nhìn chiếc ghế trống bên cạnh thì... càng uất con-mẹ-nó ức hơn!

Không khí ở hiện trường ngùn ngụt, cậu chán chường ngồi trên ghế chẳng dấy nổi chút hứng thú nào, mặt vô cảm như sắp chết đến nơi. Xem đến giữa chừng, một cô gái xinh đẹp cách cậu một ghế, buông băng đèn xuống, xoa bả vai mỗi nhứ, nũng nịu hỏi: “Xin lỗi anh đẹp trai, chỗ trống này của anh hả?”

Cậu chậm rãi liếc sang: “Phải, thì sao?”

“Em đặt băng đèn ở đây được không?” Mỹ nữ mỉm cười, định dời tấm băng từ đùi sang ghế trống.

“Cầm lên.” Cảnh Minh cự tuyệt.

Cô gái kia thoáng sững sờ, dường như không thể tin vào thái độ của cậu. Chắc chắn người đẹp như cô thường ngày chưa từng bị con trai từ chối bao giờ.

Cậu khinh thường liếc nhìn băng đèn của cô ta: “Nếu đụng vào ghế tôi, tôi sẽ đập nó đấy.”

Cô gái trở mặt lườm cậu, tiếp tục ôm băng đèn xem nhạc hội.

Cảnh Minh ngồi dưới ánh đèn muôn màu muôn sắc, mặt mày sa sầm, tâm trạng bức dọc tột độ. Rốt cuộc cậu không ngồi được nữa, cảm thấy âm thanh inh ỏi này sẽ khiến mình nổ tung mất, liền đứng dậy ra về.

Đến bãi lấy xe, chạy vòng ra đường cái, đến ngã tư thì gặp đèn đỏ. Cậu ngừng lại, gác khuỷu tay lên cửa kính, rồi bóp trán. Bên ngoài tiếng hát truyền đến từ sân vận động Tổ Chim, trầm bổng giữa khoảng không trong màn đêm bao phủ.

Cậu vẫn mất diết tại ngơ, tựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm vào đèn giao thông, chờ đèn xanh bật lên. Thành linh cậu lại vô tình quay đầu nhìn sang sân vận động đèn đuốc rực rỡ phía bên ngoài, trong tích tắc tim như bị ai đâm một dao.

Cậu nhìn thấy Đỗ Nhược, cô đang nhào người bên rào chắn, nhìn về phía sân vận động, nghiêng đầu thưởng thức âm nhạc. Bên cạnh cô là Lê Thanh Hòa. Bàn tay nắm vô lăng của cậu siết chặt từng chút rồi dần dần buông ra.

Đèn giao thông nơi ngã tư đã chuyển, chiếc xe màu xanh ngọc lao đi như bay, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Chương 34

Chương 34

Lúc Cảnh Minh trở về ký túc xá, chẳng có ma nào trong phòng. Lý Duy và Chu Thao đều ở phòng thí nghiệm, Chương Lỗi hình như đi tự học rồi. Cậu không bật đèn, đi thẳng đến bàn mình ngồi phịch xuống ghế, tựa vào lưng ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Đèn bên ngoài hắt vào phòng qua ô cửa sổ, ánh sáng leo lét, yên tĩnh như tờ. Không biết cậu đang nghĩ gì, mắt cứ nhìn vào hư không. Dần dà ánh mắt mới có tiêu cự trở lại, đầu mày chau khít, đột ngột đứng bật dậy, đập mạnh vào ghế như trút giận.

Chiếc ghế vô tội trượt đi thật xa, đụng sầm vào bàn, lắc lư vài cái mới đứng yên. Tất cả lại quay về trạng thái tĩnh lặng.

Cậu hít sâu một hơi rồi nghiêng rãnh thở hắt ra, đẩy đèn bàn qua một bên, chuẩn bị thay quần áo đi đến phòng thí nghiệm. Khi cởi áo khoác jeans, lấy chìa khóa trong túi ra còn vô tình kéo theo một vật nhỏ, là hai cuộn vé nhạc hội khi này.

Cậu nhủ mày sâu hơn, vò hai cuộn vé ném thẳng vào thùng rác, vứt chiếc áo jeans lên giường, mở tủ quần áo giặt bừa chiếc áo bóng chày ra, rồi đóng cửa tủ rầm rầm long trời lở đất, quơ lấy chìa khóa đi thẳng ra cửa không hề ngoảnh lại.

Đến phòng thí nghiệm, mấy thành viên đang điều chỉnh lại mô hình thành phố sẽ mang đi triển lãm tại hội chợ vào mấy ngày nữa. Cảnh Minh đi một vòng quanh mô hình, nghiêm túc kiểm tra xem có nơi nào cần hoàn thiện thêm hay không. Cậu dừng lại ở khúc cua, cẩn thận quan sát.

Cuộc đối thoại của Lý Duy và Vạn Tử Ngang truyền đến tai cậu.

Vạn Tử Ngang: “Cậu xem rồi hả?”

Lý Duy: “Xem rồi, bộ cảm biến IMU cô ấy làm rất chính xác.”

Vạn Tử Ngang: “Nếu lớp tôi cũng có một người cừ khôi như Đỗ Nhược thì tốt rồi, kéo ngay về đội luôn.”

Lý Duy thở dài: “Ôi, sao lại để cô ấy chạy sang Orbit cơ chứ?”

Cảnh Minh ghen uất. Mẹ kiếp đi đến đâu cũng không được yên mà!

...

Khi Đỗ Nhược về đến ký túc xá, ba cô bạn cùng phòng đã tề tựu. Hạ Nam đang đắp mặt nạ, Khuru Vũ Thần xem phim Anh, còn Hà Hoan Hoan thì đang nằm trên giường ăn vặt.

Hoan Hoan thấy cô về liền thuận miệng hỏi: “Đi đâu vậy? Không thấy cậu ở thư viện.”

“Đi chơi với sư huynh.”

Hoan Hoan không buồn để ý, trái lại Khuru Vũ Thần lập tức tạm dừng máy tính: “Cỏ Nhỏ, cậu sang đây.” Vừa nói vừa kéo ghế của cô đến trước mặt, “Mau ngồi xuống đi.”

“Làm gì?”

“Hỏi thăm một nam sinh lớp cậu.”

Đỗ Nhược nhào lên lưng ghế, cười nói: “Lý Duy hả?”

“Sao cậu biết.”

Đỗ Nhược le lưỡi: “Đoán bừa.”

“Đúng là cậu ấy. Cậu và cậu ấy học cùng lớp lâu như vậy, thấy cậu ấy thế nào?” “Dạo trước không phải cùng nhau thi hùng biện sao? Cậu ấy thế nào cậu còn không biết à?”

“Minh tiếp xúc với cậu ấy có mấy ngày đầu.” Khuru Vũ Thần nài nỉ, “Cậu mau nói cho mình biết đi, con người cậu ấy thế nào?”

Hà Hoan Hoan cười phì: “Tiểu Nhược, khen cậu ta nhiều vào.”

Khuru Vũ Thần hừ Hà Hoan Hoan: “Ăn khoai tây chiên của cậu đi.”

Đỗ Nhược nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Thông minh, IQ cao, tốt tính, chính trực, có nguyên tắc, nghiêm túc với mọi việc.”

Lần này Khuru Vũ Thần mặt mày hớn hơ: “Minh biết ngay mà, giống hệt như mình đã nghĩ!”

“Cậu thích cậu ấy hả?”

“Đúng vậy.” Khuru Vũ Thần không hề e dè, chớp chớp mắt, “Minh muốn theo đuổi cậu ấy!”

Đỗ Nhược bội phục: “Cậu can đảm thật đấy.”

Hạ Nam đang đắp mặt nạ cũng nói lơ lơ chen vào: “Bình thường thôi, thích thì theo đuổi, nếu không bị người ta cướp mất thì sao?”

Đỗ Nhược: “Vậy lỡ bị từ chối thì sao?”

Hạ Nam: “Cũng tốt hơn là để ghen, không có kết quả.”

“Đúng là như vậy!” Khuru Vũ Thần hưng phấn, chạy đến trước gương quay một vòng, chiều cao tiêu chuẩn, dáng vóc vừa phải, tướng mạo trung bình, có thể đánh phần tô son cho đẹp hơn.

Thấy cô nàng hết soi trái rồi đến soi phải, Hà Hoan Hoan nằm trên giường xuýt xoa: “Tình yêu khiến người ta xinh đẹp, mị cũng muốn có gấu. Đúng không Có Nhỏ?”

Hội đại hội thể dục thể thao năm ngoái hai cô nàng còn ngồi trên khán đài ao ước được yêu, còn chung một chiến tuyến. Nhưng ngày hôm nay...

Đỗ Nhược nhún vai, ra vẻ không hứng thú: “Bây giờ mình chả muốn yêu đương gì cả, cứ như hiện tại rất tốt.”

Hà Hoan Hoan tức tối chỉ Đỗ Nhược: “Hừ, đồng minh tan vỡ rồi!”

Đỗ Nhược cười khanh khách: “Thôi, tạm biệt!” Nói xong cô kéo ghế đến trước bàn, rút ra một chồng tài liệu hạng mục của Orbit lật xem. Hội triển lãm sinh viên khởi nghiệp trí tuệ nhân tạo được tổ chức vào cuối tuần này, và dự án phanh tự động của Orbit sẽ được tập trung giới thiệu vào hôm đó, phen này cô lại phải bận sắp mặt rồi.

...

Thoáng cái đã đến ngày 28, thân là trường đại học Khoa học kỹ thuật đứng đầu toàn quốc, sinh viên trường Đỗ Nhược nổi tiếng với chuyên môn và kỹ thuật cao, năng lực nghiên cứu lẫn sáng tạo đều vượt trội. Vì vậy, cứ hai năm một lần, hội triển lãm dự án sinh viên khởi nghiệp của trường đều thu hút các nhà đầu tư, công ty, tập đoàn lớn trong và ngoài nước đến tham quan, hợp tác. Hội chợ hiển nhiên trở thành máy áp trứng của vô số dự án khoa học kỹ thuật và công ty khởi nghiệp.

Triển lãm được trường tổ chức tại sân vận động với quy mô long trọng và đông đảo các gian hàng. Mỗi khoa đều trưng bày tỉ mỉ dự án của thầy trò mình. Năm nay chủ đề hội chợ xoay quanh lĩnh vực trí tuệ nhân tạo. Đỗ Nhược bước vào đại sảnh triển lãm giống như lạc vào thế giới viễn tưởng tương lai. Thế nghiệm thực tế ảo, robot, nhận diện khuôn mặt, ngôn ngữ nhân tạo... Phạm vi ứng dụng từ sản xuất chế tạo đến ứng dụng cho gia đình, đủ mọi chủng loại.

Ánh mắt cô nhìn đâu cũng thấy bịn rịn, không muốn dời đi, cảm thấy hứng thú với tất cả, tiếc là không rảnh để xem từng thứ một, phải chạy đến gian hàng triển lãm của Orbit.

Mới vừa đến khu vực của nhóm mình, đã thấy Cảnh Minh đi đến từ phía đối diện. Hôm nay cậu mặc áo sơ mi màu đen, cả người toát lên vẻ lạnh lùng. Cậu vừa bước đi vừa nghiêng đầu nói gì đó với Lý Duy, vô tình chạm phải ánh mắt cô thì vẻ mặt cậu bỗng chốc lạnh như băng, một giây sau liền dời mắt đi, tiến đến gian triển lãm của Prime. Đỗ Nhược đứng thừ ra, không hiểu mình đã làm gì, song cô cũng không nghĩ nhiều, quay người bỏ đi.

Công nghệ phanh tự động của Orbit và không người lái của Prime là hai dự án trọng điểm của khoa họ nói riêng và của trường họ nói chung, được đặt ngay tại vị trí trung tâm của buổi triển lãm. Hai gian cách nhau một lối đi, mặt đối mặt, trông rất giống võ đài tỉ thí.

Tuy nhiên không khí hai bên hoàn toàn khác nhau. Thành viên bên Dịch Khôn thì như sẵn sàng đón địch, ai ai cũng mang giày tây, kệ trưng bày được thiết kế tỉ mỉ, các loại mô hình, máy móc được đặt tầng tầng lớp lớp. Ngay cả tờ rơi quảng cáo cũng sắp xếp đẹp mắt.

Phòng nền cũng được chuẩn bị khá nổi bật, chính giữa là hệ thống phanh tự động, có thể ứng dụng vào nhiều lĩnh vực đa dạng như: Vận chuyển, gia công, chế tạo, hàng không vũ trụ...

Bên phía Cảnh Minh, ngoại trừ tất cả đều phải mặc áo đen như nhau, thì những thứ khác đều bình thường và không đồng nhất. Ba bức vách của gian hàng là một màu xanh da trời, không một tờ rơi quảng cáo hay khẩu hiệu tuyên truyền, kệ trưng bày cũng không, chỉ có một từ Prime màu trắng tung bay, trông rất mát mắt và thư thái giữa ngày hè. Chính giữa gian là một sa bàn khổng lồ, gần như chiếm hết ba phần tư không gian, chỉ chừa lại lối đi nhỏ hẹp cho người qua lại. Trong sa bàn là mô hình thành phố thu nhỏ, bao gồm đường xá, tòa nhà, cây cối, cầu vượt. Địa thế nhấp nhô, đường phố quanh co.

Chiếc xe hơi bé bé chạy tự động xuyên qua từng ngõ ngách trong “thành phố”. Cách trưng bày của Prime vô cùng trực quan và hấp dẫn, nên chỉ trong chốc lát đã có rất nhiều người vào xem, nào là sinh viên, nhà đầu tư, doanh nhân, ai nấy đều vây quanh sa bàn, thảo luận không ngớt.

Đỗ Nhược rất tò mò với chiếc sa bàn kia, nhưng kiềm chế không qua xem. Màn khi nãy đụng độ với Cảnh Minh khiến cô hơi kiêng dè, không biết do tâm trạng cậu không tốt hay là sao, dù gì cũng đừng đụng vào quả bom đó thì hơn.

Người tham quan bên Orbit cũng nối tiếp không dứt, Đỗ Nhược bận rộn giới thiệu cho những doanh nghiệp có ý định hợp tác: “Hệ thống điều khiển tự động và phanh tự động của Orbit đo lường chuẩn xác, hiệu suất an toàn cao, đây là thao tác mẫu của chúng tôi, còn có mô hình và thành phẩm...”

“Cô cậu chuyên làm hệ thống điều khiển và phanh à?”

“Vâng ạ. Chuyên về hạng mục này, cho nên phương diện kỹ thuật luôn luôn cầu toàn. Hiện tại còn có thể căn cứ theo nhu cầu của bên phía hợp tác, tiến hành thiết kế và điều chỉnh mang tính tập trung.” Đỗ Nhược trình bày lưu loát, “Giống như ngành dịch vụ vận chuyển, ngành gia công chế tạo, ngành sản xuất, ngành xe hơi... những khâu cần thay thế nhân công đều có thể dùng được. Xin hỏi anh làm nghề nào ạ?” Dịch Khôn quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược đang ân cần tiếp đón khách, khá ngạc nhiên trước sự chuẩn bị đầy đủ của cô, vì dù sao cô cũng chỉ là một người giúp việc mà thôi.

Lê Thanh Hòa khen: “Em ấy làm việc rất chu đáo.”

Dịch Khôn không nói câu nào, chỉ rù mắt suy nghĩ gì đó.

Lê Thanh Hòa lại bổ sung: “Tuy em ấy không tham dự vào hạng mục cốt lõi của phòng thí nghiệm, nhưng cũng không nhàn rỗi, đã sửa rất nhiều máy cảm ứng cho dự án của chúng ta. Đúng rồi, em đã xem qua bộ cảm ứng IMU của em ấy, độ chính xác cao lắm.”

“Em ấy rất giỏi.” Dịch Khôn quay sang nói với Ô Chính Bác, “Tôi cảm thấy có thể suy nghĩ đến việc cho em ấy chính thức gia nhập Orbit.”

Ô Chính Bác ngó người, sau đó cười xòa: “Để cô ta làm giúp việc trong phòng thí nghiệm là được rồi, cứ giữ nguyên hiện trạng, chờ các cậu từ Đức về rồi cả đội mới chính thức bàn bạc.”

“Được.”

Ô Chính Bác nhìn đồng hồ đeo tay: “Sắp đến trưa rồi, các cậu phải lên máy bay đúng không?”

“Ừ.”

Dịch Khôn và Lê Thanh Hòa không ở lại lâu, đứng mười một giờ rưỡi liền đi rồi. Đỗ Nhược và những thành viên còn lại tiếp tục trông coi gian hàng.

Giờ cao điểm đông người xem triển lãm là từ chín giờ sáng cho đến một giờ chiều, sau đó thì thưa dần. Đến hơn bốn giờ, nhóm nam sinh đều mỏi lưng khô cổ, hướng chỉ là Đỗ Nhược phải mang giày cao gót đứng cả ngày, chân cũng sắp gầy đến nơi. May mà thu hoạch khá khá, có không ít nhà đầu tư và doanh nghiệp đều bày tỏ ý định hợp tác, trao đổi phương thức liên lạc. Việc hợp tác cụ thể phải chờ đến sau khi sàng lọc, cân nhắc và thảo luận.

Gần năm giờ, hội chợ triển lãm chỉ còn lưa thưa vài khách, nhiệm vụ tiếp đón thoáng chốc nhẹ nhàng, bên này mấy đàn anh Orbit có hứng thú với sa bàn đối diện liền đi qua tham quan. Đỗ Nhược liếc sang thấy Cảnh Minh và Lý Duy đều mất dạng, chỉ có hai ba nam sinh ở lại trông chừng, không còn khách nào cả.

Cô đã tò mò cả một ngày, thật sự không nhịn được nữa bèn chuồn sang xem.

Trong khoảnh khắc thấy được sa bàn, cô bất giác há hốc. Trong thế giới thu nhỏ này, tất cả đều trông rất sống động. Nhà cao tầng, ngõ hẻm tường thấp, cầu vượt, vành đai, đèn giao thông, bảng hướng dẫn, lối đi bộ.... Vô số xe hơi nhỏ tự động chạy trên đường, đèn đỏ ngừng, đèn xanh chạy, gặp “người đi đường” còn biết né tránh. Người máy bé xíu đi lại trên đường, băng qua lộ. Trật tự rõ ràng, xem mà không khỏi xuýt xoa.

Đỗ Nhược phục sát đất. Chỗ cô đứng là trước một con đường nhỏ, trên đường có biển hiệu hình vuông, bên cạnh có bảng hướng dẫn: “Khu thể nghiệm.”

Cô đưa tay vào sa bàn, chạm vào “mặt đường” ở khu thể nghiệm, cũng không có chỗ nào khác thường. Vừa định rút tay lại thì một chiếc “xe” chạy đến, nó “thấy” ngón tay Đỗ Nhược ở giữa đường liền cho tốc độ chậm lại, đến khi cách tay cô chừng hai ba centimet thì hoàn toàn ngừng lại, kiên nhẫn chờ. Những chiếc xe nhỏ phía sau nó cũng lần lượt dừng lại, ngoan ngoãn xếp hàng ngay ngắn. Cô từ từ dời tay đi, liền thấy chiếc xe nhỏ kia khởi động, tiếp tục chạy men theo con đường.

Thần kỳ quá đi mất! Cô thâm thán phục.

Bên cạnh có người ôn hòa cất lời: “Ý tưởng của các cô cậu rất hay, thế giới thu nhỏ cũng thiết kế vô cùng hoàn mỹ. Nhưng mà, kết cấu hạ tầng giao thông trước mắt không đồng bộ với hệ thống của các cô cậu, còn có vấn đề về mặt chính sách pháp luật, các cô cậu có nghĩ đến chưa?”

Đỗ Nhược sững sốt, quay đầu lại nhìn một ông cụ tóc hoa râm trước mặt, ông ấy cũng đang hòa nhã nhìn cô. Cô mặc bộ đồ tây, e rằng đã bị ngộ nhận thành nhân viên của gian triển lãm này rồi.

Đỗ Nhược đang lúng túng không biết nên trả lời thế nào thì sau lưng vang lên giọng nói trầm ấm rành mạch của con trai: “Quá trình công nghệ không người lái trở nên thông dụng thì sẽ giúp đẩy mạnh việc thi công xây dựng các hạ tầng giao thông liên quan, cũng sẽ thúc đẩy việc không ngừng hoàn thiện

chính sách pháp luật có tương quan.”

Chẳng biết Cảnh Minh đã xuất hiện phía sau cô từ lúc nào, cậu bổ sung tiếp: “Xưa nay khoa học kỹ thuật không nên bị quy tắc của con người kìm hãm. Khoa học kỹ thuật là dùng để phá vỡ quy tắc cũ, xây dựng quy tắc mới, là dùng để thúc đẩy sáng tạo, thậm chí là thay đổi xã hội.”

“Kỹ thuật là dùng để phá vỡ quy tắc cũ, xây dựng quy tắc mới.” Ông cụ lẩm nhẩm lại câu nói ấy, gật đầu tán thành, “Cậu thanh niên rất quyết đoán.”

Đỗ Nhượng ngược mắt nhìn sùn mặt của Cảnh Minh, chiếc áo sơ mi đen tôn lên thân hình thiếu niên thanh tú, da trắng môi hồng, mắt sáng rực.

Ông cụ khí chất trầm tuyệt lại hỏi: “Nhưng vì sao phải phá vỡ quy tắc? Nếu đã có người lái, vì sao phải hao tâm tốn sức chế tạo ra máy móc bắt chước con người, làm ra công nghệ không người lái?”

Cảnh Minh: “Robot không phải là bắt chước con người, mà là giúp đỡ con người giải quyết vấn đề họ không thể giải quyết, ví dụ như những việc hiệu quả thấp, nguy hiểm cao, tắc nghẽn, rườm rà, rối loạn.”

Ông cụ mỉm cười, quay đầu lại nhìn sa bàn khổng lồ, trong đôi mắt già nua ánh lên sự nhiệt tình của tuổi trẻ, không biết ông đang nghĩ ngợi điều gì lại buồn bã thờ dãi: “Nghiên cứu, sáng tạo là một con đường khổ hạnh.”

Ngay cả Đỗ Nhượng cũng nhìn ra, ông cụ này bất kể khí chất, ăn nói hay là gì khác tuyệt đối không phải là người ngoài ngành. Thay vì nói ông có thắc mắc muốn hỏi, chỉ bằng bảo rằng ông đang khảo nghiệm thì đúng hơn.

“Cậu thanh niên, đi con đường này có nóng lòng hoặc là chán nản không?” Ông cụ chột hỏi.

Cảnh Minh: “Sao ông lại hỏi vậy?”

“Ở Âu Mỹ bất kể là nghiên cứu mảng này hay là dự án AI, đa số đều vượt hơn chúng ta mười năm. Các cậu trẻ tuổi sung sức, lão già như tôi rất hiếu kỳ cậu có sốt ruột không?”

Cảnh Minh khẽ cười: “Nếu đây là cuộc thi chạy trăm mét, vậy chúng em đã thua rồi. Nhưng mà...” Cậu thôi cười, nói thật nghiêm túc, “Trí tuệ nhân tạo là một cuộc đua marathon. Chẳng hạn như công nghệ không người lái, nghiên cứu xe hơi phát triển thành công chẳng qua là chạy trước một trăm mét thôi, một trăm mét này không thể nào quyết định thắng bại, bởi vì vẫn còn vài chục kilomet phía sau, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu ạ.”

Đỗ Nhượng giật mình nhìn cậu. Trong đôi mắt đầy kiêu ngạo của cậu thiếu niên ánh lên sự kiên quyết ngút trời.

Ông cụ không nói gì nữa, trong nụ cười ẩn chứa nỗi xúc động không dễ gì thấy được. Ông trầm tư, thỉnh thoảng khẽ gật gù, cuối cùng nói thêm một câu: “Cậu thanh niên, hy vọng sau này có thể có nhiều cơ hội trao đổi với cậu hơn.”

Cảnh Minh đưa danh thiếp Prime cho ông. Ông cụ nhận lấy, cất kỹ rồi chào tạm biệt ra về. Cậu đôi mắt nhìn bóng lưng ông, trầm ngâm giây lát, loáng thoáng đoán được ông là ai nhưng không dám chắc chắn.

Cậu không nghĩ nữa bèn quay đầu nhìn lại, Đỗ Nhượng vẫn còn đứng bên cạnh sa bàn. Cảnh Minh thờ ơ đi đến cầm lấy một chiếc xe tự động đang chạy chậm chạp, kiểm tra pin của nó.

Đỗ Nhượng tò mò, bất giác hỏi: “Xe này nhỏ như vậy làm sao lắp được bộ cảm ứng bên trong?”

Cậu không đếm xỉa đến cô, giống như không nghe thấy cô nói vậy. Đỗ Nhượng xấu hổ, mặt hơi đỏ lên, may mà xung quanh không có ai. Cô nắm lấy ngón tay, mím môi từ từ quay người lặng lẽ bỏ đi.

Cảnh Minh thay pin xong đặt chiếc xe trở lại con đường trong thành phố thu nhỏ, rồi chậm rãi ngược mắt lên nhìn bóng lưng đã xa kia.

YmEYP}Tg

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chương 35

Buổi triển lãm gần kết thúc, không ít gian hàng bắt đầu nhao nhao thu dọn, chuẩn bị ra về. Bên Prime định thời gian ra về là 6 giờ tối, lúc này đã 5 giờ 50 phút, các thành viên đã bắt đầu dọn dẹp đóng cửa. Bấy giờ có hai người đàn ông mang giày tây đi đến. Một người trong đó hơn ba mươi tuổi, tướng tá đạo mạo, vẻ mặt sáng sủa, là dân kinh doanh. Một người khác cũng xấp xỉ tuổi tác với anh ta, đeo kính gọng đen, tư thái cung kính, chắc hẳn là trợ lý.

Vừa bước vào, gã trợ lý liền đẩy mắt kính nhìn lướt một vòng, ngay cả sa bàn cũng không buồn ngó đến, liền hỏi Cảnh Minh đứng gần đấy: “Người phụ trách ở đây là ai?”

“Tôi.”

Gã trợ lý sừng sốt, tuy vẫn mang vẻ “ta đây” của một doanh nghiệp đối với sinh viên đại học, nhưng vẫn lịch sự một chút: “Cậu xưng hô thế nào?”

“Cảnh Minh.”

Gã thư ký giới thiệu ông chủ mình với cậu: “Bạn Cảnh, đây là tổng giám đốc công ty xe hơi Bằng Trình của chúng tôi, ông Đồng Thành.” Vừa nói vừa đưa danh thiếp của giám đốc mình cho cậu.

Cảnh Minh nhận lấy: “Anh xưng hô với tôi như vậy không thích hợp cho lắm.”

Gã thư ký ngỡ ngàng, còn chưa kịp phản ứng thì Đồng Thành đã cười đưa tay đến: “Cậu Cảnh, hân hạnh, hân hạnh.”

Cảnh Minh hơi bắt tay với hắn trong tích tắc.

Đồng Thành nói: “Tôi rất có hứng thú với dự án của các cậu, hy vọng có cơ hội hợp tác. Tôi thấy sắp đến giờ kết thúc, hay là tôi mời các cậu dùng com tối, chúng ta bàn bạc thêm trên bàn com nhé.”

Lý Duy bên cạnh nghe được lời này đã biết không có gì hay, người này vừa nhìn đã biết ra về mình đại gia rồi. Quà nhiên...

“Ngại quá, phòng thí nghiệm bận lắm, không có thời gian.” Cảnh Minh chỉ vào chiếc bàn trong góc, “Nếu có hứng hợp tác thì cứ để hồ sơ ở đây.”

Hai người kia quay đầu lại nhìn, hồ sơ của những doanh nghiệp muốn hợp tác đã chất cao như núi.

Cảnh Minh nhìn thoáng qua họ: “Hai vị hình như không mang theo hồ sơ thì phải.” Cậu phe phẩy danh thiếp trong tay, “Cứ tính là cái này vậy.” Cậu đi đến đặt tám danh thiếp kia lên đồng hồ sơ.

Gã thư ký không vui, bước lên trước: “Cậu Cảnh, công ty Bằng Trình là công ty mới, có thể cậu chưa từng nghe qua nhưng cậu nhất định biết công ty xe hơi Thụy Phong đúng không?”

Nhãn hiệu xe hơi nổi tiếng trong nước đây mà.

“Tổng giám đốc Đồng của chúng tôi là con trai thứ hai của Thụy Phong, Bằng Trình là công ty mới do Thụy Phong đầu tư thành lập, chuyên khai thác xe hơi không người lái. Bất kể là tài chính hay phương diện nào khác đều có sức cạnh tranh khá lớn đối với các công ty khác.”

“Ừ.” Cảnh Minh chỉ vào danh thiếp, vẫn nói câu cũ, “Hồ sơ của các anh đã để đây rồi.”

“Này...” Gã thư ký nhăn mày, một thằng nhóc mười tám tuổi, sinh viên năm nhất, gặp tổng giám đốc của họ lại có thái độ kiêu căng vậy à! Đồng Thành đánh giá cậu thanh niên trước mắt lần nữa, áo sơ mi đen, vẻ mặt lãnh đạm, dáng vóc gầy gò. Tuy Đồng Thành là con ông cháu cha, chưa từng trải nhiều, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường gần mười năm, quen biết nhiều người, thừa khả năng nhận biết được đôi phương là vàng thật hay đá cuội chỉ bằng một ánh nhìn. Dù là hắn cũng rất hiếm khi gặp được cậu thanh niên nào trẻ tuổi lại có khí thế mạnh mẽ dồi dào như Cảnh Minh. Thế nhưng một công ty lớn như vậy của hắn, có nhóm sinh viên khởi nghiệp của trường đại học nào mà không sốt sắng cầu xin hợp tác, mượn nền tảng của hắn thực hiện ước mơ của mình cơ chứ.

Đồng Thành khéo đưa đẩy: “Tôi thấy tính cách của cậu Cảnh cũng thẳng thắn như tôi. Vậy tôi cũng không quanh co nữa. Lĩnh vực chế tạo xe hơi của công ty mẹ chúng tôi có kinh nghiệm vô cùng phong phú, quảng bá cũng tốt, còn công ty mới thì đang dốc hết sức phát triển mảng xe hơi không người lái, muốn hợp tác với cậu Cảnh trong lĩnh vực này, cậu thấy thế nào?”

Nói xong ra hiệu gã trợ lý đưa đến một tờ giấy, con số bên trên có cả chuỗi số 0 dài ngoằn. Nhưng trong mắt Cảnh Minh thì cũng chỉ là tờ giấy không hơn không kém. Cậu đã dần mất kiên nhẫn, liếc sơ qua nhưng không có biểu hiện gì, hờ hững đáp: “Nếu có ý định hợp tác, tôi sẽ thông báo đến các anh.”

Bấy giờ Đồng Thành cũng không nhận được nữa, khó chịu ra mặt.

Lý Duy bước đến giảng hòa: “Xin lỗi, bởi vì có quá nhiều bên muốn hợp tác nên chúng tôi cần thời gian để xem xét chọn lựa, không thể nào trả lời ngay được. Nếu quan điểm hai bên thống nhất, chúng tôi sẽ lập tức liên lạc với các anh.”

Cảnh Minh quay người định đi, không ngờ gã trợ lý kia lại không thức thời, cố khuyên Lý Duy: “Tiền có thể thương lượng, bây giờ ra giá cũng được. Tôi tin rằng, bên hợp tác khác không ra điều kiện tốt vậy đâu, hay là mọi người cùng nhau ăn tối, chúng ta bàn bạc thêm trong bữa com.”

Lần này Lý Duy cũng không biết nói gì nữa. Cảnh Minh cau có nhìn đồng hồ đeo tay rồi tập hợp thành viên lại: “Đóng gian hàng đi.”

Lý Duy: “Xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa rồi.”

Phút chốc về mặt Đồng Thành biến sắc, nhưng dù sao cũng là người từng trải, bèn lịch sự cười nói: “Được, mong rằng có cơ hội hợp tác về sau.” Nói

xong liền quay người sai bước bỏ đi, nén cơn tức xuống.

Gã trợ lý kia cũng bỏ đi với vẻ mặt căm phẫn.

Thấy người đã đi, Lý Duy không nhịn được rủa xả: “Ăn cơm ăn cơm, không ăn cơm, không vào bàn cơm thì không nói chuyện được à.”

Vạn Tử Ngang: “Mẹ nó, vào cửa không thèm nhìn sa bàn một cái, không hỏi mô hình triển lãm, không hỏi kỹ thuật, mở miệng là tiền tiền. Thứ gì không biết... Công ty Thụy Phong lớn như vậy mà lại giao công ty mới cho người như thế quản lý, đùa sao?”

“Đều là mảnh lời cả thôi.” Cảnh Minh xen lời.

“Hả?”

“Thành lập nên một công ty, khoác cái danh hoạt động trong lĩnh vực kỹ thuật cao, sản xuất một vài sản phẩm tung ra thị trường, mở hợp báo, quảng cáo rầm rộ, sau đó đưa cổ phiếu công ty lên sàn, ôm tiền của các cổ đông, kiếm tiền đầy chậu rồi thì rút lui.” Cảnh Minh cười khẩy, “Kiểu này giống như sản xuất dây chuyền ấy mà.” Mọi người câm nín, cuối cùng lại thở dài: “Bây giờ mấy dạng công ty kiếm chác kiểu này nhiều quá.”

Cảnh Minh chế giễu: “Môi trường khởi nghiệp trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật ở nước mình đều bị đám 'ôn dịch' này phá hoại cả.”

Lý Duy ôm đồng hồ sơ thu được hôm nay, khích lệ mọi người: “Chúng ta nhất định sẽ chọn được người đầu tư hoặc bên hợp tác có quan điểm và lý tưởng đồng nhất với nhóm Prime của mình.”

Chu Thao cũng rất lạc quan, khẽ vỗ vào đồng hồ sơ kia: “Nhiều người xếp hàng như vậy, bèo mấy cũng có thể tìm được ba bốn nơi chứ, tôi rất có lòng tin.”

“Được rồi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thôi. Tối nay liên hoan.” Cảnh Minh tuyên bố.

Lý Duy: “Rút quân nào!”

Bên này Prime đóng cửa, bên Orbit đối diện cũng đang dọn dẹp. Đỗ Nhược giúp mấy đàn anh cẩn thận cất mô hình trên kệ vào hộp, lại chạy ra cửa dọn mô hình trưng bày bên ngoài.

Bục triển lãm khá cao, mô hình nhựa đứng trên đó nhìn xuống Đỗ Nhược. Cô kiễng chân lên chỉ miễn cưỡng chạm được đến chân mô hình thôi, tay cố lôi nó ra ngoài từng chút, mắt thấy sắp cầm được cái đế của nó thì mô hình bỗng nghiêng đi, tưởng chừng sắp rơi xuống.

Đỗ Nhược hoảng sợ, đầu óc trì trệ giây lát không biết nên đưa tay đón hay là ôm lấy đầu. Khi mô hình đó sắp nện xuống đầu cô thì một bàn tay đã giữ lấy nó giữa không trung.

Cô nhìn lên đỉnh đầu, thấy trên tay áo sơ mi đen của người nọ ẩn hiện hoa văn khúc khuỷu. Lúc cô quay đầu lại, Cảnh Minh đã đặt mô hình xuống tầng thấp hơn, không nhìn cô, về mặt lạnh nhạt.

Nhịp tim cô vẫn chưa bình ổn trở lại, còn chưa kịp cảm ơn thì cậu đã lẳng lặng cất bước bỏ đi, chỉ còn lại một bóng lưng lạnh lạnh trong tầm mắt của cô, đến cuối đường thì rẽ qua khúc quanh mất hút. Đỗ Nhược khẽ chau mày, lát sau mới lặng lẽ ôm mô hình vào đóng thùng.

Từ khu triển lãm trở về phòng thí nghiệm lại phải sắp xếp thu dọn một phen nữa, đến tận bảy giờ mới làm xong mọi việc. Ô Chính Bác bảo, buổi tối không có việc gì làm, cho mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Mọi người lần lượt giải tán, Đỗ Nhược cũng toan ra về thì gã gọi cô lại: “Cô chờ một lát.”

Đỗ Nhược dừng bước: “Sư huynh, có việc gì ạ?”

“Hôm nay vất vả cho cô rồi. Dịch Khôn bảo tôi biểu dương cô.”

Đỗ Nhược không kịp thích ứng, hôm nay gã bỗng tốt tính đến lạ, cô cười trừ: “Việc em nên làm thôi ạ.”

“Ngoại trừ việc này ra còn có một chuyện lớn nữa.”

“Dạ?”

“Cô đã theo chúng tôi làm việc được một thời gian, thực lực và thái độ ai ai cũng thấy rõ. Trước đây, cô chẳng qua chỉ là trợ lý, chịu trách nhiệm sửa chữa máy móc, cũng chế tạo robot, nhưng không tham dự vào dự án cốt lõi. Lần này hỏi cô có muốn tham gia dự án phản tự động với chúng tôi không?”

Đỗ Nhược kinh ngạc hồi lâu mới vui mừng nói: “Dĩ nhiên rồi ạ!”

Chịu đựng sắp nửa năm, rốt cuộc đã có thể tiếp xúc với dự án lớn thật sự, hội tụ đủ kiến thức các ngành, quả thật là cơ hội học tập tốt. “Tốt.” Ô Chính Bác cười, rút ra một phần hợp đồng cho cô, “Vậy chúng ta tiếp tục hợp đồng.”

“Vâng.” Đỗ Nhược nhận lấy hộp đồng lật xem, định cầm bút ký, nhưng nhìn thấy chức vị của cô trong hộp đồng vẫn là “trợ lý phòng thí nghiệm”, lương mỗi tháng hai nghìn, ký hợp đồng một năm, chẳng biết tại sao lòng cô lại thấy tõm lợm, đột nhiên nhớ đến lời Cảnh Minh đã nói lúc đi ăn cơm chung.

Cô chần chừ giây lát rồi hỏi: “Nếu làm dự án, không phải có thể chia cổ phần sao?”

Ô Chính Bác khá ngạc nhiên về yêu cầu mà cô đề ra, mày nhướn lên, không còn khách sáo như khi nãy nữa: “Nhóm chúng tôi đã thành lập được sáu năm rồi.”

Đỗ Nhược hiểu được ngụ ý này, nhưng vẫn kiên quyết: “Em không nói nhóm, em chỉ nói dự án này thôi.”

“Dự án này đã bắt đầu từ hai năm trước.”

“VẬY... có thể chia theo định mức và kỹ thuật em công hiến không?” Đỗ Nhược hỏi dò.

“Trước mắt chúng tôi chỉ cần nhân viên trợ lý thôi.” Ô Chính Bác không hề nhượng bộ, còn cả vú lấp miệng em, “Cô nghĩ kỹ đi. Dự án này là cơ hội học tập hiếm có, rất nhiều sinh viên năm nhất cầu còn không được đấy.”

Cô sững sốt, nhẹ giọng hỏi: “Ý của anh là, hoặc là ở lại làm trợ lý hoặc là nghỉ, đúng không?”

Ô Chính Bác cười gằn: “Tôi không nói như vậy, nhưng đúng là không có vị trí nào khác. Lúc trước chúng ta cộng tác rất tốt, cũng hy vọng có thể tiếp tục hợp tác.”

“Em muốn chờ anh Dịch Khôn về rồi nói.”

Ô Chính Bác thấy cô cố chấp, giọng cũng đanh lại: “Cậu ta trở về thì chuyện này cũng phải bàn bạc với cả nhóm. Đỗ Nhược, tôi nói thẳng vậy, cô rất khá nhưng người trong nhóm chúng tôi đã cùng nhau dốc sức rất lâu rồi. Đến hôm nay dự án sắp khai hoa kết trái, cô vừa gia nhập liền đòi chia cổ phần, vậy có hợp lý không? Trong đội ít nhất sẽ có quá nửa số người bất mãn. Đây là việc liên quan đến vấn đề lợi ích, không phải là ai đó trong nhóm có thể quyết định. Còn nữa, cô nói dựa theo kỹ thuật chia phần sao, đã quá muộn rồi. Lúc đầu nhóm thành lập, cô dựa theo kỹ thuật chia phần thì không thành vấn đề, nhưng bây giờ giang sơn đã ổn định, không cần cổ đông, chỉ cần nhân viên thôi. Bây giờ tôi nói những lời này với cô, có thể cô thấy vô lý. Nhưng tôi hy vọng chuyện này có thể giải quyết trong hòa bình, đừng ảnh hưởng đến không khí hài hòa vốn có trong đội Orbit. Cô trở về nghĩ kỹ đi.”

Đỗ Nhược đã hiểu rõ ý của gã.

Lúc cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, suy nghĩ có chút không thông. Thời gian vừa qua cô và người trong nhóm cộng tác rất tốt, mọi người đều kẻ vai sát cánh hướng đến mục tiêu, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tiền bạc, lợi ích gì đó. Nhưng...

Không nói đến lợi ích không có nghĩa là nó không tồn tại. Mà đụng đến lợi ích thì chẳng còn thứ gì tồn tại nữa hết. Trên thực tế cô là một người ngoài, hôm nay, một là cô nhện, hai là trở mặt. Nhưng đã là cùng nhau khởi nghiệp thì phải dựa vào tinh thần đoàn kết, kẻ vai tác chiến, chỉ cần trở mặt thì không khí cả đội sẽ thay đổi.

Cô càng nghĩ càng ảm ức, không thể nào ôm mãi vấn đề này mà ngủ qua đêm nay được, bèn quay lại đẩy cửa phòng thí nghiệm ra.

Ô Chính Bác ngồi trước bàn, ngẩng đầu lên: “Nghĩ kỹ rồi hả?”

Đỗ Nhược cố mỉm cười: “Sur huynh, là thế này. Em cho rằng, em là người mới gia nhập vào nhóm gây dựng sự nghiệp của mọi người, chia phần ít một chút cũng không sao, ít ra em vẫn là một thành viên. Còn anh và một số người cho rằng em chỉ là nhân viên làm công. Chuyện này không có ai đúng ai sai, mọi người đều có lập trường và lý lẽ của riêng mình. Nhưng trong việc lập nghiệp, quan trọng là không khí hòa thuận, rất nhiều việc tốt nhất là rõ ràng ngay từ đầu. Hai bên có thể đạt chung nhận thức đương nhiên là quá tốt, còn không được thì theo thời gian trôi qua, dự án được đẩy mạnh, suy nghĩ càng lúc càng khác biệt, đến cuối cùng sẽ mâu thuẫn đến mức khó dàn xếp, như vậy không tốt cho ai cả.”

“Cô hiểu rõ là tốt.” Ô Chính Bác lên mặt, “Nếu có thể chấp nhận thì làm tiếp vị trí nhân viên của cô; còn không thì đi, đừng tổn hại hòa khí. Nếu lòng đã có bất mãn thì không thể làm chung được nữa.”

“Ừ, em hiểu. Nãy giờ em luôn nghĩ có nên nhượng bộ hay không. Và quyết định của em là... không.”

Ô Chính Bác trợn mắt nhìn cô, không ngờ cô lại từ bỏ cơ hội mà bao nhiêu người mơ ước này.

“Thời gian qua làm việc trong phòng thí nghiệm, em xin cảm ơn sự quan tâm của các anh, em đã học được rất nhiều điều.” Cô cảm ơn xong lại nói, “Đi nhiên, em đã công hiến rất nhiều cho đội các anh, trong lòng em biết rõ.”

“Ừ.” Ô Chính Bác cười nhạt, “Những ngày qua hợp tác rất vui vẻ, sau này cũng chúc cô nhiều may mắn.”

“May mắn thì không cần, bây giờ tất cả những gì em có không phải là do vận may đem lại mà là do thực lực.”

Ô Chính Bác nhún vai: “Được, là thực lực.”

Cứ thế chấm dứt trong cảnh sóng êm biển lặng. Tuy về mặt lý trí, Đỗ Nhược có thể thấu hiểu, nhưng xét về tình cảm thì vẫn khó chịu và buồn bã. Cô không muốn lộ ra dáng vẻ chật vật của mình, bèn hít sâu một hơi, ổn định lại bản thân rồi đi thu dọn đồ đạc, cất những vật quan trọng vào thùng giấy.

Nhưng vừa mở tủ cá nhân của mình ra, lòng cô lạnh toát, bộ cảm biến IMU của cô không thấy đâu cả. Cô quay đầu lại ngay tức khắc, nhìn Ô Chính Bác: “Bộ cảm biến IMU của em đâu?”

Sắc mặt Ô Chính Bác cũng xấu đi: “Không được.”

Đỗ Nhược thẳng thốt, lần này nổi giận thật: “Đó là tự em nghiên cứu cải tiến mà.”

“Trong phòng thí nghiệm này, bất cứ ai làm ra cải tiến nâng cao nào đều thuộc về nhóm Orbit. Đây là quy định của chúng tôi.” Ô Chính Bác cũng giận dữ, vút cho cô một tờ giấy, “Tự xem lại hợp đồng lúc cô vào phòng thí nghiệm đã ký đi.”

Đỗ Nhược cầm tờ giấy lên xem một điều khoản trong đó: “Trong lúc làm trợ lý, tất cả những cải tiến nâng cao ở bất kỳ hạng mục nào đều thuộc về nhóm Orbit.”

Trong chớp mắt, nỗi tuyệt vọng lan tràn, bao trùm cả người cô từ đầu đến lòng bàn chân, người chết lặng không dám tin vào mắt mình.

“Những sinh viên khóa trước làm trợ lý đều như vậy. Cô không thể là trường hợp ngoại lệ.” Ô Chính Bác nói ngang như cua, kéo ngăn tủ lấy ra một phong bì tiền, đẩy sang mép bàn bên kia cho cô, “Đây là tiền lương cô làm trợ lý trong khoảng thời gian này, không thiếu xu nào đâu. Cát đi, đây là phần cô đáng được hưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Chương 36

Đỗ Nhược cầm xấp tiền, chạy bán sống bán chết về ký túc xá cho voi tức giận. Xong vào cửa, trong phòng tối mờ không có ai cả. Nỗi căm phẫn tuôn trào, vẫn cuộn cuộn nơi lồng ngực không hề tan bớt đi chút nào, trái lại đôi chân nhừ mỗi vì phải đứng cả ngày lại càng thêm rã rời.

Cô tập tễnh đến trước bàn ngồi xuống, cố gắng hít sâu, từ từ cởi giày cao gót ra, mắt cá chân và ngón cái đã rộp lên đau nhói. Mắt cô ươn ướt cố nén dòng lệ chực trào, cô cắn răng ngồi một mình thật lâu, càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng đau khổ, thật sự không còn cách nào đành nhẫn nhịn vào nhóm chat: “Các cậu có thể về đây không, mình xảy ra chuyện rồi?”

Gửi tin xong, mắt lại rưng rưng, cô đặt điện thoại xuống, gục đầu trên bàn. Mười lăm phút sau, Hạ Nam, Khuru Vũ Thần và Hà Hoan Hoan đều trở về, đẩy cửa ra hỏi ngay: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đỗ Nhược cố gắng trấn tĩnh lại, kể lại từ đầu đến cuối sự tình.

Hà Hoan Hoan nghe xong lập tức quát lớn: “Gì cơ? Hấn vô sĩ vậy á! Không nhìn ra được là loại đốn mạt như thế!”

Khuru Vũ Thần lý trí hơn: “Cậu khoan mắng chửi đã, mấy nhóm lập nghiệp đều như vậy, đứng ở góc độ của họ thì cũng bình thường thôi. Người ta mạnh hơn chúng ta, đây là thực tế.” Rồi lại thở dài, “Nhưng không ngờ Cô Nhỏ lại gặp phải chuyện này.”

Mắt Đỗ Nhược đỏ hoe: “Họ không muốn chia phần cho mình, chỉ muốn tuyển trợ lý, duy trì lợi ích của họ, mình hiểu chứ. Nhưng IMU của mình có liên quan gì với họ đâu, không ai giúp mình, chỉ mỗi mình làm thôi. Trước khi đến phòng thí nghiệm mình đã làm rồi, tra tài liệu, làm thí nghiệm, đổi vật liệu, tìm công thức, thành quả mấy tháng của mình đấy!”

Hà Hoan Hoan ôm đầu cô, vuốt tóc an ủi: “Cậu đừng nóng, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Khuru Vũ Thần hỏi: “Cậu có ghi lại toàn bộ quá trình thực nghiệm đúng không?”

“Ừ.” Đỗ Nhược trả lời, “Nhưng đây là nghiên cứu của mình, họ tháo gỡ ra chỉ mấy ngày là có thể tỏ tường. Vậy xem như là tặng không cho họ rồi.”

Hạ Nam nói điện thoại xong trở vào từ ban công, kéo ghế ngồi xuống: “Mình đã hỏi bà chị học luật, chị ấy có một đàn anh làm ở văn phòng luật rất có tiếng. Nếu cậu cần tư vấn, ngày mai mình đưa cậu đi, có lẽ sẽ giúp được cho cậu.”

Đỗ Nhược sững sờ: “Phải thưa ra tòa á?”

Hạ Nam: “Không nhất định, nhưng chúng ta đều là người ngoại đạo, tìm luật sư hỏi thử, xem thử có giúp được gì cho chúng ta không. Và lại, ra về một chút, dọa người cũng được mà.”

“Đúng thế.” Hà Hoan Hoan kích động, “Nếu dọa được thì tốt quá.”

“Được thôi.” Đỗ Nhược cảm kích, “Cảm ơn cậu.”

“Được rồi, đừng nóng vội, ngày mai chúng ta cùng đi.”

Hôm sau, bốn cô gái chạy đến văn phòng luật sư vấn. Anh luật sư kia sau khi tìm hiểu tình huống căn kẽ, chân mày nhíu chặt, không lạc quan lắm: “Theo như em miêu tả về công việc của mình, em quả thật là làm trợ lý cho nhóm họ. Anh gặp chuyện này nhiều rồi, có rất nhiều người trẻ tuổi lập nghiệp đều như vậy. Ban đầu dựa vào mơ ước và nhiệt huyết, hi hục bán mạng, đến khi thực nghiệm thành công, lúc có lợi ích kinh tế thì lại tranh cãi âm ỉ. Em là tốt lắm rồi, không bỏ ra quá nhiều, anh từng gặp một người bỏ ra mấy năm tâm huyết, đến cuối cùng không được chia phần mà chỉ lấy được tiền lương bình thường thôi. Tuy anh rất đồng cảm nhưng chuyện này khó giải quyết lắm. Có thể anh nói hơi khó nghe, nhưng người yếu đi làm cho kẻ mạnh thường chỉ lãnh lương thôi, không được chia cổ phần đâu, rất nhiều doanh nghiệp công ty đều như vậy.” Đỗ Nhược giải thích: “Em hiểu, em không trách họ, không hợp thì hòa bình chia tay thôi. Nhưng cái chính là bây giờ em muốn lấy lại đồ của em.”

“Nhưng thành quả nghiên cứu thuộc về cả phòng thí nghiệm, đây là điều khoản mặc nhiên trong rất nhiều trường đại học. Với lại em đã ký hợp đồng, dù trên hợp đồng có ghi là 'lúc làm việc', chúng ta có thể đánh vào chỗ này nói nghiên cứu của em không liên quan đến công việc. Nhưng đến đây lại xuất hiện vấn đề, em không có cách nào chứng minh đó là do một mình em hoàn thành, là em đã bắt đầu nghiên cứu từ trước khi vào làm ở phòng thí nghiệm rồi.

Nếu em muốn kiện ra tòa, dĩ nhiên anh sẽ nhận vụ này, nhưng đối với một sinh viên mà nói, ra tòa vừa tốn tiền vừa tốn thời gian và tinh lực, kết quả chưa chắc đã như ý. Huống chi, đối phương là nhóm xuất sắc trong trường, làm lớn chuyện sẽ không tốt cho danh dự của trường, thầy cô em sẽ nhìn em thế nào? Sau này em phải sống chung với bạn học trong trường ra sao? Điều này trước khi đến đây em có nghĩ đến không?”

Bốn người đồng thời sững sờ.

“Anh đề nghị các em hãy tìm thầy cô nói chuyện, đây là cách giải quyết tốt nhất. Tuổi em còn trẻ, không có kinh nghiệm, lần này xem như vấp ngã một lần, khôn ra một chút. Chuyện này ra xã hội cũng sẽ gặp phải, gặp sớm tốt hơn gặp muộn.”

Lúc bốn người ra khỏi văn phòng luật, tâm trạng đều sa sút. Ý nghĩ của sinh viên quá ngây thơ và lý tưởng hóa, nhưng thực tế lại quá tàn khốc và lạnh lùng.

Hà Hoan Hoan ủ rũ lầm bầm: “Không đến còn tốt, đến rồi còn hụt hẫng hơn.”

Khuru Vũ Thần khuyên: “Đừng từ bỏ, trở về trường tìm ban giám hiệu xem.”

Đỗ Nhược xóc lại tinh thần, gạt đầu, không từ bỏ hy vọng.

Về đến trường đã là buổi chiều, ba cô nàng còn lại đều có lớp, Hà Hoan Hoan đòi trốn học theo Đỗ Nhược đi tìm thầy cô phân xử, nhưng Đỗ Nhược đã từ chối: “Mình đi được rồi, cậu hãy đi học đi.”

“Vậy có gì thì gọi cho bọn mình nhé.” Khuru Vũ Thần nhún nhu, “Mình cũng đi hỏi bạn thử, xem phòng thí nghiệm của người ta xử lý thế nào, có cách sẽ nói với cậu.”

“Ừ, các cậu đi học nhanh đi.”

Mọi người nhanh chóng tản ra.

Một mình Đỗ Nhược đến văn phòng, lúc đến cửa liền hít sâu vào lấy can đảm, ló đầu nhìn vào trong.

Trong phòng chỉ có mỗi Trương Như Hàm, thầy cô lo về mảng đời sống nhân hạ hơn giảng viên chuyên ngành nhiều.

Đỗ Nhược gõ cửa, Trương Như Hàm ngẩng đầu mỉm cười: “Đỗ Nhược à em!”

“Dạ.” Cô đi vào ngồi xuống.

“Đã lâu không gặp, cô vẫn chú ý đến em, thành tích học tập rất tốt. Cô nghe không ít thầy khen em đấy, cứ vậy đến năm sau là em có thể lấy được học bổng quốc gia rồi.” Trương Như Hàm luôn thuyên khen ngợi, như đã quên bèn trận phong ba nửa năm trước rồi.

Đỗ Nhược cười trừ, không nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề: “Thưa cô, lần này em đến tìm cô là vì gặp phải chuyện khó khăn, muốn nhờ cô giúp đỡ.” “Khó khăn gì, cứ việc nói.”

Đỗ Nhược trình bày lại sự việc từ đầu đến cuối một lượt. Trương Như Hàm lắng nghe, mày dãn nhíu lại, lúc nghe đến Đỗ Nhược đi tìm luật sư thì lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng Trương Như Hàm vẫn không cất ngang, chờ Đỗ Nhược nói hết, cô ấy không vội chỉ trích mà nói năng nhỏ nhẹ: “Chuyện này dù nghe em kể lại thì người chịu uất ức là em, nhưng dù sao cũng là lời nói một phía. Vậy đi, cô gọi Ô Chính Bác đến, nói chuyện đối chất với nhau, em thấy được không?”

Đỗ Nhược hít sâu gạt đầu: “Được ạ, như vậy rất công bằng.”

Trương Như Hàm mở điện thoại gọi cho Ô Chính Bác, không biết bên kia nói gì, cô ta liền nói: “Vẫn nên mau chóng đến văn phòng giải quyết đi, nếu

không học trò của tôi sẽ đi tìm luật sư đấy.”

Trương Như Hàm đặt điện thoại xuống: “Lát nữa cậu ta sẽ đến ngay.”

Không lâu sau Ô Chính Bác xuất hiện. Gã vốn không phải người mặt mũi thân thiện gì, cộng thêm sắc mặt sa sầm càng dọa người hơn lúc trước. Lúc ngồi xuống còn hăm hăm lườm Đỗ Nhược, như thể cô vu khống cho gã vậy.

Mông vừa chạm ghế, gã liền nói ngay với Trương Như Hàm: “Không ngờ cô ta lại không biết xấu hổ đến đây tố cáo. Thưa cô, chuyện này rất đơn giản, con nhỏ này đến phòng thí nghiệm của bọn em học hỏi...”

“Sư huynh, em có tên đang hoàng, gọi là Đỗ Nhược, không phải con nhỏ gì.” Cô không chịu được kiểu ăn nói khinh miệt của gã, lên tiếng đáp trả.

“Người khác đang nói chuyện cô lại dám xen vào, trong nhà không dạy hả?” Gã lớn tiếng quát.

Đỗ Nhược cắn chặt môi, mặt đỏ gay. Trương Như Hàm khuyên nhủ: “Có gì thì từ từ nói, đừng nóng giận.”

“Có thể không giận sao? Có lòng tốt cho cô ta vào phòng thí nghiệm học tập, cô Trương, cô hẳn rõ hơn ai hết, cơ hội tốt như vậy có biết bao nhiêu sinh viên năm nhất cầu mà không được. Thế mà cô ta lại cắn ngược lại em, một trợ lý đòi chia lợi ích của nhóm Orbit, lòng tham không đáy mà!”

Đỗ Nhược đỏ mặt tía tai, cố gắng đấu tranh cho mình: “Anh không cần đặt điều nói tôi tham tiền tham lợi, tôi không có đòi Orbit chia phần, tôi cũng không cho rằng tôi đã làm gì sai, cách nghĩ của mỗi người khác nhau thôi. Tôi cũng không cần tham gia nữa, nhưng tôi phải lấy lại đồ của tôi.”

Ô Chính Bác thấy nực cười: “Cô có cần nói luôn là tất cả hạng mục Orbit cô từng chạm vào đều là của cô không? Khoan hẵng nói thành quả của thành viên đều thuộc về của cả nhóm, một trợ lý như cô có tư cách gì yêu cầu lấy đi bất cứ thứ gì hả?”

“Tôi không có tư cách?” Mắt Đỗ Nhược long lên, “Anh Ô, nâng cao kỷ lục tốc độ của bộ cảm biến IMU, giảm bớt sai số tích lũy, đó là nghiên cứu của cá nhân tôi, không có liên quan gì đến Orbit cả! Mấy tháng qua tôi tra tìm bao nhiêu tài liệu, thay đổi bao nhiêu công thức và thuật toán, làm qua bao nhiêu lần thí nghiệm, đổi hết bao nhiêu vật liệu, đều là mình tôi làm, không hề nhờ vả bất cứ ai trong các anh. Anh nói tôi không có tư cách á?”

Cô giận đến mức nước mắt lưng tròng, cố gắng chịu đựng.

Trương Như Hàm đưa khăn giấy cho Đỗ Nhược, giải hòa: “Đứng nóng, đứng nóng, hai đứa hãy bình tĩnh...” Ô Chính Bác ngang ngược ngắt lời: “Cô có tiến bộ, có đột phá đều là người và hoàn cảnh trong phòng thí nghiệm giúp cho cô, sự tiến bộ của cô cũng là nhờ học hỏi từ phòng thí nghiệm.”

“Anh...” Đỗ Nhược sôi máu, “Tôi muốn tìm luật sư kiện anh.”

“Được. Tôi cũng sẽ nhờ trường học tìm luật sư giúp.” Ô Chính Bác điềm nhiên như không.

Ngực Đỗ Nhược nghẹn ứ, gần như ngạt thở. Gã không sợ, gã biết rõ cô có kiện gã thì cũng vô dụng.

“Không còn gì nữa thì tôi đi đây, tôi chờ thư luật sư của cô đấy.” Gã đứng dậy nghênh ngang bỏ đi.

Hai tay Đỗ Nhược nắm chặt ghế, đầu óc mờ mịt.

Trương Như Hàm chống cằm, sinh viên trong trường luôn không nghe lời thầy cô, cô ta cũng không có cách nào, lại sợ chuyện nội bộ của khoa làm ảnh hưởng đến mặt mũi, nên khó xử hỏi dò: “Đỗ Nhược, em thật sự muốn kiện họ sao?”

Đỗ Nhược ngậm miệng không lên tiếng.

Trương Như Hàm thở dài: “Đỗ Nhược à, em đang nóng giận, cô nói gì em cũng sẽ thấy bất công. Nhưng việc này cô thấy không có ai đúng ai sai, hai bên đều có lý lẽ của mình. Em cho rằng sư huynh nói vô lý nhưng nội quy chính là vậy. Đồ của trợ lý và thực tập sinh đều thuộc về phòng thí nghiệm, đây là quy định mặc nhiên. Bởi bản thân em đến đó vốn dĩ là để học tập mà. Người ta hay nói, học nghề thì phải trả thù lao cho thầy. Dĩ nhiên đây là một mình em nghiên cứu, cô biết em ầm ừ, nhưng cô vẫn phải nhắc em, thật sự ra tòa sẽ gây ảnh hưởng không tốt, e rằng trường và khoa cũng sẽ không đứng về phía em đâu. Nếu làm rối loạn quy tắc, sau này làm sao quản lý mấy phòng thí nghiệm khác? Cô thấy thôi đi, em cố nhịn một chút là sẽ qua thôi. Nếu không cô nghĩ cách, giới thiệu em tham gia phòng thí nghiệm khác chịu không?”

Đỗ Nhược không nghe lọt tai gì cả, chỉ cảm thấy uất ức, phẫn nộ, xấu hổ, bất lực và chua xót... Cô không nhịn được, cắn chặt môi lắc đầu như trống bỏi, nghẹn ngào cảm ơn cô Trương rồi đứng dậy chạy đi.

Vừa ra khỏi văn phòng, nước mắt đã tuôn trào, không kiềm chế được nữa.

Cô chạy nhanh đến cầu thang, muốn tìm một chỗ ẩn náu, nhưng lại gặp được Cảnh Minh vừa ra khỏi thang máy, cậu cau chặt hàng mày, sải bước đi về phía cô. Hai người trùng hợp đụng phải nhau, thấy mặt cô nước mắt giàn giụa, cậu trở nên ngây thộn.

Đỗ Nhược như loài vật bị kinh hãi, lập tức bỏ chạy vào lối đi cầu thang bộ. Cảnh Minh đuổi theo kéo cửa lối thoát hiểm ra, lao nhanh xuống cầu thang, chạy vài bước lớn đã đuổi kịp cô, kéo tay cô lại: “Cô Trương đã giải quyết thế nào?”

Câu hỏi của cậu khiến tất cả cảm xúc chất chứa trong cô liên sụp đổ trong phút chốc, nước mắt chảy ào như nước tràn bờ đê. Cô đưa một tay lên che

mắt, chỉ để lộ cánh mũi nhấp nháy và đôi môi mím chặt, khóc nước nớc.

“Đừng khóc nữa!” Nào bộ cậu bốc hỏa, “Cô nói đi!”

Cô nói ngắt quãng: “Không lấy lại... được IMU... cô Trương bảo tôi... nhìn đi... Trường sẽ không đứng... về phía tôi... Tôi vô lý... kiện, kiện... cũng vô dụng... Không ai... đứng về phía tôi cả.”

Cánh Minh sầm mặt nghe cô nói. Cô khóc quá thảm thiết, cứ nói lắp ba lắp bắp, logic loạn tưng phèo, hoàn toàn không biết đang nói gì. Nhưng cậu vẫn nhanh chóng suy đoán được nỗi uất ức của cô.

Qua một hồi lâu mà cậu vẫn không hề có phản ứng gì, cũng không an ủi. Cô khóc chốc lát tâm trạng dần bình ổn, cúi đầu lau nước mắt, chốc chốc vẫn thút thít.

Cánh Minh dời mắt khỏi cửa sổ, nhìn cô: “Khóc xong rồi hả?”

Cô không trả lời. Cậu lấy khăn giấy ra đưa cho cô: “Lau mặt đi.”

Cô lau khô mặt, lại lau mắt. Cánh Minh bỏ tay vào túi, vừa đi xuống lầu vừa nói: “Đi theo tôi.”

Cô khó hiểu nhưng vẫn vội vàng đi theo cậu xuống lầu, hai người một trước một sau đi trên con đường rợp bóng cây, cách nhau mấy mét, băng qua khuôn viên trường thăm đọt hơi hướng ngày hè, đến tòa nhà thí nghiệm, vào thang máy, đi ra hành lang, đến phòng thí nghiệm Orbit, đẩy cửa ra, đi thẳng vào trong.

Người trong phòng thí nghiệm đều đang bận rộn, đột ngột có khách không mời xông vào, tất cả đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hoảng chi người kia lại là Cánh Minh.

Đỗ Nhược đi theo sau lưng cậu, mặt vừa ảm ức vừa cứng rắn, khá giống đứa trẻ bị bạn học bắt nạt ở trường, chạy về tìm phụ huynh ra mặt giúp.

Có người đến hỏi: “Có chuyện gì không?”

Cánh Minh phớt lờ như không hề nghe thấy, ánh mắt quét một vòng trong phòng thí nghiệm, không để ý đến bất cứ ai đang mang vẻ hoài nghi, cuối cùng nhìn thấy Ô Chính Bác.

Gã và mấy trợ lý đang đứng trước bàn thí nghiệm, nhìn cậu khó hiểu. Trên bàn bày các loại dụng cụ và một bộ cảm biến IMU đã bị rã ra một nửa.

Cánh Minh cất bước đi đến, Đỗ Nhược theo sát phía sau. Cậu nhìn lướt một vòng đồ đạc bày la liệt trên bàn.

Thấy Đỗ Nhược, Ô Chính Bác đại khái đã đoán được vì sao Cánh Minh đến đây, bèn chăm chọc hỏi: “Rõng đến nhà tôm không biết có chuyện gì không?”

Cánh Minh chẳng buồn đoái hoài, ánh mắt không hề lìa sang gã dù chỉ một giây, như thể tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm này đều không tồn tại. Cậu cầm lấy bộ cảm biến IMU đã bị tháo gỡ một nửa, quay lại nhìn Đỗ Nhược: “Là cái này sao?”

Đỗ Nhược gật đầu liên hồi như gà mổ thóc.

Cánh Minh lật món đồ xem sơ qua rồi hỏi: “Quá trình thí nghiệm đều ghi lại hết chưa?”

“Rồi.” Cô lại gật đầu xác nhận.

Ngay giây sau, Cánh Minh đột ngột vung tay lên ném mạnh. Bộ cảm biến rơi xuống vỡ nát, linh kiện văng tung tóe khắp sàn nhà.

Như tớ đã nói từ trước, đến đây thì phải ngưng rồi. Nhưng các bạn yên tâm, Cánh Xuân sẽ được lên kệ đúng vào mùa xuân như tên của tác phẩm. Hẹn gặp các bạn vào tháng 3/2018 nhé. (Khi tác phẩm có ngày phát hành cụ thể, tớ sẽ vào đây thông báo với mọi người.)

Còn những bạn do không ở trong nước, quá khó để có thể mua truyện, mọi người quay lại đây sau khi tác phẩm được phát hành hơn 6 tháng, chúng mình lại cùng đàm đạo.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ tớ suốt thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Đây là 4 chương quà của đội U23 Việt Nam đoạt vé vào trận chung kết của giải bóng đá Châu Á - Asia Cup do các bạn bình chọn.

Chương 37

Đỗ Nhượng giật nảy mình, sợ đến mức nhảy lùi lại một bước, kinh ngạc che miệng. Tất cả những người còn lại trong phòng thí nghiệm cũng sững sốt, trợn trừng mắt. Sau ba giây yên lặng như tờ thì...

“Mẹ kiếp, mày làm gì vậy hả?” Một anh khóa trên xông lên nắm cổ áo Cảnh Minh. Mấy nam sinh bên cạnh chạy đến can ngăn, cả đám xúm lại.

“Bình tĩnh lại đã, bình tĩnh lại đã!”

Người kia gầm lên: “Là nó đến đây gây chuyện... Lôi kéo cái gì?”

Cảnh Minh bỏ hai tay vào túi, bị người ta nắm cổ áo, thân thể chỉ thoáng lắc lư. Cậu nhìn xuống anh ta, gằn giọng nhả ra hai chữ: “Buông ra!”

Thái độ của cậu đã chọc giận đối phương, anh ta lập tức vung tay muốn đánh người.

“Anh dám động vào tôi xem!”

Cả nhóm con trai ra sức kéo lại: “Bình tĩnh lại hết đi! Đây là phòng thí nghiệm đấy.”

Thoáng chốc, Đỗ Nhượng hoàn hồn, xông lên kéo bàn tay của người kia ra, cào loạn xạ vào mu bàn tay anh ta: “Anh buông cậu ấy ra!”

Mọi người vây lấy Cảnh Minh. Cậu rũ mắt nhìn tay cô đang giằng co với tên kia ở trên cổ áo mình, bỗng giơ tay lên ngăn cô lại, tay còn lại bóp cổ tay người kia, giật ra khỏi cổ áo mình, đẩy ra.

Anh ta vốn nhỏ con hơn Cảnh Minh nên lao đảo lùi về sau vài bước, vừa định xông đến nữa thì bị một người khác giữ lại. Cuối cùng, hai người cũng bị tách ra.

Một anh khác tức giận chất vấn: “Cảnh Minh, cậu làm gì vậy?”

Cảnh Minh chỉnh cổ áo sơ mi mình lại, nhìn một vòng mấy người chung quanh, lạnh lùng giễu cợt: “Cả đám con trai xúm lại bắt nạt một đứa con gái, hay gì?”

Mấy người khuyên can không hiểu gì. “Cậu nói vậy là sao? Có gì thì nói cho rõ ràng.”

Cảnh Minh giơ tay lên chỉ về phía Ô Chính Bắc: “Hỏi hắn đi!” Nói xong, cậu thờ ơ quay đầu nhìn Đỗ Nhượng, ra lệnh: “Nhặt đồ của cô lên. Nó là của cô, dù có vỡ tan nát cũng không được để lại dù một mảnh vụn cho người khác.”

“À...” Đỗ Nhượng ngu ngơ gật đầu, vội vàng ngồi xuống, nhặt từng mảnh nhỏ bỏ hết vào túi áo thun của mình.

“Đi thôi.”

“Muốn đi mà được à?” Ô Chính Bắc ở phía sau cất tiếng giận dữ.

Đỗ Nhượng hoảng sợ, lập tức chạy đến bên cạnh Cảnh Minh theo bản năng. Cậu quay đầu lại.

Ô Chính Bắc nổi cơn thịnh nộ: “Cảnh Minh, mày xông vào phòng thí nghiệm của bọn tao, đập đồ của bọn tao, tưởng bỏ đi là xong à?” Gã đột ngột gầm lên. “Chuyện này dễ xong vậy sao? Mày cho rằng ở đây là đâu? Cái chợ hả?”

Cảnh Minh hỏi ngược lại: “Tao đã đập cái gì?”

“IMU. Mười mấy người ở đây đều thấy rõ mồn một.” “Vậy mười mấy người ở đây có thấy việc mày chiếm đồ của cô ấy làm của riêng không?” Cảnh Minh truy hỏi: “Sao đây? Mẹ nó, cướp đồ của con gái mà còn dám mạnh miệng hả?”

Mặt Ô Chính Bắc đỏ bừng: “Nó thuộc về phòng thí nghiệm của bọn tao. Thỏa thuận viết rành rành trên giấy trắng mực đen: tất cả mọi thứ trong lúc cô ta làm ở đây đều thuộc về phòng thí nghiệm.”

“Mày chứng minh được đây là đồ cô ấy làm ra trong lúc làm việc trước đi, rồi kiện tao.” Cảnh Minh thách thức: “Tao có cả đoàn luật sư chờ bọn mày đấy.” Dứt câu, cậu quay sang nhìn Đỗ Nhượng. “Đi thôi.”

“Ừm.” Đỗ Nhượng gật đầu như bằm tỏi, nhanh chóng đi theo cậu, bỏ lại sau lưng cả căn phòng lặng ngắt. Có người thì ngơ ngác nhìn nhau, có người then quá hóa giận, có người nghi ngờ suy đoán, và cũng có người vẫn mù tịt.

Ô Chính Bác nhìn theo hướng họ rời đi, siết chặt nắm tay.

Trên hành lang, Cảnh Minh rảo bước cực nhanh, nén nhịn cơn phản nộ. Đỗ Nhược một mạch chạy theo cậu đến tận cửa cầu thang. Cậu dừng lại, kéo cửa lối thoát hiểm ra, cô thoáng khựng lại rồi ngoan ngoãn đi vào trong, cậu bước theo sau rồi đóng cửa lại.

Trong lối thang bộ có cửa sổ thủy tinh cao cao sáng sủa, ánh nắng mùa hè trải khắp lối đi. Ngoài cửa sổ là cảnh sân trường phủ một màu xanh um tươi tốt.

Cậu đi xuống bậc thang, đến khúc quanh ở đoạn giữa thì ngừng lại, tựa vào lan can cầu thang, mặt mày đỏ gay, hiển nhiên vẫn còn rất căm tức.

Cô từ từ bước theo, đứng cùng bậc thang với cậu, cũng tựa vào tường, cúi đầu yên lặng thật lâu mới nhỏ giọng thò thè: “Cảm ơn.”

Câu cảm ơn này khiến cậu ngây ra, ngượng ngùng quay mặt đi, không nói lời nào nhưng sắc mặt đã dịu đi đôi chút.

“Nhưng cậu làm như vậy có khi nào tự rước phiền phức cho mình không?”

“Phiền phức gì?” Cậu quay lại nhìn cô, con ngươi phản chiếu ánh nắng, toát lên màu hổ phách.

“Họ thật sự sẽ kiện cậu ra tòa thì sao?”

Cảnh Minh chê cười: “Có官司 thì cũng vừa vừa thôi.” rồi khẳng định chắc nịch: “Yên tâm, không có đâu.”

“Nhưng mà...” Cô vẫn khá lo lắng, tay xoắn lấy vạt áo. “Lỡ như họ kiện cáo với thầy cô trong trường, nói cậu phá hỏng đồ thí nghiệm của họ, xử phạt cậu thì làm sao?”

Cậu khẽ nhếch khóe môi, độ cong cực nhạt, thản nhiên đáp: “Cô không phải lo cho tôi đâu.”

“À.” Cô cúi đầu, yên lặng ôm lấy túi đựng đầy mảnh vụn.

Cậu nhìn cô vài lần, thấy mặt cô vẫn còn ửng đỏ, mi đã khô, nhìn không ra đã khóc nữa mới thờ phào nhẹ nhõm, dặn dò: “Sau này gặp phải chuyện gì cũng phải gọi điện cho tôi, đừng một mình khóc lóc, chạy vạy lung tung.”

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo ánh lên vẻ nghi ngờ, như đang “mã hóa” thông điệp gì đó.

Cậu mất kiên nhẫn cau mày: “Ba mẹ tôi đều dặn cô có chuyện thì tìm tôi mà... Cô xảy ra chuyện gì, họ sẽ mắng tôi, lại gây phiền phức cho tôi nữa.” Cô ngơ ngác “ừ” một tiếng, tỏ ý đã biết, giây lát sau lại tò mò: “Sao cậu biết chuyện này?”

“Lý Duy nói.”

“Sao cậu ấy biết được?”

“Tôi sao biết được cơ chứ.”

“Ồ.” Cô lại cúi đầu, không nói gì nữa.

Cầu thang chợt yên tĩnh lại, những tia nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ, soi xuống bậc thang, chiếu vào hai người. Cậu bỏ tay vào túi, đứng tựa bên tay vịn, cô vẫn ôm chặt túi áo tựa vào tường, cách nhau một lối thang lầu, hạt bụi li ti quay cuồng trong tia nắng. Ngoài ô cửa sổ, phía bên dưới lầu là cả rừng cây xanh biếc, thấp thoáng bóng dáng những bạn sinh viên nho nhỏ qua lại trên đường. Hai người đều đối mặt nhìn vào hư không, không biết đang suy nghĩ điều gì mà đều lặng thinh.

Lát sau, Cảnh Minh ngược mắt lên, hỏi han: “Ngoại trừ chuyện này ra, gần đây cô thế nào?” Giọng điệu cậu có vẻ khô cứng vì không quen lắm.

“À, rất tốt.”

“Thi giữa kỳ sao rồi?”

Cuộc thi giữa kỳ đã trôi qua cả tháng rồi mà...

Cô gật đầu: “Cũng rất tốt.”

“Ừ.” Cậu lại chợt nghĩ đến xấp tài liệu chính trị ở cuộc thi giữa kỳ đợt trước.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó đã hơn nửa năm rồi.

Đỗ Nhược chợt nhớ ra điều gì đó, một tay giữ túi mảnh vụn, một tay cởi ba lô xuống, lấy một tấm thẻ trong túi ra đưa cho cậu. Chính là thẻ ngân hàng hôm tự trường cậu đưa cho cô.

Cánh Minh không nhận, nghi ngờ quan sát cô một lượt.

“Thật ra từ hồi nghỉ Tết, tôi đã không dùng đến số tiền trong này rồi.” Đỗ Nhược mỉm cười, mang theo vẻ thỏa mãn mà ngay cả cô cũng không nhận ra. “Sau này cũng không cần nữa. Tôi cứ tiếp tục cố gắng như vậy, năm học sau chắc chắn sẽ lấy được học bổng chuyên ngành loại một, những mười hoặc hai mươi nghìn ấy, không cần chú và dì cho tôi sinh hoạt phí nữa.”

Đỗ Nhược có chút bối rối. Dường như hành động vừa rồi của cô không được lịch sự lắm thì phải, vẫn nên gặp trực tiếp dì Minh Y thì hơn. Cô tự nhủ.

“Cảm ơn nhé!” Suýt quên đại ơn của vị “công thần” này, Đỗ Nhược vội nói với theo bóng lưng cậu, vô cùng chân thành.

Cậu không buồn đoái hoài, nhịp chân vẫn đều đều bước lên bậc thang, kéo cửa thoát hiểm đi ra ngoài, cửa đóng sầm lại. Tầng lầu quay về sự tĩnh lặng vốn có, chỉ còn lại Đỗ Nhược khẽ nhủ mồm và cảnh vườn trường xanh ngắt bên ngoài kia.

Đỗ Nhược ra khỏi tòa nhà giảng dạy, đi về phía ký túc xá. Mặt trời mùa hè trên cao nóng như thiêu như đốt. Cô hít sâu một hơi, đi một lát, tâm trạng dần vui vẻ trở lại, bắt giắc chạy tung tăng vài bước.

Trở về phòng, mọi người còn chưa tan lớp, cô xử lý sạch sẽ đồng mảnh vụn rồi nằm nhàoai trên bàn chốc lát, nhìn chằm chằm vào lời ghi chú trên vách tường, không biết đang nghĩ gì. Không đến nửa phút, cô đã bình tĩnh trở lại, ngồi dậy thu dọn đồ đạc đi đến thư viện tự học. Mãi cho đến giờ cơm tối, cô mới quay về ký túc xá, ba cô bạn cùng phòng đều đã có mặt đông đủ. Đỗ Nhược vui mừng thông báo cho họ biết chuyện đã được giải quyết, không ngờ ba người lại không hề ngạc nhiên.

Hạ Nam gật gù: “Biết rồi, Cánh Minh giải quyết giúp cậu, đúng không?”

Đỗ Nhược ngơ ngác: “Các cậu... nghe ai nói thế?”

Khuru Vũ Thần bĩu môi: “Còn cần nghe ai nói sao? Trên diễn đàn đang giật tit tung bùng kia, nói Cánh Minh đến phòng thí nghiệm Orbit đập đồ vì cậu.”

Đỗ Nhược sờ cả tóc gáy, biện minh: “Cậu ấy chỉ đơn thuần là giúp mình thôi.” Cô sợ có người viết bậy bạ trên diễn đàn, sợ đến mức tay run run, vội vàng lấy di động ra xem thử.

“Thì đúng là vì cậu chứ còn gì.” Khuru Vũ Thần nói thêm. “Lý Duy cũng đã nói Cánh Minh muốn lôi kéo cậu về Prime nên ra mặt cho cậu.”

Đỗ Nhược sững sờ, đột nhiên nhẹ nhõm hẳn. Tốt rồi, không phải là kiểu đem đặt yêu đương linh tinh, cô không chịu được ánh mắt soi mói và chỉ trích của cả trường đâu. Thế nhưng...

Cô vẫn thấp thòm vào diễn đàn xem. Giống như Khuru Vũ Thần đã nói, trên đó đang bàn tán xôn xao, cho rằng Cánh Minh đập đồ là để lôi kéo nhân tài, chẳng ai may mắn cho rằng cậu có “quan hệ mờ ám” với cô gái bình thường này cả. Bạn học chia làm hai phe, một bên thì nói là do Orbit bắt nạt người khác, Cánh Minh làm rất đúng; còn bên khác lại cho rằng Cánh Minh quá ngang ngược, cậu làm vậy là sai quá sai rồi. Hai phe cãi nhau ầm ĩ cả lên.

Đỗ Nhược lướt xem như bay, bất ngờ chú ý đến một bình luận khác biệt: “Không phải là vì tình hả? Nếu vậy thì lãng mạn biết mấy.” Nhưng không có ai trả lời. Chẳng mấy chốc, nó đã bị chìm ngấm giữa hàng tá những bình luận chát chém loạn xạ khác. Lúc cô xem được nhận xét đó, lòng thầm mừng mỏ: Đúng là đám hóng thị phi, ăn không ngồi rồi lo chuyện thiên hạ. Làm gì có chuyện này?

Hạ Nam ở bên cạnh xen lời: “Xem ra quan hệ của hai cậu tốt quá nhỉ, người ta còn giúp cậu đi đập phá nữa.”

Đỗ Nhược lại sồn gai ốc, lập tức phản trả: “Đâu có! Chỉ là từng thi hùng biện cùng nhau thôi. Có thể là...” Không thể nào nói ra chuyện ba mẹ cậu yêu cầu cậu quan tâm đến cô được. “... Có thể do con người cậu ấy hiệp nghĩa, gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ thì sao...”

Hạ Nam không nghĩ như vậy: “Cậu ta chả đời nào làm vậy cả.”

Khuru Vũ Thần chốt hạ: “Đừng nghĩ nữa, chính là muốn lôi cậu về Prime thôi.” Giải thích này dường như là hợp lý nhất.

Hà Hoan Hoan vừa hâm mộ vừa mừng thay Đỗ Nhược: “Cô Nhỏ của chúng ta lớn rồi, có tư cách gia nhập Prime rồi. Nếu là thành viên chính thức thì quá tuyệt luôn.”

Cũng chính lúc này, mọi người mới nhận ra, dù ở cùng một phòng nhưng trình độ đã xa nhau cả cây số. Một năm trời chịu đựng khổ khổ và chăm chỉ học hành của Đỗ Nhược, ai ai cũng nhìn thấy. Mọi người giật mình nghĩ ra, bình thường cô ấy âm thầm cố gắng không mấy ai nhận ra, đến lúc đạt được thành quả thì không khỏi trầm trồ: Cô Nhỏ bất giác đã trở thành một cô gái xuất sắc rồi. Khuru Vũ Thần suy ngẫm giây lát mới cảm khái vô vãn: “Sau này, mình không thể cứ mãi nhàn nhã như vậy nữa. Những kiến thức quan trọng trong ngành của bọn mình đều nằm ngoài giáo trình giảng dạy. Mình còn học hành qua loa như thế sẽ bị các cậu vớt lại phía sau mất. Cô Nhỏ, sau này, nếu mình lười biếng vụ tự học, cậu phải nhắc nhở mình nhé, nhắc té tát vào.”

“Được.” Đỗ Nhược cười cam đoan: “Mình sẽ chia sẻ với cậu sách, tài liệu, luận văn và mấy bài viết trên diễn đàn mạng hay hay mà mình đã xem. Cả năm nay, mình sưu tầm được nhiều lắm.”

“Tốt, tốt quá!”

Hà Hoan Hoan góp phần: “Mình cũng muốn. Cùng nhau tiến bộ nào!”

Hạ Nam vẫn suy tư: “Cò Nhỏ, coi chừng bên Orbit đi khiếu nại với trường xử phạt các cậu đấy. Cậu đề phòng một chút. Cảnh Minh có thể không sao, nhưng cậu thì không thể bị dính ‘vết nho’ trong học bạ được đâu.”

“Ặc, chắc không đến nỗi thế chứ.” Tuy ngoài miệng Đỗ Nhược nói vậy nhưng lòng cũng hơi bất an.

Quả nhiên, chuyện không hề phát triển theo chiều hướng lạc quan như người ta vẫn mong đợi. Sáng hôm sau, cô nhận được điện thoại của Trương Như Hàm, bảo cô đến văn phòng một chuyến. Giọng của cô Trương nghe rất nghiêm nghị, Đỗ Nhược có chút dự cảm chẳng lành.

Đứng trước cửa văn phòng, cô lo sợ nhìn vào trong, thấy Trương Như Hàm và thầy Uông phụ trách mảng đời sống của lớp Cảnh Minh đang ngồi với nhau, vẻ mặt rất nghiêm nghị. Còn Cảnh Minh ngồi đối diện họ, vẫn là kiểu ngả ngón quen thuộc, giọng nói điềm nhiên như không: “Thầy cô muốn làm thế nào thì cứ tự nhiên. Trực tiếp xử phạt cũng được. Nhưng bắt em xin lỗi thì tuyệt đối không thể nào.”

Cô Trương và thầy Uông đều thấy khó xử. Orbit và Prime đều là băng hiệu sống của trường, không thể đắc tội bên nào. Sinh viên thời nay sao cứ hay làm khó mọi người thế cơ chứ! Nhưng hết cách rồi, vẫn phải giải quyết theo quy định của nhà trường thôi. Trương Như Hàm hỏi dò: “Theo đàn anh của em nói, là hai em cùng đập đồ à?”

“Đập có một thứ mà cần những hai người, cô tưởng là bê tảng đá sao?”

Trương Như Hàm nín thinh, nhìn sang thầy của Cảnh Minh.

Thầy Uông hỏi tiếp: “Nghe nói Đỗ Nhược của lớp Điều khiển cảm biến cũng có mặt. Em ấy có liên quan gì đến việc này?”

“Không liên quan gì cả. Em muốn lôi kéo cô ấy về Prime nên đến đập IMU, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Thầy Uông thờ dãi: “Em cũng thật là... Giành người với phòng thí nghiệm khác, nói vậy sao được?”

“Là em đơn phương muốn lôi kéo nhân tài, không có liên quan gì đến cô ấy cả.” Cậu bắt đầu bực bội.

Đỗ Nhược tựa vào tường, lòng đặng chất rồi bời, giây lát mới gõ cửa văn phòng: “Thưa thầy cô!”

Cảnh Minh vừa nghe thấy, bỗng sùng sốt quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt ung dung lập tức đánh lại, nhìn về phía thầy mình, gằn giọng: “Đồ là do em đập, thầy gọi cô ấy đến làm gì?”

Thầy Uông: “Em ấy cũng có can dự trong việc này.”

“Cô ấy có can dự gì chứ?” Đỗ Nhược đi đến đứng bên cạnh ghế của Cảnh Minh. Không biết tại sao lần này lại khác với hai lần trước, cô không lo cũng chẳng sợ, trấn định mở lời: “Cô tìm em có việc gì không ạ?”

“Chuyện bọn em đến phòng thí nghiệm Orbit đập đồ là rất quá đáng, gây ra ảnh hưởng nặng nề.”

“Tại sao lại quá đáng?” Đỗ Nhược hỏi ngược lại. “Đồ bị đập là của em, muốn xử lý thế nào cũng là việc của em cơ mà.”

Cảnh Minh ngược mắt nhìn cô.

“Vấn đề thuộc quyền sở hữu của ai chúng ta khoan hẵng bàn. Nhưng đó là phòng thí nghiệm của họ, hai em xông vào đập phá đồ đạc như vậy, hành vi này tạo ra ảnh hưởng rất tiêu cực, Vì thế, nhất định phải đi xin lỗi đàn anh. Nếu không thể giải quyết hòa bình được thì phải xử phạt.”

Cô ta vừa nói xong thì có tiếng gõ cửa: “Thưa cô!”

Là Lý Duy.

“Có chuyện gì?”

Lý Duy nhanh chóng đi vào, vô cùng cung kính đưa một phong thư: “Đây là tâm thư của tập thể hai mươi một nam sinh lớp Điều khiển cảm biến bọn em gửi đến Ban giám hiệu nhà trường.”

“Thư tập thể?” Hai thầy cô hoang mang nhận lấy mà chưa hiểu có chuyện gì. “Chuyện gì mà viết thư tập thể?”

“Không có gì ạ!” Lý Duy lễ phép thưa gửi. “Chỉ là kháng nghị với việc nhà trường xử phạt Đỗ Nhược. Bất kể là bất bạn ấy đi xin lỗi hay xử phạt, lớp chúng em đều không chấp nhận, sẽ tìm cấp lãnh đạo cao hơn kháng nghị đến cùng.”

Trong khi Lý Duy nói, Trương Như Hàm đã mở thư ra, thấy những hàng chữ rõ ràng, trình bày lại toàn bộ sự việc, bên dưới là hai mươi một chữ ký khác nhau kèm họ tên và dấu lấn tay của cả lớp. Trương Như Hàm và thầy Uông tròn mắt nhìn nhau.

Chỉ còn mấy phút nữa là đến giờ vào lớp, mọi người đã có mặt đông đủ, có người đọc sách, có người tán dóc, vị trí đầu tiên ở tổ giữa vẫn giữ cho cô.

Khi Đỗ Nhược bước vào lớp, không ai chú ý nhiều, như thể đây chỉ là một ngày bình thường như mọi ngày.

Song, cô lại đứng im nghiêm túc nhìn từng gương mặt các bạn học lớp mình, lòng thầm nói lời cảm ơn chân thành với họ. Lúc này, các bạn dần dần nhận thấy sự khác lạ, cả đám bắt đầu lần lượt nhìn sang. Cô đi lên bục giảng, khẽ mỉm cười với mọi người, sau đó cúi gập người trước họ.

Cô thẳng người dậy, nhướn môi cười thật tươi: “Cảm ơn tất cả các cậu.”

Tất cả đều cười rộ, có người thì ngai ngừng mỉm môi cười mỉm, có người thì cười tít mắt.

Vạn Tử Ngang lên tiếng: “Được rồi, được rồi, xuống đi! Lát nữa thầy đến còn tưởng cậu muốn dạy thay đây.”

Tiếng cười lại vang lên rôm rả. Đỗ Nhược bước xuống bục, trở về chỗ ngồi dành riêng cho mình.

Đến khi chuông vào học vang lên, Lý Duy cũng đi vào lớp, ngồi xuống hàng thứ hai.

Hết tiết, Đỗ Nhược tò mò quay xuống thắc mắc: “Sao các cậu lại nghĩ đến việc viết thư tập thể thế? Mà còn kịp thời như vậy nữa?”

Lý Duy cười đáp: “Là nhờ Cảnh Minh đấy.”

Đỗ Nhược bỗng ngỡ ngàng: “Hả?”

“Cảnh Minh đã sớm đoán được Ô Chính Bác kiểu gì cũng sẽ giờ trò, tối qua đã nhắc chuyện này với mình, bảo mình tốt nhất nên chuẩn bị thư tập thể. Mình kể sự việc cho mấy bạn trong lớp, mọi người đều tức giận. Đám bắt nạt hoa khôi lớp bọn mình à? Tê là bọn mình lập tức viết thư ngay trong đêm, có người còn muốn tấn cho hẳn một trận nữa.”

Khoảnh khắc ấy, tim Đỗ Nhược bỗng loạn nhịp.

Đoạn này, bản gốc tác giả viết là Đỗ Nhược trả lại thẻ cho dì Minh Y thông qua Cảnh Minh và Cảnh Minh cũng nhận, không logic với đoạn bên dưới là Đỗ Nhược trả trực tiếp cho dì Minh Y. Vì vậy ở đoạn này, dịch giả chủ động sửa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chương 38

Học xong hai tiết, lớp Đỗ Nhược chuyển sang tòa nhà thí nghiệm học tiếp. Thời điểm đeo ba lô đi ngang qua hành lang, cô nhìn thấy Cảnh Minh.

Cậu đứng bên cạnh lối thoát hiểm, hắt cảm gọi cô: “Qua đây.” rồi quay người đi vào trong trước. Đỗ Nhược nhăn nhó, tay bất giác siết chặt quai túi, lẻ rề đi theo.

Trong cầu thang có người đi lên đi xuống lầu, hai người đứng cách xa, không nhìn cũng không nói gì với nhau. Ngày cuối cùng của tháng Năm, ngoài trời nóng bức, ánh nắng chói chang soi vào làn da lấm tấm mồ hôi.

Đội bạn học đi hết, cô mới chủ động hỏi trước: “Có việc gì...” Ngón tay vô thức nắm chặt, cô khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tôi phải vào lớp ngay kẻo muộn.”

Cậu nghiêng người tựa vào lan can: “Nếu cô có ý định thì có thể gia nhập Prime.”

Đỗ Nhược ngây dại, ngược mắt nhìn cậu, một giây sau lập tức dời mắt đi, suy nghĩ chốc lát, vẫn lặp lại câu trả lời như trước đây: “Không cần đâu.”

Cảnh Minh nhăn mày, lần này lại bị từ chối khiến cậu rất khó chịu. “Lý do? Đừng bảo với tôi là vì Orbit nhé! Cô chẳng qua chỉ là một trợ lý nho nhỏ, không hề tiếp xúc với hạng mục cốt lõi, không bị ràng buộc bởi điều khoản giữ bí mật, về mặt nguyên tắc thì không hề có vấn đề gì cả.”

“Tôi biết, nhưng mà...” Nhưng mà vì cái gì thì chính cô cũng không thể nói rõ.

Cậu lười nói nhiều với cô, hỏi thẳng: “Cô có lên diễn đàn không?”

“Không.” Đỗ Nhược nói dối.

Cậu phát cáu: “Bây giờ lên xem luôn đi.”

Cô căng thẳng bật máy, vào diễn đàn, mở nội dung hôm qua đã xem ra.

“Đỗ Nhược Xuân, tôi đập đồ trước mặt nhiều người như vậy, cũng đã nói với thầy là vì giành người rồi. Cả trường đều biết, kết quả cô lại không gia nhập, cô bảo mặt mũi tôi vứt đi đâu?”

Đỗ Nhược kinh hoàng, không ngờ mức độ ảnh hưởng lại lớn đến cỡ này. Nếu cô không gia nhập, sợ rằng sự việc này sẽ biến thành trò khôi hài hoặc là vụ “bê bối” tình cảm linh tinh cho mà xem. Thế thì cả cô và Cảnh Minh đều trở nên khó xử. Sao cảm giác giống như phóng lao thì đành phải nhắm mắt theo lao vậy?

Cậu nhìn ra cô đang rối rắm, cười lạnh châm dầu vào lửa: “Tôi tốt bụng giúp đỡ cô, vậy mà cô lại nhẫn tâm hại tôi thế sao?”

“Tôi...” Cô cúi đầu, im thin thít, hàng mày mảnh mai cau chặt, nội tâm đang đấu tranh dữ dội.

“Cho cô xem cái này.” Cậu lấy di động ra, gửi cho cô một đường dẫn, xem đồng hồ rồi chốt lại một câu: “Đi học đi, nội trong hôm nay phải cho tôi câu trả lời.”

Nói xong, cậu bỏ điện thoại vào túi, đi xuống lầu. Cậu vừa đi, bả vai cô lập tức thả lỏng, áp lực khó hiểu đè nặng trên người lập tức biến mất trong nháy mắt. Cô đứng ngây ngốc một lúc mới nhớ ra phải lên lớp, vội vàng băng qua sân trường giữa hè, chạy đến tòa nhà thí nghiệm. Cô nghiêm túc học hành, không chú ý đến đường dẫn Cảnh Minh gửi. Mãi cho đến khi ăn cơm trưa xong, trở về phòng ký túc xá, cô mới chợt nhớ ra và mở xem thử, là một clip quảng cáo. Bối cảnh và nhạc nền đều hoành tráng, cảnh sắc xán lạn, những dòng chữ và hình ảnh thay phiên nhau hiện lên đầy ấn tượng.

“Mười lăm quốc gia.”

“Hai mươi bốn đội dự thi.”

Màn hình dần hiện ra đường đua tuyệt đẹp, rồi lướt qua từng khuôn mặt tươi cười của mấy thanh niên. Bỗng nhiên, nhạc nền trở nên sôi nổi, từng chiếc xe thỏa thích rong ruổi trên đường.

“Kỹ thuật tối cao.”

“Khoa học tối tân.”

Trời biển xanh ngắt một màu, tiếng người huyền ảo, còi màu pháp phới, một chiếc xe lao đến cán đích. Màn hình bỗng chuyển sang đen kịt, âm nhạc tắt lịm. Trong yên lặng, màn hình hiện lên hai dòng chữ:

“Cuộc đua xe không người lái dành cho sinh viên toàn cầu lần thứ nhất.”

Thâm Quyển, Trung Quốc, tháng 07/2017.”

Đây là cuộc thi đẳng cấp bậc nhất. Từ mấy tháng trước, cô đã nghe nói rằng hè năm nay, cuộc đua xe không người lái toàn thế giới sẽ được tổ chức tại Thâm Quyển. Không ngờ Prime cũng là một trong các đội dự thi.

Buổi chiều không có tiết, nhiệt độ buổi trưa nóng hầm hập, cô vốn định ngủ một giấc nhưng trong đầu cứ hiện lên gương mặt tươi tắn của những người trẻ tuổi kia, những chiếc xe lao vun vút trên đường đua, tìm cô đập thình thịch, trần trụi mãi không sao ngủ được.

Cô lại mở đoạn phim quảng cáo lên, xem đi xem lại, thật sự nhìn mà phát thèm, liền quyết định liều, nhắn tin cho Cảnh Minh: “Nếu tôi gia nhập, những thành viên khác có đồng ý không?”

Bên kia mau chóng hồi âm: “Qua được hai tháng thử việc rồi hẵng nói.”

Đỗ Nhược trố mắt, buổi sáng cậu đâu có nói vậy? Với lại, cô không kém cỏi thế đâu!

Bên kia lại nhắn tin tới: “Cổ phần được chia theo năng lực và cống hiến. Prime từ chối những kẻ lười biếng, ăn không ngồi rồi.”

Đỗ Nhược bị lời nói này khiêu khích, lập tức bật dậy: “Chia cho tôi nhiều tôi còn không thèm nữa là.”

Bên kia không có động tĩnh gì nữa. Cô cầm điện thoại đợi một lát, không thấy trả lời bèn ngã xuống giường. Ngoài trời nắng chang chang, trong phòng nóng hừng hực, cô nhăn mày, lòng rối như tơ vò, vừa phiền muộn lại có chút thấp thỏm.

Di động lại vang lên chuông báo, là Cảnh Minh gửi tin đến: “Không có giờ học thì phải tự giác đến phòng thí nghiệm.”

Cô hoảng hồn, lập tức bò xuống giường, thay quần áo, rửa mặt, đeo balo lên, chạy như bay đến phòng thí nghiệm Prime. Đến nơi, cô dè dặt gõ cửa rồi đẩy hé ra, ló đầu nhìn vào.

Vạn Từ Ngang thấy cô trước tiên, cười gọi: “Linh mới đến rồi.”

Vừa dứt câu, mấy nam sinh đang bận rộn đều nhìn sang. Mặc dù mọi người đều quen biết nhau cả rồi, nhưng trên từng gương mặt thanh xuân phơn phớt đều hiện lên vẻ ngạc nhiên, tràn ngập vui vẻ và thân thiện. “Rốt cuộc lần gió mới cũng đã ủa đến. Cả ngày nhìn mặt đám này, tôi đã ngán lên tận cổ rồi.”

Một giọng nói đùa vang lên từ phía sau bàn máy tính. Là Hà Vọng, một thiên tài máy tính trong lớp của Hạ Nam.

“Lý Duy, hoa khô lớp cậu đến rồi kia.” Là Đồ Chi Viễn, thiên tài cơ khí tự động hóa ở lớp của Hà Hoan Hoan.

Lý Duy cười khì: “Bây giờ là hoa khô nhóm chúng ta rồi, đúng không Cỏ Nhỏ?”

Đỗ Nhược lúng túng: “Cậu gọi mình là gì thế?”

“Không phải bạn cùng phòng của cậu đều gọi cậu là Cỏ Nhỏ sao? Ha ha, Cỏ Nhỏ, nghe đáng yêu phết.”

“Tên Đỗ Nhược nghe hay như vậy, sao lại gọi là Cỏ Nhỏ?” Hà Vọng thắc mắc. “Nếu không thì phải gọi là Hoa Nhỏ chứ nhỉ? Như thằng Cảnh Minh thì mới nên gọi là cỏ.”

“Làm xong việc chưa? Sao nói nhiều thế hả?” Cảnh Minh đi đến.

“Không phải là đang chào đón thành viên mới sao? Chào mừng Đỗ Nhược nhé!” Hà Vọng nháy mắt với cô, nói xong lại tiếp tục tập trung làm việc.

Những người khác chào cô xong cũng quay lại với công việc của mình. Cảnh Minh đi đến bên cạnh Đỗ Nhược, liếc cô một cái: “Đến rồi hả?”

“Ừm.” Cô ngại ngại xoa tay. Khi này gấp rút chạy đến đây, cả người cô đều ướt đầm mồ hôi.

“Ồ ngoài nóng lắm sao?”

“Ừ.”

Cậu cầm một bình nước, mở nắp rồi đưa cho cô. Cô vội vàng nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Dẫn cô đi tham quan một chút.” Cảnh Minh đi vài bước, không nghe thấy tiếng bước chân đi theo bèn quay đầu nhìn lại. Cô đang tu nước, thấy cậu nhìn mình liền vội vàng bỏ bình xuống, vịn nắp lại, khẽ hắng giọng.

“Đi theo tôi.”

“Ừm.” Cô ngoan ngoãn đi theo cậu, tham quan một vòng quanh phòng thí nghiệm.

Cậu thong dong bỏ tay vào túi đi phía trước, giọng không lớn nhưng rất rõ ràng: “Nói cho cùng, xe hơi không người lái không phải là xe hơi mà là robot.”

“Robot trong hình dạng một chiếc xe hơi, kiểu như Transformers ấy hả?”

Cậu liếc mắt nhìn cô rồi nói tiếp: “Nói thẳng ra thì nó cũng giống như những robot phức tạp lẫn đơn giản khác, bộ cảm biến tiếp nhận thông tin, truyền cho máy chủ tiến hành xử lý, sau khi máy chủ phân tích thông tin thì truyền lệnh đi, mô-tơ điện nhận được lệnh thì thực hiện thao tác.”

Tổng cộng phòng thí nghiệm có mười người, cộng thêm Đỗ Nhược là mười một, trước mắt chia ra thành tổ cảm biến, tổ điều khiển và tổ vận hành.

Tổ cảm biến nghiên cứu radar sóng siêu âm, GPS, bộ cảm biến tăng tốc, bộ cảm biến IMU... theo dõi chính xác tình hình giao thông và hiện trạng xe cộ để làm “mắt” và “da” cho xe, nhập các thông tin bên ngoài thế giới thực vào cho máy chủ.

Tổ điều khiển nghiên cứu hệ thống xử lý của máy chủ, thiết kế “não bộ” cho xe, tiếp nhận thông tin từ hệ thống cảm biến, sau khi phân tích, phán đoán thì đưa ra mệnh lệnh, truyền đạt đến hệ thống vận hành. Tổ vận hành thì nghiên cứu vô-lăng, chân ga, chân phanh... đảm đương nhiệm vụ như “tay chân”, nghiêm chỉnh thực thi mệnh lệnh của “não bộ”.

Cảnh Minh nhìn cô: “Biết vị trí của mình rồi chứ?”

Đỗ Nhược gật đầu, tự nhìn nhận ra mình là mắt xích nào trong chuỗi: “Tổ cảm biến.”

“Cô là mắt.” Cảnh Minh nhấn mạnh. “Hãy nhớ, đây là khâu rất quan trọng.”

Giờ phút này, cậu không phải là người thiếu niên ban đầu chê cười cô, cũng không phải là ân nhân hôm qua giải vây giúp cô, mà là đội trưởng của Prime, nghiêm túc, kiên định, gánh vác tất cả trách nhiệm với phòng thí nghiệm này.

“Nhớ rõ.” Cô trịnh trọng gật đầu, bỗng chốc cảm giác như vừa khoác trọng trách lên mình, thấy vinh hạnh một cách khó hiểu.

Mắt, cô là mắt đấy! Một năm trước, cô từng ngồi trong phòng học, ngỡ ngàng không hiểu “điều khiển và cảm biến” là gì, từng nghi ngờ tại sao mình lại chọn chuyên ngành xa lạ này, cũng vì thế mà rơi vào cảnh nóng lòng và rầu rĩ suốt một thời gian. Hôm nay ngẫm lại mới nhận ra, trên đường đời, không nên vì một lúc nào đó không xác định rõ niềm đam mê mà ù rù, cũng không nên hoang mang vì nhất thời bản thân chưa có được lý tưởng và mục tiêu để theo đuổi. Không phải lúc nào cũng có những thứ bày sẵn ra trước mắt bạn, hãy buộc bản thân phải mạo hiểm xông pha rồi sẽ gặp được thôi.

Đến chiều, Đỗ Nhược vẫn ở trong phòng thí nghiệm, tìm hiểu lịch sử phát triển của dự án không người lái, tiến triển cho đến hiện tại của Prime, thành quả mà tổ cảm biến đạt được cũng như những vấn đề khó khăn gặp phải chờ giải quyết. Càng tìm hiểu, cô càng thấy nhóm này rất tuyệt.

Cảnh Minh đã nói cho cô một thời gian để làm quen với nhóm. Sau cuộc đua, nếu cô biểu hiện xuất sắc thì Prime sẽ giữ cô lại. Còn cô thì quyết định chấp nhận thử thách này.

Buổi tối, cả nhóm đi liên hoan tại một nhà hàng Trung sang trọng gần trường. Phòng ăn riêng có cửa kính lùa nhìn ra hòn non bộ và cây cối trong sân, ba mặt đều buông rủ tấm màn lụa đỏ mang đậm nét văn hóa Trung Quốc. Trong phòng đặt một bàn tròn gỗ lim thật to, bát đĩa, thìa đũa được sắp đặt tỉ mỉ.

Sau khi Cảnh Minh vào phòng liền quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng Đỗ Nhược. Thấy cô định đi vào trong góc thì cậu liền kéo ghế ra cản đường. Cô thoáng sững sốt, cuối cùng đành ngồi xuống. Đợi cô yên vị, cậu lại ngồi bên cạnh cô, nhàn nhả tung khăn ăn, phủ lên chân.

Đỗ Nhược nhìn trộm cậu rồi học theo, phủ khăn ăn ngay ngắn. Trước đây, cô còn tưởng sẽ trải nó lên bàn nữa cơ.

Nhân viên phục vụ đưa bốn, năm quyển thực đơn đến, mọi người tùm năm tùm bảy lại với nhau chọn món. Cảnh Minh mở thực đơn ra lật vài tờ, khẽ hỏi: “Muốn ăn gì?”

Đỗ Nhược nghe cậu hỏi mình, liền quay lại đáp: “Gì cũng được.”

Cậu lại lật thêm một, hai tờ nữa, thản nhiên nói: “Không có món 'gì cũng được'.”

Đỗ Nhược ghen lời.

Cậu đưa thực đơn cho cô: “Chọn hai món đi.”

Đỗ Nhược xem chốc lát mới chọn: “Cải xào tôm và cá sốt cay Tứ Xuyên.” Nhân viên ghi món cho mấy người trong nhóm xong, đến chỗ Cảnh Minh thì cậu gọi hai món Đỗ Nhược vừa nói rồi đóng thực đơn lại đưa cho anh ta.

“Các anh chị uống gì ạ?”

Hà Vọng: “Mang đến một két bia đi. Mà nếu uống không hết có thể trả lại không?”

“Được ạ.”

Cảnh Minh không uống bia rượu nên gọi một ấm trà Long Tỉnh, tiếp theo quay sang hỏi Đỗ Nhược: “Cô uống gì?”

Cậu ngồi quá gần khiến hơi thở cô như ghen lại: “Ùm..”

Hà Vọng hỏi với sang: “Cô Nhỏ uống bia không?”

Đỗ Nhược xua tay: “Minh không uống đâu.”

“Sữa ngô xay.” Cảnh Minh nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên ghi xong các món rồi rời đi. Mọi người bắt đầu trò chuyện rôm rả. Đỗ Nhược không hề thấy lạc lõng giữa cuộc trò chuyện của họ, vì dù sao, cả bọn cũng quen biết và chạc tuổi nhau.

“Trên đường đến đây, mình nhận được điện thoại của thầy Lương Văn Bang...” Lý Duy lên tiếng. “... nói nhà trường ngộ ý muốn đề cử dự án của chúng ta với bên Bộ khoa học kỹ thuật. Chờ hoàn thành nghiên cứu sơ bộ có lẽ sẽ được nhận tài trợ từ chính phủ đấy!”

Đỗ Nhược rất ngạc nhiên trong khi mọi người đều đều điềm tĩnh, như thể đây là chuyện đã đoán trước vậy.

Đồ Chi Viễn hỏi: “Vậy những hồ sơ nhận được hôm triển lãm thì sao? Công ty muốn hợp tác với chúng ta đông lắm đấy.”

Lý Duy: “Hơn phân nửa là rút thẳng căng rồi. Điều kiện quá kém, còn tự cao tự đại, có thể là không tin chúng ta sẽ thành công.”

Trong khi nói chuyện, nhà hàng đã lần lượt dọn món ăn lên. Món nào cũng siêu ngon, Đỗ Nhược ăn rất vui vẻ, vừa cảm cúi tập trung chuyên môn vừa lắng nghe mọi người nói chuyện.

Lý Duy tiếp tục: “Sàng lọc qua mấy ngày, những công ty nhỏ và nhà đầu tư vớ vẩn đều rút sạch, chỉ còn lại sáu công ty có vẻ ổn.”

Gồm có một công ty Internet số một trong nước, một công ty sản xuất xe hơi, hai công ty chuyên về đầu tư nổi tiếng, một công ty Internet hàng đầu nước ngoài và một nhà đầu tư nổi tiếng trong nước.

Chu Thao: “Nghe thấy công ty nào cũng có vẻ tốt nhĩ?”

Cảnh Minh xen lời: “Cá nhân tôi không mấy hứng thú hợp tác với công ty lớn.”

“Tại sao?”

“Những công ty lớn đều đã có lĩnh vực mũi nhọn và dự án thế mạnh của mình rồi, cốt lõi trong việc kinh doanh của họ vẫn luôn là đeo đuổi lợi nhuận. Công nghệ không người lái có được mở ra cũng sẽ chỉ là một mảnh phụ mà thôi. Một ngày đẹp trời nào đó, lãnh đạo công ty đổi ý, hoặc là thử nghiệm vài năm không hiệu quả, đám cổ đông bỏ phiếu một phát là dẹp luôn dự án hoặc bán lại cho người khác. Bây giờ có nhiều công ty chạy theo chúng ta như vậy chẳng qua là vì họ muốn lấn sân sang nhiều lĩnh vực mà thôi. Là một dạng mảnh khõe kinh doanh ấy mà.”

Đỗ Nhược vừa uống nước ép ngô vừa bội phục gật đầu, vô thức liếc nhìn cậu.

Hà Vọng đồng ý: “Đúng đấy, đây cũng là điều tôi lo lắng.”

Đồ Chi Viễn gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy vậy. Tự lập công ty rồi tìm người đầu tư thì tốt hơn.”

Lý Duy thờ dãi: “Tìm người đầu tư ấy, điều kiện họ đưa ra thì tốt thật, nhưng yêu cầu cũng rất khắt khe. Giống như quyền cổ phần ấy, trong bao nhiêu năm phải sinh lợi, phải tham gia những cuộc thi nào, blah blah các kiểu...”

Cảnh Minh uống một hớp trà, trầm mặc giây lát mới nói: “Hôm triển lãm, Ngôn Nhược Ngu đã đến gian hàng của chúng ta đấy.”

Mọi người quanh bàn đều há hốc: “Ngôn lão á?”

“Đúng vậy.”

Ngôn Nhược Ngu xuất thân danh môn, là chuyên gia kỹ thuật cơ khí nổi tiếng, cũng thuộc nhóm nhà khoa học nghiên cứu công nghệ không người lái sớm nhất từ mấy chục năm trước ở trong nước. Chỉ tiếc là không sinh đúng thời, kỹ thuật, điều kiện và vì đủ mọi nguyên nhân khác nữa nên ông không thành công.

Bản thân ông cả đời đều tận tâm tận lực bồi dưỡng và ủng hộ những thanh niên có triển vọng, khởi nghiệp trong ngành công nghệ cao, lập chí tạo nên thương hiệu khoa học kỹ thuật quốc gia có sức cạnh tranh với quốc tế. Hiện nay, những công ty lớn và nhóm lập nghiệp được ông đầu tư đã trải rộng khắp Trung Hoa đại lục.

Hà Vọng hớn hờ: “Ừa, không phải ông ấy đã chú ý đến dự án của chúng ta đấy chứ?”

“Đừng kích động.” Cảnh Minh gọi nước lạnh. “Ông ấy chưa hề liên lạc với chúng ta.”

Hà Vọng thờ dãi.

Vạn Tử Ngang cũng than thở: “Nghe nói hằng năm đều có cả nghìn bản kế hoạch được đưa đến bàn Ngôn lão, chưa chắc ông ấy đã thực sự để tâm đến bọn mình.”

Cảnh Minh: “Khoan nghĩ đến mấy việc đó đã, làm dự án của chúng ta cho tốt đi. Về phần hợp tác với ai, sau này từ từ sẽ bàn đến. Trước mắt, quan trọng nhất không phải là hợp tác, càng không phải là thay đổi hiện thực mà là làm ra thành phẩm thật tốt.”

“Đó là đương nhiên.” Mọi người cười vang, nhất trí gật đầu. Trên mỗi gương mặt đều là nụ cười vô tư, thuần túy và trong sáng.

Đỗ Nhược đang gặm sườn cũng bất giác nghiêm túc gật đầu.

Mặt kính giữa bàn quay vòng, thấy món cái xào tôm được xoay về bên này, cô bèn cầm đũa lên gắp. Nhưng hôm nay món ăn khá nhiều, đĩa tôm được đặt vào chính giữa, cô không với tới, đành giương mắt nhìn những con tôm thân yếu sắp sửa bay đi nơi khác. Chợt Cảnh Minh buông cốc trà xuống, cảm thấy xúc tôm cho vào đĩa của cô.

Cô ngáy ngo, nhỏ giọng: “Cảm ơn.”

May mà xung quanh không ai để ý. Chắc cậu chỉ là quan tâm đến thành viên trong nhóm mà thôi. Cô yên lặng ăn con tôm co tròn, nghe Chu Thao nói đùa: “Cảnh Minh, cậu dứt khoát nói ba cậu đầu tư là được.”

“Thôi đi.” Cảnh Minh cười phì, chê bai: “Tôi không chịu được cái kiểu chảnh chọe của ông già tôi.”

Mọi người á khẩu. Không biết ai mới chảnh đây?

Lúc ăn sắp xong, Cảnh Minh đứng dậy đi tính tiền, đến quầy lễ tân quẹt thẻ rồi quay trở lại, giữa đường gặp Lý Duy. Anh bạn bước đến bá cổ cậu, lúi vào một góc.

“Vụ gì?”

“Này, có phải mày có ý với cô ấy không?” Lý Duy hỏi thẳng.

Cảnh Minh thoáng khựng lại, đương nhiên biết được “cô ấy” cậu ta nói là ai. “Làm sao?”

“Mày trả lời tao trước đi.”

“Ai cần mày lo?” Cậu định gạt tay Lý Duy ra.

Lý Duy không chịu tha, vòng tay siết chặt hơn. “Đỗ Nhược rất tốt. Dù sao tao với cô ấy cũng là bạn thân với nhau, tao không muốn cô ấy chịu tổn thương. Nếu mày không thích lắm thì đừng có tùy tiện trêu đùa người ta.”

“Đây là chuyện của tao, mày quản được à?”

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chương 39

Ngày đầu tiên của tháng Sáu, sáng sớm, Đỗ Nhược đã đến phòng thí nghiệm, cứ tưởng mình là người đầu tiên, không ngờ nhóm Cảnh Minh còn sớm hơn. Cũng có người đi học nên ở đây chưa đủ hết, mọi người tùm nập ba lại với nhau.

Cảnh Minh cúi người, đứng trước chiếc bàn bên tổ điều khiển, một tay chống mép bàn, nhìn nhóm Hà Vọng lập trình, ngẫu nhiên trao đổi vài câu. “Thuật toán phối hợp di truyền...” Cậu đang nói thì như nhận thấy gì đó, liền ngược mắt lên nhìn về phía Đỗ Nhược, mí mắt hần sâu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô. Hơi thở cô nghẹn lại. Cậu nhanh chóng rũ mắt xuống. “... điều khiển tăng tốc và kiểm soát trạng thái...”

Đỗ Nhược rón rén đi đến trước bàn của mình, đặt túi xuống, sắp xếp tài liệu và thiết bị với Lý Duy.

Tuy nhiệm vụ của tổ cảm biến gian khổ nhưng thành quả một năm qua khá phong phú. Toàn thân xe hơi không người lái gần như lắp kín các bộ cảm biến, radar sóng siêu âm, radar laser, camera, máy phát laser thăm dò đường, phân biệt người đi đường, động vật và xe cộ, nhận biết tín hiệu đèn giao thông, bảng hướng dẫn; còn có con quay hồi chuyển xác định phương hướng và đo lường trạng thái vận động của xe (tăng giảm tốc độ, rẽ cua, dừng xe), IMU, máy gia tốc, GPS, vân vân...

Mỗi bộ cảm biến đều phải được chế tạo sao cho hôm nay phải tốt hơn hôm qua, nếu không thì khi xuất hiện tình huống bất ngờ sẽ xảy ra tình huống nguy hiểm. Lý Duy là tổ trưởng tổ cảm biến. Bởi vì Đỗ Nhược mới đến nên nhiệm vụ phân công cho cô rất đơn giản: nâng cao tính năng của IMU. Đây là chuyện không khó với Đỗ Nhược nên cô nhanh chóng bắt tay vào việc.

Đỗ Nhược làm việc vô cùng nghiêm túc, thiết kế sơ đồ, lắp ghép linh kiện, chẳng mấy chốc chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Người đến phòng thí nghiệm dần nhiều hơn mà cô cũng không hay biết.

Đang cúi đầu mài linh kiện thì thành linh có bàn tay con trai đưa đến, ngón tay thon dài di chuyển chậm chậm trên sổ ghi chép của cô. Khóe mắt cô thoáng nhìn sang liền nhận ra chủ nhân của bàn tay kia là ai. Tay áo sơ mi sạch bong, nút cài bóng loáng như ngọc, góc áo cứng cứng sượt qua khuỷu tay cô nhón nhột... Đỗ Nhược len lén kéo tay lại một chút. Không ngờ, trong lúc tập trung nhìn quyển sổ của cô, thành linh trọng tâm cơ thể cậu thay đổi, góc áo sơ mi lại cọ vào khuỷu tay cô lần nữa.

Đỗ Nhược hoảng hốt. Không phải chứ, lẽ nào cậu quên mất thành viên mới là con gái sao? Cô đã không còn chỗ nào để lùi nữa, đành dứt khoát mặc kệ, không ngẩng đầu lên mà tiếp tục làm việc của mình. Ngón tay đẹp đẽ của người kia vẫn qua lại trên sổ cô, như đang mon men trốn gì đó.

Cô vội vàng dời mắt, nhưng có vẻ như cậu đứng mãi rồi, lại cúi người xuống thấp hơn, còn chống khuỷu tay xuống bàn. Đỗ Nhược cảm nhận được một bóng người đổ xuống bàn còn lớn hơn trước, hương vị con trai quen thuộc trên người cậu bao trùm lấy cô. Trong phút chốc, góc mặt tuần tú kia đã gần ngay trước mắt, mày ngài, mũi cao, môi mỏng, trái cổ và xương quai xanh lấp ló nơi cổ áo he hé.

Cô hoảng sợ, lập tức né tránh, đứng bật dậy, chiếc ghế ngã xuống vang lên một tiếng lạch cạch lớn, thu hút sự chú ý của mọi người. Họ chỉ thấy mặt cô đỏ bừng, không biết có phải do tập trung làm việc quá lâu hay không. Cậu đang cúi xuống bàn, vội quay sang nhìn cô: “Sao vậy?” “À... không... không có gì.” Cô đáp qua loa. “Lúc nãy tưởng có con côn trùng bay qua, hóa ra nhìn nhầm.”

“Ừ.” Lúc này cậu mới đứng dậy, đi ngang qua cô, còn buồn lời khen ngợi: “Ghi chép rất rõ ràng.”

Cô thấy cậu đi rồi mới ngồi xuống chỗ cũ, lòng bàn tay nhóp nhép mồ hôi từ nãy giờ. Mùa hè có khác, quả là nóng thật nhỉ!

Mười giờ sáng có lớp tiếng Anh toàn khoa. Gần đến giờ vào học, mọi người thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng thí nghiệm, đi đến tòa nhà giảng dạy. Trời nắng chang chang, vừa ra đến sân, Đỗ Nhược vội vã đội mũ vào.

Vạn Từ Ngang cười trêu: “Sợ nắng vậy hả?”

“Ừ.” Đỗ Nhược đáp lời không e dè. “Cậu không nhớ hồi mới vào học, mình đen thui sao? Vắt và tắm mới trắng lên được một chút, không thể thành công

đã trắng được. Dù sao mình cũng là con gái mà, lúc cần chú ý thì phải chú ý chứ.”

Vạn Từ Ngang ngắc nghía cô tí mĩ: “Trước đây đen lắm sao? Đỗ Nhược, cậu thay đổi nhiều quá, mình chẳng nhớ được trước kia cậu thế nào nữa.”

“Không nhớ là tốt nhất, mau quên đi!” Đỗ Nhược cười hí hửng.

Cảnh Minh đi bên cạnh nghe thấy thế liền liếc mắt nhìn cô. Cậu vẫn nhớ hôm đến ga tàu đón cô, trông cô vừa đen vừa gầy, vàng vọt nhếch nhác. Còn lúc này, dưới ánh nắng hè, cô đã trắng trẻo hơn, khi cười mắt cong cong, lúm đồng tiền nhân nhật.

Đỗ Nhược vô tình nhìn sang bên này, bất gặp cậu đang nhìn mình thì giật thót, nụ cười như đóng băng, lập tức quay đi.

Cậu chỉ nghĩ cô xấu hổ. Còn cậu thì sao? Lúc trước còn chưa nghĩ kỹ càng, nhưng hôm qua, lời nói của Lý Duy đã cảnh tỉnh cậu. Cậu có ý với cô sao?

Nghĩ như vậy, cậu bất giác nhếch cong khóe môi với vẻ kiêu ngạo ẩn chứa ngụ ý “muốn là được“. Trên đường đi ngang qua quầy tạp hóa, Cảnh Minh vào mua nước, chia mỗi người một bình, bình cuối cùng đưa cho Đỗ Nhược.

Cô nhận lấy, nhìn cậu quẹt thẻ trả tiền, nhớ đến trong nhóm đi đâu, làm gì cũng đều do cậu thanh toán, liền thuận miệng hỏi: “Sao lúc nào cậu cũng trả tiền vậy?”

Lối đi chật hẹp, cậu đang vận nấp bình, vừa len qua người cô thì nghe được câu hỏi như vậy, liền cúi xuống kê gần vào người cô, thấp giọng hỏi ngược lại: “Muốn quán tiền của tôi hả?”

Tim cô giật thót. Hơi thở con trai nóng bùng phả lên vành tai cô, tia nắng chênh chếch rọi vào tai cô đỏ ửng. Cô ngơ ngác quay lại, cậu đã đi đến cửa rồi, chỉ còn ánh nắng rực rỡ, cây cối mùa hè tốt tươi, tràn đầy sức sống.

Đỗ Nhược bỗng nhớ đến lần trước ở chung trong không gian bé nhỏ này với cậu là khi trời vào thu. Bên ngoài khung cửa gỗ, lá cây vàng óng hết như tranh vẽ. Hôm nay, bức tranh đã đổi màu rồi. Nghĩ đến hành động quái lạ của cậu khi nãy... Chắc chắn là cậu xem cô như thành viên trong nhóm, như người anh em nên mới nói đùa như thế. Thái độ cậu thay đổi chẳng qua là vì cô đã được bước vào thế giới của cậu mà thôi.

Lúc này, cô mới dám thả lỏng người, đi ra ngoài. Đến giảng đường kiểu bậc thang, nam sinh trong lớp vẫn giữ chỗ ngồi ở hàng đầu tiên bên phía gần hành lang cho cô. Cô vừa ngồi xuống thì một bóng trắng lướt qua bên cạnh, ngồi ngay phía sau. Người nào đó trường kỳ ngồi ở hàng cuối lần đầu tiên dời trận địa lên hàng thứ hai rồi. Đỗ Nhược mở sách giáo khoa ra xem. Cảnh Minh cứ nhìn chăm chăm vào gáy cô. Hôm nay, cô buộc tóc đuôi ngựa, có vài sợi tóc con lất phất ở gáy. Giảng đường hàng sau cao hơn hàng trước, cậu khoanh hai tay lại nằm nhoài trên bàn, trùng hợp ngang bằng với gáy cô.

“Này.” Cậu gọi khe khẽ, hơi thở phả ra, đám tóc con ở cổ phấp phồng như bay múa, ló phốt lên cổ làm cô giật mình.

Đỗ Nhược lập tức quay đầu lại, thấy gương mặt cậu gần trong gang tấc, chớp mũi chỉ cách cô chưa đến một gang tay. Ánh mắt đen lay láy của cậu phản chiếu bóng hình nho nhỏ của cô. Trái tim đập thình thịch, cô lùi ngay về sau theo phản xạ. Vì có Hà Hoan Hoan đang ngồi bên cạnh nên cô không lên tiếng mà chỉ lừ mắt với cậu.

“Bạn học ơi!” Cậu vẫn nằm nhoài ra đấy, nhìn xoáy vào mắt cô. “Hôm nay học đến bài nào?”

Đỗ Nhược quay người đi. Cảnh Minh nhóm trường với Cảnh Minh trong ấn tượng của cô như thể hai người, hành động khác thường quá, cô nghĩ nát óc cũng không tìm ra nguyên do.

Cậu vừa định gọi lần nữa thì dường như cô có cảm ứng, vội ôm sách quay đầu lườm cậu: “Bài 11 phần A.”

“Cảm ơn.” Cảnh Minh lịch thiệp cười với cô.

Đỗ Nhược á khẩu. Hình như đây là lần đầu tiên cô thấy cậu cười như thế. Lúc quay lên trên, cô thấy dây thần kinh mình tưởng như căng đứt ra rồi. Cô loáng thoáng nhận thấy gia nhập nhóm Prime có lẽ là quyết định sai lầm của mình rồi!

Chuông vào học nhanh chóng vang lên, cô thôi nghĩ ngợi vu vơ. Giảng viên tiếng Anh gọi cô đọc bài. Hôm nay, cô đã có thể đọc tiếng Anh lưu loát theo chuẩn giọng Mỹ. Hà Hoan Hoan ngoác mồm nhìn cô sau khi hoàn thành phần đọc. Cô khẽ nhún vai, cười thật tươi.

Cô chăm chú học hết cả buổi, đến giờ giải lao cũng ngồi tại chỗ đọc sách, không hề bận tâm đến người phía sau. Qua hơn nửa thời gian giải lao, cậu cũng chẳng hề quấy rầy cô. lát sau, cô vô tình quay lại mới phát hiện: Cảnh Minh đã ngủ gục trên bàn từ đời nào rồi!

Hiện tại mới hơn mười giờ sáng thôi mà!

Do cậu đang ngủ nên gương mặt đã trút đi vẻ kiêu căng, ngông cuồng thường thấy, trông có chút ôn hòa và vô hại. Đỗ Nhược nhìn giấy lát liền dời mắt đi, quay người ngồi ngay ngắn xem sách, đọc thầm bài học.

Đến trưa, chuông tan học vang lên, nhóm sinh viên như được giải phóng, thu dọn sách vở, đi đến cantin.

Hà Hoan Hoan thúc giục: “Cỏ Nhỏ, nhanh lên đi! Hôm nay, cantin có món thần bò kho đấy.”

Đỗ Nhược: “Cậu đi trước với Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đi. Mình có hẹn đi ăn cơm với sư huynh rồi.”

“Lê Thanh Hòa à? Anh ta về nước rồi sao?”

“Ừ. Mới tới hồi sáng.”

“Vây cũng được. Chia nhau hành động.”

“Bye bye.”

Đỗ Nhượng đeo balo lên lưng, thỉnh thoảng bị người đứng phải lão đảo, quay đầu lại thấy Cảnh Minh vừa đi ngang qua cô, vẻ mặt lạnh tanh.

Đỗ Nhượng chẳng hiểu chuyện gì, không biết ai lại chọc giận cậu nữa, thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. Cô đi ra khỏi tòa nhà giảng dạy đã thấy ngay Lê Thanh Hòa đứng chờ ở đối diện, bèn tươi cười chạy đến: “Sur huynh!” Cảnh Minh đi đằng trước, nghe thấy tiếng sư huynh này cực kỳ chói tai, nhưng cậu không hề quay đầu lại, thờ ơ bỏ đi.

Thấy Đỗ Nhượng đi đến, Lê Thanh Hòa lên tiếng xin lỗi: “Anh đã biết chuyện rồi. Xin lỗi nha Đỗ Nhượng.”

“Ồi chào, anh đừng nói vậy, đâu liên quan gì đến anh.” Cô không muốn không khí lúng túng, vội vàng chuyển chủ đề: “Đi thôi, ăn cơm trước đã.”

Hai người đến canteen mua cơm rồi tìm chỗ ngồi xuống. Lê Thanh Hòa lại xin lỗi nữa: “Đỗ Nhượng, thật ra ý của anh Dịch là muốn cho em gia nhập, nhưng không ngờ anh Ô lại không đồng ý, làm ra chuyện như vậy. Đã để em phải chịu ách ức rồi.”

Đỗ Nhượng cười xòa: “Bỏ đi, đồ cũng bị đập rồi, xem như hòa nhau. Với lại, anh Dịch có suy nghĩ này là em đã vui lắm rồi.”

“Anh Dịch nói coi như lần này là anh ấy nợ em.”

Đỗ Nhượng ngớ ngàng, không thể ngờ anh Dịch lạnh lùng như băng kia lại là một người khảng khái như vậy: “Anh chuyển lời cho anh ấy giúp em, thật sự không sao đâu.”

Lê Thanh Hòa thở dài. “Đỗ Nhượng, em cũng đừng trách anh ấy. Anh Ô là đội phó, quan hệ với thành viên trong nhóm khá tốt. Orbit là một nhóm, mọi người làm việc chung với nhau, quan trọng nhất là đồng tâm và đoàn kết. Anh Dịch không thể nào trách phạt anh Ô vì em được, sẽ dẫn đến sự mất lòng tin trong nhóm. Dù sao anh ta cũng là đội phó, vất vả và lập nhiều công lao.”

“Em biết. Em cũng không muốn thấy nhóm các anh vì chuyện này mà bị xáo trộn.” Đỗ Nhượng thấu hiểu. “Mọi người cứ làm việc của mình cho tốt đi, đừng nhắc đến việc này nữa, cứ để nó qua thôi, càng nói càng ngại.”

“Được rồi.” Lê Thanh Hòa cũng không đào sâu vấn đề này nữa. “À, đúng rồi, anh có mua quà ở Đức về cho em, lúc này quên mang theo, mai mốt đưa cho em sau nhé.”

“Buổi tối đi. Chiều em kẹt lịch học hết rồi.”

“Được.”

Buổi chiều, Đỗ Nhượng có lớp, cơm nước xong đã đi ngay. Học hết buổi chiều lại đi ăn tối rồi đến thư viện làm bài tập, đến tận chín giờ, cô định ra về thì điện thoại báo có tin nhắn do Cảnh Minh gửi đến: “Cô có thể tự giác một chút hay không?”

Da đầu cô rần rợn. Qua tin nhắn cũng có thể cảm nhận được lửa giận của cậu, cô vội vàng nhắn lại: “Tôi đang chuẩn bị đến phòng thí nghiệm đây.”

Đối phương không thèm đoái hoài. Đỗ Nhượng chạy một mạch đến phòng thí nghiệm. Tất cả đều có mặt, sắc mặt Cảnh Minh vô cùng kém, không buồn liếc cô lấy một cái.

Cô nghĩ có thể “ông chủ” này đang bất mãn vì cô “không tích cực”, bèn cố gắng biến mình thành vô hình, im hơi lặng tiếng lướt đến bàn xem tài liệu, làm máy móc, thỉnh thoảng đứng dậy quan sát bảng thiết kế và sơ đồ quy trình thí nghiệm của bạn cùng nhóm.

Cảnh Minh ngược mắt liếc nơi đang phát ra tiếng sột sột soạt soạt, cảm thấy vừa phiền vừa bức. Buổi trưa không đến, đi ăn với Lê Thanh Hòa. Buổi chiều không đến, đi học. Buổi tối thì sao? Hừ, Cảnh Minh cậu mà lại thua cái tên Lê Thanh Hòa cù lân kia hả? Cậu kiềm chế cảm xúc, hít sâu, ánh mắt tập trung vào việc của mình.

Bận đến hơn mười giờ, điện thoại di động của Đỗ Nhượng vang lên, cô lập tức chạy đi nghe: “A lô, sư huynh?”

Cảnh Minh ngược mắt lên lần nữa, thấy cô đặt điện thoại xuống chạy bèn ra cửa. Mười phút sau, Đỗ Nhượng đẩy cửa đi vào, hôn hít ôm con búp bê gỗ - đặc trưng của Đức trở về chỗ ngồi của mình, mở ra rồi lại đặt vào những máy lần.

Cảnh Minh trừng mắt nhìn cô hồi lâu, lòng tự tôn bị khiêu chiến đến cực độ, không nhịn được nữa, bèn buông đồ trong tay xuống và đi đến chỗ cô.

Đỗ Nhượng thấy cậu đến gần vội vàng bỏ búp bê gỗ sang một bên, chụp lấy dụng cụ và dây điện, ra vẻ ngoan ngoãn “Ông chủ, tôi thật sự đang cố gắng làm việc đây”.

Cảnh Minh: “Lát nữa, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“... À.”

Cậu bỏ đi, lòng cô thấp thỏm. Toi rồi, sắp bị chửi tới nơi rồi. Nhưng cô thật sự rất oan ức mà!

Đến mười một rưỡi tối, mọi người lần lượt kết thúc công việc, người càng lúc càng ít, Đỗ Nhược vẫn còn bận bịu. Lại hơn nửa giờ trôi qua, Chu Thao hỏi: “Đỗ Nhược, còn chưa về à?”

Cô ngẩng đầu phát hiện không còn người nào trong phòng thí nghiệm nữa, nhớ đến Cảnh Minh bảo có việc muốn nói bèn đáp: “Lát nữa mình về.”

“Vậy được, nhớ về sớm nhé.”

“Biết rồi.”

Cũng tốt, lúc bị chửi không có người thấy. Đỗ Nhược dụi đôi mắt cay cay, tiếp tục ghi chép tài liệu.

Khi Cảnh Minh trở về phòng thí nghiệm, chỉ thấy còn mỗi mình Đỗ Nhược trong căn phòng sáng rực. Cô hơi nghiêng đầu, mái tóc dài vén ra sau tai, buông rũ men theo cằm cổ xoa ra trước ngực. Cậu đi đến tựa vào bàn, cúi nhìn cô chốc lát, không tỏ vẻ gì.

Cô nhác thấy được gì đó liền nhìn sang, sợ hãi giật nảy cả mình: “Cậu vào khi nào? Làm tôi giật cả mình.”

“Mới vừa rồi.” Cậu đáp ngắn gọn, không hề cười, hình như tâm trạng không tốt.

Thấy sắc mặt cậu lạnh lùng, Đỗ Nhược bất an: “Cậu muốn nói gì với tôi?”

Cảnh Minh không đáp chỉ nhìn cô đăm đăm, không biết nào bộ đang mã hóa vấn đề gì.

Lòng Đỗ Nhược càng thêm hoảng loạn, quyết định giải thích trước: “Tôi... Tôi học hết cả buổi chiều, buổi tối phải làm bài tập. Tôi vừa định đến phòng thí nghiệm thì cậu đã nhắn tin tới. Cậu không nhắn tôi cũng sẽ đi, tôi không có lười biếng.”

Cậu vẫn không nói lời nào, mày nhíu lại, thấp thoáng lộ ra vẻ mặt như đang nén giận vì bị coi thường. Cô nghĩ ngợi chốc lát, càng lúc càng ngờ vực có khi nào cậu muốn đuổi cô cô không, chỉ bằng chuẩn đi trước để cậu bình tĩnh lại sẽ tốt hơn. Thế là...

“Không còn sớm nữa, nếu không có gì tôi về trước nhé.” Cô vừa nói vừa vội vàng cất sổ vào balo, xách lên định đi.

Cảnh Minh chợt cất lời: “Tôi thích em.”

Đỗ Nhược đứng hình tại chỗ.

n-stB%

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Nhưng cậu vẫn ngăn cản trước mặt cô không tha, mà cô cũng không cách nào trốn tránh nữa. Trải qua thời gian dài đè nén, cảm xúc ầm sâu trong nội tâm tuôn trào ồ ạt, phá vỡ bức tường chắn được cô dựng lên để trốn tránh nỗi sợ hãi.

“Tôi từng thích cậu đấy, thì sao? Nhưng tôi không còn thích cậu từ lâu rồi. Con người cậu kiêu căng, cay nghiệt, xưa nay luôn coi thường người khác. Đầu óc tôi bị chấp mạch mới đi thích cậu.”

Cảnh Minh đỏ mặt tía tai. Từ trước đến nay, cậu đã bao giờ bị ai chửi thẳng mặt như vậy đâu? Cậu nhìn cô chăm chăm, tức đến phát điên: “Tôi coi thường ai chứ hả?”

Môi cô run run không nói nên lời.

“Nói đi!” Cậu sấn đến gần, hơi khom người, nhìn xoáy vào cô: “Tôi coi thường ai?”

Cô ương bướng không chịu lui về sau, tức tối nhìn cậu: “Tôi.”

Khóe môi cậu nhếch lên chế giễu: “Đúng vậy. Nhưng khi đó, tôi không thích em nên không chú ý đến em. Đây không phải là chuyện bình thường sao?”

Cô trợn to mắt không thể tin nổi, bị đá kích sâu sắc. Không ngờ nửa năm sau, cậu lại cho cô một dao, thái độ giống hệt lúc ban đầu, dường như ác mộng lại tái diễn.

“Khi đó, em là người thế nào? Nguyên vọng ra sao? Mục tiêu là gì? Nói gần là thi đạt chuẩn, đủ xin học bổng, nói xa hơn một chút thì là thuận lợi tốt nghiệp, sau đó làm nhân viên văn phòng còn con là đã thấy thỏa mãn, thuê căn hộ nhỏ sống tạm qua ngày. Tôi và em là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Khi đó, tôi không để ý đến em, có phải rất bình thường hay không?”

“Bình thường!” Cô cứng rắn nín thở, nhưng tim lại đau như cắt. “Nhưng mà... 'Đừng thích tôi, tôi sẽ không thích cô'... Cậu đã khinh thường tôi đến cỡ nào mới nói ra được những lời như thế? Cho rằng tôi xấu xí, nghèo kiết xác, rất nực cười, đúng không? Không thích thì không thích, tại sao phải nói cái kiểu chà đạp tôn nghiêm của người khác như thế?”

Hóa ra chuyện này chưa hề trôi vào dĩ vãng, nó vẫn là một phần quá khứ mà cô không hề muốn nhắc đến, là vết sẹo khó phai mờ nhất trong cuộc đời cô. Giờ phút này nhắc lại, giọng cô lại run run, mắt cũng đỏ hoe: “Có lẽ không phải cậu cố ý mà là bản sinh đã như vậy. Vừa sinh ra đã có tất cả, cho nên cậu không nhìn thấy bất cứ thứ gì nổi bật, không nhìn thấy nỗi đau khổ, chật vật và hèn mọn của người khác. Tôi không giống cậu, sinh ra đã hai bàn tay trắng. Tất cả những thứ trước kia và bây giờ có được đều là do bản thân tôi nỗ lực đạt được. Cậu không có tư cách chế cười hay khinh thường tôi. Thật ra, tôi không hề thay đổi. Trước đây là vậy, hiện tại vẫn vậy. Mà cậu tuy tài ba thực đầy nhưng tính cách quá tệ, vốn không đáng để tôi thích.”

Lời này đá kích nặng nề không khác gì giáng cho cậu một cái tát.

“Đừng làm ra vẻ em bị tổn thương sâu sắc lắm!” Cảnh Minh nén giận. “Nói tôi kiêu căng, em cũng có tốt hơn đâu? Thanh cao, yếu đuối, tự ti. Tôi đã nói gì? Khi đó em thích tôi là thích gì ở tôi? Vì thích tôi mà em đã làm gì? Bày tỏ với tôi hay là lúc tôi hỏi em, em chịu thừa nhận? Chẳng có bất cứ điều gì hết. Nếu lúc ấy em thừa nhận, dù tôi có khôn nạn đến đâu cũng không đến mức nói ra những lời tổn thương. Tôi nói sẽ không thích em, có vấn đề gì sao?” Mặt Đỗ Nhược đỏ như gấc: “Vậy bây giờ cậu cũng đừng thích tôi.”

Cậu nhất thời nghẹn uất, hung dữ tức tối nhìn cô.

Lần này, cô dám đương đầu cãi nhau với cậu là đã cố gắng chống đỡ đến cực hạn rồi. Hốc mắt cũng đỏ như con thỏ, mấy lần cố nén lệ nhưng sắp không nhịn được nữa. Cô hít thật sâu, quay đầu đi, cố hết sức hít thở, không muốn để lộ bộ dạng thất bại thảm hại của mình.

Lửa giận vẫn còn bùng bùng, nhưng nhìn thấy cô như vậy, cậu bỗng nghẹn họng, im lặng hồi lâu mới cố kìm nén cảm xúc, bất bình lên tiếng: “Chuyện đó cũng đâu có cách nào, lúc ấy, tôi và em không cùng loại người. Con người của em đấy...”

Cô lập tức quay đầu lại, nhìn vào mặt cậu, thấy rõ cậu đang nén giận, cũng biết tiếp theo cậu sẽ xả một tràng dài những lời chỉ trích vô lý và ngạo mạn, thế nên gai góc toàn thân đều dựng đứng lên phòng bị như con nhím.

Không ngờ cậu chỉ hừ lạnh châm chọc: “Con người của em thật sự khiến tôi rất tò mò. Em từng thích tôi, sau đó thì sao?”

Cô ngăn người rồi cảnh giác, không rõ cậu muốn nói gì.

“Em thật sự từng thích tôi sao? Thế sao lại dễ dàng từ bỏ? Nói ra như uất ức muôn phần, chịu tổn thương sâu sắc, nhưng sự thật chẳng qua vì một câu nói thực tế của tôi, em đã lùi bước ngay lập tức. Tình cảm của em nông cạn thế sao? Rốt cuộc em thích tôi hay là thích mẫu người ảo tưởng trong lòng em, một đối tượng lý tưởng mà em hằng mơ ước và gửi gắm hy vọng? Đến khi phát hiện hóa ra người này không hoàn mỹ, hóa ra người này có khiếm khuyết thì em lập tức trở mặt không thích nữa.” Nói đến đây, cậu lại trở nên cau kính. “Kiểu thích tầm thường như vậy mà em còn mạnh miệng nói ra được à?”

“Thích của cậu thì cao thượng lắm chắc?”

“Chắc chắn hơn em. Ít ra bây giờ cãi nhau đến tiết đến vậy mà tôi vẫn thích em đấy!”

Cô thẳng thốt ngậy ra như phồng, lòng chấn động, như thể bất ngờ bị đánh hiện nguyên hình. Tức giận, xấu hổ đều bay biến tức khắc, hoang mang lo sợ lần nữa chiếm đóng đầu óc. Lòng ngực phập phồng, lên xuống kịch liệt, cô lại quay mặt đi, tay vô thức nắm chặt mép bàn, lùi về sau một bước.

Thấy đáng về kháng cự này của cô, khuôn hàm cậu đan lại. Rõ ràng đã bộc phát hết mọi nổi tức giận ra rồi nhưng sao cậu vẫn còn thấy nghẹn ứ không trôi thế này.

Hai người lại tiếp tục dùng sự im lặng đối đầu với nhau, không ai nói gì, tựa như đều thấy mệt mỏi, cảm thấy cãi vã và trút giận như vậy thật ra chẳng có ý nghĩa gì. Ánh đèn huỳnh quang vẫn soi sáng từng góc ngách trong phòng thí nghiệm, hai người cứ im im thật lâu như muốn hòa tan vào ánh sáng chói lóa này.

Dần dà, ngón tay đang bấu chặt mép bàn của cô từ từ buông lỏng, cảm xúc như con sóng ào ạt vỗ bờ từ từ rút đi. Cuối cùng, cô nhẹ giọng cất lời: “Hiện giờ, tôi không muốn yêu đương, thấy không cần thiết. Thời gian này, mỗi ngày tôi đều sống rất vui vẻ, không muốn thay đổi tình trạng trước mắt...”

Đến đây thì bỗng không nói được nữa, cô vốn cho rằng bản thân có thể tiếp tục bộc lộ suy nghĩ trong nội tâm của mình như khi nãy, song vẫn không sao thốt ra trọn vẹn. Bởi vì... Cảnh Minh, cậu chính là chiếc lá kia, chiếc lá che đi ánh nhìn của người khác. Từ khi bắt đầu cuộc sống đại học đến nay, lúc không thích cậu, tôi mới tự do nhất, có thể nhìn thấy rất nhiều điều đẹp đẽ trong cuộc sống. Còn khoảng thời gian thích cậu với tôi quá đau khổ, tôi không muốn quay lại nữa.

Tôi không muốn ở bên cậu để phải thấp thỏm suy đoán từng câu từng chữ cậu nói có ý gì, là thích tôi hay là không thích tôi. Không muốn trong sân thể dục đông người như thế, vừa nhìn đã nhận ra cậu, nhận ra trang phục của cậu, nhận ra bóng dáng cậu. Không muốn chỉ nhìn bóng lưng cậu thôi cũng thấy vui vẻ, miễn được theo sau cậu không bị phát hiện thì dù có đi đến tận kiếp tôi cũng bằng lòng. Không muốn tốn tâm tư đoán xem giờ này cậu đang làm gì, đang ở nhà, ở phòng thí nghiệm hay ở ký túc xá, có thỉnh thoảng nghĩ đến tôi, để ý tôi, có ngẫu nhiên cảm thấy dường như tôi cũng không đến nỗi nào. Cũng không muốn nhìn thấy một chiếc lá lại nhớ đến cậu, thấy chim bồ câu cũng nhớ đến cậu, nhìn lên ngọn cây và trời xanh cũng thế...

Thế nhưng cô lại nén lệ, không nói gì cả, chỉ cười nhạt: “Tôi chỉ muốn làm chính mình, khiến bản thân trở nên tốt hơn. Tôi cho rằng việc này quan trọng hơn là dấn thân vào trò yêu đương với cậu.”

Cảnh Minh lặng lẽ nhìn cô, không phản bác, không tức giận, chỉ im lặng rất lâu. Chính giờ khắc này, cậu phát hiện cảm giác của mình đối với cô đã thay đổi. Dường như cuối cùng cậu đã thấy rõ được rất nhiều thứ. Trước thời điểm tối nay, cậu đối với cô chẳng qua chỉ là tình cảm của một đứa bé muốn giành lấy món đồ chơi mà nó thích thôi. Nhưng ngay khoảnh khắc này, không hiểu sao lồng ngực đau nhói từng cơn khiến cậu đột nhiên trở nên dè dặt, không dám tiến đến gần cô nữa.

Cậu nhìn cô cúi đầu để những giọt nước mắt rơi xuống, thấy không đành lòng: “Đừng khóc nữa. Tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, không thích nhiều cũng không nói muốn theo đuổi em mà. Em khóc cái gì? Tôi chỉ...” Cậu cau mày lần nữa. “Được rồi, đừng khóc nữa mà.”

Đỗ Nhược quệt mắt, nắm chặt quai balo của mình, cúi gằm đầu bước ra ngoài. Cậu cản lại lần nữa, cô ngừng đầu, mắt hoen đỏ: “Tôi phải về đây.”

“Đi chung đi, trễ lắm rồi.” Cậu cầm túi của mình lên, đi ra ngoài, đến cửa thì quay lại. Cô cũng cúi đầu, từ từ bước theo, để cậu khóa cửa lại.

Sân trường đêm khuya in bóng hàng cây rụng thưa. Thời gian trôi qua, thu đi đông đến, xuân tàn hè sang, cảnh vật trên con đường trước tòa nhà thí nghiệm đã thay đổi, từ lá ngả vàng đến rơi rụng, từ khô héo đến đâm chồi rồi lại cảnh lá xum xuê. Hôm nay, tán cây rậm rạp che đi bầu trời lẫn ánh sáng. Đèn đường vàng vọt xuyên qua tán lá soi lốm đốm trên mặt đất, đọng trên bóng dáng của những con người đang lặng lẽ bước đi trong màn đêm.

Cảnh Minh và Đỗ Nhược đi sát hai bên đường, cách nhau cả khoảng không rộng rãi, không nói gì cũng chẳng nhìn nhau, càng không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Hai người như hai đường thẳng song song băng qua các tòa nhà thí nghiệm rồi đến những tòa nhà giảng dạy, lại từ văn phòng đi qua sân thể dục. Suốt chặng đường tràn ngập ánh trắng, đèn đuốc rực rỡ, nhưng hai người lại như lạc trong một thế giới vô cùng tĩnh lặng.

Gió đêm hè monoton trên áo sơ mi của cậu và vạt váy của cô, chẳng biết có thể xoa dịu đi nỗi lòng nhấp nhô của họ hay không.

Mãi cho đến khi đưa cô về đến cổng ký túc xá, hai người đồng thời đi nhanh hơn, nhưng đến cuối, cậu vẫn nhanh hơn vài bước, đứng chắn trước mặt cô. Cô vẫn níu lấy quai cặp, mí mắt buong rù không nhìn cậu, cả người mang tư thái đề phòng.

“Đỗ Nhược Xuân.” Cậu bình thản cất giọng: “Đừng bỏ đi. Cho em gia nhập Prime không phải là vì muốn theo đuổi em. Tôi không hồ đồ đến mức ấy, mang công việc ra lấy lòng con gái. Cho em gia nhập là vì em xứng đáng. Tôi cần em, Prime cần em. Chuyện tối nay tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, sang đến ngày mai, hãy cứ xem như chưa có gì xảy ra.”

Cậu nói xong lập tức bỏ đi một mạch. Nghe tiếng bước chân cậu xa dần, cô không quay đầu nhìn theo bóng lưng ấy mà thẳng hướng đi vào ký túc xá. Cả không gian chỉ còn lại mỗi con đường trống trơn không một bóng người.

Cô về phòng quá trễ, sau khi trình bày với cô quản lý ký túc xá xong thì băng qua đại sảnh khuya khoắt vắng lặng, đi vào thang máy.

Dường như tình cảm của cô rất nông cạn, đúng như cậu đã nói, chưa từng biểu lộ, cũng chưa từng thừa nhận. Nhưng vì sao trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, cô lại bất giác giàn giụa nước mắt.

Và đến đây là hết quả rồi, mọi người hãy cùng mình đếm ngày chờ Minh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.